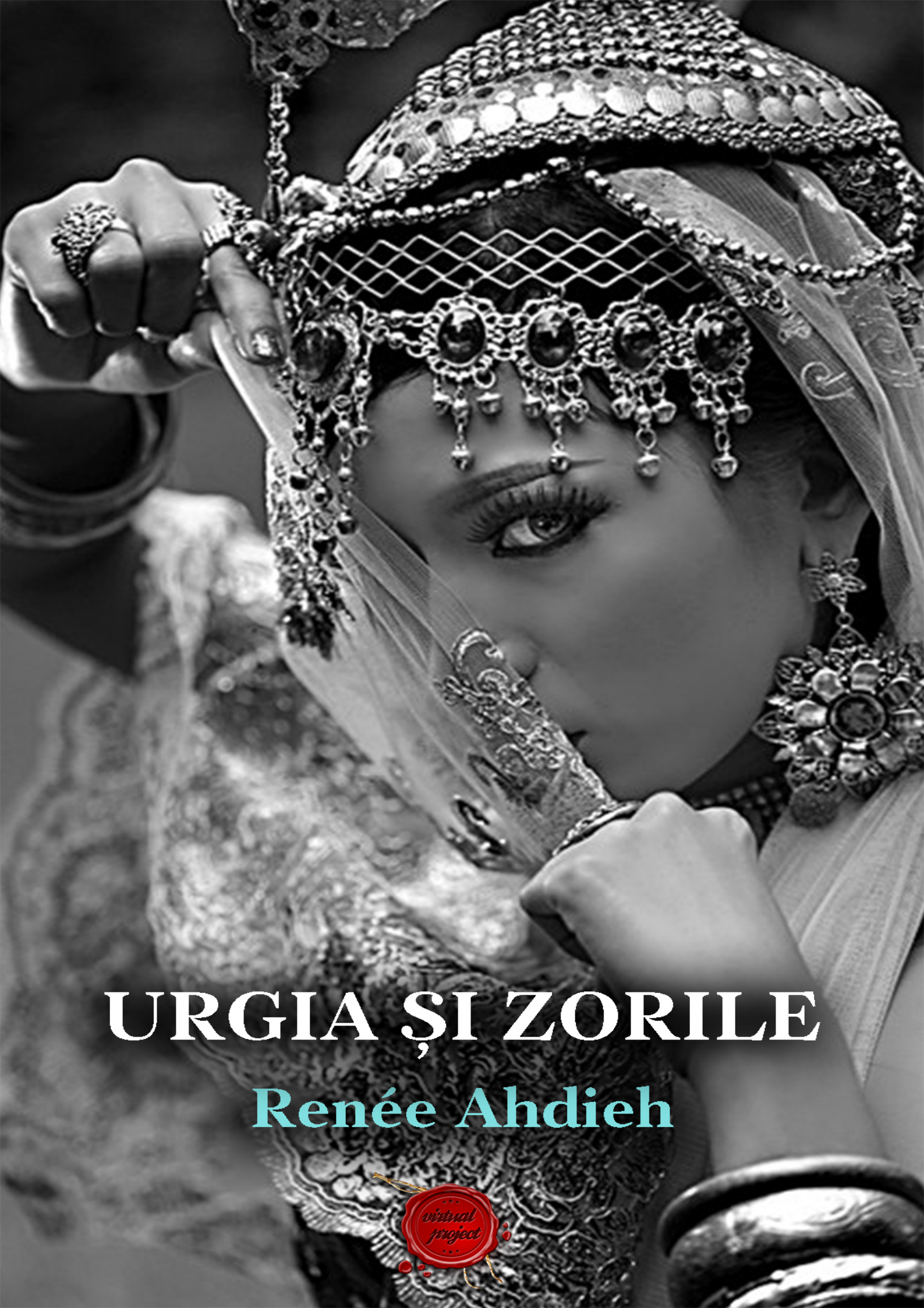

URGIA ȘI ZORILE

Renée Ahdieh

virtual project

RENÉE AHDIEH

Seria: The Wrath and the Dawn

Volumul 1

URGIA ȘI ZORILE

Original: *The Wrath and the Dawn* (2015)

Traducere de:
IRIS MANUELA ANGHEL

virtual-project.eu

2016

Cândva, avut-am mii şi mii de năzuinţe,
Dar toate pe loc se contopiră
În dorinţa-mi nebună ca pe tine să te cunosc.

Jalal al-Din Rumi

Prolog

Revărsarea zorilor nu avea deloc să le surâdă.

Cerul, învăluit într-o aureolă argintie, tristă și apăsătoare, nu lăsa loc de îndoială.

Un tânăr stătea, împreună cu tatăl său, pe terasa de pe acoperișul palatului de marmură. Priveau cum razele palide ale soarelui de dimineață se luptau să străpungă, încet, dar neșovăitoare, întunericul nopții.

— Unde e? întrebă tânărul.

— N-a mai ieșit din cameră de când a dat ordinul, îi răspunse tatăl lui, fără să-și îndrepte privirea spre el.

Tânărul își trecu mâna prin părul ondulat, trăgând adânc aer în piept și dându-l apoi afară.

— Oamenii vor porni răzmerițe pe străzile orașului.

— Iar tu îi vei pune numaidecât pe fugă, îi aruncă tăios tatăl lui, în lumina mohorâtă a zorilor.

— Numaidecât? Nu crezi că mamele și tații, indiferent de obârșie sau rang, se vor lupta să-și răzbune copiii?

Tatăl își întoarse, în sfârșit, privirea spre fiul lui. Avea ochii adânciți în orbite, de parcă o povară lăuntrică îi trăgea înspre străfundurile sufletului său.

— Ba se vor lupta. Asta ar trebui să și facă. Iar tu vei avea grijă ca totul să fie doar un foc de paie. Îți vei face datoria față de suveranul tău. Ai înțeles?

— Am înțeles, îi răspunse tânărul, ușor șovăitor.

— Generale al-Khoury!

Tatăl își întoarse capul spre soldatul care stătea în spatele lor.

— Da?

— S-a rezolvat.

Îi răspunse dând aprobator din cap, iar soldatul se îndepărtă.

Cei doi bărbați își ridicară din nou privirile spre cer.

Așteptând.

Un strop de ploaie căzu pe suprafața aridă de sub picioarele lor, dispărând printre pietrele cafenii ale terasei. O altă picătură se lovi de balustrada de piatră înainte de a se pierde în neant.

În scurt timp, ploaia începu să cadă cu repeziciune.

— Iată și dovada de care aveai nevoie, spuse generalul, cu glasul gâtuit de durere.

— Nu va putea să țină piept, tată, îi răspunse tânărul, după o clipă de tăcere.

— Ba va putea. E puternic.

— Nu l-ai înțeles niciodată pe Khalid. Nu e vorba de putere. Ci de fapta în sine. Consecințele acestor fapte îl vor distruge

cu totul – din omul care a fost cândva va deveni doar o umbră, o nălucă.

— Crezi că am vrut să se ajungă aici? îl întrebă generalul, tresărind înfiorat. Mi-aș da și viața ca să împiedic toate astea. Dar nu avem de ales.

Tânărul clătină din cap și își șterse picăturile de ploaie ce i se prelingeau pe bărbie.

— Refuz să cred asta.

— Jalal…

— Trebuie să existe o altă cale.

Spunând acestea, tânărul se îndepărtă de balustradă și coborî treptele, făcându-se nevăzut.

În tot orașul, fântânile, secate de atâta amar de vreme, începuseră să se umple cu apă. Rezervoarele, crăpate și pârjolite de soare, străluceau în bătaia ploii, readucând speranța și bucuria în ochii oamenilor din Rey. Se năpustiră cu toții pe străzi, înălțându-și spre cer chipurile surâzătoare.

Neștiind prețul pe care-l plăteau.

Și, închis între pereții palatului de marmură și piatră, un băiat de optsprezece ani stătea singur în fața unei mese din lemn de abanos care lucea frumos.

Ascultând răpăitul ploii.

Singura lumină din cameră i se reflecta în ochii de culoarea chihlimbarului.

O lumină împrejmuită de întuneric.

Își puse coatele pe genunchi și își rezemă fruntea în mâinile-i împreunate. Închise apoi ochii, iar cuvintele îi răsunau în urechi, perspectiva unei vieți cu rădăcini în credințe străvechi.

A uneia în care va trebui să-și ispășească păcatele.

O sută de vieți în schimbul celei pe care ai curmat-o. O viață luată la fiecare ivire a zorilor. De vei da greș, fie și o singură dată, îți voi răpi tot ce-ți dorești. Îți voi răpi și orașul.

Și voi curma alte mii și mii de vieți.

• Gânduri despre aur și voaluri de mătase

Nu se purtau deloc cu blândețe. Și de ce ar fi făcut-o?

La urma urmei, nu se așteptau s-o mai găsească în viață a doua zi de dimineață.

Cu o crudă nepăsare, slujnicele îi periau părul lung până la brâu al Șeherezadei, cu piepteni din fildeș, și îi ungeau brațele arămii cu pastă din lemn de santal.

Șeherezada o privea pe una dintre ele cum îi presăra umerii goi cu foițe de aur ce captau lumina soarelui în amurg.

O boare de vânt flutura perdelele fine de mătase ce străjuiau pereții camerei. Parfumul dulce al florilor de portocali pătrundea în încăpere prin paravanele din lemn sculptat, care duceau spre terasă, amintindu-i de libertatea pe veci pierdută.

A fost hotărârea mea. Gândește-te la Shiva!

— Nu port coliere, spuse Șeherezada în clipa în care o altă slujnică se pregătea să-i pună la gât un șirag imens de nestemate.

— Trebuie să-l purtați, stăpână. Este un dar de la calif.

Șeherezada îi aruncă micuței slujnice o privire pe cât de uimită, pe atât de amuzată.

— Și dacă nu vreau să-l port? Ce-o să facă? O să mă omoare?

— Vă rog, stăpână! Eu…

— Bănuiesc că nu este momentul cel mai potrivit pentru acest subiect, spuse Șeherezada, oftând adânc.

— Da, stăpână.

— Mă cheamă Șeherezada.

— Știu, stăpână, îi răspunse slujnica, evitându-i, stânjenită, privirea înainte de a o ajuta să-și pună mantia aurie.

Pe când cele două servitoare îi puneau pe umeri veșmântul greoi, Șeherezada privea rezultatul trudei lor în oglinda din fața ei.

Cosițele-i negre ca noaptea îi străluceau ca o piatră lustruită de obsidian, iar ochii căprui îi erau conturați cu kohol negru și pulbere de aur. Fruntea îi era împodobită cu un rubin în formă de lacrimă de mărimea degetului ei mare; lacrima-i pereche, prinsă de un lanț subțire, îi încingea brâul gol, dansând grațioasă pe mătasea șalvarilor ei. Mantia era țesută din pânză de damasc deschisă la culoare și cusută cu fir de aur și argint, dând naștere unor modele complexe, ce deveneau tot mai haotice odată ce faldurile atingeau pământul.

Arăt ca un păun poleit cu aur.

— Toate arată atât de ridicol? întrebă Șeherezada.

Cele două slujnice îi evită din nou privirea, vădit stânjenite.

Sunt convinsă că Shiva nu arăta ridicol…

Chipul Șeherezadei căpătă dintr-odată o expresie aspră.

Shiva ar fi fost frumoasă. Frumoasă și puternică.

Gândul o făcu să-și înfigă unghiile în palme, lăsând în carne urmele unor semiluni micuțe – dovezile unei voințe de fier.

La auzul unei bătăi timide în ușă, Șeherezada și cele două slujnice ale ei își întoarseră privirile – cu respirațiile fremătătoare.

În ciuda dârzeniei sale descoperite de curând, inima Șeherezadei începu să-i bată năvalnic în piept.

— Pot să intru? întrebă tatăl ei, rupând tăcerea cu glasul lui duios, presărat cu tonalități rugătoare și scuze tacite.

Șeherezada trase adânc aer în piept, apoi îl dădu afară încet… și cu grijă.

— *Baba*, ce cauți aici? întrebă ea cu blândețe, dar și cu multă băgare de seamă.

Jahandar al-Khayzuran intră în cameră, târșâindu-și picioarele. Barba și tâmplele îi erau ușor ninse, iar nuanțele ochilor săi căprui se îngemănau și fremătau ca valurile mării în mijlocul unei furtuni.

În mână ținea un boboc de trandafir, ale cărui petale aveau vârfurile zugrăvite într-o gamă fascinantă de roșu și mov.

— Unde e Irsa? îl întrebă Șeherezada, cu glasul cuprins de spaimă.

— A rămas acasă, îi răspunse tatăl ei, zâmbind amar. N-am lăsat-o să vină cu mine, în ciuda faptului că s-a luptat cu îndârjire și mânie până în ultima clipă.

Măcar dorința asta mi-a îndeplinit-o.

— Ar trebui să stai cu ea. Are nevoie de tine în seara asta. Te rog să faci asta pentru mine, *baba*! Să faci ce-am vorbit.

Îi cuprinse apoi mâna liberă într-ale sale și o strânse cu putere, implorându-l astfel să urmeze planurile pe care i le înfățișase cu câteva zile în urmă.

— Nu… nu pot, copila mea.

Jahandar își lăsă capul în pământ, iar umerii fragili începură să-i tremure sub imperiul suspinelor.

— Șeherezada…, îngăimă el.

— Trebuie să fii puternic. Pentru Irsa. Îți promit că totul o să fie bine, îl încurajă Șeherezada, mângâindu-i chipul brăzdat de riduri și ștergându-i lacrimile de pe obraz.

— Nu pot. Gândul că acum ai putea să vezi ultimul apus de soare…

— Nu va fi ultimul. Îl voi vedea și pe cel de mâine. Îți jur asta.

Jahandar încuviință din cap, fără ca vorbele ei să-i fi alinat însă suferința.

— E ultimul trandafir din grădină, spuse el apoi, oferindu-i bobocul pe care îl ținea în mână. N-a înflorit încă, dar am vrut să-ți aduc o amintire de acasă.

Ea îi zâmbi și îi întinse mâna ca să ia trandafirul, dragostea dintre ei depășind granițele simplei recunoștințe, dar el o opri. Când Șeherezada înțelese motivul, încercă să protesteze.

— Nu. Măcar așa aș putea să-ți alin suferința, amintindu-ți de casă, murmură el în barbă, privind trandafirul cu chipul încruntat și crispat.

Una dintre slujnice începuse să tușească în pumn, pe când cealaltă scruta podeaua cu privirea.

Șeherezada aștepta răbdătoare. Știind prea bine ce avea să vadă.

Trandafirul începuse să-și desfacă petalele, trezit parcă dintr-odată la viață de o mână invizibilă. În timp ce bobocul se transforma într-o floare magnifică, răspândea în aer un parfum dulceag și plăcut… de o savoare aparte… apoi, însă, deveni amețitor. Și copleșitor. Petalele începură să-și schimbe culoarea, căpătând o nuanță ruginie și mohorâtă în locul rozului intens și strălucitor pe care-l avusese în primele clipe de viață.

Și, cât ai clipi, floarea se ofili.

Jahandar privea dezamăgit cum petalele uscate ale trandafirului cădeau pe dalele albe de marmură de la picioarele lor.

— Îmi pare… nespus de rău, Șeherezada, spuse el, cu lacrimi în ochi.

— Nu te mai necăji! Nu-i voi uita niciodată frumusețea-i efemeră, *baba*, îi răspunse ea, punându-și brațele de jur împrejurul gâtului său și trăgându-l cât mai aproape de ea.

Își lipi apoi gura de urechea lui și îi murmură atât de încet, cât numai el să o audă:

— Du-te la Tariq, așa cum mi-ai promis! Ia-o pe Irsa și plecați de-ndată!

El încuviință din cap, cu ochi scăpărători.

— Te iubesc, copila mea.

— Și eu te iubesc. Și îmi voi ține promisiunile. Pe toate.

Copleșit de durere, Jahandar își privi în tăcere fiica mai mare.

Cineva bătu la ușă, cu insistență și hotărâre.

Șeherezada își întoarse capul, legănându-și pe frunte rubinul roșu ca sângele. Își îndreptă umerii și își ridică bărbia ascuțită.

Jahandar se retrase într-un colț, ascunzându-și chipul în mâini în clipa în care fiica sa porni spre ușă.

— Îmi pare rău…, nespus de rău, îi șopti ea, înainte de a trece pragul ca să li se alăture gărzilor aflate în fruntea alaiului.

Jahandar se prăbuși în genunchi și izbucni în lacrimi în timp ce Șeherezada dispăru după colț.

Însoțită de hohotele de plâns ale tatălui ei, ce răsunau încă pe holurile pustii, picioarele Șeherezadei refuză s-o mai poarte prin labirintul de coridoare al palatului. După câțiva pași, se opri pe loc, cu genunchii tremurând pe sub șalvarii largi de mătase.

— Stăpână? spuse, pe un ton plictisit, unul dintre soldați.

— Poate să mai aștepte, îi răspunse Șeherezada, cu respirația întretăiată.

Soldații își aruncau priviri întrebătoare.

Copleșită de lacrimile ce amenințau să-i brăzdeze obrajii, Șeherezada își duse mâna la piept. Fără să-și dea seama, strânse cu degetele colierul imens de aur, încrustat cu nestemate, pe care îl purta la gât. Era greu și simțea că o sufocă. La fel ca un lanț împodobit cu pietre prețioase. Își înfășură degetele de jur împrejurul șiragului, gândindu-se pentru o clipă să și-l smulgă de la gât.

Mânia îi alina rănile. Îi era un adevărat prieten.

Shiva!

Cea mai bună prietenă a sa. Confidenta ei.

Își strânse degetele de la picioarele încălțate în sandale împletite cu fir de aur și își îndreptă din nou umerii. Fără să rostească vreun cuvânt, porni din nou.

Soldații își aruncau din nou priviri întrebătoare.

Când ajunse în fața ușilor duble, din lemn masiv, ce duceau spre sala tronului, Șeherezada simți cum inima îi bătea nebunește în piept. Ușile se deschiseră cu un zgomot strident, iar ea își pironi privirea asupra țintei ei, ignorând totul în jurul său.

La capătul sălii imense, stătea Khalid Ibn al-Rashid, califul din Khorasan.

Suveranul suveranilor.

Monstrul din coşmarurile mele.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, Șeherezada simțea cum, sub imperiul mâniei, sângele îi zvâcnea prin vene, iar țelul ei prindea tot mai mult contur. Îl scruta cu ochii ei sfredelitori și hotărâți. Alura lui semeață îl distingea cu totul de oamenii din suita sa și, cu cât se apropia mai mult de el, cu atât detaliile înfățișării sale se configurau mai clar.

Era înalt și zvelt, având constituția unui tânăr călit în lupte. Avea părul negru și drept, pieptănat cu multă grijă, într-o manieră ce-ți sugera dorința de a impune ordine în toate aspectele vieții.

În timp ce se îndrepta spre tron, continua să-l înfrunte cu privirea, refuzând să se supună, chiar și în fața suveranului ei.

El ridică ușor din sprâncenele-i dese, ce-i străjuiau ochii de un cafeniu deschis. În bătaia anumitor raze de lumină, semănau cu ochii unui tigru zugrăviți în nuanțele chihlimbarului. Profilul său putea constitui, din diverse unghiuri, modelul ideal pentru penelul magic al unui pictor. În tot acest răstimp, rămase încremenit ca o stană de piatră, scrutând-o cu o privire la fel de iscoditoare.

Avea chipul dăltuit parcă în piatră; și ochi sfredelitori, ce-ți pătrundeau în suflet.

Atunci, îi oferi mâna.

Și exact în clipa în care Șeherezada voi să i-o cuprindă într-a sa, își aminti că trebuie să se închine în fața lui.

Mânia clocotitoare amenința să-i spargă zăgazurile inimii, colorându-i obrajii într-o nuanță fermecătoare de roșu.

Când privirile li se întâlniră din nou, el clipi.

— Soția mea, îi spuse apoi, dând din cap.

— Regele meu, îi răspunse ea.

Voi apuca să văd cum soarele apune și mâine. Nu am voie să fac greșeli. Jur că voi apuca să văd cât mai multe apusuri de soare.

Și te voi ucide.

Cu mâinile mele.

• Numai una

Un șoim plutea pe cerul înnegurat, purtat de o rafală de vânt, ținându-și aripile întinse și ochii ațintiți asupra pâlcului de arbuști.

În clipa în care observă primele semne de viață, aproape imperceptibile, pasărea răpitoare își strânse aripile pe lângă corp și se năpusti asupra prăzii ca un fulger cu pene cenușiu-albastre și gheare ucigătoare.

Țipând și încercând să se ascundă printre arbuști, ghemul îmblănit nu avu nici măcar o șansă de scăpare. Curând, se auzi un tropot de cai, tot mai aproape, stârnind în urma lor un nor de praf.

Doi călăreți se opriră la o distanță respectabilă de șoim și de prada lui.

Mângâiat de razele calde ale soarelui, primul călăreț, ce mergea pe un murg al-Khamsa, negru și strălucitor, întinse brațul stâng și începu să fluiere încet și domol.

Șoimul îi ieși în cale, țintuindu-l cu ochii săi gălbui. Apoi, dădu din aripi și se așeză pe brațul lui, înfigându-și cu putere ghearele în manșeta din piele – *mankalah* – pe care călărețul o purta de la încheietură până la cot.

— Să te ia naiba, Zoraya! Am mai pierdut un rămășag, mormăi cel de al doilea călăreț, ocărând pasărea.

Șoimarul îi zâmbi lui Rahim, prietenul său din copilărie.

— Nu te mai văicări atâta! Nu e vina ei că nu ești în stare să înveți nici măcar o singură lecție de vânătoare.

— Ai noroc că sunt un prost. Altfel, cine te-ar fi suportat atâta amar de vreme, Tariq?

— În cazul ăsta, poate că ar trebui să n-o mai mint pe mama ta, lăudându-ți inteligența ieșită din comun, îi răspunse Tariq, râzând în barbă.

— Firește. Eu am mințit-o vreodată pe mama ta?

— Nerecunoscătorule! Du-te și ia prada!

— Nu sunt servitorul tău. Du-te și ia-o singur!

— Bine. Ține-o pe Zoraya! spuse Tariq, întinzându-și brațul, pe care stătea răbdător șoimul.

Când pricepu că stăpânul ei i-o pasa lui Rahim, Zoraya își înfoi penele și scoase un țipăt de protest.

Rahim se retrase speriat.

— Afurisita asta de pasăre mă urăște.

— Pentru că își dă seama de caracterul omului, îi răspunse Tariq, zâmbind.

— Și are un temperament… de milioane, bombăni Rahim. E mai rea decât Șazi, pe cuvântul meu.

— Altă fată cu gusturi extraordinare…

Rahim își dădu ochii peste cap:

— Cred și eu că îți convine asta, nu? ripostă acesta, având în vedere că singurul lucru pe care îl au amândouă în comun ești *tu*.

— Faptul că o consideri așa pe Șeherezada al-Khayzuran ar putea fi motivul pentru care devii adesea „beneficiarul" mâniei sale. Te asigur că Zoraya și Șazi au mai multe lucruri în comun, nu doar pe mine. Acum, nu mai pierde timpul și coboară odată de pe cal ca să ne putem întoarce acasă!

Continuând să mormăie, Rahim coborî de pe iapa lui sură, din rasa Akhal-Teke, a cărei coamă strălucea ca vasele lustruite de cositor în bătaia soarelui din deșert.

Tariq scruta întinderea nemărginită de nisip și arbuști uscați ce străjuiau orizontul. Valuri fremătătoare de căldură se ridicau dintr-o mare de argilă și pământ roșiatic, creionând pe cer pete de alb și albastru.

Punând prada Zorayei în desaga din piele agățată de șa, Rahim se urcă din nou pe cal, dovedind grația și măiestria unui nobil care a deprins arta călăriei de la o vârstă fragedă.

— Cât privește rămășagul de mai devreme…, spuse Rahim, lăsând apoi cuvintele suspendate în aer.

— Nici vorbă, mormăi Tariq, văzând privirea hotărâtă de pe chipul prietenului său.

— Asta pentru că știi că o să pierzi.

— Ești un călăreț mult mai bun decât mine.

— Dar tu ai un cal mult mai iute. Doar ești fiul unui emir. În plus, am pierdut deja un rămășag astăzi. Dă-mi șansa să echilibrez balanța! insistă Rahim.

— Cât timp o să mai jucăm aceste jocuri?

— Până o să te bat. La fiecare în parte.

— Atunci, nu vom mai conteni niciodată să le jucăm, îi răspunse Tariq în glumă.

— Ticălosule! ripostă Rahim, reprimându-și un zâmbet și apucând hățurile calului. Pentru asta, nici n-o să încerc să joc cinstit, continuă el, îmboldindu-și iapa cu călcâiele și luând-o apoi în direcție opusă.

— Prostule! îi aruncă Tariq, râzând și eliberând-o pe Zoraya, care își luă zborul spre înaltul cerului.

Apoi, se aplecă peste gâtul armăsarului și scoase un clic cu limba. La auzul semnalului, calul își scutură coama și fornăi. Tariq trase de hățuri, iar murgul arab se ridică pe picioarele din spate și porni apoi în galop, stârnind un vârtej de praf și grohotiș.

Mantia albă a lui Tariq – *rida'* – flutura în bătaia vântului, iar gluga amenința să-i alunece de pe cap, în ciuda șnurului din

piele cu care era legată.

După ce ocoliră ultima dună, în fața ochilor li se iviră, înălțându-se din nisipuri, o fortăreață cu ziduri de apărare, din piatră cafenie și mortar cenușiu, și turnuri boltite, încununate cu spirale din cupru, atinse pe alocuri de patina turcoaz a vremii.

— Vine fiul emirului! strigă o santinelă în clipa în care Rahim și Tariq se apropiară de porțile ce se deschiseră de-ndată în fața lor.

Servitori și muncitori deopotrivă fugeau cu toții din calea lor când Rahim trecu precum fulgerul printre porțile de fier, urmat îndeaproape de Tariq. Un bătrân scăpă din mâini un coș plin cu fructe kaki[11]. Omul se aplecă, bombănind, ca să culeagă fructele portocalii, ce fugeau, încăpățânate, care încotro.

Fără să-și dea seama de haosul pe care îl creaseră, cei doi tineri nobili traseră de hățurile cailor, oprindu-se în apropiere de centrul curții interioare, ce ducea în mai multe direcții.

— Cum e să fii învins de un prost? întrebă Rahim în zeflemea, privindu-și prietenul cu ochii lui de un albastru intens.

Tariq schiță un zâmbet în colțul gurii înainte de a coborî din șa și de a-și scoate gluga *ridei*'. Își trecu apoi mâna prin părul ondulat și răvășit de vânt. Grăunți de nisip îi intrară atunci în ochi, obligându-l să clipească des.

Chicotelile înăbușite ale lui Rahim răsunau de undeva din spatele lui.

Tariq deschise ochii.

Servitoarea, care stătea înaintea lui, își întoarse iute privirea în altă parte, cu obrajii îmbujorați. Tava cu cele două pocale din argint pline cu apă începu să-i tremure în mâini.

— Îți mulțumesc, îi spuse Tariq, zâmbind și luând un pocal.

Obrajii ei îmbujorați deveniră stacojii, iar tava începu să tremure și mai tare.

Rahim se apropie cu pași greoi. Luă celălalt pocal și îi mulțumi fetei dând din cap înainte ca aceasta s-o rupă la fugă.

— Tare neghiob mai ești! îi spuse Tariq, înghiontindu-l cu putere.

— Cred că sărmana fată e pe jumătate îndrăgostită de tine. După o altă dovadă jalnică a „talentului" cu care stăpânești arta călăriei, ar trebui să mulțumești destinului pentru frumusețea cu care te-a înzestrat.

Tariq îl ignoră și se întoarse ca să privească împrejurimile. La dreapta sa, se afla bătrânul servitor, care aduna, gârbovit, fructele kaki împrăștiate pe caldarâm. Tariq se așeză într-un genunchi și începu să-i dea o mână de ajutor bătrânului să pună fructele într-un coș.

— Vă mulțumesc, *sahib*, spuse omul, făcând o plecăciune, înclinându-și capul și atingându-și fruntea cu degetele mâinii drepte.

Tariq îl privea cu ochi fremătători, ce licăreau în umbra întunericului. Nuanțele lor argintii se împleteau cu tonalitățile cenușii ale zgurii și cu genele-i negre ca abanosul, ce-i străjuiau pleoapele. Fruntea îi conferea un aer de severitate, care se topea sub căldura zâmbetului său cuceritor. Barba nerasă de o zi îi acoperea maxilarul puternic, scoțându-i și mai mult în evidență simetria perfectă a trăsăturilor.

Îl salută pe bătrân din cap, răspunzându-i cu același gest respectuos.

Strigătul răsunător al Zorayei, care spulberă în clipa aceea liniștea văzduhului, îi dădu de înțeles că pasărea cerea să i se acorde atenție imediată. Tariq clătină din cap cu o falsă iritare și o chemă la el printr-un fluierat. Șoimul se năpusti din înaltului cerului, scoțând un țipăt înspăimântător, care puse pe fugă alți oameni din curte. Ea se așeză din nou pe brațul întins al lui Tariq, protejat de *mankalah*, și începu să-și facă toaleta în timp ce el o ducea la adăpostul ei ca să-i dea să mănânce.

— Nu crezi că pasărea asta e puțin cam… răsfățată? întrebă Rahim, privind șoimul, care înghițea lacom, aproape fără să mai respire, o bucată întreagă de carne uscată.

— E cel mai bun vânător din regat.

— Sunt convins că afurisita asta de pasăre ar ieși basma curată din orice împrejurare. Asta e intenția ta?

Înainte ca Tariq să-i poată răspunde, unul dintre cei mai apropiați sfătuitori ai tatălui său își făcu apariția sub arcada ce ducea spre vestibul.

— *Sahib*! Emirul vă solicită prezența.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Tariq, privindu-l încruntat.

— Am primit vizita unui sol din Rey nu cu mult timp în urmă.

— Asta-i tot? protestă Rahim. O scrisoare de la Șazi? Dar pentru asta nu e nevoie de o întrevedere oficială.

Tariq continuă să-l studieze pe sfătuitorul tatălui său, scrutându-i liniile adânci ce-i brăzdau fruntea și degetele-i strâns împletite.

— Ce s-a întâmplat?

— Vă rog, *sahib*, să mă însoțiți! insistă sfătuitorul.

Rahim îi urmară pe Tariq și pe consilierul tatălui său în vestibulul cu coloane din marmură și străbătură apoi împreună galeria în aer liber, cu fântâna ei din mozaic. În mijlocul acesteia, trona un leu din bronz aurit din gura căruia țâșnea un șuvoi de apă, ce se revărsa într-un pârâiaș.

Când intrară în sala de oaspeți a palatului, îi găsiră pe Nasir al-Ziyad, emirul uneia dintre cele mai puternice și mai bogate fortărețe din Khorasan, stând cu soția lui în fața unei mese scunde. Bucatele zăceau neatinse în fața lor.

Chipul mamei lui Tariq purta urmele lacrimilor pe care le vărsase ceva mai devreme.

Când îi văzu, se opri brusc.

— Tată?

Emirul oftă adânc și-și îndreptă, abătut, ochii spre fiul său.

— Tariq, am primit o scrisoare din Rey astăzi. De la Șeherezada.

— Dă-mi-o! îi cerut el pe un ton domol, dar tăios.

— Mi-a trimis-o mie. O parte ți se adresează și ție, dar…

— Cum de s-a întâmplat asta? murmură mama lui Tariq, izbucnind în lacrimi.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Tariq, din ce în ce mai imperativ. Dă-mi scrisoarea!

— E prea târziu. Nu mai e nimic de făcut, îi răspunse emirul, oftând din rărunchi.

— Mai întâi Shiva. Apoi, sora mea, copleșită de durere, și-a luat…, îngăimă, înfiorată, mama lui Tariq. Și acum Șeherezada? Cum de s-a întâmplat așa ceva? Și *de ce*? continuă ea, printre suspine.

Tariq înlemni pe loc.

— Știi foarte bine de ce, îi răspunse emirul, în șoaptă. Din cauza Shivei. Pentru Shiva a făcut asta. Și pentru noi toți.

Auzindu-i spusele, mama lui Tariq se ridică brusc de la masă și fugi din cameră, plângând în hohote.

— O, Doamne, Șazi! Ce-ai făcut? murmură Rahim.

Tariq rămase încremenit ca o stană de piatră, cu chipul lipsit de orice expresie.

Emirul se ridică în picioare, îndreptându-se către fiul său.

— Fiule…

— Dă-mi scrisoarea! repetă Tariq.

Cu o tristă resemnare în ochi, emirul îi întinse sulul.

Scrisul atât de familiar al Șeherezadei acoperea întregul pergament, dezvăluind același ton imperativ și hotărât ca întotdeauna. Când ajunse la pasajul ce îi era adresat în mod direct, Tariq renunță să mai citească. Scuzele. Regretele provocate de trădarea ei. Recunoștința manifestată față de puterea lui de înțelegere.

Gata! Până aici! Nu putea să îndure mai mult. Nu și din partea ei.

Strânse în pumn marginea papirusului.

— Nu mai e nimic de făcut, repetă emirul. Nunta are loc astăzi. Dacă va reuși să… dacă…

— Oprește-te, tată! Te implor!

— Trebuie s-o spun. Indiferent cât de dureroase sunt, adevărurile trebuie spuse. Și mai trebuie să facem față acestei situații, ca o familie unită. Mătușa și unchiul tău n-au reușit să treacă peste pierderea Shivei și uite unde a dus moartea fiicei lor!

Tariq închise ochii.

— Chiar dacă Șeherezada va reuși să supraviețuiască, noi nu mai putem să facem nimic pentru ea. Totul s-a terminat. Trebuie să acceptăm acest lucru, indiferent cât de greu ni se pare. Știu ce simți pentru ea; și te înțeleg pe deplin. Dar timpul vindecă toate rănile. Vei realiza la un moment dat că poți găsi fericirea și alături de altcineva – că mai sunt și alte femei în lume. Cu timpul, vei înțelege asta, spuse emirul.

— Nu e nevoie.

— Poftim?

— Am înțeles deja. Și încă prea bine.

Emirul îl privea cu uimire pe fiul său.

— Îți înțeleg argumentele. Pe toate. Acum trebuie să le înțelegi și tu pe ale mele. Știu că există și alte femei pe lume. Și că este posibil să găsesc un crâmpei de fericire alături de o altă fată. Cu timpul, orice se poate întâmpla.

— Bun, îi răspunse emirul, încuviințând din cap. Așa e cel mai bine, Tariq.

Rahim îi privea, împietrit de uimire.

— Dar trebuie să mai înțelegi un lucru, continuă Tariq, cu ochii scăpărând scântei. Indiferent câte femei îmi vei presăra în cale, natura a zămislit doar o singură Șeherezada.

Spunând acestea, azvârli scrisoarea și, întorcându-se pe călcâie, deschise ușile cu putere.

Rahim schimbă o privire îngrijorată cu emirul înainte de a porni după Tariq. Apoi ieșiră amândoi în curte, unde Tariq porunci să le fie aduși caii. Rahim păstră tăcerea până la sosirea animalelor.

— Care e planul? îl întrebă el pe un ton domol. Ai măcar vreunul?

— Nu trebuie să vii cu mine, îi spuse Tariq, după o clipă de tăcere.

— Acum, cine e prostovanul dintre noi doi? Crezi că ești singurul care o iubește pe Șazi? Sau care a iubit-o pe Shiva? Poate că nu suntem rude de sânge, dar vor fi mereu familia mea.

— Îți mulțumesc, Rahim-*jan*, îi răspunse Tariq, întorcându-se spre prietenul său.

— Nu-mi mulțumi încă! ripostă Rahim, zâmbindu-i de sus, căci era mai înalt decât Tariq. Avem în continuare nevoie de un

plan. Spune-mi, ce-o să facem? îl întrebă din nou Rahim, ușor șovăitor. Măcar *putem* să facem ceva?

— Cât timp suveranul din Khorasan respiră, întotdeauna îmi va sta în putință să fac ceva, îi răspunse Tariq, încleștându-și maxilarul și punându-și mâna stângă pe mânerul iataganului prins la brâu. Și asta știu să fac cel mai bine.

• Vălul care desparte

Șeherezada era singură în odaia ei și se afla în mijlocul unui divan înțesat cu perne țesute în culori vii și strălucitoare. Patul era străjuit de un voal subțire ca pânza de păianjen, care flutura la cea mai ușoară adiere. Își ținea genunchii la piept, iar degetele încleștate de jur împrejurul gleznelor.

Iar ochii căprui îi erau ațintiți asupra ușilor.

În poziția asta petrecuse o bună parte din noapte. De fiecare dată când încerca să se aventureze într-un alt loc, își simțea nervii întinși ca un arc, gata să explodeze.

Unde e oare?

Oftă din rărunchi și-și strânse și mai tare mâinile în jurul genunchilor.

În curând, spaima cu care se lupta în ultimele ore avea s-o doboare cu puterea unui ciocan care cade pe o nicovală.

Dar dacă nu va veni la mine în noaptea asta?

— O, Doamne! murmură ea, rupând tăcerea apăsătoare.

Atunci, i-am amăgit pe toți. Și mi-am încălcat ultima făgăduială.

Șeherezada clătină din cap. Bătăile năvalnice ale inimii îi răsunau cumplit în urechi, iar respirația îi era tot mai greoaie.

Nu vreau să mor.

Gândurile-i sinistre îi tulburau liniștea sufletească, împingând-o tot mai mult în ținuturile nemărginite ale terorii – teroare pe care, până acum, reușise s-o țină în șah.

Cum va supraviețui baba *dacă voi fi ucisă*? *Și Irsa*?

Dar Tariq?

— Încetează! se trezi zicând cu glas tare, în întunericul amenințător.

Poate că era o prostie, dar simțea nevoia să rupă cumva tăcerea chinuitoare, fie doar și pentru o clipă.

Își apăsă tâmplele cu mâinile, încercând să-și stăvilească spaima…

Și s-o țină adânc ferecată în zăgazurile de fier ale inimii ei.

În acea clipă, ușile se deschiseră cu un scârțâit ușor.

Șeherezada își puse mâinile de-o parte și de alta pe salteaua moale.

Un servitor intră în cameră, aducând lumânări parfumate din lemn de agalloch și ambră cenușie[2], care răspândeau un parfum delicat și o lumină difuză; după câteva clipe, intră și o slujnică, aducând o tavă cu mâncare și vin. Servitorii lăsaseră tăvile și lumânările prin cameră și plecaseră fără să-i arunce nici măcar o privire Șeherezadei.

Puțin mai târziu, califul din Khorasan apăru în prag.

Ezită ușor, de parcă s-ar fi gândit la ceva anume, apoi intră în cameră și închise ușile.

În lumina palidă a lumânărilor, ochii săi ca de tigru păreau și mai distanți, dar și mai vicleni. Umbrele întunericului, ce i se plimbau pe chip, îi scoteau și mai mult în evidență trăsăturile-i tăioase.

Expresia impenetrabilă. Rece și amenințătoare.

Șeherezada își împleti degetele pe sub genunchi.

— Am aflat că tatăl tău a fost unul dintre vizirii tatălui meu, spuse el, cu glas domol și plăcut – aproape… prietenos.

— Da, *sayyidi*. A fost unul dintre sfătuitorii tatălui Domniei Voastre.

— Și acum este custode de bibliotecă.

— Da, *sayyidi*. Are în grija sa textele străvechi.

— Ce schimbare de funcție! spuse el, privind-o scrutător.

— Așa e, îi răspunse Șeherezada, stăvilindu-și iritarea. N-a fost un vizir de rang înalt.

— Înțeleg.

Nu înțelegi nimic.

Îl privea la fel de iscoditor, sperând ca mozaicul de culori din ochii ei să nu-i trădeze gândurile-i năvalnice.

— De ce te-ai oferit să-mi fii soție, Șeherezada al-Khayzuran?

Ea nu-i răspunse.

— Ce te-a determinat să faci o nebunie ca asta? continuă el.

— Poftim?

— Poate că te-ai lăsat ispitită de perspectiva de a fi soția unui rege. Sau poate de speranța zadarnică de a cuceri inima unui monstru, în ciuda tuturor pericolelor, spuse el, cu un glas lipsit de emoție, privind-o cu intensitate.

Șeherezada simțea cum inima îi bătea nebunește în piept.

— Nu nutresc iluzii deșarte, *sayyidi*.

— Și atunci de ce te-ai oferit să-mi fii soție? De ce ești atât de dornică să-ți irosești viața la șaptesprezece ani?

— Am șaisprezece, sări ea, aruncându-i o privire piezișă. Și nu văd ce importanță mai are.

— Răspunde-mi!

— Nu.

— Îți dai seama că, pentru o replică precum aceasta, ți-ai putea pierde capul, spuse el, după o clipă de tăcere.

Ea își strânse cu putere degetele în pumn, înfigându-și unghiile în carne.

— Nu mă surprinde să aud acest lucru, *sayyidi*. Dar, dacă vreți cu adevărat răspunsuri, moartea mea nu vă va fi de niciun folos.

O umbră îi întunecă chipul pentru o clipă, zăbovindu-i ușor în colțul gurii. Dispăru însă prea repede ca să-i ofere vreun indiciu.

— Da, cred că ai dreptate, îi răspunse apoi, adâncit din nou în gânduri.

Se retrăgea în cochilia lui, ascunzându-și chipul aspru în spatele unui văl.

Nu!

Șeherezada se ridică din pat și făcu un pas spre el.

Când își îndreptă privirea spre ea, aceasta se apropie și mai mult.

— Ți-am spus să nu-ți imaginezi că tu vei fi cea care va reuși să rupă lanțul.

— Iar eu v-am răspuns că nu nutresc iluzii deșarte, ripostă ea, scrâșnind din dinți. În nicio privință.

Continuă să se îndrepte spre el, fără să șovăie vreo clipă, până când ajunse în fața lui.

— Soarta îți este deja pecetluită, spuse califul, țintuind-o cu privirea. Nu mă aștept să-mi oferi… mai mult de-atât.

Ca răspuns, Șeherezada încercă să-și desprindă de la gât colierul încrustat cu nestemate.

— Nu, o opri el. Lasă-l! spuse apoi, atingându-i gâtul cu degetele-i șovăitoare.

Simțindu-i atingerile tulburător de familiare, Șeherezada își înăbuși repulsia și dorința de a se năpusti asupra lui cu toată durerea și mânia de care sufletul îi era plin.

Nu face vreo prostie! *Vei avea doar o singură șansă. Nu o irosi*!

Acestui rege-băiețandru, acestui criminal… nu-i va mai permite să distrugă alte familii. Să distrugă prietenii și să curme vieți pline de amintiri și de visuri ce nu se vor mai împlini niciodată.

Își ridică, semeață, bărbia, simțind în gură un gust amar.

— De ce te afli aici? o întrebă el în șoaptă, cu ochi sfredelitori, ca ai unui tigru.

Ea îi răspunse, schițând un zâmbet sardonic în colțul gurii.

Și își contopi mâna cu a lui.

Încet și cu grijă.

Își desprinse apoi mantia grea de pe umeri și o lăsă să-i cadă la picioare.

•

Irsa stătea călare pe iapa ei bălțată în apropiere de clădirea care găzduia cele mai vechi și mai obscure texte din Rey. Biblioteca orașului fusese cândva un edificiu grandios, împrejmuit cu coloane și pietre dăltuite cu măiestrie, ce proveneau din cele mai renumite cariere din Tirazis. De-a

lungul anilor, însă, fațada se înnegrise, neiertată fiind de patina vremii, iar stihiile naturii săpaseră crăpături adânci în zidurile ei, astupate cu neglijență – cele mai vizibile dintre ele – în perioada lucrărilor de restaurare. Timpul mușcase nemilos din fiecare muchie a clădirii, iar strălucirea și gloria de odinioară se pierdură înecate în nuanțe de cenușiu și maroniu.

Când caii înhămați la căruța din spatele ei începură să se agite nerăbdători, tulburând liniștea adâncă de dinaintea zorilor, Irsa își întoarse capul, cerându-și scuze din priviri. Deschise gura ca să-l liniștească pe tânărul vizitiu, dar vocea-i spartă o obligă să-și dreagă glasul înainte de a putea rosti cuvintele.

— Îmi pare rău, îi spuse ea în șoaptă, după ce tuși discret. Nu știu de ce durează atâta. Sunt convinsă că va veni în curând.

Iapa își răsuci urechea stângă în clipa în care Irsa se mișcă în șa.

— Nu e treaba mea, coniță. Atâta timp cât îmi plătiți toată suma stabilită. Dar dacă tatăl Domniei Voastre vrea să ieșim pe porțile orașului înainte de ivirea zorilor, ar trebui să plecăm în curând.

Irsa încuviință din cap, simțind un alt nod în stomac la auzul cuvintelor lui.

În scurt timp, avea să părăsească orașul copilăriei sale – orașul în care trăise paisprezece ani. Astfel, la adăpostul nopții, fără vreo clipă de răgaz, puse toate lucrurile de valoare în căruța cu coviltir din spatele său, știind că viața ei nu avea să mai fie niciodată aceeași.

Dar n-o mai interesa nimic din toate astea. Cel puțin, nu acum.

Singurul lucru la care se gândea – motivul vocii gâtuite și al nodului din stomac – era Șeherezada.

Sora ei mai mare, încăpățânată și despotică.

Prietena ei curajoasă și loială.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, chiar dacă jurase să nu mai verse nici măcar una singură. Copleșită de frustrare, își șterse obrajii roșii cu dosul palmei.

— S-a întâmplat ceva, coniță? întrebă vizitiul, cu compasiune în glas.

Firește că se întâmplase ceva. Dar, dacă voiau să se ferească de ochi iscoditori, atunci vizitiul nu trebuia să afle nimic. Șeherezada fusese cât se poate de categorică în această privință.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, mulțumesc.

Acesta dădu din cap, afișând apoi din nou o mină complet dezinteresată.

Irsa își îndreptă atunci gândurile spre călătoria ce-i aștepta. Timp de trei zile, aveau să străbată ținuturi întinse până ce aveau să ajungă în Taleqan, fortăreața familiei lui Tariq. Scutură din cap, perplexă; după tot ce se petrecuse, numai Șeherezada ar fi avut îndrăzneala de a-i trimite acasă la iubitul ei din copilărie. Ori de câte ori gândul o ducea la Tariq și la familia lui, o cuprindeau sentimente de îngrijorare…

Dar și de regrete.

Scoase un suspin adânc și-și ațintи privirea asupra hățurilor. Calul ei bălțat își flutură coama sub o rafală puternică de vânt.

— Ce tot face atâta timp? întrebă Irsa, fără să i se adreseze cuiva anume.

Ca la un semn, parcă, ușa grea din lemn de la intrarea lăturalnică a bibliotecii se deschise, iar tatăl ei, cu chipul acoperit cu o glugă, păși în noapte.

Ținea ceva în brațe, strâns lipit la piept.

— *Baba*! S-a întâmplat ceva?

— Îmi pare nespus de rău, draga mea. Nu s-a întâmplat nimic. Totul e în ordine. Putem să plecăm acum, murmură Jahandar. A trebuit… să văd dacă toate ușile sunt încuiate.

— Ce e aia? întrebă Irsa.

— Hmm? îngăimă Jahandar, îndreptându-se spre calul său și căutându-și desaga.

— Ce ții acolo?

— Nimic important. O carte care mi-a plăcut în mod deosebit, îi răspunse el, fluturându-și mâna cu un gest nepăsător.

— Am bătut tot drumul până aici doar pentru o carte, *baba*?

— Doar pentru una, copila mea. Pentru una singură.

— Trebuie să fie o carte cu totul și cu totul deosebită.

— Toate cărțile sunt deosebite, draga mea.

— Ce carte e aceea?

Jahandar puse cu multă grijă în desagă volumul vechi și legat în piele și se urcă apoi în șa, făcându-i semn vizitiului să purceadă la drum.

Micuța caravană porni spre destinație, străbătând străzile încă adormite ale orașului Rey.

Irsa își îmboldi calul astfel încât să ajungă lângă armăsarul negru al tatălui ei. Când Jahandar o privi, zâmbind cald, ea îi luă mâna într-a sa, căutând aceeași siguranță pe care i-o oferea la rândul ei.

— Totul va fi bine, draga mea copilă, îi spuse el, pierdut în gânduri.

Irsa încuviință din cap.

Nu îi scăpă însă faptul că tatăl ei nu îi răspunse la întrebare.

• Muntele de Adamant[3]

În clipa în care Șeherezada își contopi mâna cu a lui, simți cum un val de răceală puse stăpânire pe ea. Avea senzația că suferise o dedublare, devenind acum doar un simplu martor la tot ce se petrecea în jurul ei.

Din fericire, nu încercă să o sărute.

Și nici durerea nu dăinui – căci își pierdu mintea în iureșul binecuvântat al gândurilor ei. Părea că nici el nu savurase momentul. Plăcerea, dacă avu parte de ea, fu superficială și de moment, lucru care îi conferi Șeherezadei o oarecare satisfacție.

Când totul se termină, el se ridică din pat, fără să rostească vreun cuvânt, și dădu la o parte voalul fin de mătase ce-i împrejmuia.

Ea îl privi cum se îmbrăca, observându-i gesturile clare și precise, ca ale unui soldat, dar și broboanele strălucitoare de sudoare, ce i se prelingeau pe spate, și mușchii flexibili, ce i se arcuiau la cea mai mică mișcare.

Era mult mai puternic decât ea. Nu exista nicio îndoială în privința asta. Ar fi fost un combatant imbatabil pentru ea.

Dar n-am venit ca să mă lupt. Ci ca să înving.

Se ridică și ea în capul oaselor și se întinse să-și ia roba – *shamla* – de pe taburetul din apropiere. Își strecură brațele pe mânecile lucioase din brocart ale veșmântului și își încinse mijlocul cu cordonul argintiu al acestuia, apoi îl urmă pe calif. În timp ce ocolea divanul, faldurile brodate ale robei se răsuceau de jur împrejurul ei ca un derviș în mijlocul unei *sama*.

Califul se îndreptă spre măsuța scundă din colțul camerei, înconjurată de perne moi și pufoase, țesute în culori vii și strălucitoare precum ale nestematelor.

Își turnă niște vin, păstrând în continuare tăcerea. Șeherezada trecu pe lângă el și se așeză pe pernele ce împrejmuiau masa.

Tava era plină de fructe, alune și legume aromate – fistic, smochine, migdale, struguri, castraveciori, sos condimentat de gutui și un amestec de ierburi proaspete. Într-o parte, se afla un coșuleț cu lipii înfășurat în pânză de in.

Încercând să-l trateze cu aceeași indiferentă subtilă, Șeherezada luă un ciorchine de strugure de pe tavă și începu să mănânce.

Califul o scrută cu privirea câteva clipe chinuitoare, apoi se așeză și el pe perne. Continuă să bea vin în timp ce Șeherezada înmuia bucăți de lipie în sosul dulce și picant de gutui.

Când nu mai putu să îndure tăcerea apăsătoare, îți aținti ochii asupra lui, ridicând ușor din sprâncene.

— Nu mâncați, *sayyidi*?

Acesta trase adânc aer în piept și strânse, îngândurat, din ochi.

— Sosul este delicios, continuă ea, într-o manieră relaxată.

— Nu ești speriată, Șeherezada? murmură el atât de încet, că aproape nici nu-l auzi.

— Vreți să fiu speriată, *sayyidi*? îl întrebă ea, punând lipia pe masă.

— Nu. Vreau să fii sinceră.

— Dar cum veți ști dacă spun sau nu adevărul, *sayyidi*? continuă ea tirul întrebărilor, cu un zâmbet pe buze.

— Nu te prea pricepi să minți. Doar îți imaginezi că o faci, îi răspunse el, luând de pe tavă un pumn de migdale.

Șeherezada îl privi cu un zâmbet și mai larg pe chip. Un zâmbet primejdios.

— Iar Domnia Voastră nu știți să citiți gândurile oamenilor. Doar vă imaginați că o faceți.

El își înclină ușor capul, dezvăluindu-și mușchii maxilarului ce-i zvâcneau cu putere.

— Ce dorești de fapt? o întrebă apoi, la fel de încet, că Șeherezada abia reuși să deslușească talcul întrebării.

Își șterse firimiturile de pe mâini, încercând să câștige timp ca să-și conceapă următoarea capcană.

— Moartea mă așteaptă în zori. Corect?

El îi răspunse, dând din cap o singură dată.

— Și vreți să știți de ce m-am oferit să vă fiu soție, nu-i așa? continuă ea. Ei bine, sunt dornică să…

— Nu! Nu vreau să intru în acest joc cu tine. Urăsc manipulările.

Șeherezada își pecetlui buzele, înăbușindu-și furia clocotitoare.

— Poate că ar trebui să petreceți mai puțin timp disprețuind un astfel de joc și mai mult clădindu-vă răbdarea necesară ca să-l câștigați.

După ce rosti cuvintele, rămase fără suflare în clipa în care îl văzu pe calif încremenind ca o stană de piatră. Acesta își încleștă atât de tare mâinile până când încheieturile degetelor i se albiră.

Șeherezada îl privea cu sufletul la gură, într-un iureș de gânduri și sentimente, cum începea, încetul cu încetul, să se relaxeze.

— Îndrăznețe cuvinte pentru o fată care mai are doar câteva ore de trăit, îi spuse el, cu un glas rece ca gheața.

Ea se ridică în capul oaselor și-și trase peste umăr părul negru ca abanosul.

— Vă interesează sau nu regulile jocului, *sayyidi*?

Profitând de tăcerea lui, preferă să meargă mai departe, ascunzându-și mâinile-i tremurânde în faldurile *shamlei*.

— Sunt dornică să vă răspund la întrebare, *sayyidi*. Dar mai întâi, aș vrea să vă cer o mică favoare…, continuă ea, lăsând cuvintele suspendate în aer.

— Încerci să-ți vinzi viața pe lucruri de nimic? o întrebă el, cu o umbră de cruzime și amuzament.

Ea izbucni în râs – un râs metalic ca dangătele de clopot.

— Viața îmi este oricum pecetluită. Mi-ați spus asta foarte clar. Poate că ar trebui să trecem peste acest aspect și să ne concentrăm asupra problemei de față.

— Fără doar și poate!

— Aș vrea să vă spun o poveste, continuă Șeherezada, după o clipă de tăcere, în care încercă să-și domolească freamătul lăuntric.

— Poftim? întrebă califul, trădându-și, pentru prima oară, sentimentele.

Ești uimit? *Nu va fi pentru ultima oară, Khalid Ibn al-Rashid, de asta te asigur*!

— O să vă spun o poveste. Iar Domnia Voastră o veți asculta. După ce o voi termina, o să vă răspund la întrebare, îi explică ea, așteptându-i reacția.

— O poveste?

— Da. Îmi acceptați condițiile, *sayyidi*?

Califul se rezemă într-un cot, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— Bine. Sunt de acord. Poți să începi, spuse el, rostind cuvintele ca pe o provocare.

Și o accept, monstrule ce ești! *Din toată inima*.

— Aceasta este povestea lui Agib, un marinar sărman, care a trebuit să piardă tot ce avea ca să pornească în aventura cunoașterii de sine.

— O poveste despre moralitate? Să înțeleg, așadar, că încerci să-mi dai o lecție?

— Nu, *sayyidi*. Încerc să vă cuceresc. Mi s-a spus că un bun povestitor poate să capteze atenția publicului doar cu o singură propoziție.

— Atunci, ai dat greș.

— Doar pentru că sunteți cumplit de dificil. Și pentru că nu mă lăsați să termin. Așadar, Agib era un hoț – cel mai iscusit din Bagdad. Putea să-ți fure direct din mână un dinar de aur, chiar sub ochii tăi, și să-l jefuiască, la adăpostul întunericului, chiar și pe cel mai precaut călător.

Califul își înclină, îngândurat, capul.

— Dar era plin de el. Și cu cât faptele sale deveneau mai îndrăznețe, cu atât trăda mai multă aroganță. Asta până într-o zi, când fu prins în timp ce îl jefuia pe un emir bogat, lucru care era să-l coste viața. Cuprins de spaimă, o luase la fugă pe străzile Bagdadului, căutând cu disperare un refugiu. Când ajunse în port, aflase că o corabie avea să ridice ancora în curând. Iar căpitanul mai avea nevoie de încă un om ca să-și întregească echipajul. Convins fiind că soldații emirului aveau să-l găsească dacă nu va părăsi orașul, Agib se oferise să plece în călătorie.

— Mai bine, spuse califul, cu o umbră de surâs pe buze.

— Mă bucur că îmi încuviințați povestea, *sayyidi*. Pot să continui? îl întrebă apoi, cu un zâmbet tăios, încercând să nu cedeze ispitei de a-i arunca în față conținutul pocalului.

El dădu aprobator din cap.

— Primele zile la bord fuseseră un calvar pentru Agib. Nu era marinar și nici nu călătorise prea mult pe mare; drept urmare, se simțea rău mai tot timpul. Ceilalți membri ai echipajului își băteau, fățiș, joc de el și îi încredințau cele mai umilitoare sarcini ca să-i dea de înțeles că prezența lui era complet inutilă. Respectul pe care Agib și-l câștigase ca hoț, devenind cel mai iscusit bandit din Bagdad, nu avea nicio valoare în această lume; la urma urmei, nu putea să fure de la camarazii săi. Căci nu avea unde să fugă și nici unde să se ascundă.

— O adevărată enigmă, spuse califul.

Șeherezada îi ignoră ironia subtilă și-și continuă povestea.

— După o săptămână petrecută pe mare, izbucni o furtună cumplită. Valuri imense izbeau corabia, care își pierduse busola și începuse să plutească în derivă. Dar nu aceasta fusese cea mai cumplită tragedie care se abătuse asupra lor: căci, două zile mai târziu, când apele se mai liniștiseră, căpitanul nu mai fusese de găsit. Marea îl înghițise în valurile ei înspumate.

Șeherezada făcu o pauză. Aplecându-se să ia un strugure, își aruncă în fugă o privire peste umărul califului spre paravanele decorative ce duceau spre terasă. Erau încă învăluite în mantia nopții.

— Membrii echipajului intraseră în panică. Pluteau fără țintă pe apele mării, fără să știe cum să cârmuiască nava. Începură să se certe, neștiind cui să încredințeze rolul de căpitan. Absorbiți de lupta pentru putere, marinarii nu observară fâșia de pământ ce apăruse la orizont. Agib fusese primul care le-o arătase. Semăna cu o insuliță în mijlocul căreia se înălța un munte. La început, mateloții fuseseră

cuprinși de bucurie. Apoi, însă, un marinar bătrân le murmură ceva, sădind din nou spaima în sufletul lor.

Califul o asculta, cu ochii lui de culoarea chihlimbarului ațintiți asupra ei.

— Dumnezeu să ne păzească! exclamă el. Căci acesta este Muntele de Adamant. Înțelegând cumplitul adevăr din spatele acestor cuvinte, marinarii începură să țipe cu toții într-un glas. Agib întrebă de ce era muntele atât de înspăimântător, că oameni în toată firea tremurau de frică la vederea lui. Bătrânul marinar îi explicase că Muntele de Adamant era învăluit într-o vrajă întunecată, era ca un imens magnet, care atrăgea corăbiile spre el din cauza fierului din carenă. Odată ce corabia se afla în aria sa, muntele avea să scoată, cu puterea lui, toate cuiele navei, scufundând-o astfel pe fundul apei și aruncându-i pe cei de la bord în valurile mării, unde aveau să-și găsească sfârșitul.

— În loc să piardă timpul plângându-și de milă, poate că ar fi trebuit să pornească în direcție opusă, spuse califul, pe un ton sec.

— Exact asta îi sfătuise și Agib. Toți marinarii apucară vâslele și începură să le mânuiască cu disperare ca să dispară din raza blestemată a muntelui, dar era prea târziu. Odată ce monstrul întunecat avea să apară în depărtare, nu mai puteai face nimic. Erai deja prins în mrejele sale. Astfel, în ciuda tuturor eforturilor lor, corabia se apropia tot mai mult și tot mai repede de umbra muntelui. Și în scurt timp, un zgomot înspăimântător se auzi din adâncurile carenei. Corabia începu să se clatine înfiorător, de parcă greutatea întregii lumi îi atârna la proră. Marinarii priveau îngroziți cum cuiele se desprindeau din scheletul de lemn al navei. Scândurile începură să cadă una câte una, iar corabia se dezmembră ca o jucărie călcată în picioare de un copil. Agib se prăbuși și el, împreună cu camarazii lui, în valurile mării, împletindu-și țipetele și vaietele de durere cu ale lor.

Șeherezada ridică pocalul și întinse mâna ca să ia vinul. Își ascunse uimirea în clipa în care califul i-l umplu fără să rostească vreun cuvânt.

Marginile paravanului din spatele lui începură să se lumineze.

— Agib se agață de pupa corăbiei – singura parte rămasă intactă. În haosul general, observă cum o oală grea, din fier, trecu pe lângă el, îndreptându-se spre munte. Folosindu-și mâinile iscusite, care-l ajutaseră cândva să devină cel mai bun hoț din Bagdad, Agib înhăță oala și se lăsă purtat pe apele întinse ale mării. Greutatea vasului din fier îl trăgea însă la fund, iar el se lupta să rămână la suprafață, căutând

deznădăjduit ceva de care să se agațe. Gemetele camarazilor săi, care se înecau pretutindeni în jurul lui, îl determinau să caute cu și mai multă frenezie. Când găsi o bucată ruptă din catargul principal, se agăță de ea cu brațul liber, în timp ce continuă să țină oala cu înverșunare.

— E agil, n-a stat prea mult pe gânduri, spuse califul, cu chipul înduioșat de tragedia eroului din poveste. Speră că oala îl va duce direct spre insulă.

— Exact, îi răspunse Șeherezada, zâmbind. După multe ore, instinctele lui Agib îl ajutară să pună piciorul pe pământ. Păși, epuizat și tremurând de frică, pe coasta întunecată a Muntelui de Adamant. Leșină la umbra acestuia, unde zăcu timp de mai multe ore. Se trezi la ivirea zorilor și porni să caute mâncare și apă. Realiză, însă, în curând că acesta era un loc al morții și al pustiirii – nu se zărea nici urmă de viață în jurul lui, iar apa era la fel de „bogată" ca și speranțele-i deșarte în acest ținut pustiu și uitat de Dumnezeu. Copleșit de disperare, se prăbuși pe un maldăr de pietre, realizând că moartea îl pândea din nou. Când pietrele începură să se miște sub el, un potir mic, din metal, ieși la lumină. Era vechi și uzat, mușcat pe margini de timpul nemilos.

O lumină albăstruie și palidă se strecură în clipa aceea printre dantelăria paravanului, trezind la viață siluete înspăimântătoare.

— Agib studie potirul. Era acoperit de un strat de nisip și noroi. Se duse pe mal ca să-l curețe. Când apa înlătură mizeria, își dădu seama că potirul era presărat cu anumite semne ce îi erau complet necunoscute. Îl privi în bătaia soarelui, dar picăturile de apă îi umbreau suprafața, așa că îl șterse cu mâneca…

Acum, marginile paravanului erau scăldate în lumina strălucitoare a zorilor. Razele de soare străbăteau dantelăria de lemn și se întindeau pe podeaua de marmură ca niște filoane de aur.

Inima Șeherezadei bătea năvalnic, gata parcă să-i iasă din piept.

— Și potirul începu să-i tremure în mână. Din adâncurile sale, ieși o dâră de fum, care începu să se înalțe, șerpuitor, spre cer, prefăcându-se apoi într-un nor de fum fără foc. Agib scăpă, înspăimântat, potirul din mână și se prăbuși pe malul presărat cu pietricele negre. Fumul deveni tot mai dens până când, în mijlocul lui, se contură o umbră.

Califul se aplecă spre ea.

— Umbra se materializă… și începu să râdă.

Șeherezada se oprit în clipa aceea.

Zorile îl scăldau pe calif în toată gloria lor înspăimântătoare.

— De ce te-ai oprit? o întrebă el.

Ea își întoarse ochii spre terasă. Califul îi urmări privirea.

— Poți s-o spui până la capăt, îi zise el.

Șeherezada trase, cu grijă, aer în piept.

— Mi-e teamă că acest lucru nu este posibil, *sayyidi*.

— Poftim?

— Abia am început-o.

— Termină povestea, Șeherezada! îi porunci el, privind-o printre gene.

— Nu.

El se ridică, cu eleganță, în picioare, căci era întruchiparea grației desăvârșite.

— Așadar, acesta a fost planul tău de la bun început, nu-i așa?

— Despre ce plan vorbiți, *sayyidi*?

— O manevră iscusită. O tactică prin care încerci să amâni execuția… Începi o poveste pe care nu ai de gând s-o mai termini, spuse el, cu glasul amenințător.

— Ba vreau s-o termin – mâine-seară. Dacă acest lucru se va întâmpla sau nu, depinde doar de Domnia Voastră, îi răspunse ea, privindu-l stăruitor și încleștându-și pumnii printre faldurile *shamlei*.

— Ai spus că ai înțeles că viața îți este pecetluită. Am stabilit asta de la bun început.

Șeherezada se ridică și ea în picioare. Își îndreptă umerii și-și înălță, semeață, bărbia fermecătoare.

Când începu să vorbească, își presără glasul cu aceleași tonalități caustice ca acelea din vocea califului.

— Toate viețile noastre sunt pecetluite, *sayyidi*. Întrebarea e când se va întâmpla acest lucru. Iar eu aș mai vrea încă o zi.

El o privea cu ochi sfredelitori. Chipul îi părea și mai amenințător sub imperiul mâniei clocotitoare.

Cineva bătu o dată în ușile camerei.

— O singură zi, murmură ea.

El o scrută de sus până jos cu ochii lui ca de tigru, măsurându-și adversarul și cântărindu-și opțiunile.

Câteva clipe înfricoșătoare trecură învăluite într-o tăcere apăsătoare.

N-o să mă înjosesc în fața lui, cerându-i îndurare.

Tăcerea le fusese spulberată de o altă bătaie în ușă, mult mai ușoară de această dată.

Șeherezada făcu un pas înainte, cu ochii ei căprui ațintiți asupra califului.

El se trase un pas în spate, apoi porni spre ușă.

Nu. Te rog! *Oprește-te*!

Când ajunse în prag, se opri, fără să se întoarcă însă spre ea.

— Una singură, încuviință el, în cele din urmă, rostind cuvintele pe un ton insondabil, înainte de a ieși din cameră.

Când ușile se închiseră în urma lui, Șeherezada se prăbuși pe podea și-și lipi obrazul încins de marmura rece.

Chiar și descătușarea iureșului de lacrimi implica un efort prea mare.

• Despina și Rajputanul[49]

Tava scoase un zgomot strident, când slujnica o puse pe masă.

Șeherezada sări din pat, încă buimacă de somn. Se frecă la ochi cu mâna. Dâre de kohol și fard auriu îi rămaseră întipărite în palmă.

— Sunteți atât de mică și de fragilă pentru valurile mari pe care le-ați creat, spuse o voce melodioasă.

— Poftim? întrebă Șeherezada, ațintindu-și ochii, cârpiți încă de somn, asupra celei care vorbise.

— Am spus că sunteți atât de mică și de fragilă pentru valurile mari pe care le-ați creat.

O fată durdulie, cam de vârsta ei, se apropie de divan și dădu la o parte perdelele fine de mătase ale baldachinului. Avea pielea deschisă la culoare și părul bogat, în nuanțe de cafeniu deschis, ca ale mierii, strâns în creștetul capului după moda elenă. Ochii de un albastru strălucitor ca Marea Egee erau frumos conturați cu kohol de mâna măiastră a unui expert. Buzele-i senzuale, vopsite cu carmin și ceară de albine, îi erau încremenite într-o grimasă fermecătoare. Roba, din pânză albă de in, îi scotea în evidență formele rotunde și apetisante. Pe brațul stâng purta o brățară groasă din argint.

Înlăturând starea de somnolență, Șeherezada încercă să afișeze un dram de demnitate.

— Am auzit de prima dată ce-ai spus.

— Și atunci de ce m-ați pus să repet?

— Pentru că nu știu cine ești și de ce te tot învârți pe aici, făcând afirmații ridicole cu noaptea în cap, îi ripostă Șeherezada.

Fata izbucni în râs – un râs zdravăn și sănătos.

— Cred că încep să înțeleg de ce-ați stârnit valuri atât de mari. Și nu v-ați trezit deloc cu noaptea în cap. Căci e deja ora prânzului.

Fata deschise paravanele dantelate, dezvăluindu-i soarele de amiază, care veghea de pe un cer senin și azuriu.

Șeherezada bătu în retragere din fața șuvoiului de lumină.

— V-am adus de mâncare. Ar trebui să mâncați ceva. Sunteți atât de mică și de fragilă, repetă fata.

— Nu reușesc să înțeleg de ce constituția mea a devenit dintr-odată atât de importantă.

— Pentru că o fată firavă și plăpândă nu poate face față unei confruntări de lungă durată și cu atât mai puțin s-o și câștige. Și mi-ar plăcea să vă văd învingătoare.

Punându-se imediat în gardă, Șeherezada îți trase genunchii la piept și afișă o mină lipsită de orice expresie.

— Învingătoare?

— Pe Zeus, sunteți cumplit de ciudată! Da, stăpână, mi-ar plăcea să vă văd învingătoare. Adică, mi-ar plăcea să vă văd în viață. Nu mă dau în vânt după povești morbide în care fete tinere își găsesc sfârșitul în floarea vârstei după toanele suveranului nostru. Domniei Voastre îi plac acest gen de povești?

Șeherezada o scrută o clipă cu privirea, apoi își puse picioarele goale pe marmura rece și se ridică din pat.

Ai grijă!

— Nu, nici mie nu-mi plac, îi răspunse ea.

— Sunteți mai înaltă decât mi-am imaginat, îi spuse apoi fata, cu zâmbetul pe buze. Dar prea slabă, deși am văzut cazuri și mai grave. Aveți câteva forme apetisante acolo unde trebuie. Sunt convinsă că arătați uluitor atunci când sunteți gătită.

— Îmi cer scuze că te întreb, dar cine ești? vru să știe Șeherezada.

— Despina. Servitoarea Domniei Voastre… atâta timp cât veți reuși să rămâneți în viață.

— N-am nevoie de servitori.

— Mi-e teamă că acest lucru nu depinde de voința Domniei Voastre, îi ripostă Despina, cu un zâmbet și mai larg pe buze, privind-o cu ochii ei albaștri, ce scăpărau scântei, de parcă ar fi provocat-o să răspundă impertinenței sale.

Șeherezada ezită, adâncită în gânduri.

— Te-a trimis, așadar, ca să stai cu ochii pe mine?

— Da, îi răspunse Despina, cu același zâmbet generos afișat, dezvăluindu-și dinții albi.

— Și ești o iscoadă bună?

— Cea mai bună.

— Dar o iscoadă bună își ascunde identitatea.

— Spionii iscusiți nu trebuie s-o facă.

Șeherezada nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ești arogantă.

— Ca și Domnia Voastră, draga mea stăpână Șeherezada. Dar eu nu o văd ca pe o meteahnă. Căci, fără un dram de aroganță, cine ar încerca imposibilul?

Șeherezada stătea în fața Despinei.

Fata era cu jumătate de cap mai înaltă decât ea și degaja prin toți porii încredere și siguranță. Despina întruchipa o forță pe care te puteai baza – totul trăda acest lucru – de la roba ce-i venea impecabil la trăsăturile-i fermecătoare.

Dar ochii îi atraseră atenția mai mult decât orice altceva.

Căci avea privirea iscoditoare și sfredelitoare a unui vânător.

Și era oglinda ei.

M-a avertizat că e o iscoadă. De ce-a făcut-o oare?

— Nu doriți să mâncați ceva? Sau vreți să vă înfometați cu bună știință? Dacă așa stau lucrurile, n-aveți decât să vă duceți planul la bun sfârșit, căci refuzul de a mânca va ucide un mic drăcușor ca Domnia Voastră mult mai repede decât o va face califul.

— Acesta este cel mai frumos și, în același timp, cel mai urât compliment pe care mi l-a făcut cineva, îi spuse Șeherezada, cu un zâmbet sec.

— Cu plăcere, îi răspunse Despina, învârtindu-se pe călcâie într-un nor de falduri albe și răspândind în aer un parfum de iasomie.

Șeherezada o urmă la masa din colț pe care se afla o tavă încărcată cu bunătăți: lipii *lavash*, o rotiță de brânză de capră, înfășurată într-un strat de dulceață, un ceainic și o jumătate de rodie, ale cărei semințe străluceau precum granatele în bătaia razelor de soare. Ceaiul de cardamom fierbea la foc mic într-un ibric din argint, bogat ornamentat.

Despina ridică capacul ceainicului și începu să pregătească ceaiul, punând un cub de zahăr cristal într-o ceșcuță de cristal.

Când se așeză pe perne, Șeherezada rupse o bucățică de *lavash*.

Servitoarea o privea printre gene în timp ce îi turna de sus ceaiul, ce cădea în ceșcuță ca un firicel subțire.

— Am vorbit cât se poate de serios când v-am spus că îmi doresc să câștigați acest război, stăpână, zise ea, cu precauție în glas.

— Te rog să-mi spui Șeherezada!

— Șeherezada, repetă Despina, zâmbindu-i.

Ea îi răspunse în aceeași manieră.

Ai grijă ce faci!

O oră mai târziu, cu ajutorul Despinei, Șeherezada se spălă și se îmbrăcă cu alte veșminte minuțios țesute din mătase și damasc. O diademă subțire din argint, încrustată cu perle și safire mici și albastre, îi împodobea fruntea. La gât purta un alt colier făurit după modelul diademei. Brățările subțiri, împodobite cu diamante, zornăiau cu fiecare mișcare a mâinii.

— Am voie să ies afară? întrebă ea, în clipa în care Despina îi aplica pe gene ultimele înfloriturи cu kohol.

— Poți să te plimbi cât vrei prin palat atâta timp cât te însoțește rajputanul, îi răspunse ea, încuviințând din cap.

— Rajputanul?

Despina strânse din ochi, cu o expresie în care ironia se împletea cu compasiunea.

— Califul este atât de îndrăgostit, încât ți l-a dăruit pe unul dintre membrii gărzilor sale personale.

— Nu-mi ajunge o iscoadă, mai am nevoie și de un călău gata să ducă execuția la bun sfârșit? ripostă Șeherezada, strângându-și mâinile în pumni.

— Mai mult sau mai puțin.

Că îl urăsc pe acest om e puțin spus.

— Cine este rajputanul? întrebă ea, pe un ton sec.

— La un moment dat, fusese poreclit Biciul din Indostan[5]. Este cel mai bun spadasin din Rey, poate chiar din întreg Khorasanul. Este devotat cu trup și suflet *talwar*-ului. Un singur spadasin din Rey îi egalează talentul, dar nici măcar acesta nu l-a învins vreodată pe rajputan.

Informația mi-ar putea fi de folos în viitor.

— Și cine este cel de al doilea spadasin de renume din Rey?

— Aveam mai multe pretenții de la tine, îi răspunse Despina, încruntându-se.

— Poftim?

— Credeam că ești mai bine informată.

— Îmi pare rău că n-am adus cu mine lista celor mai buni zece spadasini din Khorasan, îi ripostă Șeherezada.

— Cred că nu oricine are acces la informațiile astea, cu atât mai puțin o tânără al cărui tată este doar un simplu bibliotecar. Nu o găsești afișată pe ziduri pentru ochii profanilor.

— Tata este custode de bibliotecă și unul dintre cei mai inteligenți oameni din câți cunosc, îi răspunse Șeherezada, cu o privire tăioasă. A fost unul dintre vizirii fostului calif, iar acum are în grija sa textele străvechi din bibliotecă.

— Am auzit că, după moartea soției sale, și-ar fi pierdut mințile și a fost decăzut din funcție. Așa a ajuns bibliotecar.

Nu trebuie să-mi pierd cumpătul. Este evident că încearcă să mă provoace. Dar de ce?

Șeherezada preferă să păstreze tăcerea pentru a-și redobândi controlul. Se juca cu colierul greu, din argint, pe care îl purta la gât, disprețuindu-i greutatea.

— Mai vrei să știi, așadar, cine este cel de al doilea spadasin de renume din Rey? întrebă Despina, schimbând tactica.

— Las-o baltă! Nu mai contează.

— Cel de al doilea spadasin de renume din Rey este Khalid Ibn al-Rashid. Suveranul suveranilor, spuse Despina, cu un zâmbet atotștiutor pe buze.

Auzind acestea, Șeherezada simți cum inima i se strânge în piept. Marii spadasini erau și niște strategi de excepție. Observau imediat chiar și cele mai subtile șiretlicuri.

Iar acest lucru implica un alt obstacol. Dacă avea s-o bănuiască de trădare, îi va fi și mai greu să-i urzească moartea

și să-l prindă pe picior greșit.

— Nu are nicio importanță, repetă ea, înghițind în sec.

— Poate că nu are pentru tine. Dar mi-am imaginat că ai vrea, oricum, să știi.

În ce joc vrea oare să mă atragă?

— Ți-ai imaginat greșit, spuse Șeherezada, îndreptându-se spre ușile odăii și trăgând de mânere.

Nici nu trecu bine de prag că o figură mătăhăloasă i se și ivi în cale. Avea pielea de culoarea cuprului lustruit și o privea de sus pe Șeherezada, cu capul înfășurat într-un turban minuțios realizat. Brațele goale îi scoteau la iveală mușchii puternici, iar barba neagră și ascuțită era tăiată cu grijă exact sub bărbie. O țintuia cu niște ochi întunecați ca noaptea, cruzi și scrutători ca cei ai unui prădător.

— O, da! Tu trebuie să fii… Îmi pare rău, dar cum te cheamă? îngăimă Șeherezada.

— Ți-am spus – el este rajputanul, interveni Despina, aflată în spatele ei.

— Dar trebuie să aibă și el un nume, îi șopti Șeherezada peste umăr.

— Dacă are, eu nu i-l știu.

Oftând adânc, vădit iritată, Șeherezada făcu câțiva pași și-și înfruntă din nou posibilul călău.

— Eu sunt Șeherezada, îi spuse ea, întâlnindu-i privirea întunecată.

El o țintui un timp cu ochii lui feroce, apoi se dădu la o parte din calea ei.

Când trecu pe lângă el, îi zărit sabia lungă – *talwar*-ul – strălucind amenințătoare în bătaia soarelui de amiază.

Așadar, bruta asta mută este singurul spadasin care poate să-mi înfrângă dușmanii…

Cum voi reuși atunci să-i găsesc punctul slab lui Khalid Ibn al-Rashid, cu toate iscoadele astea în jurul meu, care îmi urmăresc fiecare mișcare?

Oftă îndelung.

S-ar putea să am o problemă serioasă.

• Lecția de tras cu arcul

Palatul fusese construit cu aproape trei sute de ani în urmă de un rege înzestrat cu darul extravaganței. În anii ce-au urmat, mai fuseseră adăugate și alte aripi pentru a lărgi construcția de marmură și calcar. Acestea se întindeau ca niște afluenți ai unui râu, îndreptându-se în zare spre o destinație necunoscută.

Era ușor să te rătăcești într-un loc ca acesta.

— Cum ajung în curte? o întrebă Șeherezada pe Despina, după ce cutreierase coridoarele strălucitoare timp de o jumătate de oră.

Despina își înclină capul într-o parte, adâncită în gânduri.

— Bănuiesc că nu va fi nicio problemă. Nimeni nu ți-a interzis în mod expres să ieși afară.

Șeherezada își reprimă dorința de a-i da un răspuns tăios, în timp ce Despina făcu cale întoarsă pe un coridor, luând-o apoi spre dreapta. Rajputanul le urma îndeaproape, afișând o atitudine la fel de rigidă și de implacabilă ca și expresia de pe chipul său. După câteva minute petrecute în tăcere, ajunseră la o galerie construită în aer liber, prevăzută cu o serie de uși duble și boltite, ce duceau spre curțile interioare.

Un servitor le deschise primele uși și le lăsară să treacă. Șeherezada intră într-o curte cu terase, construite sub forma unor trepte imense. Prima dintre aceste terase era presărată cu copaci înfloriți printre care se afla și un aviariu împrejmuit cu grilaje lucrate cu multă migală. Stâlpii solizi din lemn de salcâm erau acoperiți cu un strat subțire de var alb și ancorați cu pivoți din bronz lustruit. Iarba luxuriantă, de un albastru-verzui, creștea în voie printre pietrele de granit ale pavajului.

Șeherezada trecu pe lângă aviariu și privi cu admirație paleta coloristică pe care păsările o ofereau din belșug: privighetori, sticleți, ciocârlii, canari…

Un țipăt strident se auzi în clipa aceea de undeva din spatele ei. Când se întoarse, văzu un păun umblând țanțoș pe pajiște, etalându-și cu eleganță coada în formă de evantai, în nuanțele malachitului și ale aurului.

Șeherezada se apropie de el. Păunul se opri pe loc și o privi cu intensitate, apoi își strânse „evantaiul” și o luă la fugă.

— Plin de el. Și pus pe fugă, spuse ea, râzând singură.

— La cine te referi? o întrebă Despina.

Șeherezada clătină din cap.

— Te referi cumva la bărbați? insistă ea, râzând zgomotos.

Preferând să nu răspundă, Șeherezada străbătu pajiștea și se îndreptă spre treptele ce duceau la următoarea terasă. Grădina de aici exploda de flori albe de portocali și de smochine verzi,

ce atârnau greoaie de crengile lor, așteptând momentul pârguirii.

Zăbovi puțin aici ca să se desfete cu aromele îmbătătoare.

Despina o privea îngândurată.

— Ce încerci să faci? întrebă ea, cu suspiciune în glas.

Șeherezada își puse mâna la ochi ca să se ferească de soare și să vadă mai bine umbrele ce se mișcau pe întinderea de nisip și piatră de la picioarele lor.

— Dacă îmi spui ce tot pui la cale, aș putea să te ajut, se oferi Despina.

— Nu pun nimic la cale. Caut ceva.

— Ce cauți?

— O servitoare care să nu mai pună atâtea întrebări.

Despina începu să chicotească.

Șeherezada grăbi pasul, coborând în fugă ultimele trepte. Când se apropie de intrare, rajputanul mormăi ceva nemulțumit.

Carevasăzică, nu e mut.

— Sunt ferm convinsă că n-ar trebui să fii aici, murmură Despina.

— Ai spus că pot să merg oriunde, atâta timp cât mă însoțește rajputanul, îi reaminti Șeherezada.

— Dar nu cred că și-a închipuit cineva că o să ajungi pe terenurile de instruire.

Șeherezada scruta cu ochii ei ageri marea de chipuri bărbătești, care se concentrau asupra artei scrimei, aruncau cu lancea și își perfecționau loviturile mortale cu o armă în formă de topor, cunoscută sub numele de *tabarzin*.

Nu e aici.

— Îl cauți pe calif? o întrebă Despina.

— Nu.

Dar îmi imaginez că cel de-al doilea spadasin de renume din Rey se va antrena la un moment dat astăzi… dacă vrea să-și mențină titlul.

Iar eu trebuie să-i descopăr punctul slab ca să-l pot distruge.

— Mincinoaso! îi spuse Despina, cu un rânjet pe buze.

— De fapt, am venit aici pentru că vreau să…, îi răspunse Șeherezada, uitându-se de jur împrejur până când ochii îi căzură pe ceva ce cunoștea prea bine. Vreau să învăț să trag cu arcul.

— Poftim? exclamă Despina.

Ignorând-o, Șeherezada se îndreptă spre panoplia de arme.

Rajputanul îi blocă calea cu brațul, privind-o cu o umbră amenințătoare în ochii negri ca onixul.

Șeherezada se înarmă cu răbdare, apoi îi aruncă aceeași încruntătură războinică.

— Vrei să mă înveți să trag cu arcul? Întotdeauna mi-am dorit să învăț această artă.

El clătină din cap.

— Nu mi se va întâmpla nimic, protestă ea, prefăcându-se îmbufnată. Oricum, de mâine, nu va mai trebui să-mi porți de grijă. Te rog să-mi îndeplinești această mică favoare!

— Poate că nu pentru tine își face griji, spuse Despina, pe un ton caustic.

Șeherezada încercă să-i evite brațul imens cât un mamut. Când îi dejucă din nou intenția, ea își țugui buzele, prefăcându-se din nou bosumflată.

— Chiar trebuie să fii atât de dificil? îl întrebă ea pe un ton aspru.

— Nu e dificil. Așa e el în mod normal, spuse o voce melodioasă de bărbat, ce venea din spatele lor.

Despina și Șeherezada se întoarseră amândouă pe călcâie și dădură cu ochii de privirea amuzată a unui tânăr cu părul bogat, în nuanțele mahonului, și cu o expresie caldă și prietenoasă pe chip.

Rajputanul rămase perplex.

— Nu v-aș putea fi eu de folos? își oferi străinul ajutorul, cu un zâmbet pe buze.

— Sper că da, îi răspunse Șeherezada, cu un surâs fermecător. Eu sunt…

— Știu cine sunteți, stăpână. Toată lumea din palat știe cine sunteți, spuse el, făcându-i cu ochiul Despinei.

Ea îi evită privirea răutăcioasă, îmbujorată toată la față.

Flirtează, nu glumă!

— Atunci, aveți un avantaj decisiv în fața mea, domnule, îi spuse Șeherezada.

— Eu sunt Jalal, se prezentă el și făcu o plecăciune.

— Este căpitanul gărzilor și fiul generalului Aref al-Khoury… *shahrban*-ul din Rey, explică Despina, pe un ton formal.

— Nu vă lăsați păcălită de titlul pompos, stăpână! Sunt o persoană lipsită cu totul de importanță, chiar dacă tatăl meu se bucură de cel mai înalt rang la curtea califului din Khorasan.

— Atunci, împărtășim același statut jalnic, căci nici eu nu sunt o persoană prea însemnată, spuse Șeherezada.

— Mă îndoiesc, draga mea stăpână Șeherezada. Mă îndoiesc cu tărie, protestă Jalal, cu un zâmbet generos, care îi lumină și mai mult chipul prietenos și deschis.

Rajputanul mormăi din nou, vădit nemulțumit. Mânia lui stăruitoare îi reaminti Șeherezadei motivul conflictului lor.

— Ați vrea să mă învățați să trag cu arcul, căpitane al-Khoury? îl întrebă ea.

— Depinde de câteva lucruri. În primul rând, aș dori să renunțați la formulele de politețe și să-mi spuneți Jalal. Și în al doilea rând, Khalid nu trebuie să descopere rolul pe care l-am jucat în acest „complot”.

Khalid? *Îi spune pe nume*?

— Sunt de acord cu aceste condiții. Cu dragă inimă. Dacă le accepți și tu, pe amândouă.

Jalal se aplecă spre ea cu un gest conspirativ.

— Atunci, urmează-mă, Șeherezada!

Ea izbucni în râs. Despina își încrucișă brațele pe pieptul voluptuos.

— Nu e deloc o idee prea bună, o preveni ea, scrutându-i cu ochii ei albaștri chipul poznaș al lui Jalal.

— Pentru cine? Pentru tine sau pentru mine? ripostă Șeherezada. Căci mie mi se pare o idee foarte bună să-mi petrec ultima zi din viață făcând exact ce mi-am dorit să fac întotdeauna.

Despina oftă resemnată și porni pe urmele Șeherezadei și ale lui Jalal, alături de rajputan, a cărui antipatie era la fel de fățișă ca și iritarea sa, în ciuda privirii dojenitoare pe care i-o aruncă căpitanul gărzilor.

Jalal o conduse pe Șeherezada în fața panopliei de arcuri. Câteva tolbe cu săgeți stăteau agățate de o bară de oțel, având stabilizatoarele din pene de gâscă vopsite în culori strălucitoare pentru o mai ușoară recunoaștere. Șeherezada scoase o săgeată dintr-o tolbă. Avea vârful bont, deoarece era destinată tragerilor la țintă. Îndoi apoi săgeata, cu gesturi cât mai firești cu putință, ca să-i aprecieze flexibilitatea.

Nu e prea flexibilă.

— Ai mai tras cu arcul? o întrebă Jalal, dovedind o agerime surprinzătoare pentru un tânăr aparent doar vesel și lipsit de griji.

— Nu chiar, îi răspunse ea, pe un ton indiferent.

— Atunci, pot să te întreb ce faci cu săgeata?

— Sunt doar curioasă, îi răspunse ea, ridicând din umeri și punând săgeata înapoi în tolbă.

Mai luă apoi încă o săgeată cu pene de altă culoare. Și o supuse aceluiași test.

Mult mai bună.

Scoase apoi tolba cu săgeți de pe bara de fier.

— Se pare că învățăturile mele nu-ți sunt de niciun folos, comentă Jalal, pe un ton afectat.

— Nu, nu…, îngăimă ea, încercând cu disperare să-și ascundă greșeala. Un văr… mi-a spus cândva că este mult mai

ușor să tragi cu săgeți mai puțin rigide dacă nu ai o constituție solidă.

— Înțeleg, spuse Jalal, cu suspiciune în glas. Și ce te-a mai învățat… acest văr al tău despre arcuri?

— Nimic. Comentariul despre săgeți l-a făcut în treacăt.

— Desigur. În treacăt, îi răspunse, cu o privire și mai îndoielnică.

Studie iute arcurile expuse în panoplia de arme. Când puse mâna pe un arc înalt și plat, îi aruncă peste umăr o privire Șeherezadei.

Ea îi zâmbi.

Continuând s-o privească cu intensitate, își mută mâna pe un arc mult mai mic, ale cărui capete se îndepărtau de arcaș atunci când era întins.

Arcul recurbat.

Șeherezada își reprimă zâmbetul, refuzând să cadă pradă încercărilor lui de a o atrage în cursă cu ajutorul armei ei favorite.

— Ai preferințe? o întrebă el.

— Ce consideri tu că e mai bun.

— Cred că acesta se pretează scopului nostru, spuse el, dând aprobator din cap.

Cu un zâmbet atotcunoscător pe buze, luă arcul recurbat de pe raft și se îndreptă spre țintele poziționate la o depărtare de cincizeci de pași.

În timp ce îl urma, Șeherezada realiză nechibzuința de care dăduse dovadă atunci când își trădase cunoștințele în trasul cu arcul.

Ce-am făcut e bun făcut. Dar, pe viitor, va trebui să fiu mult mai atentă.

Își strânse atunci părul negru și ondulat într-un coc la ceafă. Apoi, își scoase mantia greoaie și i-o dădu Despinei. O boare ușoară de vânt îi mângâia abdomenul și brațele-i goale. Bluza argintie pe care o purta avea un decolteu pătrat și mâneci foarte scurte. O eșarfă de mătase, de un albastru cobalt, îi încingea mijlocul, măturând pământul cu vârfurile ei brodate și încrustate cu perle. Condurii argintii ridicau nori de nisip cu fiecare pas pe care îl făcea.

Șeherezada își puse tolba pe umăr, iar Jalal îi întinse arcul recurbat.

O mulțime de spectatori curioși începură deja să se adune într-o parte. Despina și rajputanul stăteau în față, afișând aceleași priviri neliniștite și dezgustate.

Șeherezada își strânse picioarele în timp ce se lupta să poziționeze o săgeată pe coarda arcului.

Gesturile ei stângace nu erau însă destul de convingătoare.

Încercând să-și dovedească nepriceperea, Șeherezada trase de săgeată, cu mâinile-i tremurătoare și nesigure, lovind varga subțire de lemn a arcului de mânerul acestuia.

— E bine? îl întrebă ea pe Jalal.

— Nu. Nu e bine deloc, îi ripostă el. Dar știi deja asta, nu-i așa?

— Nicidecum.

— Ești sigură?

— Ai de gând să mă înveți sau nu? insistă ea.

El izbucni în râs.

— Pune-ți piciorul stâng în față și depărtează-l aproximativ la o lățime de umăr!

Ea îl ascultă fără să crâcnească.

— Acum, ține arcul mai ușor și lasă-ți coatele în jos! Folosește cătarea poziționată pe mâner!

Șeherezada zâmbi aproape batjocoritor. Nu mai avea nevoie de cătare încă de la treisprezece ani. Tariq se dovedise un dascăl extrem de iscusit.

— Odată ce ți-ai potrivit cătarea, trage de săgeată cât poți de mult și apoi dă-i drumul!

Când eliberă săgeata, aceasta porni spre țintă, dar se prăbuși la pământ, cam la douăzeci de pași de destinația ei.

Șeherezada se uită la Jalal. El o privea la fel de suspicios.

— „Vărul” tău nu ți-a explicat ce înseamnă forța de tragere?

Ea clătină din cap.

— Am ales acest arc pentru că implică o forță de tragere mai mică, îi explică el, oftând adânc. Bănuiesc că acesta este și motivul pentru care ai preferat un anumit gen de săgeți. Asta înseamnă că arcul și săgeata te vor ajuta în tandem să lansezi săgeata fără să implici prea multă forță fizică. Un lucru extrem de benefic pentru un arcaș firav ca tine.

— Așadar, forța de tragere depinde de constituția arcașului?

— Cred că depinde mai mult de viteză și precizie. Dacă nu vei irosi prea multă energie fizică atunci când tragi o singură săgeată, îți va fi mult mai ușor să poziționezi alta într-un timp cât mai scurt. Pe de altă parte, dacă nu te vei încorda prea mult, vei reuși să nimerești țintele cu și mai multă precizie.

— Are sens ce spui, încuviință Șeherezada.

— Firește, îi răspunse el, zâmbindu-i cu subînțeles.

Ignorându-i tonul presărat cu sensuri ascunse, luă altă săgeată din tolbă. După ce o poziționă pe coarda arcului, își aținti privirea asupra lui.

— Cred că îl cunoști bine pe calif, începu ea.

Cuvintele ei îi șterseră ușor veselia de pe chip.

— Îl cunosc pe Khalid de când era mic.

— Sunteți prieteni buni?

— Nu.

— Am înțeles.

Trase de săgeată și apoi îi dădu drumul. De data aceasta, se apropie mai mult de țintă, dar sfârși tot îngropată în nisip.

— Sunt mai mare decât el, cu doi ani. Eu și fratele lui, Hassan, am crescut împreună; eram foarte apropiați. Când Hassan a murit, am încercat să-i întind mâna lui Khalid, dar… n-a acceptat-o, continuă Jalal, ridicând din umeri.

— Îmi pare rău, spuse Șeherezada, întorcându-se cu fața spre el.

— De ce îți pare rău?

— Nu e ușor să-ți pierzi cel mai bun prieten. Cel puțin, nu cred că e.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele tale frumoase. Dar Khalid și-a pierdut fratele mai mare. Iar tatăl său a murit în anul următor. Și din cauza întâmplării cumplite cu mama lui… a ajuns pe tron la paisprezece ani. Avea doar paisprezece ani și era complet singur. Mai departe, cred că știi ce s-a întâmplat.

Nu-mi pasă. S-a transformat într-un monstru şi nu are iertare. A avut patru ani la dispoziție ca să învețe legile guvernării și să devină un suveran în adevăratul sens al cuvântului. Cât privește ce s-a întâmplat mai departe…

Când Jalal observă expresia de pe chipul Șeherezadei, făcu un pas spre ea.

— Te rog să mă înțelegi! Nu-i caut… scuze, îi spuse el, cu glasul domol.

Șeherezada îi întoarse spatele și înșfacă cu furie o altă săgeată din tolbă. Se opri în clipa în care își dădu seama că o poziționase perfect pe coarda arcului, cu precizia unui arcaș cu experiență și nicidecum cu stângăcia unui învățăcel.

— Îmi pare rău, dar acum sunt ferm convins că mi-am câștigat dreptul de a-ți cere o favoare, Șeherezada, îi spuse Jalal, râzând.

— Și de ce crezi asta? îl întrebă ea, în barbă.

— Pentru că tăcerea mea are un preț.

— Poftim? îngăimă ea, clipind nedumerită.

El mai făcu un pas.

— Nu știu ce încerci să-i faci lui Khalid, dar ești prima persoană care îl tulbură după atâta amar de vreme. Și cred că trebuie să-l mai tulbure cineva din când în când.

Șeherezada îi întâlni privirea scrutătoare, ținând încă săgeata strâns lipită de gât.

— Și care e favoarea pe care vrei să mi-o ceri? Căci nu o văd pe nicăieri.

— Khalid nu mi-e prieten. Dar nici dușman. Îmi este *doar* suveran. Îmi amintesc de băiețandrul de odinioară… blând și

generos, înzestrat cu o minte strălucitoare și iscoditoare. Un suflet rătăcitor. Nu-l mai recunosc în pielea acestei făpturi ciudate, cu aripile frânte, în care s-a transformat acum – și de care m-am săturat. Mă ajuți să îndrept lucrurile, Șeherezada?

Ea îl privi într-o tăcere apăsătoare, întrebându-se de unde izvora această încredere oarbă. O încredere complet stranie, împărtășită de un băiat cu un trecut sângeros și de o fată cu intenții criminale.

Jalal o privea scrutător, cu chipul lui ars de soare lipit aproape de al ei.

În clipa aceea, Despina își făcu apariția, ca o vijelie, printre mulțimea de curioși, cu ochii cuprinși de spaimă. Când Șeherezada descoperi izvorul spaimei ei, simți cum rămâne fără suflare.

Căci, în fața lor, se afla califul din Khorasan, care îi privea cu o expresie rece și calmă.

Ca liniștea de dinaintea furtunii.

• La lumina unei singure lumânări

Auzindu-i suspinul, Jalal aruncă o privire peste umăr. Bucuria îi pieri de pe chip, înlocuind-o apoi cu o umbră de sfidare.

— Cred că nu vom mai reuși să îndeplinim nimic din ce-am stabilit mai devreme.

— Nici eu nu cred, îi răspunse ea, cu ochii săi căprui ațintiți asupra dușmanului ei cu privirea ca de chihlimbar.

— Dar sper să ne continuăm discuția ceva mai târziu, îi spuse Jalal, înclinându-se în fața ei și îndepărtându-se ușor.

Califul străbătu distanța dintre ei. Purta o robă albă, *qamis*, din cea mai fină pânză de in și șalvari gri, *sirwal*. O sabie cu vârful ascuțit, ce îi era complet necunoscută Șeherezadei, îi atârna de eșarfa neagră, *tikka*, prinsă la brâu. Întruchipa, ca întotdeauna, antipodul tuturor lucrurilor pe care ea le considera calde și frumoase în lume.

Toți cei prezenți în curte încremeniră la ivirea sa. În dreapta lui, se afla un domn mai în vârstă, ale cărui alură și înfățișare semănau izbitor cu cele ale lui Jalal. La stânga era flancat de un bărbat vădit iritat, care ținea în mâini un vraf de papirusuri. Suita era întregită de un grup de soldați și gărzi de corp.

Pentru o clipă extrem de primejdioasă, Șeherezada cochetă cu ideea de a-și îndrepta săgeata asupra califului. De la distanța aceea, știa că putea să-l nimerească. Dar vârful săgeții era bont – căci era destinată doar tragerilor la țintă.

S-ar putea să nu reușesc să-l ucid.

Așa că lăsă arcul jos.

Nu merită să risc.

În timp ce îl vedea apropiindu-se, își dorea cu disperare să pună stavilă bătăilor năvalnice ale inimii. Dacă voia să-l cucerească, trebuia mai întâi să-și stăpânească teama pe care monstrul i-o provoca. Și asta cât mai repede cu putință.

Califul se opri la câțiva pași în fața ei.

Și își îndreptă atenția spre Jalal.

— Căpitane al-Khoury! spuse el, cu glasul periculos de domol.

— *Sayyidi*, îi răspunse Jalal, făcând o plecăciune înaintea lui. Îi arătam reginei noastre cum să tragă cu arcul.

— Asta am văzut. Aș vrea să știu și de ce.

— Pentru că l-am rugat eu, interveni Șeherezada, pe un ton puțin cam prea impetuos.

El își ațintи ochii asupra ei, cu chipul lipsit de orice expresie. Ea îl privea cum o scruta din cap până în picioare, observându-

i veșmintele vaporoase, lipsa mantiei, părul strâns superficial la spate și… tolba cu săgeți ce-i atârna pe umăr.

— Atunci, îți adresez ție întrebarea, spuse califul.

Șeherezada își încleștă maxilarul și îi răspunse pe un ton trufaș și sfidător:

— Îmi trebuie un motiv?

— Ți-am cerut o explicație. Nu un motiv.

— Au același înțeles.

— Nu neapărat.

— Ba eu aș zice că da. Indiferent din ce perspectivă priviți lucrurile, răspunsul e cât se poate de simplu – am vrut să învăț să trag cu arcul, iar Jalal a acceptat să mă învețe, îi explică ea, simțind cum șuvițe rebele de păr i se desprind din cocul superficial.

— Jalal? repetă califul, ridicând din sprâncene – singura lui reacție în fața cutezanței ei și a lipsei de etichetă.

— Da, Jalal, îi răspunse ea, dându-și după ureche o șuviță neascultătoare, ce-i cădea pe față.

— Și ce-ai învățat de la Jalal?

— Poftim? exclamă ea, uluită de interesul pe care califul i-l acorda.

— Dacă te-a învățat să tragi cu arcul, înseamnă că ai ce să ne arăți. Asta dacă nu e un dascăl foarte prost.

Jalal izbucni în râs.

— Dacă vă mai amintiți, *sayyidi*, cred că v-am învățat câte ceva când erați copil.

— Jalal-*jan*! își mustră *shahrban*-ul fiul, cu chipul consternat.

— Deși trasul cu arcul n-a fost niciodată punctul meu forte, continuă califul.

— Domnia Voastră a spus-o, *sayyidi*. Nu eu, ripostă Jalal, zâmbind.

— Jalal! Gata! spuse *shahrban*-ul, pe un ton aspru. Vorbești cu suveranul nostru!

Jalal se înclină în fața califului, deși supunerea sa trăda încă o umbră de ironie.

— Ei bine? insistă califul, îndreptându-și din nou ochii asupra Șeherezadei.

Ea îi susținu privirea iscoditoare. Apoi, fără să mai rostească vreun cuvânt, poziționă din nou săgeata pe coarda arcului, ezitând pentru o clipă să tragă.

Își dorea cu disperare să-i arate cât de bine stăpânea această artă și să le demonstreze privitorilor că era un arcaș de excepție, de care ar fi trebuit să se teamă. Voia, de asemenea, să onoreze talentul de dascăl al lui Tariq, răbdarea și iscusința

pe care i le arătase atâta amar de vreme și care acum dădeau roade din plin.

Când îl rugase pentru prima oară, la vârsta de unsprezece ani, s-o învețe să tragă cu arcul, era convinsă că fiul de doisprezece ani al unui emir puternic avea să ignore rugămintea unei copile prostuțe. În vara aceea, însă, petrecută în deșert, ținând un arc simplu în mână, se îndrăgostise pentru prima oară de Tariq Imran al-Ziyad. De candoarea și umorul lui proaspăt și înviorător. De zâmbetul lui fermecător și mucalit. Firește, nu fusese decât un foc de paie la vremea respectivă, dar amintirile acelea prețioase erau cele care îi confereau putere ori de câte ori simțea cum întunericul pogoară asupra ei.

Căci nimic nu se aseamănă cu frumusețea primei iubiri.

Gândul o făcu să închidă ochii.

Tariq!

Nu. Astăzi nu este o zi potrivită ca să-ți dezvălui talentele ascunse.

Trase adânc aer în piept.

Dar nici nu trebuie să pari nevolnică.

Ținându-și ochii încă închiși, ridică arcul și întinse coarda.

Nu avea nevoie de cătare. Știa exact care avea să fie destinația săgeții.

Încă de la treisprezece ani, se baza doar pe instinct și pe capacitatea ei de a scruta împrejurimile cu privirea.

Elimină încet aerul din plămâni.

Când deschise ochii, lansă săgeata. Aceasta se îndreptă spre țintă, urmând o traiectorie spiralată perfectă.

Și se înfipse exact acolo unde își dorise.

— Uluitor! În ciuda faptului că n-ai folosit cătarea, ai reușit să nimerești ținta, spuse Jalal, pe un ton sec. Aproape.

— Asta pentru că ești un profesor foarte bun, îi răspunse ea, veselă.

Un nor trecător pe cer părea să arunce umbra unui zâmbet pe buzele califului.

— Serios? murmură Jalal.

— Aproape, adăugă ea, cu un zâmbet pe buze. Oricum, am nimerit ținta… sau, cel puțin, i-am nimerit un picior.

— O lovitură remarcabilă dacă ai fi făcut-o intenționat.

— Am stabilit deja că n-am folosit cătarea. Dar cred că m-am descurcat destul de bine, nu-i așa?

— Ce părere aveți, *sayyidi*? întrebă Jalal. Regina noastră a trecut testul valorii Domniei Voastre?

Era o întrebare neobrăzată din partea lui. Șeherezada simți cum obrajii îi iau foc în clipa în care își aținti ochii asupra califului.

El se mulțumea să urmărească, tăcut și detașat, modul în care interacționau.

— A ratat ținta, spuse el, în cele din urmă.

Șeherezada îl privea printre gene. Când șuvița rebelă de păr îi căzu din nou pe față, o dădu după ureche cu un gest exagerat de vehement.

— Poate că suveranul meu ar dori să-mi arate cum ar trebui să procedez în mod corect? spuse ea, pe un ton glacial, oferindu-i apoi califului arcul și o săgeată.

Aceleași sentimente indescifrabile îi umbri pentru o clipă profilul tăios.

Iar Șeherezada descoperi că era tot mai curioasă să afle ce gânduri se ascund dincolo de chipul său misterios.

Nu are nicio importanță ce gândește. Nicicând nu va avea.

N-ar trebui să aibă nici cea mai mică importanță.

El se îndreptă spre ea și îi luă armele din mână. Când degetele li se atinseră pentru o clipă, califul ezită ușor înainte de a se retrage. Când se îndepărtă, o umbră îi învălui ochii precum unui tigru, iar chipul îi afișa aceeași expresie insondabilă. Fără să rostească vreun cuvânt, fixă săgeata pe coarda arcului.

Șeherezada îi privea poziția corpului. Își unduia cu precizie trupul zvelt, trăgând de săgeată și îndoind arcul recurbat până când vârfurile acestuia nici nu se mai observau.

Scoase aerul din plămâni în timp ce-și fixă ținta cu ajutorul cătării.

Șeherezada își stăvili dorința de a zâmbi.

Folosește cătarea.

Săgeata țâșni spre destinația ei, urmând o traiectorie spiralată și înfigându-se în țintă, dar nu în centrul ei.

Lăsă apoi arcul jos.

— Nu e rău, *sayyidi*, spuse Jalal, cu un zâmbet pe buze.

— O lovitură acceptabilă, îi răspunse califul, în barbă. Din care nu pot să fac un titlu de glorie, adăugă el, înapoindu-i arcul Șeherezadei, fără să-i întâlnească însă privirea.

Apoi, se întoarse cu gândul să plece.

— *Sayyidi*? îl strigă ea.

Califul se opri pe loc, fără să se întoarcă însă cu fața.

— Poate că ați dori să…

— Îl las pe Jalal să te învețe tot ce vrei. E un arcaș mult mai iscusit decât mine.

Șeherezada scăpără scântei de mânie la gândul că dușmanul ei de moarte își imaginează că ea și-ar dori ceva de la el. Cu excepția morții sale.

— Bine, ripostă ea, tăios.

Califul făcu câțiva pași, apoi se opri din nou.

— Șeherezada!

— Da?

— Ne vedem diseară.

Ea înșfacă mânioasă o săgeată din tolbă și o fixă pe coardă.

Doamne, cât îl disprețuiesc! *De parcă ar și avea ce să mă învețe în arta trasului cu arcul*!… *E doar un băiețandru care încă mai folosește cătarea*! *Tariq l-ar face praf. Al doilea spadasin de renume din Rey*! *Ha, ha*!

O umbră de îndoială îi tulbură gândurile, iar Șeherezada încercă s-o ignore.

•

Jahandar privea pânza cortului care se agita în bătaia vântului rece al nopții.

Stătea întins pe o parte și asculta. Aștepta.

În clipa în care răsuflarea domoală a Irsei îl convinse că fiica lui căzuse într-un somn adânc și odihnitor, dădu păturile la o parte și se ridică încet în capul oaselor.

Ea se mișcă ușor în celălalt capăt al cortului, iar el încremeni pe loc. Când se întoarse cu spatele spre tatăl ei, Jahandar răsuflă ușurat și se ridică în picioare. Dezmorțindu-și cu grijă mădularele, înlătură oboseala unei zile întregi petrecute pe drum.

Mergând cu pași domoli, Jahandar ajunse la desagă.

O desfăcu, cât mai încet cu putință, și scoase din ea volumul cu coperți uzate din piele. Inima începu să-i bată nebunește în clipa în care simți la piept căldura cărții.

Puterea uluitoare a paginilor aflate acum în mâinile sale…

Se îndreptă spre un colț al cortului și așeză vechiul manuscris pe un cufăr cu haine. Apoi, aprinse o singură lumânare.

Și trase adânc aer în piept.

Coperta cărții era zdrențuită și ilizibilă. Marginile îi erau roase de trecerea nemiloasă a timpului, iar paginile îi erau ferecate cu un lacăt ruginit.

Privi îndelung cartea veche și înnegrită de vreme, ce zăcea sub ochii lui.

Dacă avea să pornească pe această cale…

Închise ochii și înghiți în sec. Gândul îi zbură la soția lui aflată pe patul de moarte, unde zăcea cu răsuflarea întretăiată și cerșea încă o clipă de viață pe care s-o petreacă alături de copilele ei.

Îl rugase cu disperare pe Jahandar s-o salveze din ghearele bolii neîndurătoare.

Simțise din nou gustul amar al neputinței pe care-l trăise atunci când îi ținuse în brațe trupul fără vlagă.

Și al nevolniciei covârșitoare cu care își privise fiica mai mare aruncându-se în brațele unui monstru cu doar două seri în urmă.

Avea să îndrepte lucrurile, indiferent de prețul pe care avea să-l plătească. Dacă Șeherezada reușise să treacă cu bine de noaptea trecută, va face tot ce-i va sta în putință să fie demn de fiica lui. Iar dacă nu reușea…

Strânse cu putere în mână cotorul cărții.

Nu! Nu se va mai lăsa copleșit de umbrele îndoielilor.

Jahandar scoase de la gât lanțul lung de argint, de care atârna o cheie neagră. Se aplecă deasupra cărții și introduse cheia în lacăt. Când coperțile se deschiseră în fața lui, o lumină argintie țâșni din paginile ei. Jahandar atinse prima pagină…

Și-și stăvili un strigăt.

Căci pagina îi arse mâna.

Dar nu mai conta.

Își ascunse degetele în mânecă și încercă din nou.

Textul era scris într-un dialect timpuriu al limbii ciagatai[6]. Tălmăcirea ei avea să fie un proces istovitor și migălos, chiar și pentru un om învățat ca Jahandar. Și cu atât mai mult cu cât lucra sub presiunea covârșitoare a timpului.

Dar nici asta nu mai conta.

Inima îi bătea, gata parcă să-i iasă din piept, în clipa în care apropie lumânarea de lucrarea sa.

Pentru copilele lui avea să urnească și munții din loc.

De data aceasta, nu avea să mai dea greș.

• Aladin și lampa fermecată

În seara asta, Șeherezada știa cu siguranță că avea să vină la ea, mai devreme sau mai târziu.

Apariția lui Khalid, în orele târzii ale nopții, nu mai era o surpriză pentru ea.

Servitorii, care aduseră mâncarea și vinul, nu văzuseră nici urmă de Șeherezada în cameră. Califul fusese cel care o găsi stând pe terasă și privind o intrare lăturalnică, străjuită de mai multe havuzuri[JZL].

Nu se întoarse când îl auzi venind. Se rezemă de balustradă și își zâmbi sieși.

El șovăi ușor, după care se apropie de ea.

O semilună îi veghea din înaltul cerurilor, reflectându-se în apa strălucitoare din bazinele fântânilor.

— Deși nu-i vezi, ador parfumul florilor de portocali…, creează un tablou plin de frumusețe și de viață, începu ea.

El nu îi răspunse imediat.

— Îți plac florile de portocali?

— Da. Dar, mai presus de orice, prefer trandafirii. Tata are o grădină superbă de trandafiri.

Califul își îndreptă privirea spre ea și îi studie profilul în bătaia razelor de lună.

— Cred că un tată, care iubește atât de mult florile, s-a opus… unei fapte ca asta.

— Cred că un suveran, care speră să câștige dragostea supușilor săi, n-ar trebui să le execute fiicele la ivirea zorilor, spuse Șeherezada, cu ochii ațintiți în continuare în fața ei.

— Dar cine spune că sper să câștig dragostea supușilor mei? ripostă califul, pe un ton placid.

Auzindu-i cuvintele, Șeherezada se întoarse spre el și-l țintui cu privirea.

— Și eu care am crezut, în tot acest timp, că sunteți un om inteligent, spuse ea, imitându-i, în derâdere, tonul rece al glasului.

Ironia ei subtilă nu-i scăpă califului.

— Și eu care am crezut, în tot acest timp…, că nu vrei să mori, îi răspunse el, cu o grimasă în colțul gurii.

Șeherezada îi aruncă o privire piezișă.

Apoi, izbucni în râs.

Vântul îi purtă sunetele în noapte, umplând aerul cu râsul ei cristalin ca un clinchet de clopoțel.

Califul își trădă pentru o clipă uimirea, ascunzând-o însă apoi sub voalul gândurilor sale întunecate.

— Sunteți foarte ciudat, spuse Șeherezada, după ce râsul i se pierdu în umbra nopții.

— Nici tu nu ești mai prejos, Șeherezada al-Khayzuran.

— Dar eu o știu prea bine.

— Și eu sunt conștient de asta.

— Dar eu nu pedepsesc pe nimeni.

— Îi invidiez pe cei care văd lumea ca tine, îi spuse el apoi, oftând adânc.

— Îmi dați de înțeles că sunt nătângă? îl întrebă ea, stăvilindu-și cu greu mânia.

— Nu. Vezi lucrurile la fel cum îți trăiești și viața. Fără teamă.

— Nu e adevărat. Mi-e teamă de foarte multe lucruri.

— De ce ți-e teamă? o întrebă el, cu o privire iscoditoare.

Și în clipa aceea, ca și când noaptea i-ar fi prevestit ce va să vină, un vânt puternic se abătu asupra lor, fluturându-i părul lung și negru al Șeherezadei. Șuvițele îi biciuiau chipul, ascunzându-i trăsăturile.

— Mi-e teamă de moarte, îi răspunse ea, printre șuierăturile de vânt.

Și mi-e teamă că aș putea pierde acest război în fața ta.

El o privea stăruitor în timp ce rafalele de vânt se stingeau încetul cu încetul… încetând să se mai joace cu părul Șeherezadei.

Când totul se domoli, o șuviță rebelă de păr – cea care o necăjise ceva mai devreme – îi intră în ochi. Ridică mâna ca s-o dea la o parte, dar…

Dar el i-o prinse într-a sa și îi dădu, cu blândețe, șuvița după ureche.

Umbra îndoielii își făcu din nou apariția, bântuindu-i gândurile.

— Spune-mi de ce ai venit aici! o rugă el, cu glasul domol, aproape implorator.

Am venit ca să înving.

— Trebuie să-mi promiteți că nu mă veți ucide, îi răspunse ea, în șoaptă.

— Nu pot să fac asta.

— Atunci, nu mai e nimic de spus.

•

La fel ca și în prima noapte, Șeherezada își descoperi cu uimire capacitatea de a se detașa de realitate.

Și îi era, din nou, recunoscătoare, pentru că nu încercase, nici măcar o dată, s-o sărute.

Recunoștința se împletea însă cu nedumerirea.

Se sărutase uneori cu Tariq – îmbrățișări furate printre umbrele turnurilor boltite. Aceste întâlniri clandestine îi făceau

întotdeauna inima să freamăte de emoție. Căci puteau fi oricând descoperiți de vreun servitor; sau și mai rău, Rahim ar fi putut să-i vadă sărutându-se… și ar fi mustrat-o fără milă, așa cum făcuse din clipa în care și-a asumat rolul fratelui pe care Șeherezada nu l-a avut niciodată.

Astfel, deși se simțea recunoscătoare pentru că nu trebuia să sărute un criminal, i se părea ciudat faptul că soțul ei refuza să înfăptuiască acest act, cu atât mai mult cu cât nu i se părea atât de intim ca… alte lucruri.

Șeherezada se gândi deodată că voia să afle, totuși, motivul. Iar curiozitatea ei creștea cu fiecare clipă care trecea.

Încetează! *Nu are nicio importanță*.

În loc să se ridice din pat și să se îmbrace, urmându-i exemplul, Șeherezada mai zăbovi un timp, strângând la piept, cu brațele ei lungi și subțiri, o pernă mare, în nuanțele strălucitoare ale cornalinei.

Văzând că nu îl însoțea la masă, califul o țintui cu privirea.

— Nu mi-e foame, îi spuse Șeherezada.

El respiră adânc, mișcându-și umerii în ritmul respirației.

Se așeză apoi în celălalt capăt al divanului, stând cât mai departe cu putință unul de altul.

Ce ciudat!

Șeherezada se întoarse pe o parte, cufundându-se printre pernele de mătase. Gleznele arămii îi atârnau pe marginea divanului.

Califul își îngustă ușor ochii de culoarea chihlimbarului, privind-o printre gene.

— Ai vrea să-ți depăn povestea în continuare? îl întrebă ea. Luminăția Ta?

— Aproape am crezut că ai uitat de regulile de adresare.

— Poftim?

— Ai uitat cine sunt, Șeherezada?

— Nu… *sayyidi*, îi răspunse ea, clipind nedumerită.

— Atunci, lipsa etichetei se împletește, în cazul tău, cu sentimentul că ai fi în siguranță.

— La fel cum apatia și amărăciunea se împletesc cu personalitatea Domniei Voastre, îi răspunse ea, privindu-i umerii ce se ridicau și se lăsau odată cu ritmul respirației.

— Spune-mi cum de îți permiți să-mi vorbești în felul acesta?

— Cineva trebuie s-o facă, ripostă ea, fără șovăire.

— Și crezi că acest „cineva” trebuie să fii tu?

— Cred că trebuie să fie cineva care nu se teme de Domnia Voastră. Și, deși mă simt… neliniștită când ne aflăm împreună, cu cât explorez mai mult lumea Domniei Voastre, cu atât am mai puține motive să mă tem.

Nici nu rostise bine cuvintele, că și realizase adevărul care se ascundea dincolo de ele. În singura zi petrecută alături de soțul ei, nu văzuse nici urmă din monstrul însetat de sânge pe care și-l imaginase.

De această dată, umbra care îi învălui chipul pentru o clipă nu-i trădă doar uimirea, ci și deznădejdea. Totul dispăru curând sub masca deșertăciunii ce-i învăluia mereu trăsăturile.

— Nu știi nimic, pară el lovitura.

— Aveți dreptate, îi răspunse ea, izbucnind aproape în râs. Nu știu nimic. N-ați vrea să mă luminați, *sayyidi*?

Îi oferea un pahar de vin otrăvit, menit să-l îmbete și să-i răsucească cuțitul în rană până avea să sângereze de moarte.

Menit să-i expună slăbiciunile.

Dă-mi, te rog, frânghia cu care să te spânzur!

— Termină povestea lui Agib, Șeherezada!

Momentul fusese, astfel, irosit.

Deocamdată.

Și își reluă firul povestirii, zâmbindu-i din celălalt capăt al divanului.

— Umbra ce luase naștere în norul albastru de fum se materializă… și izbucni în râs.

Califul începu să se relaxeze. Și se întinse pe pat.

— Agib se târî câțiva pași mai departe, din ce în ce mai înspăimântat. Râsul devenea tot mai răsunător, invadând țărmul de la poalele Muntelui de Adamant. Agib își acoperi fața cu mâinile-i tremurânde. Și umbra prinse tot mai mult contur, prefăcându-se într-un duh pleșuv, cu urechile ascuțite și împodobite cu aur. Avea pielea albicioasă și acoperită cu semne scrise într-o limbă pe care Agib nu o recunoștea. Când duhul deschise gura ca să vorbească, Agib văzu că avea dinții ascuțiți ca vârful unui brici.

Șeherezada își puse o pernă sub gât și își încrucișă gleznele. Când îi surprinse privirea cu care îi scruta picioarele goale, căscă ochii mari, iar califul își mută privirea în altă parte.

Ignorându-și obrajii încinși, își continuă povestea:

— Agib era convins că avea să-și găsească sfârșitul. Își împreună mâinile și își închise ochii, rugându-se în tăcere ca duhul să pună capăt, iute și fără durere, unei vieți mizerabile. Când acesta începu să vorbească, cu un glas ce zguduia până și pământul pe care călcau, cuvintele erau ultimul lucru pe care Agib se aștepta să le audă din gura lui – și asta din numeroase motive. „Ce dorește stăpânul meu să mă întrebe?” spuse duhul. Agib îl privea împietrit și fără grai. Duhul repetă cuvintele. „Să te întreb? îngăimă Agib, în șoaptă. Despre ce vorbești, duh al potirului?” Duhul începu din nou să râdă și îi răspunse: „Aceasta a fost prima din cele trei întrebări pe care stăpânul

poate să mi le pună. Are voie numai și numai trei întrebări. Acum, au mai rămas doar două. Întrebările despre care vorbesc sunt cele pe care stăpânul Potirului din bronz poate să i le pună Duhului Atotcunoscător, ce sălășluiește în potir. Dețin răspunsurile tuturor întrebărilor – legate de trecut, prezent și viitor. Alege-le cu grijă, căci – odată ce le vei pune pe toate trei – nu-mi vei mai fi stăpân!"

Auzind acestea, califul zâmbi, ca pentru sine.

— Agib sări în picioare, încă neîncrezător. Dar mintea ascuțită a unui hoț începea să-și spună deja cuvântul, ajutându-l să înțeleagă într-o clipită că nesăbuința lui îl costase deja o întrebare prețioasă. Încetă, așadar, să mai vorbească fără rost ca să nu mai cadă pradă trucurilor oratorice ale duhului înțelept ce-i stătea în cale. Își formulă cu grijă întrebarea în minte și abia pe urmă o îmbrăcă în cuvinte: „Duh al Potirului de bronz, stăpânul tău vrea să știe cum poate să scape de pe insula asta și să ajungă în ținuturile natale fără ca vreun necaz să se abată asupra lui". Duhul zâmbi răutăcios, apoi se înclină în fața lui Agib. Arătându-i muntele cu capul, spuse: „Pe vârful Muntelui de Adamant se află îngropată o barcă înzestrată cu șuruburi de alamă. Trage-o la mal și pornește la drum, călăuzindu-te după cea mai strălucitoare stea – a treia în univers – de pe bolta cerului! După douăzeci de zile și nopți, vei pune piciorul pe meleagurile natale". „Am cerut, clar și răspicat, ca niciun necaz să nu se abată asupra mea în timpul călătoriei, insistă Agib, cu multă prudență. Nu-mi amintesc însă să-mi fi spus, în răspunsul tău, unde găsesc mâncare și apă." Duhul începu din nou să chicotească. „Stăpânul învață mai repede decât mulți alții. Te voi îndruma spre un pârâu neștiut de nimeni, aflat în partea de vest a insulei. Cât despre merinde, te sfătuiesc să prinzi și să pui la uscat cât mai mult pește pentru călătorie."

— Pare mult prea ușor, interveni califul. Duhul nu e demn de încredere.

— Niciun duh nu e demn de încredere, după părerea mea, *sayyidi*, îi răspunse Șeherezada, râzând. În următoarele zile, Agib urmase sfaturile duhului. Aduse barca la mal și o încărcase cu provizii pentru călătorie. În cea de a treia noapte, în bătaia unei luni pline, pornise la drum, ascunzând Potirul de bronz într-o desagă pe care o ținea la picioare. Timp de zece zile, călători în tihnă. Asta îi dădu încredere că totul va decurge bine… că norocul îi surâde din nou. Și începu să se întrebe ce să-i mai ceară, pentru ultima oară, duhului. Unde se află bogățiile lumii? Sau cum să cucerească inima celei mai frumoase femei din Bagdad?

Șeherezada se opri o clipă, oferind șansa cuvintelor să producă efectul scontat.

— Și apoi… barca începu să scârțâie din toate încheieturile, iar apa sărată pătrundea în voie înăuntru. Agib descoperi, înfricoșat, că șuruburile de alamă se desprindeau la capete, iar apa își croia drum prin punctele de îmbinare. Cuprins de spaimă, încercă să scoată apa cu mâinile goale. Când înțelese că eforturile sale erau în zadar, luă potirul și a începu să-l frece cu disperare. Duhul își făcu apariția și se așeză liniștit pe prora înclinată a bărcii. „Ne scufundăm! țipă Agib. „M-ai încredințat că voi ajunge acasă fără ca vreun necaz să se abată asupra mea." Duhul îl privea nestingherit, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. „Poți să-mi pui o întrebare, stăpâne", îi răspunse el. Agib se uită disperat de jur împrejur, întrebându-se dacă acum era momentul să-i pună ultima – și cea mai prețioasă – întrebare. Atunci, văzu la orizont catargul unei alte bărci – un vas mult mai mare. Se ridică în picioare și începu să-și fluture mâinile prin aer, țipând cu disperare ca să atragă atenția echipajului. Când vasul se îndreptă spre el, Agib strigă triumfător, iar duhul zâmbi malițios înainte de a se face din nou nevăzut în potirul său. Agib urcă la bordul corăbiei, copleșit de recunoștință, cu hainele zdrențuite și chipul ars de soare, ascuns sub o barbă răvășită. Dar când colo, ce să vezi?…

Califul ridică din sprâncene.

— Când stăpânul corăbiei ieși pe punte, Agib descoperi cu stupoare că era nimeni altul decât emirul…, omul ai cărui soldați îl vânaseră prin tot Bagdadul și-l obligaseră să se aventureze în această călătorie blestemată. Atunci, se gândi pentru o clipă să se arunce în mare, dar, când emirul îi zâmbi cu căldură și îl primi cu brațele deschise la bordul vasului său, își dădu seama că înfățișarea sa neîngrijită constituia o mască perfectă, ce-l ajuta să fie de nerecunoscut. Ajunse astfel să mănânce la masa emirului, împărțind merindele și băutura, de parcă nici n-ar fi știut cine e stăpânul corăbiei. Bătrânul emir era un amfitrion desăvârșit, umplând pocalul oaspetelui său cu propria-i mână și desfătându-l cu povești petrecute pe mare. Odată cu trecerea timpului, când apusul se contopea în noapte, Agib află că emirul ridicase pânzele cu câteva săptămâni în urmă și pornise în căutarea unei insule în mijlocul căreia se înălța un munte misterios. Undeva pe această insulă, se afla ascuns un potir înzestrat cu puteri magice, care putea să răspundă la orice întrebare din lume – legată de trecut, prezent și viitor.

Califul se rezemă într-un cot și o privea cu căldură în ochi.

— Auzind acestea, Agib încremeni pe loc. Căci emirul nu putea să vorbească decât despre potirul care zăcea în desaga lui. Prefăcându-se că nu știe absolut nimic, îl întrebă pe emir de ce se hotărâse să pornească într-o aventură atât de primejdioasă, cu atât mai mult cu cât se afla în amurgul vieții. Ochii emirului se umplură de tristețe. El mărturisi că pornise pe mare în căutarea muntelui negru și a potirului său tainic doar dintr-un singur motiv. Cu câteva săptămâni în urmă, îi fusese furat un lucru extrem de prețios – un inel ce-i aparținuse iubitei sale soții. Era tot ce mai avea de la ea și îl considera averea sa cea mai de preț. Un hoț iscusit de pe străzile Bagdadului îi furase podoaba chiar de pe mână și se pierduse în mulțime la adăpostul unei umbre. Încă din ziua aceea, emirului îi apărea în vis, în fiecare noapte, năluca soției sale moarte, și știa că trebuia să recupereze inelul, indiferent de prețul pe care avea să-l plătească. Dacă duhul potirului avea să-i spună unde se află bijuteria, va reuși să confere tihna spiritului neliniștit al soției sale și să cinstească astfel amintirea dragostei lor.

— Așadar, întrebarea pe care voia să i-o pună unui duh atotcunoscător se referea la o simplă dovadă de dragoste? interveni califul.

— O simplă dovadă de dragoste? Dar iubirea reprezintă o forță prin esența ei, *sayyidi*. În numele dragostei, oamenii și-au închipuit lucruri inimaginabile… și au atins adesea imposibilul. Nu i-aș lua puterea în derâdere.

— Dar nici nu fac asta, îi răspunse califul, susținându-i privirea scrutătoare. Îi deplâng însă rolul pe care îl joacă în povestea asta.

— Vă mâhnește însemnătatea pe care emirul o acordă iubirii?

— Mă simt doborât de importanța covârșitoare pe care o are în viața noastră, îi răspunse el, după o scurtă pauză.

— E de înțeles, spuse Șeherezada, cu un zâmbet trist pe buze. Dacă nu chiar previzibil.

— Îți închipui că știi deja foarte multe după doar o zi și două nopți petrecute împreună, regina mea, ripostă el, înclinând capul într-o parte.

Șeherezada îi evită privirea și începu să se joace cu colțul pernei roșii pe care o ținea în brațe. Își simțea obrajii îmbujorați.

Regina mea?

Stânjenit de tăcerea ei, califul începu să se agite.

— Aveți dreptate, murmură Șeherezada. N-ar fi trebuit să spun asta.

El trase adânc aer în piept.

O tăcere stranie se lăsă între ei.

— Iar eu n-ar fi trebuit să te întrerup. Îmi pare rău, îi șoptit el.

Șeherezada își înfășură printre degete ciucurele stacojiu al pernei.

— Te rog să continui, îi spuse el.

Ea își ridică privirea și dădu din cap.

— Agib ascultase povestea emirului copleșit de neliniște. Doar el era făptașul. În încercarea lui disperată de a scăpa de soldații emirului, aruncase inelul. Și nu avea nici cea mai mică intenție de a preda potirul înainte de a-i pune duhului ultima întrebare crucială. Iar dacă emirul avea să descopere că potirul se afla în mâna lui Agib, avea să-l ucidă fără doar și poate ca să și-l însușească. Inevitabil părea să fie și pericolul ca cineva să descopere în persoana oaspetelui lor pe hoțul care îi frânse inima emirului. Agib se hotărî să rămână în apropierea bătrânului până la sfârșitul călătoriei și să facă tot ce-i stătea în putință ca să-și ascundă identitatea.

Șeherezada se ridică în capul oaselor când zări o rază palidă de lumină pătrunzând prin dantelăria paravanelor ce duceau spre terasă.

Și o luăm iar de la capăt.

— În următoarele luni, corabia străbătu ape întinse în căutarea Muntelui de Adamant sub călăuzirea lui Agib, care o abătea adesea de la drum. În tot acest timp, emirul îi împărtășise foarte multe lucruri despre experiențele și viața sa. Agib ajunse să-l admire nespus de mult, iar emirul văzu, curând, în oaspetele său un tânăr inteligent, înzestrat cu o sete inepuizabilă pentru cunoaștere și o inimă curajoasă. Deveni, în scurt timp, un marinar abil. Realiză că putea să câștige respectul oamenilor nu doar pentru talentul cu care stăpânea arta hoției, ci și pentru că era un om de cuvânt pe care se puteau bizui. Dar, din păcate, timpul nu mai era de partea lor. Bătrânul emir se îmbolnăvi, iar echipajul fu obligat să se întoarcă din drum. Căci emirul era pe moarte. Fiecare zi devenea astfel și mai prețioasă. Agib privea înspăimântat cum prietenul și mentorul său se stingea sub ochii lui. Se gândise să-l întrebe pe duhul potirului dacă exista vreo cale să-l salveze, dar știa că acest lucru era cu neputință.

Zorile se strecurau, fantomatice, prin dantelăria paravanelor.

— Imediat ce corabia ajunse în port, Agib știu ce avea de făcut. Fugi de la bordul corăbiei doar cu potirul în mână. Când trecu de docuri, frecase marginea potirului și îi ceru duhului să-i spună unde se afla inelul. El izbucni într-un râs zgomotos când înțelese că, prin această întrebare, Agib își irosea șansa de a-și îndeplini o dorință, poate, crucială, dar îi spuse că inelul se

afla pe degetul mic al unuia dintre cei mai cunoscuți mercenari din Bagdad. Agib pornise de-ndată pe urmele acestuia. Lupta pentru recuperarea bijuteriei fusese sângeroasă și brutală. Agib fusese obligat să-și risipească întreaga avere ca să scape cu viață din bârlogul mercenarilor. Se întoarse la bordul corăbiei doar cu inelul în mână, având ochii învinețiți și trupul plin de răni.

Zorile își etalară acum strălucirea în toată splendoarea lor.

Iar Șeherezada era convinsă că și califul era conștient de asta.

Își continuă însă povestea, fără șovăire.

— Emirul abia își mai trăgea sufletul. Când îl văzu pe Agib, întinse mâna spre el. Tânărul îngenunche la căpătâiul divanului și îi puse inelul pe deget. Emirul văzu rănile lui Agib printre lacrimile ce-i brăzdau obrajii. „Fiule! îngăimă el. Îți mulțumesc! Din tot sufletul.” Agib începu să plângă. Voise apoi să-și dezvăluie identitatea, dar emirul îl opri. „Am știut cine ești din clipa în care te-ai urcat la bordul vasului meu. Promite-mi că, de-acum înainte, nu vei mai fura niciodată de la semenii tăi! Și că vei încerca să faci tot ce-ți stă în putință să îmbunătățești viața celor din jur.” Agib încuviință din cap, vărsând lacrimi amare. Și atunci, strângându-l pe Agib de mână, emirul își dădu sufletul cu un zâmbet împăcat pe buze. Tânărul descoperi apoi că emirul îi lăsă prin testament întreaga avere, împreună cu titlul său, ca și când Agib ar fi fost cu adevărat sânge din sângele lui. Și-a luat apoi o soție, iar nunta noului emir a fost o sărbătoare fastuoasă cum Bagdadul nu mai văzuse nicicând.

Șeherezada se opri, cu ochii ațintiți asupra razelor de soare ce răzbăteau de pe terasă.

— Ai terminat? o întrebă califul, pe un ton domol.

Ea clătină din cap.

— La nunta noului emir, se afla și un oaspete dintr-un ținut îndepărtat – un vrăjitor din Africa aflat în căutarea unei lămpi fermecate. În realitate, însă, nu lampa o căuta. Ci pe un tânăr. Un tânăr pe nume Aladin.

— Asta este o altă poveste, spuse califul, încleștându-și maxilarul.

— Nu e adevărat. Face parte din aceeași poveste.

Cineva bătu în clipa aceea la ușă.

Șeherezada se ridică din pat și își puse *shamla*, încingându-și cordonul cu mâinile tremurătoare.

— Șeherezada…

— Aladin era un jucător de cărți…, un trișor cu un trecut de renume și cu o obârșie la fel de renumită. Tatăl său fusese și el…

— Șeherezada!

— Nu este o altă poveste, *sayyidi*, spuse ea, pe un ton calm și domol, ascunzându-și mâinile în faldurile robei ca să le ascundă tremurul care i-ar fi putut trăda freamătul lăuntric.

Califul se ridică în picioare în clipa în care se auzi o nouă bătaie în ușă, de această dată mult mai insistentă.

— Intră! porunci.

Când *shahrban*-ul din Rey intră în iatacul ei, însoțit de patru soldați, Șeherezada simți cum pământul i se clatină sub picioare. Se înfipse bine în podea și adoptă o ținută cât mai fermă cu putință ca să nu-și dezvăluie nici cel mai mic semn de slăbiciune.

Ce caută tatăl lui Jalal aici?

— Generale al-Khoury! S-a întâmplat ceva? întrebă califul.

Shahrban-ul făcu o plecăciune în fața suveranului său.

— Nu, *sayyidi*, îi răspunse el, ezitând ușor. Dar… s-a făcut dimineață, adăugă apoi, ațintindu-și ochii asupra Șeherezadei, fără să-i întâlnească însă privirea.

Nu se poate… oare… chiar vrea să-mi ia viața? *De ce mi-ar dori moartea*?

Deoarece califul nu schiță nici cel mai mic gest ca să-l oprească, *shahrban*-ul le făcu semn gărzilor din cap.

Soldații se îndreptau spre Șeherezada.

Iar inima i se opri atunci în loc.

Nu!

Un soldat o apucă de mână, iar califul se crispă la față. Ea își smulse cu violență brațul din strânsoarea soldatului, de parcă o flacără nevăzută i-ar fi ars pielea.

— Nu mă atinge! țipă ea.

Când un alt soldat o apucă de umeri, îi arse o palmă peste mână.

— Ați asurzit cu toții? Cum îndrăzniți să mă atingeți? Nu știți cine sunt? strigă ea, glasul trădându-i spaima.

Neștiind ce să facă, își aținti privirea asupra dușmanului ei.

Ochii lui ca de tigru erau… sfâșiați.

Prudenți.

Și apoi?

Calmi.

— Generale al-Khoury!

— Da, *sayyidi*.

— Aș vrea să îți prezint Muntele de Adamant.

Shahrban-ul se uită nedumerit când la calif, când la Șeherezada.

— Dar, *sayyidi*… Nu înțeleg nimic. N-ați putea să…

Califul se întoarse cu fața spre el.

— Ai dreptate, generale. Nu ai cum să înțelegi. Dar eu aș vrea oricum să-ți fac cunoștință cu Muntele de Adamant…

Califul își îndreptă din nou privirea spre Șeherezada, schițând pe buze umbra unui zâmbet.

— Regina mea.

• Începutul înseamnă sfârșitul

Rida' pe care o purta Tariq era acoperită cu un strat gros de praf. Nisipul i se lipea de fiecare părticică de piele dezgolită. Murgul lui negru era ud de sudoare și începu să spumege. Rahim bombănea tot mai vehement cu fiecare oră care trecea. Tariq vedea însă, înălțându-se la orizont, porțile orașului Rey. Și refuza să se oprească.

— Pe toți sfinții, n-am putea să încetinim o clipă? îi strigă Rahim pentru a cincea oară în tot atâtea minute.

— N-ai decât să încetinești. Și să te dai jos din șa. O să devii în curând un festin pentru ciori, ripostă Tariq.

— Călătorim de două zile în ritmul ăsta infernal!

— Și, ca urmare, am și ajuns!

Ștergându-și sudoarea de pe frunte, Rahim struni calul, obligându-l să meargă la trap.

— Nu mă înțelege greșit! Sunt la fel de îngrijorat pentru Șazi ca și tine. Dar cui îi vei mai fi de folos, lihnit de foame cum ești și aproape mort de oboseală?

— Ne putem odihni în tihnă sub norul de miresme din grădina unchiului Reza, îi răspunse Tariq. Dar trebuie să ajungem în Rey. Trebuie să…

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, căci își îmboldi calul să meargă la galop.

— Nu trebuie să-ți faci atâtea griji. Dacă cineva poate să învingă destinul, aceea e Șazi.

Tariq își struni calul arab ca să-și armonizeze mersul cu cel al murgului lui Rahim.

— N-ar fi trebuit niciodată să facă așa ceva.

— Dar nu e vina ta.

— Crezi că despre asta este vorba? Despre vinovăție? izbucni Tariq.

— Nu știu. Știu doar că te simți responsabil să îndrepți lucrurile. Iar eu mă simt responsabil față de tine. Și de Șazi.

— Îmi cer iertare, spuse Tariq. Nu am niciun drept să țip la tine. Dar aș fi făcut orice ca să împiedic această tragedie. Gândul că ar putea să…

— Încetează! Nu te mai ocărî atât!

Își continuară călătoria în tăcere.

— Mă simt vinovat, recunoscu Tariq.

— Știu.

— M-am simțit vinovat și atunci când a murit Shiva.

— De ce?

— Pentru că nu știam ce să-i spun lui Șazi după moartea bunei sale prietene. După moartea verișoarei mele. Nu-mi mai

găseam cuvintele. Mama era complet distrusă. Mătușa mea… nu cred că cineva ar fi putut s-o împiedice să-și pună capăt zilelor. Iar Șeherezada… era atât de tăcută.

— Asta m-a descurajat și pe mine, își aminti Rahim, cu tristețe în glas.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de atunci. Ar fi trebuit să prevăd ce avea să se întâmple.

— Ai fi putut s-o faci, doar dacă ai fi fost proroc, Tariq Imran al-Ziyad, spuse Rahim, oftând adânc. De-am putea s-o facem, cu toții ne-am vedea viitorul. Și în locul unui fiu nevolnic, aș fi un om bogat și aș sta în brațele unei soții frumoase… cu forme voluptuoase și picioare lungi și ispititoare.

— Nu glumesc, Rahim. Ar fi trebuit să-mi dau seama că va face una ca asta.

— Nici eu nu glumesc, îi răspunse Rahim, încruntat. Nu poți să vezi viitorul. Și nici în privința trecutului nu mai e nimic de făcut.

— Te înșeli. Pot să învăț din lecțiile pe care mi le-a oferit, ripostă Tariq.

Apoi, își înfipse călcâiele în crupa calului, iar animalul o rupse la fugă, lăsând în urmă dâre adânci și întunecate.

— Și pot să mă asigur că nu se vor mai întâmpla vreodată tragedii de acest fel.

•

Se făcuse deja miezul zilei când Tariq și Rahim coborâră din șa în fața conacului impunător al lui Reza bin-Latief, aflat chiar în inima orașului Rey. În mijlocul curții, trona un havuz de formă ovală din plăci smălțuite în nuanțe de albastru violaceu, iar împrejurimile erau pavate cu pietre de teracotă tăiate hexagonal, într-un mod cât se poate de elaborat. Arcadele și coloanele ce le susțineau erau cotropite de lujeri verzi de viță de vie. La poalele arcadelor se aflau straturi mici de flori, presărate cu violete, zambile, narcise și crini. Torțe din bronz împodobeau pereții, așteptând căderea nopții ca să-și etaleze, în toată splendoarea lor, fațetele grandioase.

Dar în ciuda acestor frumuseți, un voal de tristețe acoperea împrejurimile.

Sentimentul unor pierderi cumplite pe care splendoarea și măreția nu-l vor putea îndepărta niciodată.

Tariq o găzdui pe Zoraya în adăpostul provizoriu din colțul cel mai îndepărtat al curții. Pasărea protestă nemulțumită văzând noua „locuință” și grinda din lemn, ce-i era complet străină, dar se liniști în clipa în care Tariq îi dădu să mănânce.

Rahim își încrucișă brațele, stârnind un nor de praf în jurul său.

— Blestemata asta de pasăre mănâncă înaintea mea? Nu mai e dreptate pe lumea asta!

— O, Rahim-*jan*, văd că nu s-au schimbat prea multe în ultimii ani!

Tariq se întoarse la auzul glasului atât de familiar.

Sub o boltă din apropiere, învăluită într-o perdea de viță de vie, se afla unchiul său.

Cei doi tineri făcură câțiva pași și se aplecară în chip de închinăciune.

Reza bin-Latief păși în bătaia soarelui cu un zâmbet trist pe buze. De când nu se mai văzuseră, își mai pierduse din părul bogat și negru, iar mustața-i frumos îngrijită era presărată cu multe fire albe. Ridurile din preajma ochilor și a gurii, ce-i confereau cândva o alură veselă, considera Tariq, se adânciseră acum și reflectau o disonanță vădită…

Zâmbetul unui suflet bântuit de fantasme.

Totul nu era decât o simplă mascaradă pusă la cale de un om cu inima frântă, a cărui fiică dragă, în vârstă de șaptesprezece ani, pieri într-o dimineață… urmată apoi în neființă, doar după trei zile, de soția lui.

O soție care nu mai putuse să trăiască în lume fără singurul ei copil.

— Unchiule! îl strigă Tariq, întinzându-i mâna.

— Ai ajuns degrabă aici, Tariq-*jan*. Abia mâine te așteptam.

— Ce știi de soarta lui Șazi? Mai este… în viață?

Reza încuviință din cap.

— Atunci…

— De-acum, tot orașul știe de Șeherezada noastră, îi răspunse unchiul său, cu un zâmbet mândru pe buze.

Rahim mai făcu un pas, iar Tariq își strânse mâna în pumn.

— Singura regină care a apucat să vadă nu unul, ci două răsărituri de soare la palat, continuă Reza.

— Știam eu, spuse Rahim. Numai Șazi putea să facă asta.

— Cum a reușit? întrebă Tariq, relaxându-se pentru prima oară în două zile.

— Nimeni nu știe, îi răspunse Reza. Orașul vuiește de ipoteze și presupuneri. Se spune că suveranul nostru s-a îndrăgostit de noua lui mireasă. Dar eu nu împărtășesc această părere. Un ucigaș de talia califului nu cunoaște noțiunea de…

Se oprise brusc, copleșit de mânie, lăsând cuvintele să plutească în aer.

— Trebuie s-o iau de acolo, spuse Tariq, aplecându-se spre unchiul său și strângându-i și mai tare mâna. Mă ajuți?

Reza își scrută nepotul chipeș; privirea lui hotărâtă și maxilarul încleștat, ce trădau o voință de fier.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să-i smulg inima din piept.

— Ce-mi sugerezi tu înseamnă trădare, îi răspunse Reza, strivindu-i aproape mâna într-a sa.

— O știu prea bine.

— Și, ca să reușești, va trebui să te strecori cumva în palat sau… sau… să pornești un război.

— Da.

— Nu poți să izbândești de unul singur, Tariq-*jan*.

El îi susținu privirea unchiului său într-o tăcere apăsătoare.

— Ești pregătit să pornești un război pentru ea? Indiferent dacă va reuși… sau nu să supraviețuiască? îl întrebă Reza cu blândețe în glas.

— Merită să moară pentru suferința pe care a provocat-o familiei noastre, îi răspunse Tariq, cu o grimasă pe chip. Nu-l voi mai lăsa să-mi ia nimic… nici mie, nici altcuiva. E timpul să-i luăm și noi ceva. Iar dacă, pentru asta, va trebui să-i subjugăm regatul…, continuă el, trăgând adânc aer în piept. Mă vei ajuta, unchiule?

Reza bin-Latief privi pentru o clipă împrejurimile frumoase. Fantasmele îl bântuiau la fiecare colț. Râsul vesel al fiicei lui se înălța spre cer. Atingerea soției sale îi scăpa printre degete ca un pumn de nisip.

Nu putea să renunțe la ele. Amintirile lor, șterse și frânte, erau singurele lucruri pe care le mai avea. Singurele lucruri pentru care merita să lupte.

Reza își îndreptă privirea spre fiul emirului Nasir al-Ziyad – urmașul uneia dintre cele mai puternice fortărețe din Khorasan. Cu descendență regală.

Tariq Imran al-Ziyad reprezenta șansa de a îndrepta răul făcut.

Și de a-și întregi amintirile frânte.

— Vino cu mine!

• Sabia Șamșir

— Trezește-te!

Șeherezada mormăi somnoroasă și-și puse perna peste cap.

— Trezește-te! Acum!

— Lasă-mă în pace! bombăni ea.

Cineva îi smulse atunci perna din mână și i-o aruncă în față cu o forță uluitoare.

Șeherezada se ridică în capul oaselor, atât de mânioasă că îi dispăru somnul pe loc.

— Ești nebună? strigă ea.

— Ți-am spus să te trezești, îi răspunse Despina, pe un ton impasibil.

Neștiind ce să facă, Șeherezada îi azvârli Despinei perna în cap.

Ea o prinse din zbor și izbucni în râs.

— Trezește-te, Șeherezada, mireasa califului din Khorasan, suverana suveranelor! Te aștept de azi-dimineață, căci trebuie să mergem undeva.

Când se ridică, în cele din urmă, din pat, văzu că Despina purta o altă robă elegantă, înfășurată de jur împrejurul trupului, iar pielea-i unsă cu tot felul de alifii strălucea izbitor în bătaia luminii ce răzbătea de pe terasă.

— Unde ai învățat… asta? o întrebă Șeherezada, cu admirație și invidie deopotrivă.

Despina își puse mâinile în șold și ridică din sprâncene.

— Veșmintele, pieptănătura… *asta*, specifică Șeherezada, trecându-și degetele prin părul ei răvășit.

— Acasă, în Teba. M-a învățat mama. Era una dintre cele mai frumoase femei din Cadmea. Poate din toate insulele grecești.

— Aha! murmură Șeherezada, scrutând buclele strălucitoare ale Despinei și dându-și apoi pe spate șuvițele încâlcite.

— N-aș face asta, spuse Despina.

— Ce anume?

— Nu încerca să-mi smulgi complimente!

— Poftim? îngăimă Șeherezada.

— De-a lungul timpului, am întâlnit multe de teapa ta – silfidele fermecătoare ale lumii, care, în ciuda frumuseții lor, nutresc aceeași dorință ca noi toate – de a stârni admirația celor din jur. Doar pentru că nu știi să-ți pui în valoare harurile pe care zeii ți le-au dăruit, nu înseamnă că treci neobservată, Șeherezada. Dar aș putea să te învăț, dacă vrei. Deși se pare că nu ai nevoie de ajutorul meu, adăugă Despina, făcându-i cu ochiul. Califul îți apreciază nurii fără alte artificii de prisos.

— Nu e prea pretențios. Câte soții a avut în ultimele trei luni? Șaizeci? Șaptezeci și cinci? ripostă Șeherezada.

— Dar nu se ducea noaptea la ele, îi spuse Despina, cu o grimasă în colțul gurii.

— Poftim?

— De obicei, sunt alese la întâmplare, îi devin mirese și apoi… știi ce se întâmplă în zori.

— Nu mă minți, Despina!

— Nu te mint. Tu ești prima mireasă cu care își petrece noaptea nunții.

N-o cred nici cât negru sub unghie.

— Dacă vrei să știi, nici n-ar fi trebuit să-ți mărturisesc asta, recunoscu Despina.

— Și atunci de ce-ai făcut-o?

— Nu știu, îi răspunse ea, ridicând din umeri. Poate că vreau să-ți intru în grații.

— Dacă vrei să-mi intri în grații, spuse Șeherezada, aruncându-i o privire scrutătoare, ajută-mă să-mi aleg veșmintele! Și unde e mâncarea? Mi-e o foame de lup.

— Ți-am pregătit deja o tunică – *qamis* – lungă și șalvari în culori asortate, îi răspunse Despina, zâmbind. Îmbracă-te cât mai degrabă ca să putem pleca!

— Dar nu m-am spălat! Unde mă duci?

— Chiar trebuie să-mi strici surpriza?

— Unde mergem? insistă Șeherezada. Spune-mi de-ndată!

— Bine, încuviință Despina, oftând adânc. Îți spun în timp ce te îmbraci, acceptă ea, întinzându-i veșmintele și îndrumând-o în spatele paravanelor ce-i ofereau intimitate.

— Așadar, începu Despina, astă iarnă, califul s-a dus în Damasc ca să-i facă o vizită stăpânitorului Asiriei și, în timp ce se afla acolo, a văzut noua sală de baie a acestuia… este vorba despre un bazin imens cu apă, pe care îl mențin cald cu ajutorul unor pietre special încălzite. Se pare că aburul face minuni pentru piele. Califul a construit și el un bazin ca acesta, aici, în palat. Lucrările tocmai s-au terminat.

— Și?

— Și te duc acolo, evident, îi explică Despina, dându-și ochii peste cap.

— Evident. Nu înțeleg însă de ce sunteți atât de încântați din cauza asta.

— Pentru că este ceva cu totul și cu totul inovator. Și uluitor. Iar tu ești printre primele care au privilegiul de a se scălda în ea.

— Să înțeleg, așadar, că vrea să mă pună la fiert? întrebă Șeherezada, pe un ton sarcastic.

Despina începu să chicotească.

— Sunt gata, spuse Șeherezada, ivindu-se din spatele paravanelor, îmbrăcată în veșminte simple, din in, de un verde pal, asortate cu cercei din pietre de jad și conduri aurii, cu vârful ascuțit și având părul împletit la spate, într-o singură coadă.

Se îndreptă, apoi, spre ușa camerei.

Nici urmă de rajputan.

— Unde e? întrebă Șeherezada.

— E liber astăzi.

— Poftim? De ce?

— Pentru că mergem la sala de baie. Doar n-o să ne însoțească acolo, nu-i așa?

— Nu, dar…, îngăimă ea, țuguindu-și buzele.

Când Despina închise ușile în urma lor, Șeherezada o văzu mușcându-și buza de jos vopsită cu carmin.

De parcă ascundea ceva.

— Despina! Unde e rajputanul?

— Ți-am spus deja. E liber.

— Asta am înțeles. Dar unde se duce când e liber?

— De unde să știu?

— Tu știi totul.

— Dar asta nu știu, Șeherezada.

Oare de ce mă minte? *Credeam că nu am voie să fac vreun pas fără să fiu însoțită de rajputan. Unde mă duce cu adevărat*?

— Nu merg nicăieri până nu-mi spui unde este paznicul meu.

— Pe Zeus, ești o adevărată pacoste, Șeherezada al-Khayzuran! strigă Despina.

— E bine că ai înțeles asta. Nu mai pierzi timpul de pomană. Acum răspunde-mi la întrebare!

— Nu!

— Răspunde-mi, grecoaică ticăloasă ce ești!

— Nici prin cap nu-mi trece, femeie pisăloagă și idioată ce ești!

Cuvintele ei o lăsară pe Șeherezada cu gura căscată.

— Ascultă-mă cu atenție! Fie rămânem pe coridoarele palatului și ne sfâșiem una pe cealaltă, fie facem cum spun eu și scapi de alte necazuri. Când aveam doisprezece ani, eu și cea mai bună prietenă a mea am fost acuzate, pe nedrept, că am furat un colier. Fiul negustorului de bijuterii, care avea paisprezece ani, a spus că ne va lăsa să plecăm dacă îi vom dărui, fiecare dintre noi, câte un sărut. Eu i-am spart nasul, iar prietena mea l-a aruncat într-un bazin cu apă. Când tatăl lui ne-a cerut socoteală, am negat totul și a trebuit să-mi petrec

noaptea în fața ușii casei noastre. Am dormit buștean, ca niciodată până atunci.

— Și care este talcul acestei povești?

— Nu pierd niciodată într-o confruntare și nici nu mi-e teamă să vărs sânge.

Despina o privi îndelung.

— De acord! Rajputanul este… participă astăzi la o întrecere sportivă. Bărbații își arată măiestria în mânuirea săbiilor.

Un licăr îi apăru în ochii căprui ai Șeherezadei.

— Vezi? De-aia n-am vrut să-ți spun! mormăi Despina. Oricum, nu poți să mergi. Dacă te vede califul acolo, o să…

— Participă și el la întrecere?

— Firește.

Atunci, n-ai cum să-mi stai în cale.

— N-o să-mi facă nimic, spuse Șeherezada, cu o ușoară șovăire în glas.

— Dar nu pot să spun același lucru și în cazul meu, ripostă Despina.

— Bine. Există vreo șansă să vedem întrecerea fără să ne trădăm prezența?

— N-am putea să mergem la sala de baie, te rog? o imploră Despina.

— Ba da. După întrecerea sportivă.

— O, sfântă Hera! O să pier în slujba ta!

•

— Este cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut în cei șase ani de când sunt la palat, spuse Despina încet, în timp ce amândouă se ghemuiau în spatele unui zid din piatră cafenie.

Zăbrelele acestuia le ofereau o poziție avantajoasă de unde puteau să vadă întinderea acoperită cu nisip de la picioarele lor.

— Poți să dai vina pe mine, îi spuse Șeherezada, în șoaptă.

— O, asta o să și fac! Nici să nu te îndoiești!

— Ai mai văzut vreodată o întrecere sportivă?

— Nu. Nu sunt destinate ochilor profani.

— De ce nu?

— N-aș putea să-ți spun cu siguranță. Poate pentru că…, îngăimă Despina în clipa în care primul soldat intră pe teren.

— Da, acesta s-ar putea să fie motivul, îi răspunse Șeherezada, în glumă, cu un freamăt în glas.

Soldatul purta doar niște șalvari și o eșarfă tikka în nuanțe stacojii. Era desculț. Și nu avea nici *qamis*. Nici *rida*'. Pieptul gol îi strălucea de sudoare în bătaia soarelui torid al amiezii. Își scoase, în tăcere, un iatagan imens, prins de șoldul stâng.

Acesta avea o lamă îngustă spre mâner, dar curbată și lată spre vârful letal.

Soldatul își ridică iataganul deasupra capului.

— Dar unde îi este adversarul? întrebă Șeherezada.

— De unde să știu eu?

Soldatul începu apoi să-și agite arma prin aer, executând un exercițiu complex. Dansa prin nisip, creând cu sabia-i argintie arc după arc pe cerul de un albastru strălucitor.

După ce-și încheie exercițiul, spectatorii îl răsplătiră cu urale și aplauze.

— Probabil că, înainte de luptă, trebuie să se încălzească, concluzionă Despina.

— Fără îndoială, grecoaica mea inteligentă.

— Dacă îți dau un brânci de-aici, până ajungi jos o să-ți pierzi alura regească.

Alți câțiva soldați își etalară tehnicile de luptă înainte de apariția în arenă a unei matahale. Era lat în umeri și fiecare mușchi părea să i se încordeze pe sub pielea arămie.

— Dumnezeule mare! exclamă Șeherezada. Mi-ar putea strivi capul cu mâinile goale.

Despina începu să chicotească.

Când rajputanul își scoase sabia *talwar*, ridicând-o spre cer, încremeni o clipă pe loc, cu arma poziționată deasupra capului.

Hai să vedem ce înseamnă să fii cel mai bun spadasin din Rey!

În clipa în care lăsă spada jos, fusese și ultima oară când Șeherezada o mai văzu pe întreaga durată a exercițiului său. Căci sabia lui subțire șfichiuia aerul cu putere, învârtindu-se de jur împrejurul brațului stăpânului ei într-un dans frenetic și spectaculos.

Apoi, spre sfârșitul exercițiului, își duse mâna liberă la gură…

Și suflă în palma deschisă.

O văpaie cuprinse sabia.

Tawar-ul ardea în flăcări.

O învârti deasupra capului și o pogorî asupra unui vrăjmaș închipuit. Plonjând apoi în nisip, rajputanul stinse flăcările.

Soldații care priveau spectacolul izbucniră în urale asurzitoare.

Șeherezada și Despina se uitară, uluite, una la cealaltă.

— Eu…, bâigui Șeherezada.

— Da, știu, îi răspunse Despina.

Încercând să-și regăsească cuvintele pierdute, nu-l recunoscu imediat pe soldatul care intrase în arenă. Când Șeherezada își îndreptă privirea spre el, simți cu stupoare o gheară în piept. Se încruntă și amuți.

Califul avea umerii zvelți și arămii, iar mușchii bustului său statuar erau bine conturați în bătaia soarelui de amiază.

— În ciuda celor întâmplate, spuse Despina, oftând, trebuie să recunosc că l-am considerat întotdeauna un bărbat chipeș. Ce păcat!

Șeherezada simți din nou în piept aceeași gheară stranie.

— Da. Mare păcat! ripostă ea.

— Nu trebuie să te superi pe mine pentru că îl admir. Este ultimul bărbat din lume pentru care aș nutri anumite fantezii. Nu-mi place să-mi pun în pericol propria-mi viață.

— Dar nu m-am supărat pe tine, protestă Șeherezada. Nu-mi pasă deloc dacă vă stârnește sau nu admirația – ție sau oricui altcuiva.

Ochii Despinei licăreau veseli.

Și în clipa aceea, califul își scoase sabia.

Era o armă unică. Nici lată și nici curbată ca iataganul. Avea lama subțire și vârful mult mai curbat față de toate celelalte săbii pe care Șeherezada le văzuse până atunci.

— Știi cum se numește sabia asta? întrebă ea.

— *Șamșir*, îi răspunse Despina.

Când califul își începu exercițiul, Șeherezada se agăță cu mâinile de zăbrelele zidului, căutând un loc mult mai avantajos de unde să vadă spectacolul.

Mișcările sale erau la fel de iuți ca și cele ale rajputanului, încât îi era cu neputință să mai vadă tăișul sabiei. Dar, spre deosebire de rajputan, a cărui putere net superioară emana pericolul prin fiecare por, fără să miște vreun mușchi, trupul mult mai agil al califului scotea în evidență, prin fiecare mișcare, o grație subtilă – o îndemânare combinată cu șiretenie și eleganță.

Cam pe la jumătatea luptei, apucă plăselele *șamșir*-ului cu ambele mâini și răsuci mânerul.

Sabia se desfăcu în două, dând naștere unei surori gemene. Califul începu să le manevreze pe amândouă cu ambele mâini. Săbiile sfâșiau aerul precum un vârtej într-un deșert, șuierându-i pe deasupra capului, în timp ce-și croia drum, ridicând nori de nisip.

Șeherezada observă că Despina rămăsese fără aer.

Ploi de scântei se revărsau sub imperiul loviturilor puternice ale tăișurilor gemene. Califul își încheie exercițiul, străjuindu-se de-o parte și de alta de câte o sabie.

Reprezentația sa fusese, din nou, întâmpinată cu urale și aplauze amețitoare. Indiferent de sentimentele personale pe care le nutreai pentru el, nu puteai să negi faptul că era un spadasin desăvârșit.

Și nici nu era un suveran care se baza doar pe protecția celor din jur.

Nu avea să se lase ucis prea ușor.

Iar asta presupune o adevărată provocare.

— Ei bine, ți-ai satisfăcut curiozitatea? o întrebă Despina.

— Chiar așa, stăpână. V-ați satisfăcut curiozitatea? repetă o voce aspră de undeva din spatele lor.

Ambele fete săriră în picioare, încercând să nu-și trădeze prezența în fața soldaților din tribune.

Șeherezada simțea cum sângele îi piere din obraji.

Shahrban-ul din Rey îi ținea calea, afișând pe chip masca unei liniști ca de dinaintea furtunii și o privire plină… de frustrare.

— Generale al-Khoury! spuse Șeherezada, ștergându-și mâinile și hainele de praf.

El continuă s-o scruteze cu ochi amenințători, în spatele cărora se purta un război aprig.

Când lupta se încheie, era evident că Șeherezada pierduse.

— Ce căutați aici, stăpână?

— Eram… curioasă.

— Am înțeles. Și aș putea să vă întreb cine v-a îngăduit să veniți aici?

Întrebarea lui o scoase pe Șeherezada din sărite. O fi el *shahrban*-ul din Rey, un om respectat și mult mai în vârstă decât ea, dar nu făcuse nimic ca să-i stârnească disprețul. La urma urmei, era suverana lui – nu un copil neastâmpărat ce trebuie certat pentru că a făcut o năzbâtie.

— Nu am cerut permisiunea nimănui, generale al-Khoury, spuse ea, făcând un pas înainte. Și n-am de gând s-o fac nici de acum înainte. Pentru nimic în lume.

El trase adânc aer în piept, țintuind-o cu ochii lui căprui, ca ai lui Jalal, dar cumplit de amenințători.

— Mi-e teamă că nu vă putem îngădui să vă purtați în felul acesta, stăpână. Menirea mea este să-l apăr pe suveranul nostru împreună cu regatul său. Iar Domnia Voastră – vă puneți în calea îndatoririlor mele. Îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa să faceți asta.

Oare… oare știe ceva?

— Vă mulțumesc, generale al-Khoury.

— Poftim?

— Problema nu o constituie cel ce-mi va îngădui să mă comport într-un anumit fel, ci cel care o să mă oprească. Vă mulțumesc pentru că mi-ați deslușit această dilemă.

Generalul mai vârstnic se rezemă o clipă pe călcâie, privind-o de sus pe această fată arogantă, cu ochi scăpărători, ce-i vorbea ținându-și mâinile în șolduri.

— Îmi pare rău, stăpână. Mai rău decât vă puteți imagina. Dar orice amenințare care ar putea pune în pericol viața califului… trebuie eliminată.

— Nu reprezint o amenințare, generale al-Khoury.

— Și voi face tot ce-mi va sta în putință ca lucrurile să rămână așa.

O, Doamne! *De unde știe*?

• O frânghie de mătase și un răsărit de soare

Shahrban-ul *din Rey bănuiește că i-am pus gând rău califului*.

Șeherezada o asculta pe Despina sporovăind întruna în timp ce leneveau în apele calde ale noii săli de baie a palatului.

Printre comentariile obiective și glumele sarcastice ale slujnicei sale, mintea ei refuza însă să-i acorde vreun moment de respiro.

Ce se va întâmpla dacă îi va spune ceva califului?

Cât de multe știe? *Și cum a aflat*?

Acum, câteva ore mai târziu, stătea întinsă pe divan în iatacul ei întunecat…

Exact ca la început.

Scrutând ușile cu privirea și încercând să alunge demonii ce o bântuiau.

Purta niște șalvari largi, de mătase, și o tunică de un violet-închis, cu bretele groase pe fiecare umăr. Colierul de la gât și lanțul subțire ce-i încingea mijlocul erau încrustate cu ametiste străjuite de diamante mici, de un roz trandafiriu. În urechi avea cercei în formă de lacrimă, din aur și ametist, asortate cu o nestemată, de aceeași formă și culoare, ce-i împodobea fruntea. Părul lung și bogat i se revărsa în valuri pe umeri.

Șeherezada își ținea ochii ațintiți asupra ușilor, sperând că acestea se vor deschide. Copleșită de aceeași tăcere apăsătoare, se ridică din pat și începu să se plimbe de colo colo prin cameră.

De obicei, venea până acum.

Pentru că nu putea și nici nu voia să-și lase soarta în mâinile altora, se îndreptă spre uși și le deschise.

Rajputanul își făcu imediat apariția, ținându-și mâna pe plăselele *talwar*-ului.

Șeherezada simțea cum teama i se strecoară în suflet…, dezvăluindu-și prezența în colțul gurii și al ochilor, ce-i zvâcneau necontenit.

— Știi… cumva… dacă…, îngăimă ea, scrâșnind din dinți. Dacă vine?, reuși apoi să-și ducă gândul la bun sfârșit.

Rajputanul se mulțumea doar s-o scruteze cu privirea, încremenit ca o stană de piatră – întruchiparea letală a forței și a pericolului.

— Ai putea să-mi spui unde este? îl întrebă apoi, cu un glas răsunător, ce încerca să-i ascundă spaima tot mai copleșitoare.

Șeherezada zări atunci o umbră vagă învăluindu-i privirea întunecată ca noaptea.

Milă?

Îi este… milă de mine?

Trânti ușa în urma ei și se rezemă cu spatele de ea, încercând cu greu să-și tragă sufletul.

Nu!

Își înăbuși un hohot de plâns.

Gata! *Până aici*!

Își îndreptă apoi umerii și porni, cu capul drept, spre divan. Se prăbuși printre pernele de mătase și-și ațintiți din nou ochii asupra ușilor.

— O să vină, spuse ea, cu glas tare, în întunericul apăsător.

Știu asta.

Și în timp ce se agăța de această ultimă fărâmă de speranță, două cuvinte îi răsunau necontenit în minte, bântuindu-i gândurile… Torturând-o cu tâlcul lor pe care ar fi trebuit să-l ignore.

Două cuvinte din partea unui băiețandru care nu întruchipa nimic în ochii ei.

Două cuvinte care îi dădeau puterea de a-și învinge demonii:

Regina mea.

•

Vaietul ușilor deschise o trezi pe Șeherezada dintr-un somn agitat.

Iar lumina zorilor, ce se strecura printre paravanele din lemn, o făcu să sară în picioare.

În prag, stăteau patru soldați.

Șeherezada își aranjă veșmintele boțite și-și drese glasul.

— Nu obișnuiți să bateți, mai întâi, la ușă?

Ei se uitau undeva dincolo de ea, fără să-i răspundă. În ochi li se citea o indiferență sumbră.

Șeherezada își încleștă mâinile la spate, încercând să stea cât mai dreaptă cu putință.

— Ce căutați aici?

Fără să rostească vreun cuvânt, soldatul aflat în fața celorlalți intră în cameră și se îndreptă spre Șeherezada, cu ochii ațintiți în același punct mort…

De parcă ea nici n-ar fi existat.

Inima… inima îi bătea nebunește în piept.

— V-am pus o întrebare!

Soldatul o apucă de umeri. Când Șeherezada încercă să-i dea mâna la o parte, el o prinse de încheietură și o strânse cu putere.

— Nu… mă atinge!

Comandantul le făcu semn cu capul subordonaților săi și un alt soldat, la fel de înspăimântător ca și ceilalți, o apucă de braț.

Simțea cum, sub imperiul mâniei și al fricii, sângele îi zvâcnea prin vene.

— Încetați!

Ei începură însă s-o târască cu forța din cameră.

Când încercă să se elibereze din mâinile lor și să-i lovească cu picioarele, o luară pe sus ca pe un animal legat fedeleș.

— Unde e califul? strigă ea.

Încetează! *Nu cerşi îndurare*!

— Vreau să vorbesc cu califul!

Soldații nici nu se uitară la ea.

— Ascultați-mă! strigă ea. Vă rog!

Ei continuară să străbată holurile de marmură ale palatului, când târând-o cu sila, când purtând-o pe brațe.

Servitorii pe care îi întâlneau în cale le evitau privirile.

Știau cu toții. Ca și soldații.

Nu mai era nimic de văzut.

Și atunci, Șeherezada înțelese adevărul – crud și inevitabil. Nu însemna nimic. Era un nimeni.

Pentru soldați. Ca şi pentru servitori.

Încetă atunci să se mai zbată. Își ridică capul.

Și strânse din buze.

Baba şi Irsa.

Shiva… şi Tariq.

Pentru ei însemna totul. Și nu avea de gând să se facă de ocară fiind o lașă.

Și așa eșecul ei era destul de rușinos.

Și în clipa în care soldații deschiseră ușile spre soarele ce se ivise deja pe cer, iar Șeherezada văzu moartea ivindu-se înaintea ei, simți cum acest ultim gând îi atârna ca o povară pe umeri, descătușând zăgazul suferinței.

Shiva!

Lacrimile începură să-i brăzdeze, în tăcere, obrajii.

— Dați-mi drumul! îngăimă ea. N-o să fug.

Cei trei soldați cerură, din priviri, încuviințarea comandantului lor. După o scurtă conversație tacită, o lăsară jos pe Șeherezada.

Pietrele de pavaj, din granit cenușiu, erau reci sub tălpile-i goale, căci soarele palid al dimineții nu reușise încă să le încălzească. Iarba de pe margini părea albastră în lumina argintie a zorilor.

Șeherezada se gândi pentru o clipă să-și plimbe mâinile printre firele catifelate ale ierbii.

Pentru ultima oară.

Se îndreptau spre un alcov acoperit cu baldachin, unde îi așteptau un alt soldat și o femeie mai bătrână. Aceasta ținea în

mână o pânză mare de in, ce flutura în adierea blândă a vântului.

Un giulgiu.

Iar în mâna soldatului…

Se afla o funie de mătase.

Lacrimile continuau să-i brăzdeze chipul, dar Șeherezada refuză să rostească vreun cuvânt. Se opri în dreptul soldatului. Acesta avea brațele vânjoase și puternice.

Sper că totul se va sfârși repede.

Fără vreun alt cuvânt, se întoarse cu spatele la el.

— Îmi cer iertare, îi șopti călăul, atât de încet, că ar fi putut să fie doar murmurul vântului.

Uimită de bunătatea lui, își întoarse privirea spre el.

— Îți mulțumesc, îi răspunse ea, ca un semn de iertare.

Soldatul îi ridică, cu blândețe, părul și îi acoperi chipul cu șuvițele-i negre – ca un voal ce avea s-o ascundă de ochii martorilor necunoscuți.

De cei care refuzau deja s-o vadă.

Atingerea funiei de mătase pe gât i se păru atât de moale la început. Un mod atât de elegant de a muri.

Și Shiva a pierit în felul acesta.

Gândul că Shiva își pierduse viața în același fel, înconjurată de oameni care nu vedeau nimic, îi descătușă și mai tare baierele lacrimilor. Șeherezada icni, iar strânsoarea frânghiei deveni și mai puternică.

— *Baba*? îngăimă ea, cu răsuflarea întretăiată.

Funia se strângea tot mai tare și, în ciuda voinței sale, își duse mâinile la gât.

Irsa! *Îmi pare atât de rău*! *Te rog să mă ierți*!

În timp ce degetele i se luptau cu frânghia ucigătoare, deși glasul mândriei îi spunea să se supună, soldatul strânse și mai tare.

— Tariq! bâigui ea, sufocându-se.

Pieptul i se zbătea zadarnic, însetat de aer. Pierdea deja lupta cu moartea. Stele argintii îi împrejmuiau vederea.

Durerea din piept devenea covârșitoare. Stelele argintii se îmbrăcau acum într-o mantie neagră.

Iar gâtul îi ardea mistuit în flăcări.

Shiva!

Deși durerea și lacrimile îi întunecau vederea, încercă cu disperare să-și deschidă ochii – pentru ultima oară – și să străpungă faldurile părului ei negru; și cascada de cerneală neagră ce se prelingea peste ultima pagină din viața ei.

Nu!

Nu sunt un nimeni.

Am avut parte de iubire.

Și atunci, auzi un freamăt ce venea din depărtare – din îndepărtatele colțuri ale minții sale…

Iar funia slăbi strânsoarea.

Șeherezada se prăbuși la pământ, lovindu-se cu putere de dalele de granit.

Dintr-o voință disperată de a trăi, trase adânc aer în piept, în ciuda durerii cumplite pe care o simțea la fiecare respirație.

Cineva o apucă de umeri și o ridică de jos.

Și în clipa în care lumea înconjurătoare prinse din nou contur, primul lucru pe care îl văzu fusese ochii ca de chihlimbar ai dușmanului său.

Și, cu ultimele puteri pe care le mai avea…

Îi arse o palmă zdravănă peste față.

Un alt bărbat o prinse de braț și i-l răsuci, cu atâta violență, la spate, că oasele îi trosniră din încheieturi.

Șeherezada scoase un țipăt sfâșietor de durere.

Și, pentru prima oară, îl auzi pe calif ridicând vocea.

Apoi, urmă o pocnitură – zgomotul unui pumn care se izbește de un trup.

— Șeherezada! strigă Jalal, cuprinzând-o în brațele sale.

Ea se prăbuși la pieptul lui, cu ochii înecați în lacrimi. Senzația de arsură pe care o simțea în braț și în gât era aproape cu neputință de îndurat.

— Jalal! îngăimă ea.

— *Delam*! îi răspunse el, dându-i părul la o parte de pe ochi, șoptindu-i cuvinte de alinare și aducând-o înapoi la viață din tărâmul neființei.

Aruncă apoi o privire în urma lui, atras de zarva ce nu părea să se mai sfârșească.

De corul de vaiete și strigăte de mânie.

— Oprește-te, Khalid! îi strigă el. E terminat. Trebuie s-o ducem înăuntru pe Șeherezada.

— Khalid? murmură ea.

— Încearcă să nu-l urăști prea tare, *delam*! îi spuse el, cu un zâmbet trist pe buze.

Șeherezada își ascunse fața în tunica lui Jalal atunci când o luă în brațe și o purtă spre palat.

— La urma urmei, fiecare om are povestea lui.

•

Câteva ore mai târziu, Șeherezada stătea la marginea divanului împreună cu Despina.

La gât, avea un „colier” de vânătăi purpurii. Brațul dislocat îi fusese pus la loc cu un trosnet înspăimântător, la amintirea căruia se înfioră și acum. Apoi, cu ajutorul Despinei, se spălă cu grijă și se schimbă în straie comode.

Și în tot acest timp, Șeherezada nu rosti nici măcar un cuvânt.

Despina luă un pieptene din fildeș ca să-i descâlcească părul încă ud.

— Spune ceva, te rog!

Șeherezada închise ochii.

— Îmi pare rău că n-am fost în odaia mea, continuă Despina, aruncându-și privirea spre ușița lăturalnică ce ducea spre dormitorul ei. Îmi pare rău că n-am știut că… aveau să vină după tine. Ai tot dreptul din lume să te îndoiești de mine, dar spune ceva, te rog!

— Nu mai e nimic de spus.

— Eu zic că da. Poate că te vei simți mai bine dacă o să vorbești despre tot ce s-a întâmplat.

— Nu cred.

— N-ai de unde să știi.

Ba da, o știu prea bine.

Șeherezada nu voia să vorbească cu Despina. Voia să audă glasul duios al surorii sale și vocea melodioasă a tatălui ei. Voia să vadă zâmbetul luminos al Shivei și să-i audă râsul molipsitor.

Își dorea să petreacă o noapte în patul ei fără să se teamă de ivirea zorilor.

Și îl voia pe Tariq. Voia să i se prăbușească în brațe și să-l audă râzând atunci când îi spunea o prostie ce părea o vorbă de duh. Poate că dădea dovadă de slăbiciune, dar avea nevoie de cineva care să-i ia, pentru o clipă, povara de pe umeri. Așa cum făcuse Tariq în ziua morții mamei ei, când o găsise plângând singură în gradina de trandafiri din spatele casei sale.

În ziua aceea, îi ținuse mâinile într-ale sale, fără să rostească vreun cuvânt. Îi alinase durerea doar prin puterea mângâierilor lui.

Tariq ar putea să-i aline din nou suferința. Și ar face-o bucuros.

Pentru ea.

Despina era o străină. O străină nedemnă de încredere dintr-o lume ce tocmai încercase să-i ia viața.

— Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat, Despina.

Servitoarea încuviință încet din cap și începu să-i pieptăne părul. Gâtul o durea la fiecare mișcare, dar Șeherezada păstră în continuare tăcerea.

Cineva bătu atunci la ușă.

— Pot să deschid? o întrebă Despina.

Șeherezada ridică indiferentă din umeri, iar slujnica lăsă pieptenele în poala stăpânei sale, apoi se îndreptă spre ușile duble.

Ce-ar putea să-mi mai facă acum?

Dar când își întoarse privirea, simți o gheară în inimă.

Căci, în prag, se afla califul din Khorasan.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Despina ieși din cameră, închizând ușile în urma ei.

Șeherezada stătea pe marginea divanului, jucându-se cu pieptenele pe care îl ținea în poală. Auzindu-i pașii, își aținti ochii asupra suveranului ei.

Când se apropie mai mult de ea, văzu că purta pe obraz urma palmei ei. Pielea căpătase o nuanță arămie, devenind stacojie în dreptul maxilarului. Avea ochii obosiți și adânciți în orbite, de parcă nu mai dormise de foarte mult timp. Încheieturile pumnului drept erau roșii și zdrelite.

Califul o scrută și el la fel de sfredelitor, observându-i vânătăile de la gât, cearcănele de sub ochi și atitudinea rezervată.

— Ce-ți face brațul? o întrebă el, cu același glas șoptit și calm ca întotdeauna.

— Mă doare.

— Tare?

— Nu cred că voi muri din cauza asta.

Aluzia își atinse ținta, căci masca indiferenței căzu pentru o clipă de pe chipul califului. Se îndreptă spre pat și se așeză lângă ea. Prezența lui o făcu să se agite ușor, vădit neliniștită.

— Șeherezada!

— Ce doriți?

— Să-mi îndrept greșeala, îi răspunse el, după un timp.

Șeherezada oftă cu sarcasm și-l privi în ochi.

— Nu veți putea niciodată să îndreptați greșeala pe care ați făcut-o.

El o studie cu ardoare.

— Cred că e singurul lucru adevărat pe care l-am auzit până acum din gura ta.

— V-am spus că nu știți să citiți gândurile oamenilor, îi răspunse ea, râzând amar. Poate că, de-a lungul timpului, mi-o mai fi scăpat câte o minciună, dar pe Domnia Voastră nu v-am mințit niciodată.

Și acesta era adevărul.

El o privea adâncit în gânduri. Apoi, îi dădu părul la o parte. Și îi atinse, cu multă grijă, gâtul zvelt ca cel al unei lebede.

Speriată de grija pe care i-o citea pe chip, Șeherezada se retrase ușor.

— Și acolo mă doare, îi spuse apoi, înlăturându-i mâinile. Vădit tulburată, luă pieptenele din poală și încercă să-și aranjeze șuvițele-i răvășite…

Scoase însă o grimasă de durere.

Brațul îșI striga suferința.

— Ai nevoie de ajutor? o întrebă el.

— Nu. Chiar deloc.

— Eu…, murmură el, oftând din rărunchi.

— Dacă am nevoie de ajutor, o să i-l cer Despinei. Dar, în orice caz, nu de ajutorul Domniei Voastre am nevoie.

Când vru să se ridice în picioare, califul o prinse de mână și o trase spre el.

— Te rog, Șeherezada! îi șopti el printre șuvițele-i încă umede. Lasă-mă să îndrept greșeala!

Inima începu să-i bată și mai năvalnic în piept în clipa în care o cuprinse și cu celălalt braț și o trase și mai aproape de el.

Nu!

— Nu există cuvinte ca să-ți cer iertare pentru ce s-a întâmplat astăzi. Aș vrea să…

— Unde ați fost? îl întrebă Șeherezada, încercând să-și stăvilească freamătul glasului.

— Nu unde ar fi trebuit să fiu.

— Azi-dimineață și aseară.

— Dimineață n-am fost unde ar fi trebuit să fiu, îi răspunse el, dezmierdându-i urechea cu răsuflarea sa. Iar aseară, n-am fost unde îmi doream să fiu.

Șeherezada își ridică privirea și căscă ochii mari, uimită de ce vedea.

El îi strânse mijlocul cu mâinile. Apoi, își aplecă capul și-și lipit fruntea de a ei, cu o atingere blândă și suavă ca o boare de vânt.

— Tu ești Muntele meu de Adamant.

Atrasă de tandrețea pe care i-o arăta, se lăsă purtată de mângâierile lui și se rezemă de el. Răspândea un parfum de santal și raze de soare. Cât de straniu i se părea că nu observase acest lucru până acum – că, în dorința ei de a se îndepărta de el, îi scăpase un aspect atât de simplu, dar atât de însemnat cum este parfumul!

Trase adânc aer în piept, desfătându-se cu miresmele sale și încercând să-și limpezească gândurile.

Și în timp ce califul îi atingea obrazul cu mâna, Șeherezada realiză ceva înspăimântător.

Voia să-l sărute.

Nu!

Una era să-i întoarcă sărutările; se pregătise pentru asta. Și alta era *să tânjească* după ele… să-i dorească afecțiunea. Să se topească în brațele ucigașului Shivei.

O dovadă clară de slăbiciune.

Se ridică, dezgustată, în picioare, spulberând vraja cu un singur gest.

— Voi încerca să găsesc o cale prin care să vă îndreptați greșeala, dacă vreți s-o faceți.

O cale ce nu va implica atingeri și mângâieri.

— Bine, îi răspunse el, retrăgându-și mâinile.

— Aveți reguli pe care doriți să le impuneți?

— Oare chiar totul trebuie să fie un joc? murmură el, încet, ca o boare de vânt.

— Aveți reguli, *sayyidi*?

— Singura regulă este aceea de a-ți îndeplini voința.

— Sunteți califul din Khorasan. Suveranul suveranilor. Există oare vreo dorință pe care nu o puteți împlini?

— Sunt doar un simplu om, Șeherezada, îi răspunse el, cu chipul întunecat.

— Atunci, încercați să fiți un om care își îndreaptă greșelile! ripostă ea, ridicându-se în picioare și înfruntându-l cu ochii ei sfredelitori. Azi-dimineață ați vrut să-mi luați viața. Ar trebui să vă considerați norocos pentru că n-am încercat să vă întorc favoarea.

Deocamdată.

Califul se ridică în picioare, dominând-o pe Șeherezada cu statura lui impunătoare, căci era cu mult mai înalt decât ea. Un voal de răceală se puse din nou pe chipul califului.

— Îmi pare rău.

— Cam jalnic. Dar e un început.

O umbră de tandrețe, aproape imperceptibilă, îi învălui ochii ca de tigru. Își înclină capul în fața ei. Și se îndreptă apoi spre ușă.

— Șeherezada!

— Da, *sayyidi*.

— Plec în Amardha în după-amiaza asta.

Șeherezada păstră tăcerea.

— Voi sta o săptămână. Nimeni nu te va mai deranja. Te las în grija lui Jalal, care se va ocupa de protecția ta. Dacă vei avea nevoie de ceva, cere-i ajutorul!

Ea încuviință din cap.

El se oprit din nou pe loc.

— Am vorbit cât se poate de serios în ziua în care te-am prezentat generalului al-Khoury.

Ziua în care m-a numit regina lui.

— Aveți un mod straniu de a o arăta.

— Nu se va mai întâmpla, îi răspunse el, după o clipă de tăcere.

— Să sperăm că așa va fi!

— Regina mea, repetă califul, făcând o plecăciune înaintea ei.

Imediat ce ușile se închiseră în urma lui, Șeherezada strânse din ochi și se trânti pe divan.

Shiva, ce-mi rămâne acum de făcut?

• O flacără a dreptății și un spirit neliniștit

Semiluna ce veghea deasupra orașului Rey avea o culoare albicioasă ca laptele și era învăluită într-o perdea subțire de nori.

Grădina, minunat de frumoasă a lui Reza bin-Latief, era împrejmuită cu torțe arzătoare, ale căror umbre dansau frenetic pe pereții din piatră cafenie. Mirosul de fum din aer se împletea cu parfumul de ambră cenușie.

— Mă simt din nou ca o ființă umană, spuse Rahim, traversând curtea și așezându-se la masa scundă din fața lui.

— Arăți mult mai odihnit, Rahim-*jan*, îi răspunse Reza, cu un zâmbet cald pe buze.

— Mi s-a promis un nor de miresme și n-am fost deloc dezamăgit, Reza-*effendi*.

Tariq li se alătură și el câteva clipe mai târziu și se așeză în fața lui Rahim în galeria construită în aer liber.

În curând, servitorii le aduseră tăvi pline cu bunătăți – orez basmati gătit în unt și ornat cu șofran portocaliu, asezonat cu friptură de miel în sos delicios de curmale, cepe caramelizate și fructe acrișoare de dracilă; frigărui de pui marinate și roșii prăjite, servite cu castraveți și iaurt rece; ierburi proaspete și lipii *lavash*, cu rotițe de brânză de capră și felii de ridichi roșii, așezate pe un taler din lemn lustruit.

Aromele bucatelor se împleteau cu parfumul lumânărilor, îmbătându-ți simțurile cu savoarea condimentelor și a preaplinului.

— Toate astea aproape mă fac să uit ultimele trei zile, spuse Rahim. Aproape!

— Ai dormit bine, Tariq-*jan*? îl întrebă Reza.

— Cât de bine se poate, date fiind împrejurările, unchiule.

— Nu lăsa să te copleșească frustrarea! mormăi Rahim. Abia dacă te-ai odihnit vreo clipă de când ai primit scrisoarea lui Șazi. Crezi că ești invincibil? Că poți să trăiești doar cu rouă proaspătă și furie mistuitoare?

Tariq își privi îndelung prietenul înainte de a lua o frigăruie de pui.

— Are dreptate. Știu că ești dornic să discutăm despre planurile noastre de bătaie, dar este la fel de important să ai grijă și de tine, interveni Reza, aruncând o privire peste umăr. Vă mulțumim! Puteți pleca acum, le spuse el servitorilor.

Când aceștia se îndepărtară, luă o porție de orez basmati cu friptură de miel.

— În timp că vă odihneați astăzi, am făcut câteva investigații în stânga și în dreapta, începu Reza, în șoaptă. Mai

întâi, o să vând tot ce am aici. Vom avea nevoie de bani și de libertate de mișcare. Vom avea, de asemenea, nevoie de ajutorul altor oameni cu bani și dornici să ni se alăture. Crezi că tatăl tău ne împărtășește principiile?

— Tata nu va accepta să se amestece în povestea asta, îi răspunse Tariq, cu resemnare în glas. Este posibil să nege orice implicare, dacă va fi luat la întrebări.

Reza încuviință din cap, aparent netulburat.

— Atunci, ne confruntăm cu o altă problemă. Dacă tatăl tău nu vrea să aibă nicio legătură cu acțiunea noastră, nu poți să-ți dezvălui numele fără să pui în pericol viața părinților tăi și poate chiar viața familiei Șeherezadei. Același lucru e valabil și pentru tine, Rahim; al-Din Walad este un nume vechi, cu tradiție, iar frații tăi mai mari nu vor fi prea încântați să le pui familiile în pericol. Trebuie să vă ascundeți identitatea.

— Ai dreptate, unchiule, spuse Tariq, adâncit în gânduri.

— Și eu sunt de aceeași părere, dar cum vom obține susținerea oamenilor dacă nimeni nu va ști cine suntem? interveni Rahim. Ce îi va inspira să ne urmeze?

— Lasă asta în seama mea! continuă Reza. Ani de zile am fost unul dintre cei mai însemnați negustori din Rey și cunosc foarte bine noțiunea de marfă. Un lucru poate să devină o raritate, stârnind imaginația și dorința tuturor, atunci când îi creionezi această imagine.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui, unchiule, interveni Tariq.

Lumina torțelor se reflecta în ochii scăpărători ai lui Reza.

— O să vă conturez imaginea pe care oamenii vor s-o vadă. Voi trebuie doar să vă jucați rolul pe care l-ați jucat mereu – cel al unor tineri curajoși și puternici și al unor războinici de temut.

— Dar asta tot nu ne ajută să înțelegem cum vom reuși să-i convingem pe alții să urmeze o cauză fără o căpetenie, spuse Tariq, cu o privire încruntată și șovăitoare.

— Nu-i va lipsi căpetenia. Tu vei fi aceea, Tariq-*jan*. Tu vei fi glasul cauzei noastre. Lipsa unei voci răsunătoare constituie motivul pentru care răzmerițele de pe străzile orașului sunt mereu reprimate. Cu glasul tău puternic le vei deschide ochii oamenilor, înfățișându-le adevărul care se ascunde în sânul regatului nostru: un rege-băiețandru, care nu merită să se afle pe tronul Khorasanului. Un rege-băiețandru, care trebuie nimicit, cu orice preț.

Rahim lovi masa cu palma în semn de încuviințare.

— Vrei, așadar, să strângem o armată și să trecem orașul prin foc și sabie? Asta este și marea mea speranță, dar crezi că o faptă ca asta poate fi posibilă? întrebă Tariq.

— Va deveni posibilă dacă o vom clădi pe temelia principiilor noastre, răspunse Reza, luând o înghițitură de vin. Speranța ta va fi amnarul nostru, iar crezul dreptății mele va deveni focul nostru călăuzitor.

— De unde începem? întrebă Tariq, privindu-l îndelung pe unchiul său.

— De acasă, îi răspunse Reza, dând farfuria la o parte. Vă întoarceți acasă. Am nevoie de timp ca să-mi rezolv treburile în Rey și să mă gândesc cine ar putea să se alăture cauzei noastre. Emirul din Karaj s-ar putea să ne ajute într-un fel sau altul… verișoara soției lui a suferit aceeași soartă ca și Shiva în urmă cu câteva săptămâni. Vă voi trimite de veste să veniți imediat ce împrejurările îmi vor permite.

— Cum rămâne cu Șazi? Nu plec din Rey până nu…

— Califul a pornit astăzi spre Amardha. Nu-și…, spuse Reza, oprindu-se apoi, cuprins de mânie. Nu-și omoară miresele dacă nu este în Rey, probabil ca să nu piardă spectacolul. Așa că Șeherezada va fi în siguranță cel puțin o săptămână.

Tariq ezită ușor înainte de a încuviința din cap.

— Așadar, după ce îi luăm cu noi pe Irsa și pe Jahandar-*effendi*, eu și Rahim pornim spre casă, unde vom aștepta să primim vești de la tine.

— Să-i luați pe Jahandar și pe Irsa? Dar au plecat din Rey în noaptea nunții. Nu știai? Nimeni nu i-a mai văzut de atunci.

— Au plecat? Dar unde ar fi putut să…

— Credeam că vin la tine, Tariq-*jan*. N-ai primit nicio veste de la ei?

— Dar misiva lui Șazi? Nu pomenește nimic despre familia ei? întrebă Rahim.

— Nu știu. N-am citit-o niciodată până la capăt.

— Firește că nu, mormăi Rahim.

— Pe viitor, încearcă să fii mai cumpătat la faptă! îl sfătui Reza, privindu-și, îngândurat, nepotul. Gândește-te bine înainte de a lua o hotărâre! Cumpătarea îți va fi de mare folos.

— Mă voi strădui, unchiule, îi răspunse Tariq, trăgând adânc aer în piept.

— Întotdeauna te-ai străduit și ai reușit, Tariq-*jan*. De aceea, sunt convins că vei reuși și acum.

— Îți mulțumesc, pentru că ți-ai asumat, cu dragă inimă, această misiune.

— Eu sunt cel care ar trebui să vă mulțumească amândurora. N-am mai simțit de mult în suflet scânteia speranței.

Cei trei bărbați se ridicară de la masă și străbătură grădina spre adăpostul Zorayei, care își aștepta răbdătoare stăpânul. Acesta își puse manșeta *mankalah* și o chemă cu un fluierat.

Ea se așeză imediat pe brațul lui întins, bucurându-se de atenția sa. Apoi, printr-un gest brusc al mâinii, Tariq o trimise în zbor spre cer ca să vâneze. Ea scoase un țipăt răsunător, spulberând liniștea înconjurătoare, înainte de a se pierde în întunericul nopții.

Umbra trupului ei ridicându-se în văzduh îi acoperi pentru o clipă trăsăturile, bătute de lumina unei torțe, ale lui Tariq.

Reza zâmbi ca pentru sine.

Ceva pentru care merită să lupți.

Și pe care merită să-l folosești.

•

A doua zi de dimineață, Rahim tresări din somn la auzul unui sunet strident, scos de un metal ce se înfipse în ținta de lemn aflată în fața ferestrei. Se dădu jos din pat și se îndreptă cu pași greoi spre pervaz.

— Ce dracu' faci? îl întrebă pe Tariq, cu glas morocănos.

— Ce ți se pare că fac? îi răspunse Tariq, ridicând arcul și fixând săgeata pe coardă. Trebuie să plecăm.

Rahim își ridică privirea spre cer. Soarele se ivea timid la orizont – o fâșie crestată de lumină ce străjuia acoperișurile caselor din partea de est a orașului Rey.

— Ai dormit vreun pic? îl întrebă Rahim, căscând.

Tariq lansă săgeata. Aceasta se înfipse în ținta de lemn, trecând razant pe lângă capul lui Rahim.

— Chiar trebuia să faci asta? spuse Rahim, neîndrăznind nici să clipească.

— Strânge-ți lucrurile înainte ca unchiul meu să se întoarcă și să insiste să mâncăm împreună!

— Unde s-a dus?

— Nu știu. A plecat în toiul nopții, îi răspunse Tariq, fixând o altă săgeată pe coarda arcului și ochind.

— De ce fugim ca niște hoți?

— Pentru că nu vreau să știe ce facem, îi răspunse Tariq, țintuindu-l cu o privire sfredelitoare.

— Serios? Și ce facem?

— Tu și întrebările tale infernale! izbucni Tariq, lansând săgeata.

Aceasta țâșni din arc, urmând o traiectorie spiralată și se înfipse în ținta de lemn, alături de alte șapte săgeți, cu pene asemănătoare, perfect grupate.

— Slavă ție, Tariq, fiu al lui Nasir, emir al Taleqan-ului! Felicitări! Ești un arcaș desăvârșit, spuse Rahim, cu glas monoton.

Tariq înjură în barbă și porni spre fereastră.

— Știam eu că n-ar fi trebuit niciodată să…

— Liniștește-te! îi spuse Rahim, scărpinându-se în cap. Îmi strâng imediat lucrurile. Dar ai putea să-mi spui motivul pentru care ții totul secret?

Tariq se opri în dreptul ferestrei deschise și trase adânc aer în piept.

— Încep să-mi fac griji din pricina ta, continuă Rahim. Știu că ești îngrijorat din cauza lui Șazi, dar Reza-*effendi* a spus că ar trebui să așteptăm până…

— Nu. Nu voi aștepta. Nu pot să stau pur și simplu și să aștept.

— Și ce-ai de gând să faci? întrebă Rahim.

— Ceva. Orice.

— Încă nu avem un plan. Iar Reza-*effendi* a spus să așteptăm. Poate că ar trebui să-l ascultăm.

— M-am tot gândit, spuse Tariq, rezemându-se cu umărul de peretele din piatră cafenie.

— Te ascult, îi răspunse Rahim, oftând adânc. În ciuda glasului înțelepciunii mele.

— Triburile de beduini de la granița Khorasanului cu Parția… nu și-au declarat credința față de niciunul dintre cele două regate. Ce-ar fi să le oferim un motiv ca să-și schimbe poziția?

— Ce fel de motiv?

— Motivul pentru care oricine se luptă pentru o cauză. Un țel.

— Sună poetic ce spui tu, ripostă Rahim. Dar poezia nu te va ajuta prea mult. Ai nevoie de lucruri mult mai palpabile.

— Le oferim pământ. Dreptul de a avea pământ. Forma de organizare care le conferă acest drept.

Rahim scoase o grimasă din colțul gurii, adâncit în gânduri.

— Interesant! Dar, prin natura lor, sunt triburi nomade. De ce i-ar interesa pământul?

— Poate că pe unii dintre ei nici nu-i interesează. Dar, de-a lungul timpului, s-au tot luptat unii cu alții și, cu excepția aurului, pământul reprezintă cea mai rapidă cale de a obține putere și influență. Este posibil ca vreuna dintre căpeteniile lor să se alăture cauzei noastre. Poate că sunt de o cruzime rar întâlnită, dar sunt printre cei mai iscusiți călăreți din lume. Ambele părți ar avea numai de câștigat dacă ne-am uni forțele.

— Mi se pare periculos, îi răspunse Rahim.

— Merită să vorbim cu ei. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să întâmpinăm un refuz.

— De fapt, cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să-ți taie gâtul.

— Da, există și riscul ăsta, îi răspunse Tariq. Dar n-am de gând să-i insult în timpul discuțiilor.

— Dacă cineva poate să-i convingă să-ți lase capul pe umeri, acela ești numai tu.

— Îți mulțumesc, Rahim. Încrederea ta nețărmurită în mine alungă, ca întotdeauna, orice umbră de îndoială.

— De fapt, dacă cineva poate să-și păstreze capul pe umeri într-o asemenea aventură, aceea e numai Șazi, contracară Rahim, cu un zâmbet pieziș pe buze. Să sperăm că farmecul ei e molipsitor și s-a lipit puțin și de tine.

— Nu e vorba de farmec. Ci de un curaj fără seamăn, îi răspunse Tariq, cu o notă veselă în glas.

— Poate că ai dreptate. O și văd provocând o cobră, convinsă fiind că veninul ei va ucide reptila.

— Și ar ieși învingătoare, spuse Tariq, zâmbind.

— De asta nici nu mă îndoiesc. De fapt, sunt convins că l-a îngrozit atât de tare pe atotputernicul calif din Khorasan, încât acum e ascuns într-un colț, speriat ca o pisicuță. Cine știe – poate că, într-o bună zi, o vom detrona.

La auzul numelui suveranului lor, Tariq adoptă din nou o mină gravă.

— Nu. Nu e un om care să renunțe prea ușor la putere.

— De unde știi asta?

— Știu pur și simplu, ripostă Tariq, pe un ton tăios. A ucis-o pe verișoara mea. Și acum o are în ghearele lui pe Șeherezada. Este întruchiparea răului. Când aud numele lui Khalid Ibn al-Rashid, îmi doresc cu ardoare să-i iau viața cu mâinile mele – și asta de nenumărate ori. Din păcate, însă, nu pot s-o fac decât o singură dată.

— Și eu îl disprețuiesc. Cu aceeași patimă ca și tine. Dar este bine să-ți cunoști dușmanul, Tariq.

— Nu confunda vehemența cu prostia! Vreau să aflu tot ce pot despre el. Dar nu voi reuși niciodată să fac asta dacă stau ferecat între zidurile fortăreței familiei mele. Așa că voi porni în deșert pe urmele beduinilor, spuse Tariq, cu o expresie hotărâtă pe chip. Singur.

— Singur?

— Da. Singur. Vreau să te duci în Taleqan și să aștepți ca unchiul meu să-ți dea de veste. Îți voi da de știre unde mă aflu cu ajutorul Zorayei, pe care o voi trimite acasă o dată la două zile.

— Mă lași cu părinții tăi?

— Ai putea la fel de bine să te duci acasă la tine.

— Da, și să stau cu frații mei și cu copiii lor gălăgioși? protestă, batjocoritor, Rahim. Să le suport încercările necontenite de a mă însura cu sora hidoasă a prietenului vreunui văr? Mai bine, nu. În plus, mă simt dator pentru toți anii prieteniei noastre. Iar lui Șazi îi sunt și mai îndatorat.

— Îți mulțumesc, Rahim-*jan*, spuse Tariq, râzând domol. Ar trebui s-o fac mai des, o știu prea bine.

— Cu plăcere, ticălos egoist ce ești! În orice caz, micul nostru complot are și o parte bună.

— Și care ar fi aceea?

— O noapte întreagă de somn… fără riscul că îți vei pierde viața.

•

A doua zi de dimineață, Șeherezada se trezi la palat fără teama unor zori ostile.

Inima i se strânse în piept la vederea soarelui, dar se liniști în clipa în care o auzi pe Despina trebăluind prin iatac. Respiră adânc și se rezemă de perne, bucurându-se de această liniște binecuvântată.

— Poate că ar trebui să rămână în Amardha, murmură Șeherezada, ca pentru sine.

— Tocmai voiam să te trezesc, îi spuse Despina. Ți se răcește mâncarea.

Șeherezada ezită ușor. Apoi, luă o hotărâre.

Un strop de miere atrage mai multe muște decât o cană cu oțet.

— Îți mulțumesc pentru bunul-simț cu care mă întâmpini astăzi. Și pentru că ai renunțat la mojicia-ți caracteristică, o tachină ea.

— Mojicie? Nu ești o companie prea plăcută dimineața.

Șeherezada zâmbi, apoi se ridică în picioare. Dădu la o parte voalul subțire de mătase al baldachinului și se îndreptă spre masă, unde o aștepta, ca întotdeauna, o tavă cu bunătăți. Când o privi pe Despina, descoperi cu surprindere că slujnica nu mai era la fel de strălucitoare ca de obicei. Ba, dimpotrivă, era palidă la față și încruntată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

— Nimic, îi răspunse Despina, clătinând din cap. Sunt doar puțin supărată.

— Supărată? Dar pari bolnavă.

— Nicidecum. Mă simt foarte bine.

— Vrei să te odihnești puțin?

— Mă simt bine, Șeherezada. Pe cuvânt!

Despina ridică capacul zaharniței și puse un cub de zahăr într-o ceșcuță de cristal. Luă apoi ibricul de argint, bogat ornamentat, care se odihnea deasupra flăcării unei lumânări. Când apucă ibricul și încercă să toarne ceaiul, mâna începu să-i tremure, iar lichidul fierbinte țâșni din ceașcă și se împrăștie peste tot.

— Îmi cer iertare, îngăimă Despina.

— Ai voie să mai faci și greșeli din când în când, îi răspunse Șeherezada, cu un zâmbet jucăuș pe buze.

— Nu prea cred, ripostă ea în barbă.

— Când ți-am cerut eu lucruri revoltătoare?

Cutele de pe fruntea Despinei se adânciră și mai mult.

— Despina, ce s-a întâmplat?

— Nimic!

Minte. Iar.

Șeherezada o privi pieziș și rupse în două o lipie *lavash*.

— Îmi cer iertare, repetă Despina, reușind să toarne ceaiul în ceașcă. Ce spuneai despre Amardha?

— Vorbeam de călătoria califului. Știi de ce s-a dus acolo?

— Îi face o vizită sultanului Parției – unchiul său.

— Am înțeles. Îl vizitează adesea? întrebă Șeherezada, luând o înghițitură de supă.

— Nu, îi răspunse Despina, clătinând din cap. Nu au o relație… prea apropiată. Nu sunt rude de sânge. Sultanul este fratele primei soții a fostului calif. Și a disprețuit-o pe mama califului nostru.

Interesant!

— De ce?

— Poate din același motiv – logic, de altfel – pentru care orice bărbat o urăște pe cea care îi ia locul surorii sale moarte, îi explică Despina, ridicând din umeri. Pe de altă parte, mama califului nostru era o femeie frumoasă, inteligentă și plină de viață. În schimb, prima lui soție nu avea nimic din toate astea.

— Și atunci, de ce îi face vizite sultanului?

— N-aș putea să-ți spun cu siguranță. Poate din rațiuni diplomatice. Ar trebui să-l întrebi când se întoarce.

— N-o să-mi spună.

— Mă bucur că vorbești din nou cu mine, spuse Despina, schițând un zâmbet palid.

— Tăcerea nu este o alegere prea bună pentru o persoană ca mine.

— Înțeleaptă hotărâre! Pentru o persoană ca tine.

— Asta am spus și eu.

— Da, știu.

Șeherezada răsuflă zgomotos. Luă apoi ceașca cu ceai. Și observă atunci câteva pete mici și negre, cu totul neobișnuite, pe peretele ibricului de argint. Îl luă de mâner și-l scrută, încruntată. Încercă apoi să șteargă, cu un șervețel de in, zona aparent decolorată.

Dar petele refuzau să dispară.

Șeherezada își țugui buzele.

Luă ceașca și turnă în ibric câteva picături de ceai. Lichidul nici nu apucă să atingă bine suprafața strălucitoare a ibricului,

că argintul își și schimbă culoarea.

Devenise negru.

Ca moartea.

— Despina! o strigă ea, pe un ton domol.

— Da?

— Cred că ceaiul meu are ceva.

• Locul după care inima tânjește

Cineva încercase să o otrăvească.

Și nu ceaiul era vinovat, așa cum bănuise Șeherezada inițial.

Ci zahărul.

Jalal spumega de furie.

Când îi luă la întrebări pe toți cei ce aveau acces la mâncarea suveranei lor, fiecare dintre ei își susținură cu tărie nevinovăția. Așa cum era obiceiul când li se servea masa membrilor familiei regale, bucătarul gustase din toate merindele de pe tava Șeherezadei înainte de a i-o trimite în cameră, lucru la care fuseseră martori foarte mulți oameni.

Dar nimeni nu se gândise să guste din zahăr.

Nu mai era de mirare, așadar, că Șeherezada nu mai mâncă nimic tot restul zilei.

Și acum, o servitoare tânără însoțea toate tăvile cu bucate aduse în camera Șeherezadei. O fată al cărei singur scop în viață era să mai guste o dată din mâncarea și băutura reginei înainte ca aceasta să bage ceva în gură.

O fată tânără care trebuie să-i fi fost dragă cuiva.

Acest lucru o dezgustă pe Șeherezada.

Ca și faptul că cele câteva clipe efemere în care se simțise în siguranță, fără ca spectrul întunecat al morții să mai planeze amenințător deasupra ei, îi fuseseră răpite fără să fi avut măcar șansa să se bucure de ele.

Dar ce i se părea cel mai cumplit era faptul că știa acum – mai presus de orice umbră de îndoială – că nu mai putea să aibă încredere în servitoarea ei.

La urma urmei, Despina era ultima persoană care mânuise tava cu mâncare.

Cea care îi pregătise ceașca de ceai, care ar fi trebuit să-i fie fatală.

Acest lucru o demoralizează pe Șeherezada mai mult decât orice altceva. Nici înainte nu avusese o încredere oarbă în Despina, deși își dorea cu ardoare acest lucru. Spera ca, într-o bună zi, să-i devină o prietenă adevărată, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Dar speranțele îi fuseseră complet spulberate.

Și asta îi umplea sufletul de mânie.

Trei nopți de somn aproape neîntrerupt nu reușiră să-i ostoiască furia.

În după-amiaza aceea, Șeherezada porni la plimbare prin grădinile construite sub formă de terase în căutarea unui trandafir perfect. Banalitatea acestei misiuni îi conferea un

sentiment de inutilitate, accentuându-i și mai mult starea de nervozitate.

Trecu pe lângă un alt tufiș înflorit, cu ochii pe jumătate închiși din cauza soarelui orbitor și cu fruntea încruntată sub povara frustrărilor.

— Dacă îmi spui ce cauți, poate îmi stă în putință să te ajut, se oferi Despina.

— Nu, n-ai cum să mă ajuți.

— Da' binedispusă mai ești!

— Crede-mă că nu poți să mă ajuți! Descoperirea unui trandafir perfect presupune o adevărată artă. Parfumul. Culoarea. Aranjamentul petalelor. Tata susține că și o singură petală în plus poate să distrugă frumusețea întregii flori…, îi poate schimba creșterea și dezvoltarea…

— Iar eu l-aș combate spunându-i că cele mai frumoase flori sunt cele care par puțin imperfecte.

— Vezi? Nu ai cum să mă ajuți, bombăni Șeherezada.

În clipa aceea, o simți pe Despina crispându-se.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă apoi.

— Căp… căpitanul al-Khoury vine spre noi, îngăimă ea, îmbujorându-se până în vârful urechilor.

— Și de ce ești atât de agitată?

— De la întâmplarea nefericită cu ceaiul, răspunse Despina, ezitând ușor, mă simt stânjenită în preajma lui.

— Am înțeles, spuse Șeherezada, ținându-și buzele în încercarea de a-și stăvili propriile-i acuzații.

Când Jalal li se ivi în cale, Despina se strădui să se facă nevăzută în spatele rajputanului. Jalal îi aruncă o privire indiferentă, ridicând ușor din sprâncene, apoi se întoarse spre Șeherezada.

— Cum te simți astăzi, Șeherezada? o întrebă el, înclinându-se în fața ei, cu un zâmbet generos pe buze.

Mantia-i țesută cu fir de aur i se revărsa pe umeri, iar mâna i se odihnea pe plăselele iataganului.

— În viață.

— Mă bucur să văd asta, îi răspunse el, dându-și capul pe spate și râzând cu poftă. Te-am prins în toiul unei activități importante?

— Firește. Organizez o lovitură de stat. Apoi, am de gând să concep planuri pentru o nouă formă de negoț cu elefanți pe mare și vele din mătase naturală. Vrei să mi te alături?

— Numai în cazul loviturii de stat, îi răspunse el, zâmbind. Celelalte mi se par puțin cam banale.

— Nu, nu făceam nimic important, îi spuse Șeherezada, izbucnind în râs. Sunt prinsă în îndeletniciri cât se poate de profane. Te rog să mă salvezi!

— Chiar mă întrebam dacă ai putea să-mi faci o favoare… regală.

— Regală? La ce te referi?

— Am primit vizita unui oaspete cu totul neașteptat. Și mă întrebam dacă ai putea să-l primești, în lipsa califului.

— Despre cine e vorba?

— Despre… un cărturar, ca să spun așa. A fost primul dascăl al lui Khalid, dar și sfetnicul de-o viață al mamei califului nostru. Nu l-a mai văzut pe Khalid de când era copil. Știu că mama lui îl prețuia nespus de mult și n-aș vrea să plece fără să-i ofer o primire oficială, îi explică el, făcându-i cu ochiul.

Gestul lui îi stârni zâmbetul Șeherezadei.

— Pe de altă parte, vizita lui s-ar putea să-ți satisfacă anumite… curiozități stăruitoare, continuă Jalal, zâmbind cu subînțeles.

— Felul în care îmi înfățișezi lucrurile este atât de… interesant, căpitane al-Khoury.

— Așadar, accepți să-l primești, Șeherezada? o întrebă el, râzând.

Ea încuviință din cap, cu un licăr în ochii ei căprui.

— Trebuie să-ți spun însă că este puțin cam… ciudat, adăugă Jalal, retrăgându-se spre palat, urmat de Șeherezada și de micul ei alai.

— Cum așa?

— Este un „vestigiu” al vremurilor de mult apuse. Credincios artelor străvechi. Dar cred că o să-ți placă și sunt convins că și el va fi la fel de încântat să te cunoască.

— Cum îl cheamă?

— Musa Zaragoza.

— Un nume neobișnuit, spuse Șeherezada.

— Este maur.

— Aha! Am înțeles. O să mă străduiesc să fac față cu succes acestei întâlniri.

— O să te descurci, sunt sigur de asta.

Continuară să urce numeroase trepte și să străbată coridoarele reci de marmură ale palatului. Jalal îi conduse într-o sală imensă, cu un tavan boltit, înalt cât cinci oameni. Pereții erau decorați cu basoreliefuri minuțios sculptate, înfățișând scene de luptă și războinici pierduți în negura timpului, ce-și fluturau armele prin aer și își puneau dușmanii pe fugă.

În colț, stătea un bărbat înalt, învești mântat în haine din țesături bogate și viu colorate. *Rida'* lui de un albastru închis cădea în falduri pe podea, iar gluga îi acoperea capul, legată cu o cataramă din piele și aur. Încheieturile mâinilor îi erau înfășurate în manșete groase *mankalah*, iar nuanța frumoasă a

pielii sale îi reamintea Șeherezadei de cele mai bune soiuri de curmale – Medjool.

Când se întoarse cu fața spre ea, îi zâmbi generos, dezvăluindu-și dinții albi și strălucitori, ca niște periuțe încrustate pe un lemn de abanos.

Jalal și Despina o lăsară la ușă, iar rajputanul rămase în apropiere, cu mâna pe plăselele sabiei.

Șeherezada se îndreptă spre oaspetele ei, cu un zâmbet pe buze.

Ce să-i spun?

— Bine ați venit! începu ea. Eu sunt… Șeherezada.

El îi veni în întâmpinare, cu mâinile întinse, într-un iureș de culori.

— Iar eu sunt Musa. Mă bucur să am privilegiul de a te cunoaște, îi răspunse el, cu un glas bogat, ca mierea învăluită în fum.

Șeherezada îi luă mâinile într-ale sale. Stând atât de aproape de el, realiză că era mult mai bătrân decât părea cu adevărat. Sprâncenele îi erau ușor ninse, iar cutele ce-i brăzdau chipul îi trădau înclinația spre cugetare, spre umor și spiritualitate. În timp ce îi strângea mâinile, Șeherezada văzu un licăr în ochii lui fascinanți, care se stinse însă la fel de repede cum se aprinse.

— Vă mulțumesc, Musa-*effendi*. Îmi pare nespus de rău că soțul…, califul nostru nu este aici ca să vă întâmpine.

— Vina îmi aparține, pentru că nu mi-am anunțat vizita, îi răspunse el, clătinând din cap. Sunt în trecere pe aici și speram să-l văd, dar se pare că va trebui să-mi amân reîntâlnirea pentru o zi când voi purcede într-o altă călătorie.

— Vă rog să luați loc! îl invită Șeherezada, arătându-i pernele ce străjuiau masa scundă aflată în dreapta ei. Doriți să mâncați ceva? îl întrebă apoi, după ce se așezară unul în fața celuilalt.

— Nu, nu. Nu pot să rămân. Nici nu aveam de gând să zăbovesc prea mult pe aici. Nu vreau să deranjez pe nimeni cu prezența mea.

— Dar nu este niciun deranj. N-aș vrea ca un oaspete de seamă ca Domnia Voastră să plece flămând de la palat, îi răspunse Șeherezada, râzând.

El izbucni într-un râs răsunător, ce părea să se izbească de pereții sălii mari.

— Și de unde știi că sunt un oaspete de seamă? Nu ți s-a spus adevărul? o întrebă el, vădit amuzat.

— Și care este adevărul, Musa-*effendi*?

— Ultima oară când am fost la palat, am fost aruncat în stradă doar cu hainele de pe mine.

Șeherezada își controlă expresia chipului. Trase adânc aer în piept și-și împreună mâinile în poală.

— Atunci, se pare că vă suntem datori măcar o masă, domnule.

Râsul lui – și mai răsunător decât înainte – părea să clatine pereții camerei.

— Îi mulțumesc cerului pentru că ni te-a dăruit, draga mea copilă. Ce lumină binefăcătoare ești în viața sărmanului meu Khalid!

Lumină? *N-aș zice că este un termen prea potrivit în aceste împrejurări.*

Păstră, însă, tăcerea, schițând un zâmbet palid.

— După cum mă temeam, nu vă bucurați de o căsnicie armonioasă, spuse Musa, pe un ton blajin. Există speranța ca lucrurile să se îndrepte?

— E prea curând să vă spun. Suntem căsătoriți doar de câteva zile. Nu este ușor… să fii soția califului.

— Asta am auzit și eu, spuse bărbatul, cu tristețe în glas. Și îți dorești o căsnicie armonioasă alături de el?

Șeherezada începu să se agite pe loc, vădit stânjenită. Din motive cu totul necunoscute, i se părea… o greșeală să-l mintă pe acest bărbat îmbrăcat în veșminte stranii, cu un râs răsunător și ochi scrutători.

— Îmi doresc să am parte de o căsnicie bazată pe dragoste și respect reciproc, Musa-*effendi*. Dacă acest lucru va deveni cu putință alături de calif, rămâne de văzut.

— Cât de sinceră ești! Khalid apreciază sinceritatea mai presus de orice altceva. Tânjește după ea. Încă de la o vârstă fragedă, căuta adevărul cu o fervoare rar întâlnită chiar și la semenii noștri. Știai asta?

— Știu foarte puțin despre trecutul lui.

— Spune-mi, continuă el, dând din cap, dincolo de zvonuri și rumori, cum este cu adevărat fiul Leilei?

Șeherezada ezită ușor, scrutând cu intensitate chipul străinului din fața ei.

Dacă răspund întrebărilor lui, îmi va răspunde și el alor mele?

— Este un om tăcut. Și înțelept.

— Lucrurile astea le-aș fi putut afla de pe străzile orașului. Eu vreau să-ți cunosc părerea. Să aflu lucrurile pe care o fată tânără și inteligentă ca tine le-a intuit într-un răstimp atât de scurt.

Șeherezada își mușcă, pentru o clipă, buza de jos.

— Un bărbat calculat. Trist. Ursuz…, șopti ea.

Își aminti apoi pumnul lui rănit și furia-i copleșitoare.

— Și mânios.

— N-a fost mereu așa, spuse Musa, oftând adânc. Era un băiat atât de bun și de blajin.

— Mi s-a mai spus asta. Dar e greu de crezut.

— E firesc. Îmi îngădui să-ți împărtășesc o poveste, draga mea Șeherezada? o întrebă el, după un timp. O poveste din seara în care am fost aruncat în stradă doar cu hainele de pe mine?

— Desigur, Musa-*effendi*.

— E o poveste tristă.

— Îmi imaginez că o poveste cu un sfârșit ca acesta nu poate fi decât tristă.

Musa căzu mai întâi pe gânduri, apoi a început să-și depene amintirile.

— Am fost dascălul Leilei, mama lui Khalid. Iar Leila era o femeie frumoasă și talentată. O adevărată bucurie. Era îndrăgostită de cărți și poezie. Când s-a căsătorit cu tatăl lui Khalid și a devenit cea de a doua lui soție, era foarte tânără – avea doar cincisprezece ani. La insistențele sale, am venit cu ea în Rey. Era cumplit de încăpățânată. Din păcate, însă, n-a avut o căsnicie fericită. Soțul ei era mult mai bătrân decât ea și și-a iubit la nebunie prima soție. Leila nu era deloc încântată de asemuirile permanente dintre ea și răposata lui soață. M-am străduit cât am putut să-i stăvilesc accesele de furie și disperare, dar diferența de vârstă și conflictul de interese dintre ei erau adesea cu neputință de biruit. Nimeni nu purta, însă, vreo vină pentru asta. Tatăl lui Khalid era adânc înrădăcinat în obiceiurile și principiile sale. Iar Leila era înzestrată cu un spirit năvalnic, imposibil de încătușat.

Se opri pentru o clipă, cu chipul copleșit de tristețe.

— După ce s-a născut Khalid, am sperat că lucrurile se vor schimba. N-am văzut niciodată o mamă mai iubitoare ca Leila. Îi săruta picioruşele și îi cânta cu drag pruncului ei. Când a mai crescut, îi spunea povești în fiecare seară înainte de a-l adormi. Iar Khalid o iubea nebunește.

Musa închise ochii pentru o clipă, iar Șeherezada trase, încet, aer în piept.

Mama lui îi spunea poveşti seara.

— Eram acolo în noaptea în care tatăl lui Khalid a aflat că Leila îl trădează… că avea o aventură cu unul dintre soldații din garda palatului.

Vocea lui răsunătoare deveni domoală și gravă.

— A târât-o pe Leila de păr pe coridoarele palatului. Ea țipa cu disperare și îi arunca vorbe de ocară. Am încercat s-o ajut, dar soldații m-au împiedicat. Când au ajuns în atrium, califul l-a chemat pe Khalid. Leila îi spunea fiului ei că totul va fi bine. Că îl iubea nespus de mult. Că el era universul ei.

Șeherezada își strânse mâinile în pumni.

— Și acolo, în fața fiului ei de șase ani, tatăl lui Khalid i-a tăiat gâtul Leilei. Când Khalid a început să plângă, tatăl lui i-a aruncat vorbe grele. Și acum îmi amintesc cuvintele sale: „Dacă o femeie nu este credincioasă, soarta îi este pecetluită. Nu există cale de mijloc”. Apoi, m-au alungat și pe mine de la palat, doar cu hainele pe care le purtam. Ar fi trebuit să mă lupt cu mai multă îndârjire. De dragul Leilei. De dragul lui Khalid. Dar am fost slab. Și m-am lăsat copleșit de teamă. Mai târziu, am aflat că fiul Leilei s-a transformat într-un om de nerecunoscut. Și mi-am regretat slăbiciunea. O, Doamne, cât am regretat-o!

Șeherezada simți un nod în gât, ce-o împiedica să mai rostească vreun cuvânt. Înghiți cu greu. Neștiind ce să facă, se aplecă peste masă și-l luă pe Musa de mână. El îi cuprinse mâinile micuțe într-ale sale și rămaseră un timp învăluiți într-o liniște adâncă.

Apoi, Șeherezada încercă, cu teamă și respect, să rupă tăcerea.

— Musa-*effendi*… Nu trebuie să vă asumați vina pentru tot ce s-a petrecut – nici în seara aceea, nici în zilele ce-au urmat. Știu că sunt tânără și că pe umerii mei atârnă doar foarte puțin din povara întregii lumi, dar știu îndeajuns de mult cât să-mi dau seama că nu putem controla faptele altora. Putem controla doar faptele noastre.

— Câtă înțelepciune în cuvintele tale! spuse el, strângându-i mâinile. Oare Khalid știe ce comoară are lângă el, draga mea steluță?

Șeherezada îi dărui cu privirea zâmbetul pe care buzele refuzau să-l schițeze.

— A suferit foarte mult, continuă Musa, clătinând din cap. Sunt convins că suferința pe care o provoacă altora îi sfâșie sufletul. Așa cum mi-l frânge și mie, căci știu că acestea nu sunt faptele băiatului pe care l-am cunoscut cândva. Dar tu ești tânără, iar eu sunt bătrân, iar la vârsta mea știu prea bine că înțelepciunea este mai puțin un drept câștigat prin naștere și mai mult o năzuință. Am învățat, de-a lungul timpului, că niciun individ nu prinde aripi și nu-și poate lua zborul fără dragostea celor din jur. Nu ne-am născut ca să trăim singuri, Șeherezada. Cu cât o persoană își alungă mai mult semenii din preajmă, cu atât este mai evident că tânjește după iubirea lor.

N-aș putea niciodată să iubesc un bărbat ca ăsta… un monstru.

Șeherezada încercă să-și retragă mâinile.

Dar Musa continua să i le țină strâns.

— Spune-mi! insistă el. De când ai harul ăsta?

Șeherezada îl privea uluită.

Musa o privea și el, cu ochii lui blânzi și scrutători.

— Nici nu știi că îl ai. Zace în tine pur și simplu, continuă apoi, ca pentru sine.

— Despre ce vorbiți? îl întrebă ea.

— Poate că este un dar moștenit de la părinți, își reluă el firul gândurilor. Mama sau tatăl tău sunt cumva înzestrați cu… vreun talent aparte?

— Da, tata, îi răspunse Șeherezada, înțelegând, în sfârșit, la ce se referea Musa. Poate să facă anumite lucruri. Mărunte, însă. Dar n-a fost niciodată dornic să-l exploreze prea mult.

— Dacă vei dori vreodată să afli mai multe despre aceste abilități, trimite-mi vorbă! îi spuse el, dând din cap. M-aș bucura să-ți împărtășesc cunoștințele mele. N-aș putea spune că sunt un cunoscător desăvârșit, dar am învățat… să-l explorez, îi răspunse Musa, zâmbind ușor.

În timp ce vorbea, Șeherezada văzu cum flacăra lămpii din apropiere se stinse ca prin minune, ca apoi să se trezească din nou la viață, fără ca cineva s-o atingă.

— Și aș putea să învăț să fac și eu asta? îl întrebă ea în șoaptă.

— N-aș putea să-ți spun cu certitudine. Este cu neputință să măsori abilitățile umane. Știu doar ce am știut în clipa în care ți-am cuprins mâinile într-ale mele: că ne leagă ceva anume. Iar acum, această legătură depășește mâna destinului. Te implor, steluța mea… să vezi dincolo de întuneric! În sufletul băiatului pe care l-am cunoscut cândva sălășluiește forța uluitoare a binelui, o forță nețărmurită și neexplorată. Încearcă să înțelegi că imaginea pe care o vezi acum este doar o umbră în spatele căreia se ascunde un om cu totul deosebit! Dăruiește-i apoi dragostea ta, căci astfel îi vei deschide ochii și i-o vei dezvălui și lui! Pentru un suflet rătăcit ca el, dragostea este o adevărată comoară a cărei valoare se măsoară în aur. Și în visuri, conchise Musa, aplecându-se peste mâinile lor încă împreunate, cu un zâmbet luminos pe buze.

— Vă mulțumesc, Musa-*effendi*. Pentru povestea și poveștele înțelepte pe care mi le-ați împărtășit.

— Eu îți mulțumesc, draga mea steluță, îi răspunse el, eliberându-i mâna și ridicându-se.

— Nu vreți să mai rămâneți puțin ca să mâncați ceva? îl întrebă din nou Șeherezada.

— Trebuie să plec, îi răspunse el, clătinând din cap. Dar promit că voi veni iar în vizită. Nu voi mai lăsa să treacă atâția ani. Și mă agăț de speranța că – atunci când ne vom revedea – îl vei avea alături și pe Khalid. Alături în adevăratul sens al cuvântului.

Șeherezada simți o gheară în piept – pumnalul vinovăției îi străpungea inima.

Musa se îndreptă spre desaga pe care o lăsase în colțul camerei. O luă de jos și se opri pe loc, adâncit în gânduri. Scoase apoi din ea un covoraș vechi și mâncat de molii, strâns sul și legat cu o funie de cânepă.

— Acesta este un dar pentru tine, draga mea Șeherezada.

— Vă mulțumesc, Musa-*effendi*.

— Păstrează-l mereu cu tine! Este un covoraș deosebit. Când te vei rătăci, te va ajuta să-ți regăsești drumul, îi spuse el, cu un licăr în ochi, pe un ton plin de subînțeles.

Șeherezada luă covorașul și-l strânse la piept.

— Îți va purta pașii spre locul după care inima-ți tânjește, adăugă Musa, mângâindu-i obrazul cu mâna lui caldă.

• Bătrânul și fântâna

Soarele deșertului se năpustea asupra lui Tariq cu dogoarea sa mistuitoare. Dunele de nisip dansau sub arșița-i nimicitoare, ce-i deforma vederea și pârjolea pământul.

Își acoperi fața cu gluga *ridei*' sale, strângând-o cu șnurul din piele. Calul ridică nori de nisip cu fiecare pas pe care îl făcea, stârnind o pâclă strălucitoare.

Zoraya plană pe cer, strigătele ei devenind tot mai răsunătoare cu fiecare oră care trecea.

Când soarele se pregătea să apună, se apropie de hotarul ce despărțea Khorasanul de Parția, iar Tariq începu să caute un loc de popas. Știa că triburile de beduini se aflau prin apropiere, dar nu voia să-și asume riscul de a le încălca teritoriul fără o noapte de odihnă, căci nu mai dormise cum trebuie de când plecase din Rey, aproape cu patru zile în urmă. A doua zi de dimineață, avea să găsească o cale să stea de vorbă cu vreun localnic ca să-și dea seama cum stau lucrurile în regiune.

Zări, în depărtare, o mică așezare de clădiri arse de soare, situate de jur împrejurul unei fântâni vechi, de piatră. Casele crăpate din lut, așezate în formă de potcoavă, aveau acoperișurile dărăpănate și păreau toate abandonate. Un bărbat împovărat de ani stătea lângă fântână și lua burdufuri de apă de pe spatele a două cămile bătrâne.

Tariq dădu pinteni murgului său arab, trăgând de gluga *ridei*' lui albe.

Când se apropie de fântână, bătrânul aruncă o privire peste umăr.

Apoi, îl întâmpină pe Tariq cu un zâmbet pe buze.

Purta veșminte simple de in, în nuanțe cafenii, și avea o barbă deasă, presărată cu fire argintii. Cei doi dinți din față îi erau despărțiți de o strungăreață proeminentă, iar vârful nasului coroiat îi era rupt. Avea mâinile cioturoase de muncă și de ani.

— Frumos cal! spuse el, dând din cap cu același zâmbet pe buze.

Tariq îi răspunse dând și el din cap.

Bătrânul încercă să apuce, cu o mână tremurătoare, găleata de deasupra fântânii…

Dar o scăpă înăuntru.

Găleata se lovi de pereții întunecați ai fântânii, izbindu-se dintr-o parte într-alta, până se prăbuși în apă, cu un zgomot strident.

Tariq oftă din rărunchi.

Bătrânul mormăi supărat, dându-și la o parte gluga *ridei*' și tropăind nervos în nisip. Începu să-și frângă mâinile, cuprins de disperare.

Tariq îi urmări jocul melodramatic până când, sătul de spectacolul său, coborî de pe cal, cu un oftat furibund.

— Ai cumva o funie? îl întrebă pe bătrân, dându-și gluga pe spate.

— Da, *sahib*, îi răspunse omul, înclinându-se de mai multe ori în fața lui.

— Nu e cazul să faci temenele în fața mea. Nu sunt *sahib*-ul tău.

— *Sahib* are un cal frumos. Și o sabie la fel de frumoasă. Atunci, este fără îndoială *sahib*.

— Dă-mi funia ca să cobor în fântână după găleată! îi spuse Tariq, oftând din nou.

— Vă mulțumesc, *sahib*. Sunteți nespus de generos.

— Nu sunt generos. Ci doar însetat, îi răspunse Tariq, cu un zâmbet fals pe chip, luând funia din mâna omului și legând-o de pilonul de deasupra fântânii.

Apoi, ezită ușor, adâncit în gânduri.

— Să nu încerci să-mi furi calul! îl avertiză el. Este un animal destul de nervos și n-o să ajungi prea departe cu el.

Bătrânul clătină din cap cu atâta îndârjire, încât Tariq se temu că-și va face singur rău.

— Nu voi face așa ceva, *sahib*.

Tăgăduirea sa fervență îi punea intențiile sub semnul întrebării.

Tariq îl scrută îndelung cu privirea înainte de a-și întinde brațul stâng și de a scoate un fluierat. Zoraya se năpusti din înaltul cerurilor într-un nor de pene și gheare amenințătoare. Bătrânul își acoperi fața cu mâinile tremurătoare, ferindu-se din calea păsării primejdioase.

— Îi place să atace mai întâi ochii victimei, îi spuse Tariq, pe un ton placid, în timp ce Zoraya își întinse aripile, cu ghearele înfipte în manșeta lui din piele, țintuindu-l pe bătrân cu ochii ei agili și pătrunzători.

— Nu mă voi face de ocară, *sahib*.

— Bine. Locuiești prin preajmă?

— Sunt Omar din tribul beduinilor.

Tariq îl privi din nou, gânditor.

— Omar, aș vrea să închei un târg cu tine.

— Un târg, *sahib*?

— Da. Voi scoate găleata din fântână și te voi ajuta să umpli burdufurile cu apă. În schimb, aș dori să aflu câte ceva despre tribul tău și șeicul acestuia.

— Și de ce vrea *sahib*-ul fără nume să afle câte ceva despre tribul meu? întrebă Omar, scărmănându-și barba.

— Nu te teme! Nu vreau să le fac rău. Îi respect nespus de mult pe cei din tribul beduinilor. Tatăl meu a cumpărat acest cal de la un beduin și mi-a spus mereu că rătăcitorii deșertului sunt printre cei mai iscusiți călăreți din lume.

— Printre cei mai iscusiți? repetă Omar, cu un zâmbet generos pe buze. Suntem cei mai buni călăreți, *sahib*. Fără nicio umbră de îndoială.

— Atunci, ne-am înțeles? îl întrebă Tariq, zâmbind șovăitor. Am încheiat târgul?

— Cred că da, *sahib*. Dar aș putea să vă mai pun o ultimă întrebare?

Tariq încuviință din cap.

— Ce v-a împins să porniți în căutarea beduinilor?

Tariq căzu, pentru o clipă, pe gânduri. Bătrânul era, cel mult, un servitor. Un moșneag, a cărui misiune de a aduce apă în fiecare zi îi conferea senzația că mai putea fi încă de folos, în ciuda vârstei lui înaintate. Nu putea să reprezinte, astfel, un pericol dacă avea să-i răspundă la întrebare.

— Aș vrea să le fac o propunere.

— O propunere? chicoti Omar. Beduinilor? Și de ce are nevoie un *sahib* tânăr și bogat ca Domnia Voastră de ajutorul rătăcitorilor din deșert?

— Ți-am răspuns deja la întrebare. Am încheiat târgul sau nu?

— Da, da, *sahib*. L-am încheiat, îi răspunse Omar, cu ochi scăpărători.

Tariq o îndrumă pe Zoraya să se urce pe o scândură de deasupra fântânii, apoi își puse pe umăr arcul și tolba cu săgeți, căci nu era atât de naiv să-și lase armele la îndemâna oricui. Trase de funie ca să se asigure că avea să-i susțină greutatea și apoi se urcă pe marginea din piatră și mortar a fântânii.

Aceasta era lată cât un om și de două ori mai înaltă, așa că nu îi fusese prea greu să coboare în adâncurile ei și să ia găleata de lemn ce plutea la suprafața apei. Se cățără apoi pe zidurile fântânii, punând din nou piciorul pe pământul scăldat în lumina amurgului din deșert.

— Te sfătuiesc să-i legi o funie de mâner ca să-ți fie mai ușor de acum înainte, îi spuse el, dându-i găleata lui Omar.

— Înțelept sfat! îi răspunse bătrânul, râzând.

Începură apoi să umple împreună burdufurile cu apă și să le lege de șeile cămilelor ce așteptau în apropiere.

— Așadar, începu Tariq, din ce trib faci parte?

— Din familia al-Sadiq, îi răspunse Omar, zâmbind.

— Am mai auzit de numele ăsta.

— Mulți spun că este o familie de vază. Cu rădăcini adânci printre cele mai de seamă și mai puternice triburi de beduini.

— Cine este șeicul vostru?

— Urmașul celei de a șasea generații a familiei al-Sadiq. Unii spun că este puțin cam ciudat. A studiat un timp la Damasc înainte de a se întoarce în deșert.

— Și ce-a studiat la Damasc?

— Arta făuririi săbiilor. A învățat meșteșugul fierăriei, *sahib*.

— Și ce l-a determinat să învețe această îndeletnicire?

— Aceste cunoștințe, spune el, îi conferă un avantaj asupra dușmanilor săi, îi răspunse Omar, ridicând din umeri.

— Pare un om interesant, spuse Tariq, dând, îngândurat, din cap.

— Ca și Domnia Voastră, *sahib*. Dar curiozitatea nu-mi dă pace și aș dori să vă întreb ce propunere vreți să le faceți beduinilor din tribul meu.

— Este o problemă personală, îi răspunse Tariq, cât se poate de echivoc.

— Personală? spuse Omar, izbucnind în râs. Atunci, fie încercați să-l înlăturați de la putere pe membrul vreunei familii regale, fie… să cuceriți inima unei femei.

— Poftim?

— Ce alte motive ar putea să aibă un *sahib* tânăr și bogat ca să ceară ajutorul triburilor de beduini într-o problemă de natură personală? Despre ce este vorba, așadar? Tatăl Domniei Voastre este cumva vreun despot prin excelență? Iar Domnia Voastră este eroul pe care poporul vrea să-l înscăuneze pe tron?

Tariq îl scrută, în tăcere, pe Omar.

— Aha! Atunci, încercați să cuceriți inima unei femei tinere și frumoase.

Tariq se întoarse spre murgul său.

— Probabil că este foarte frumoasă, insistă Omar. Dacă *sahib*-ul nostru chipeș a bătut atâta drum până în Marea de Nisip, însoțit de un șoim și de un armăsar al-Khamsa.

— Nu are nicio legătură, murmură Tariq.

— Nu este frumoasă?

— Nu are nicio legătură cu frumusețea ei, ripostă Tariq, răsucindu-se pe călcâie.

— Atunci, despre asta este vorba! Despre o fată! strigă, triumfător, Omar.

Aruncându-i o privire amenințătoare, Tariq înșfăcă frâiele calului și se urcă în șa.

— Nu trebuie să vă supărați pe bătrânul Omar, *sahib*. N-am vrut să întind coarda atât de mult. Natura m-a înzestrat însă cu

o inimă curioasă, care este încă îndrăgostită de poveștile de iubire. Dacă veți binevoi să mă însoțiți, aș fi încântat să vă prezint șeicului nostru. Vă rog!

— Și de ce-ai face asta?

— De dragul inimii mele curioase, îi răspunse Omar, cu un zâmbet caraghios, care îi dezvăluia strungăreața străjuită de dinții lui deformați.

Tariq ezită ușor, căzând pe gânduri. Era posibil ca bătrânul servitor să-l mintă, dar aceasta ar putea fi șansa lui de a se întâlni cu șeicul unuia dintre cele mai renumite triburi de beduini.

Merita să-și asume riscul.

— Te voi însoți în tabără, acceptă Tariq, așezându-și tolba cu săgeți pe umăr, pentru orice eventualitate.

Omar încuviință din cap și-și aranjă *rida*'.

— Voi avea grijă ca gestul de omenie pe care mi l-ați arătat astăzi să ajungă la urechile șeicului.

— Vă mulțumesc.

— N-aveți pentru ce, *sahib*. Căci, mai presus de toate, sunt un om cinstit.

Tariq îl urma pe Omar, păstrând o distanță prudentă, în timp ce bătrânul călăuzea micul alai prin întinderea nețărmurită de nisip. Omar călărea pe cămila mai mică, imprimând un ritm constant de mers și aruncându-i adesea peste umăr câte o privire surâzătoare lui Tariq.

Cerul se învălui într-o mantie întunecată, presărată cu tot mai multe stele strălucitoare. După ce călătoriră o jumătate de oră, li se iviră în cale, printre dunele de nisip, o așezare de corturi împrejmuită de un inel de torțe.

Omar mână cămilele direct spre centru, fluierând vesel, ca pentru sine. Pe drum, câțiva oameni se opriră ca să-l salute, iar Omar făcu o plecăciune înaintea lor. Coborî de pe cămilă în fața unui cort imens, ridicat în mijlocul taberei. Nici nu apucă să pună bine piciorul pe pământ, că un iureș de pași se năpustiră asupra lor din întuneric.

Mânuțe firave îl apucară de picioare, luptându-se pentru îmbrățișările lui.

— *Baba* Aziz! De ce-ai întârziat atât de mult? strigară câțiva copii cu glasuri stridente.

Tariq îi privea printre gene.

Din cort se ivi atunci, în bătaia razelor de lună, o femeie în vârstă, cu părul arămiu, împletit într-o cosiță frumoasă.

— Omar-*jan*, unde ai fost? Nepoții tăi plâng de foame, iar fiicele tale sunt pline de nervi din cauza asta.

— Am adus un oaspete, îi răspunse Omar, cu un zâmbet îngăduitor pe buze. Putem să-i facem loc la masă?

Ea își ridică privirea spre cer înainte de a-și îndrepta ochii spre Tariq.

— Cine ești, tinere domn?

— Este *sahib*-ul nostru fără nume. Iar inima mea curioasă vrea să-i cunoască povestea. Cred că este nespus de frumoasă, Aisha. Despre dragoste și despre numeroasele obstacole pe care trebuie să le învingă, îi răspunse Omar, făcându-i cu ochiul.

— Poftește-l înăuntru! spuse ea, clătinând din cap.

Tariq continuă să-l scruteze cu intensitate pe Omar, ajungând iute la o concluzie cât se poate de logică.

— Nu ești servitor, îi spuse el, coborând de pe cal.

Omar se întoarse spre Tariq, cu același zâmbet generos pe buze, ce-i dezvăluia strungăreața și îi lumina chipul brăzdat de ani.

— Am spus eu că aș fi așa ceva?

Tariq îi susținu privirea. Masca bătrânului naiv și neștiutor dispăru în lumina strălucitoare a torțelor, scoțând la iveală chipul unui om înțelept și vesel.

Al unui om inteligent și hâtru.

— Îmi pare rău pentru mica noastră neînțelegere, continuă Omar.

— Nu e vorba de nicio neînțelegere, ripostă Tariq, oftând din rărunchi. Am văzut exact ceea ce ai vrut să mă faci să văd.

— Sau poate că tu ai văzut exact ce ai vrut să vezi, îi răspunse Omar, râzând din tot sufletul.

Tariq își scoase gluga *ridei*' și făcu un pas spre el.

— Numele meu este Tariq.

Omar ridică din sprâncenele-i stufoase în semn de încuviințare.

— Iar eu sunt Omar al-Sadiq, al șaselea descendent al unei familii de șeici…

Îi întinse apoi mâna brăzdată de riduri, iar Tariq i-o strânse cu putere.

— Bine ai venit în casa mea!

• Speranța zilei de mâine

Două zile mai târziu, după ce califul se întoarse din Amardha, Șeherezada era pregătită să treacă la fapte. Gata! Totul are și o limită.

Nu avea nicio importanță faptul că Musa-*effendi* îi vorbise despre un trecut tragic.

Nu avea nicio importanță faptul că lumea aceasta nu era deloc atât de simplă cum își imaginase ea.

Și nu avea absolut nicio importanță faptul că inima ei… se dovedea o trădătoare.

Scopul venirii ei la palat era foarte clar și întemeiat.

Califul din Khorasan trebuia să-și găsească sfârșitul.

Iar ea știa exact ce avea de făcut.

•

În noaptea aceea, stătea la masă în fața lui și mânca struguri în timp ce el bea vin.

Aștepta momentul prielnic ca să-i dea lovitura de grație.

— Ești foarte tăcută, observă califul.

— Iar Domnia Voastră pare istovit.

— Călătoria de la Amardha n-a fost deloc ușoară.

Ea își ațintì privirea în ochii lui ca de tigru, umbriți de cearcăne vineții. Oboseala îi scotea și mai mult în evidență trăsăturile-i aspre și tăioase.

— Dar v-ați întors de două zile.

— N-am dormit însă deloc bine în acest răstimp.

— N-ați vrea să vă depăn în continuare povestea lui Aladin? Poate că veți reuși să dormiți, îi sugeră Șeherezada.

— Nu. Nu asta vreau. Chiar deloc.

— Aș putea să vă întreb ceva, *sayyidi*? murmură ea, uitându-se în altă parte, căci nu putea să-i susțină privirea arzătoare.

— Poți să faci ce vrei. Iar eu îți voi răspunde într-o manieră similară.

— De ce v-ați dus în Amardha?

— Am auzit că Jalal ți-a aranjat o întâlnire cu Musa Zaragoza, îi răspunse, încruntat, califul. Ai aflat, fără îndoială, lucruri interesante despre copilăria mea. Bănuiesc că știi acum și de soarta mamei mele.

— Da, mi-a povestit și despre ea.

— Eu și sultanul Parției avem o înțelegere tacită. La fiecare șase luni, îi fac câte o vizită, în timpul căreia mă umflu în pene ca un păun și îi arunc amenințări voalate, încercând să-l descurajez să-mi mai pună sub semnul îndoielii dreptul de a moșteni califatul din Khorasan.

— Poftim? îngăimă Șeherezada.

— E firesc, dacă stai bine să te gândești, continuă califul. Nu se sfiește s-o numească târfă pe mama. Ca să sădească în mintea tuturor sămânța îndoielii în privința descendenței mele. Atunci, cu sprijinul altora, ar putea să pornească războiul pentru câștigarea tronului. Deocamdată, îi lipsesc curajul și forța numerică pentru a trece la fapte. Iar eu intenționez să mențin lucrurile așa cum sunt.

— O… numește târfă pe mama Domniei Voastre?

— N-ar trebui să te mire. Și tata mi-o spunea. De multe ori.

— Și tatăl Domniei Voastre se îndoia că sunteți fiul lui? îl întrebă Șeherezada, abia îndrăznind să mai respire.

Califul sorbi îndelung din pocalul cu vin.

— Nici asta n-ar trebui să te mire.

Șeherezada aproape că-și dorea să nu-i fi auzit cuvintele.

Oare câtă nefericire a îndurat în copilărie?

— Și vi se pare firesc?

— Cred că am o noțiune deformată a cuvântului, îi răspunse el, lăsând pocalul pe masă.

— Vreți să-mi stârniți mila, *sayyidi*?

— Vrei să-ți stârnesc mila, Șeherezada?

— Nu.

— Atunci, mila nu are ce căuta aici.

Cuprinsă de frustrare, luă pocalul de pe masă și dădu pe gât restul de vin.

El ridică ușor din colțul gurii.

Vinul îi arse gâtul; își drese glasul și puse pocalul pe masă.

— Am găsit o cale prin care vă puteți îndrepta greșeala. Asta dacă mai sunteți încă dornic s-o faceți.

Califul se rezemă de perne, așteptând ca ea să continue.

Șeherezada trase adânc aer în piept, pregătindu-se să-și întindă capcana.

— Vă mai amintiți povestea de aseară când Aladin a văzut-o pe prințesă hoinărind, deghizată, pe străzile orașului?

El încuviință din cap.

— Mi-ați spus că priviți cu invidie libertatea prințesei, care se plimbă în voie prin oraș, fără să mai poarte pe umeri mantia regală. Vreau să fac și eu asta. Alături de Domnia Voastră, încheie ea.

Califul încremeni, scrutându-i chipul cu ochii lui pătrunzători.

— Vrei să ies pe străzile orașului fără gărzi?

— Da.

— Doar noi doi?

— Da.

— Când? o întrebă apoi, după o scurtă pauză.

— Mâine-seară.

— De ce?

Nu m-a refuzat imediat.

— De dragul aventurii, îl îmboldi ea.

El continuă s-o scruteze cu privirea.

Calculat și prudent ca întotdeauna.

— Îmi sunteți îndatorat, insistă Șeherezada.

Te rog! *Nu-mi refuza șansa asta*!

— Sunt de acord. Îți sunt îndatorat. Așa că accept.

Șeherezada radie de bucurie.

Califul căscă ochii mari văzându-i zâmbetul luminos de pe buze.

Și, spre uimirea ei, îi oferi și el un surâs.

Părea ciudat pe chipul lui rigid și glacial.

Ciudat, dar extraordinar de fermecător.

Gheara pe care o simțea din nou în piept… trebuia ignorată.

Cu orice preț.

•

Stăteau pe o alee mică lângă intrarea în suk. Cerul era zugrăvit în nuanțele purpurii ale amurgului, iar aromele de mirodenii se împleteau cu mirosul de nădușeală și duhoarea de animale, dar și cu miresmele primăverii, dezvăluindu-și parfumul vieții în toată splendoarea sa.

Șeherezada își strânse pe corp mantia-i cenușie. Cubul de zahăr otrăvit, pe care îl furase, părea să-i ia foc în buzunar.

Califul scrută împrejurimile cu ochii lui agili, în nuanțe de ocru. *Rida*' sa neagră era legată pe frunte cu un șnur de piele de aceeași culoare.

— Ați mai fost prin sukul din Rey? îl întrebă ea în șoaptă.

— Nu.

— Atunci, nu vă îndepărtați de mine! Este ca un labirint. Devine tot mai mare cu fiecare an care trece, iar străduțele sale înguste și șerpuitoare duc adesea spre nicăieri.

— Și eu care voiam să te las la palat și să explorez totul de unul singur, murmură el.

— Încercați să glumiți, *sayyidi*?

— Aici, nu mai poți să-mi spui așa, Șeherezada, o avertiză el, cu o privire încruntată.

Corect! Cu atât mai mult dacă țineau seama de răzmerițele stârnite pe străzile orașului.

— Ai dreptate… Khalid.

— Și eu cum să-ți spun? o întrebă el, respirând iute și sacadat.

— Poftim?

— Cum îți spun prietenii?

Ezită să-i răspundă.

De ce încerc să ascund porecla caraghioasă pe care mi-a pus-o Rahim când aveam zece ani?

— Șazi.

Umbra unui zâmbet îi învălui chipul pentru o clipă.

— Șazi, repetă califul. Ți se potrivește.

— Vino cu mine! îl chemă ea, dându-și ochii peste cap.

Și spunând acestea, Șeherezada lăsă în urma ei siguranța întunericului și se năpusti în iureșul fremătător din cel mai aglomerat bazar al orașului. Califul din Khorasan o urma îndeaproape în timp ce ea îi călăuzea pașii prin labirintul înăbușitor de oameni și mărfuri.

În dreapta lor, se aflau negustorii care vindeau bunătăți de-ale gurii: curmale învelite în zahăr și alte fructe uscate, nuci păstrate în butoaie de lemn și munți de mirodenii în nuanțe intense și strălucitoare, iar la stânga, erau negustorii de ghemuri de ață și lână, de țesături și pânze toarse și vopsite, ce fluturau în adierea ușoară a vântului, ca un stindard rupt dintr-un curcubeu. Mulți dintre aceștia încercau să-i convingă să le cumpere mărfurile, îmbiindu-i să guste câte o boabă de fistic sau o caisă uscată și delicioasă. La început, Khalid se crispa de fiecare dată când vreun negustor se apropia de ei, dar în scurt timp, începu să se relaxeze, adoptând mersul lejer al unui client obișnuit, care se plimbă prin suk într-o seară caldă.

Asta până în clipa în care un tânăr se ivi pe neașteptate din spatele unui stâlp și o învălui pe Șeherezada într-un voal de mătase de un portocaliu aprins.

— Cât de frumoasă ești! spuse el, oftând. Trebuie s-o cumperi. Îți vine de minune.

— N-aș prea crede, îi răspunse ea, clătinând din cap și dându-i mâinile la o parte.

— Te-am mai văzut pe undeva? o întrebă apoi, trăgând-o și mai aproape de el. N-aș putea să uit o frumusețe ca tine.

— Nu, n-ai mai văzut-o, interveni Khalid, pe un ton domol.

— Nu vorbesc cu tine, ripostă tânărul, cu o grimasă pe chip. Vorbesc cu cea mai frumoasă fată care mi-a ieșit în cale în ultima vreme.

— Te înșeli. Vorbești cu soția mea. Și s-ar putea s-o faci pentru ultima oară, îi răspunse califul, cu glasul tăios ca lama de pumnal.

— Iar dacă vrei să-ți vinzi marfa, ar trebui să renunți la înclinațiile tale libidinoase, căci nu-ți sunt de niciun folos, îi spuse Șeherezada, îmbrâncindu-l cu putere.

— Fiică de târfă ce ești! murmură el în barbă.

Khalid se opri brusc și-și încleștă pumnii cu atâta îndârjire, încât încheieturile degetelor i se albiseră primejdios de tare.

Șeherezada îl apucă de braț și-l trase după ea. Mușchii maxilarului îi zvâcneau cu putere.

— Dar iute mai ești la mânie! îi spuse ea, după ce se mai îndepărtară.

El păstră tăcerea.

— Khalid!

— Neobrăzarea lui ți se pare un lucru… firesc?

— Nu e deloc un lucru firesc, îi răspunse ea, ridicând din umeri. Dar nici nu mă surprinde. Asta înseamnă să fii femeie – o adevărată năpastă, adăugă apoi în glumă, pe un ton posac.

— Este dezgustător. Merită să fie biciuit.

Spuse suveranul care ia viața mireselor sale în fiecare dimineață.

Își continuară apoi plimbarea prin suk, iar Khalid – descoperi Șeherezada cu surprindere – mergea cu pași fermi în urma ei, atingându-i ușor spatele cu mâna. Scruta împrejurimile cu ochi ca de vultur.

Ea oftă din rărunchi.

Nu-i scapă nimic. Va fi și mai greu decât mi-am imaginat.

Șeherezada îl călăuzi printr-un labirint de alei, trecând pe lângă negustori ce vindeau ulei și oțet adus de peste țări și mări, covorașe și lămpi frumos ornamentate, parfumuri și alte produse de înfrumusețare, până când ajunseră pe o stradă presărată cu ospătării unde se serveau mâncăruri și băuturi. Îl conduse într-un local mic și înțesat de oameni, aflat în aer liber.

— Ce căutăm aici? întrebă Khalid încet, în clipa în care Șeherezada îl împinse pe un scaun în fața unei mese libere.

— Mă întorc imediat, îi răspunse ea, cu un zâmbet pe buze, distrându-se pe seama iritării sale, apoi se făcut nevăzută în mulțime.

Când se întoarse puțin mai târziu, aducând două căni și un ulcior cu vin, el îi aruncă o privire piezișă.

— Localul este renumit pentru vinul său dulce, îi explică Șeherezada.

Khalid își încrucișă brațele la piept.

— N-ai încredere în mine? îl întrebă apoi, zâmbind cu subînțeles.

Ca să-l convingă de bunele sale intenții, turnă niște vin într-o cană și bău mai întâi din ea înainte de a i-o oferi.

— De unde ai bani? o întrebă el, luând cana din mâinile ei.

— I-am furat, îi răspunse Șeherezada, dându-și ochii peste cap. De la sultanul cel perfid al Parției.

Când gustă din vin, Khalid schiță un zâmbet.

— Îți place?

— Are un gust aparte, îi răspunse el, înclinându-și ușor capul.

Apoi, îi turnă și ei vin în cană.

Păstrară un timp tăcerea, privind împrejurimile și ascultând freamătul sukului, savurând vinul și delectându-se cu discuțiile celorlalți meseni aflați mai mult sau mai puțin sub influența licorilor bahice.

— Așadar, rupse ea tăcerea în cele din urmă, dornică de conversație, ce te frământă de nu poți să dormi?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

O privi un timp pe deasupra căniii.

— Visezi urât? insistă ea.

— Nu, îi răspunse, oftând adânc.

— Cum a fost ultimul vis pe care l-ai avut?

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Cum de nu-ți mai aduci aminte?

— Dar tu îți mai amintești ultimul vis pe care l-ai avut?

— Da, îi răspunse Șeherezada, adâncită în gânduri.

— Povestește-mi-l!

— E puțin cam ciudat.

— Aproape toate visele sunt ciudate.

— Mă aflam pe un câmp presărat cu iarbă… împreună cu cea mai bună prietenă a mea. Ne țineam de mâini. Și ne învârteam. Încet, la început. Apoi, din ce în ce mai repede. Atât de repede, încât aveam senzația că zburăm. Dar nu ni se părea primejdios. Ciudat, pentru că nu simțeam senzația de pericol, dar așa sunt visele. Îmi amintesc râsul ei. Cel mai frumos râs din lume. Ca trilul unei ciocârlii într-o dimineață răcoroasă, povesti Șeherezada, cu un zâmbet pe buze.

Khalid rămase un timp tăcut.

— Și tu ai un râs frumos. Ca speranța zilei de mâine, spuse el, pe un ton blajin, ca pe un gând rostit prea târziu.

Șeherezada simți cum coardele sensibile ale sufletului îi fremătau sub atingerea melodioasă a cuvintelor lui fermecătoare.

Shiva, îți jur că voi reuși să-mi ignor inima-mi nestatornică și trădătoare!

Refuza să-l privească în timp ce sorbea din cana de vin, mândră de curajul și de tăria sufletească pe care reușea să le afișeze, până când îl simți încordându-se ca un arc din cap până în picioare.

Un picior încălțat într-o sandală se ivi cu zgomot pe scaunul gol de lângă ei.

— Ia te uită cine e aici! Fetișcana cea frumoasă cu limba ascuțită, mormăi o voce de undeva de sus.

Când își ridică privirea, Șeherezada strânse din ochi, vădit dezgustată.

— Se pare că e un local mult prea popular, spuse Khalid, crispat la față.

— Pentru plebei libidinoși și regi de altădată, îi răspunse ea, în barbă.

— Poftim? îngăimă tânărul, cu mintea începțoșată de aburii vinului.

— N-are importanță. Ce vrei? îl întrebă Șeherezada, vădit iritată.

— Poate că ar fi trebuit să fiu ceva mai îndrăzneț când ne-am întâlnit, spuse tânărul, mâncând-o din priviri. Dar aș vrea să-ți împărtășesc părerea mea. Ce cauți în compania ăstuia? o întrebă el, arătându-i-l pe Khalid cu degetul. E prea morocănos pentru o fată ca tine. Cred că ți s-ar potrivi un bărbat mult mai fermecător. Unul ca mine, de exemplu.

Auzindu-i spusele, Khalid vru să se ridice în picioare. Șeherezada îl împiedică, punându-i mâna pe piept, fără să-și desprindă însă privirea de la tânărul amețit de băutură.

— Ai uitat, se pare – și asta cam repede, aș zice – că ai făcut-o târfă pe mama. Cum crezi că te-aș putea alege în locul oricărui alt bărbat, fie el morocănos sau nu?

El o privea râzând, alături de prietenii lui, încântați, la rândul lor, de cutezanța ei.

— Nu o pune la suflet, frumoaso! Ce-ai zice dacă ți-aș spune că mama a fost cu adevărat o târfă? Te-ai simți mai bine? Vreau să știi că le apreciez nespus de mult pe femeile din tagma asta, continuă el, făcându-i cu ochiul.

Râsetele prietenilor lui deveniră și mai răsunătoare.

Șeherezada simți din nou cum Khalid clocotea de mânie în timp ce îl împiedica – ținându-i mâna pe piept – să se ridice de pe scaun.

— Nu mă surprinde, îi răspunse tânărului, dând din cap. Iar în ceea ce mă privește, trebuie să-ți spun că nu mă interesează marfa pe care o vinzi. Nu-mi plac… castraveciorii.

Vădit șocat de spusele ei, Khalid își întoarse capul spre ea, privind-o cu o grimasă pe chip.

Tăcerea înconjurătoare deveni, pentru o clipă, asurzitoare.

Apoi, un cor de strigăte și râsete amețitoare spulberară liniștea.

Prietenii tânărului se loveau peste genunchi și se băteau pe umeri, râzând în hohote și distrându-se pe seama lui. Tânărul făcu fețe-fețe când înțelese aluzia jignitoare a Șeherezadei.

— Tu…, îngăimă el, năpustindu-se asupra ei.

Șeherezada se feri din calea lui.

Khalid îl apucă pe tânăr de gulerul tunicii *qamis* și-l aruncă în brațele prietenilor săi.

— Khalid! strigă Șeherezada.

Când tânărul reuși să se ridice în picioare, Khalid îl lovi cu pumnul în față cu o forță uluitoare, azvârlindu-l pe masa unor bărbați cu chipuri deloc prietenoase, absorbiți de zarurile de joc și de mizele tot mai mari. Monedele și zarurile *astragalus* căzură pe jos în clipa în care masa începu să se clatine sub greutatea tânărului.

Bărbații se ridicară mânioși în picioare, distrugând totul în calea lor.

Jocul lor prețios se duse și el pe apa sâmbetei.

Toate privirile se întoarseră spre Khalid.

— Doamne! murmură Șeherezada.

Resemnat, califul puse mâna pe plăselele *șamșir*-ului.

— Nu, prostule! Ia-o la fugă! îngăimă ea, luându-l de mână și pornind în direcție opusă, în timp ce sângele îi zvâcnea cu putere prin vene.

— La o parte din drum! le strigă ea negustorilor ambulanți, în timp ce fugea mâncând pământul.

Strigătele urmăritorilor lor o făceau aproape să zboare, alături de Khalid, care o purta, cu pașii lui mari, pe străduțele înguste ale sukului.

Când o trase pe o alee lăturalnică, Șeherezada se opri pe loc.

— Știi măcar unde ne îndreptăm? îl întrebă ea.

— Taci și ascultă, măcar o dată în viață!

— Cum îndrăznești să…

Khalid o prinse cu brațul drept și, trăgând-o spre el, se ascunseră într-o firidă întunecată. Apoi, îi puse degetul arătător pe buze.

Șeherezada auzi cum cei care îi urmăreau străbătură aleea în fugă, strigând mânioși, cu mintea încă începoșată de atâta băutură. Când zgomotele se pierdură în depărtare, el își retrase degetul de pe buzele ei.

Dar era deja prea târziu.

Căci Șeherezada îi simțea inima bătându-i năvalnic în piept.

Cum îi bătea și ei.

— Ce spuneai? o întrebă Khalid.

Stăteau atât de aproape unul de celălalt, încât vorbele îi păreau mai mult o boare de vânt decât sunete cu talc.

— Cum… cum îndrăznești să-mi spui așa ceva? îl întrebă ea în șoaptă.

Ochii lui Khalid îi licăreau veseli.

— Cum îndrăznesc să spun că tu ai provocat toată nebunia asta?

— Eu? Dar nu e vina mea! Tu ești vinovatul!

— Eu?

— Tu și firea ta aprigă, Khalid!

— Nicidecum. Tu și gura ta slobodă, Șazi!

— Nu e adevărat, ticălos bădăran ce ești!

— Vezi ce gură ai? îi spuse el, atingându-i buzele cu degetul. O gură… atât de ispititoare!

Inima-i trădătoare îi bătea năvalnic, gata parcă să-i iasă din piept, iar când își ridică ochii spre el, privindu-l printre gene, Khalid o trase și mai aproape de el – imposibil de aproape.

Nu mă săruta, Khalid! *Te rog… să n-o faci*!

— Sunt aici! I-am găsit!

Khalid o prinse de mână și o luă din nou la fugă.

— Nu putem să mai fugim, îi spuse el peste umăr. S-ar putea să fim nevoiți să-i înfruntăm în cele din urmă.

— Știu, îi răspunse ea.

Îmi trebuie o armă. Un arc cu săgeți.

Începu să scruteze cu disperare împrejurimile, căutând o tolbă cu săgeți sau un arc pierdut pe undeva, dar vedea doar câte o sabie strălucitoare prinsă la brâul cuiva. Zări, în depărtare, un bărbat mătăhălos, care ținea în mână un arc imens, dar era puțin probabil să-l convingă să i-l dea. Și nici n-ar fi reușit să mânuiască o armă atât de mare.

Căutările ei păreau zadarnice.

Până în clipa în care zări un băiat, care se juca cu prietenii lui pe o alee lăturalnică.

Înarmat cu un arc simplu și o tolbă cu trei săgeți.

Șeherezada îl trase pe Khalid de braț, conducându-l spre grupul de băieți. Se ghemui în fața micului arcaș, dându-și gluga la o parte.

— Vrei să-mi dai mie arcul și săgețile tale? îl întrebă ea cu respirația întretăiată.

— Poftim? îi răspunse el, uimit.

— Uite! îi spuse Șeherezada, oferindu-i cei cinci dinari de aur pe care îi ținea în buzunarul mantiei – o adevărată avere în ochii unui băiețandru.

— Ați înnebunit, domniță? o întrebă băiatul, cu gura căscată.

— Vrei să mi le dai, te rog? insistă ea.

El îi oferi armele fără să mai rostească vreun cuvânt. Șeherezada îi lăsă banii în palmele-i murdare și aruncă tolba pe umăr.

Khalid observă trocul, împietrit.

— Îi cunoașteți, domniță? o întrebă băiatul, uitându-se undeva în spatele Șeherezadei.

Khalid se răsuci pe călcâie, scoțându-și *șamșir*-ul cu un zgomot metalic și dându-și la o parte de pe frunte *rida*' neagră.

— Plecați de aici! le spuse Șeherezada băiatului și prietenilor lui.

Micul arcaș încuviință din cap și o luă la fugă, urmat îndeaproape de prietenii săi.

Grupul „hăitașilor”, cărora Șeherezada și Khalid reușiseră să le stârnească mânia, număra șapte oameni. Din cei șapte, trei păreau cu adevărat ofensați, pe când ceilalți patru aveau doar mândria ușor rănită. Ca să nu mai vorbim de banii pierduți.

Ce jucau un rol extrem de important în povestea asta.

Văzându-l pe Khalid cu sabia în mână, câțiva dintre ei își scoaseră, la rândul lor, armele.

Fără să rostească vreun cuvânt, Khalid făcu un pas înainte.

— Domnilor! spuse Șeherezada, oprindu-l pe loc. Confruntarea asta pare ușor… nechibzuită. Cred că totul se datorează unei neînțelegeri. Vă rog să acceptați scuzele mele sincere pentru rolul pe care l-am jucat în povestea asta. De fapt, conflictul este între mine și… domnul cu maniere îndoielnice pe care am avut „plăcerea” să-l cunosc ceva mai devreme.

— Maniere *îndoielnice*? Așa carevasăzică, târfă rea de gură ce ești! ripostă tânărul, făcând un pas înainte.

— Gata! Până aici! interveni Khalid, ridicându-și *șamșir*-ul în bătaia razelor de lună, ce confereau tăișului său o strălucire amenințătoare.

Era pregătit să ucidă.

— Încetați! strigă Șeherezada, deznădăjduită.

— Am spus „gata”, Șazi! Am auzit destul, îi răspunse Khalid, pe un ton amenințător.

— Chiar așa, Șazi. Lasă-l să facă ce-i poftește inima! Unu contra șapte? Îmi place raportul, continuă tânărul neghiob.

Habar nu ai ce spui. Al doilea spadasin de renume din Rey o să vă taie, rând pe rând, gâtlejurile. Fără umbră de ezitare.

În clipa aceea, tânărul, în naivitatea lui, își scoase din teacă iataganul ruginit.

Șeherezada fixă atunci o săgeată pe coarda arcului și o lansă cu putere – totul dintr-o singură mișcare. Aceasta țâșni într-o traiectorie perfect spiralată, în ciuda originilor umile ale arcului și a penelor săgeții murdare de noroi.

Și se înfipse direct în mâna tânărului neghiob.

El începu să urle de durere, scăpând iataganul din mână, care se prăbuși pe caldarâm cu un zgomot răsunător.

Înainte ca vreunul din adversarii lor să aibă șansa de a reacționa, Șeherezada fixă o altă săgeată. Când trase de ea, simți cum coarda începea să cedeze.

O, Doamne!

Trecu însă pe lângă Khalid, ținând încă arcul în poziție de tragere.

— Aici, v-ați înșelat amarnic. Raportul n-a fost niciodată de unu contra șapte. Vă sfătuiesc, așadar, ca toți șapte să faceți cale întoarsă spre casele voastre. Căci cel care va mai îndrăzni să scoată vreo armă – sau să mai facă vreun pas înainte – se va trezi cu o săgeată direct în frunte. Și vă asigur că prietenul meu nu este nici pe departe atât de iertător.

Văzând un freamăt în stânga ei, Șeherezada își îndreptă iute arcul întins spre atacatorii lor. Auzi din nou zgomotul corzii care ceda.

— Nu mă puneți la încercare! Căci viața voastră nu înseamnă nimic pentru mine.

Genunchii îi tremurau cumplit, dar glasul îi era ferm și puternic ca o stâncă.

— Nu merită să ne punem viața în pericol, spuse unul dintre bărbații cărora Șeherezada și Khalid le stricaseră jocul cu zaruri.

El își puse sabia în teacă și se îndepărtă. În curând, îl urmară și ceilalți. Singurii adversari rămași acum în luptă erau tânărul scandalagiu și cei trei acoliți ai lui.

— Cred că jocul s-a terminat, domnule, spuse Șeherezada, cu mâinile încleștate pe arcul cu săgeți.

El își strânse încheietura mâinii străpunsă de săgeată, în timp ce prietenii lui făcură cale întoarsă. Avea chipul contorsionat de furia și suferința unui om năpăstuit de soartă. Lacrimi de durere i se prelingeau pe obraji, iar mâna îi era plină de sânge.

— Ai grijă, morocănosule! mârâi el, scrâșnind din dinți. Căci te va distruge și pe tine, adăugă apoi, gâtuit de durere.

Șeherezada nu lăsă arcul jos până când străduța nu deveni complet pustie.

Când se întoarse, îl văzu pe Khalid stând încremenit ca o stană de piatră, cu *șamșir*-ul lângă el…

Și cu chipul lipsit de expresie.

— În ziua aceea, în grădină, începu el, n-ai ratat ținta, așa ai vrut să-ți iasă.

— Nu. N-am ratat-o, îi răspunse Șeherezada, trăgând adânc aer în piept.

Khalid dădu aprobator din cap.

Apoi, își băgă sabia în teacă.

Fă-o acum! *E neînarmat. E ocazia ideală. Chiar și mai bună decât planul tău inițial de a-l otrăvi cu vin*.

— Șazi!

Trage odată! *Fă-i dreptate Shivei – și tuturor fetelor care și-au pierdut zadarnic viața, fără vreun motiv sau vreo*

explicație!

— Da?

Dă drumul săgeții!

Khalid făcu un pas spre ea. O scruta cu privirea din cap până în picioare, arzând-o cu ardoarea ochilor lui.

Hai, termină odată! *Pune capăt poveștii ăsteia și du-te la baba*! *La Irsa*.

Și la Tariq.

Șeherezada își încleștă mâna pe săgeata încă poziționată pe coarda arcului. Trase adânc aer în piept, pregătindu-se să-i dea lovitura de grație… când coarda veche a arcului cedă la un capăt.

Ești o lașă fără seamăn!

— Ești… uluitoare. Mă lași mereu fără grai, deși n-ar trebui să mă mai surprindă nimic din ce faci. Căci așa ești tu. Nu cunoști limite și frontiere.

Cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, Khalid dărâma ziduri și bariere. Și în timp ce glasul conștiinței i se împotrivea, inima îi fremăta în piept, ca o pasăre cântătoare ce întâmpină în triluri ivirea zorilor.

Ca un muribund ce-și regăsește liniștea în răspunsul unei rugăciuni.

Închise ochii, strângând în mâini armele inutile.

Shiva!

Când îi deschise din nou, îl văzu stând în fața ei.

— Nu mi-a plăcut când m-ai numit prietenul tău, îi spuse el, cu un licăr în ochii ca de chihlimbar.

Îi cuprinse apoi chipul în mâini și îi ridică capul spre el.

— Preferi să-ți spun „regele meu” sau „*sayyidi*”? îl întrebă Șeherezada, în silă.

El se aplecă spre ea, atingându-și fruntea de a ei.

— Prefer să-mi spui Khalid.

Șeherezada înghiți în sec.

— Ce-mi faci tu mie, pacoste de fată? murmură el.

— Dacă sunt o pacoste, poate că ar trebui să păstrezi distanța ca să nu ai de suferit, îi răspunse ea, îmbrâncindu-l cu putere.

— Ba nu, îi spuse el, cuprinzându-i talia cu mâinile. Poate că vreau să am de suferit.

Și în clipa în care își apropie gura de a ei, Șeherezada scăpă arcul cu săgeata.

Nu mai era cale de întors.

Se topea în arome de santal și raze de soare. Timpul încetă să mai fie doar o simplă noțiune. Iar buzele i se contopiră într-o clipă cu ale lui. Erau dulci ca mierea. Și răcoroase ca apa proaspătă de izvor pentru un suflet însetat. Ca speranța tuturor

zilelor de mâine. Când își înfipse degetele în părul lui ca să-l atragă mai aproape, el rămase fără suflare, știind, la fel de bine ca și ea, că soarta le era pecetluită. Pentru totdeauna.

În acest sărut.

Un sărut care avea să schimbe totul.

• Jurăminte false

Voia să se elibereze din strânsoarea mâinii lui. Dar nu putea s-o facă.

Atingerea sa îi ardea pielea.

Rușinea. Trădarea.

Dorința.

Cum de-am pierdut ocazia ideală? *De ce am șovăit*?

Știa că nu purta vina pentru arcul stricat. Dar asta nu punea stavilă propriilor învinuiri.

În clipa în care intrară în curtea palatului, Șeherezada încercă să-și smulgă mâna dintr-a lui.

Khalid refuză însă să-i dea drumul.

Gărzile stăteau gata pregătite să-i întâmpine. *Shahrban*-ul din Rey le văzură mâinile înlănțuite și îi aruncă Șeherezadei o privire acuzatoare.

Ea îl privi sfidătoare.

— *Sayyidi*? spuse *shahrban*-ul, înclinându-se, cu un gest prețios, în fața lui Khalid.

— Generale al-Khoury! E târziu. Abia mâine credeam că ne vedem.

— Suveranul meu era de negăsit, îi răspunse generalul, încruntat. Nu pot să stau cu mâinile în sân și să aștept ivirea zorilor.

Șeherezada izbucni aproape în râs.

— Îți apreciem grija și vigilența, îi răspunse Khalid.

— Sunt convins că ați avut o seară istovitoare, *sayyidi*, mormăi el, îndreptându-și din nou privirea spre Șeherezada. Aș fi încântat s-o însoțesc pe regină în camera ei.

— Nu este nevoie. O însoțesc eu. Apoi, aș vrea să stăm puțin de vorbă în anticameră.

— Vă aștept, *sayyidi*, îi răspunse *shahrban*-ul, încuviințând din cap.

Khalid continuă să străbată, alături de Șeherezada, coridoarele întunecate ale palatului, însoțiți de suita de gărzi. Aici, pe holurile din marmură și piatră ale seraiului, dominate de presimțiri negre, îl văzu cum se retrage din nou în cochilia lui, într-un loc ferecat, unde nimeni nu avea voie să intre.

Singurul semn pe care îl mai avea – singurul indiciu care îi spunea că mai făcea încă parte din universul lui – era strânsoarea mâinii sale.

Dar asta n-o impresiona.

N-ar trebui să aibă nicio importanță. El n-ar trebui să aibă nicio importanță.

Încercă, din nou, să-și elibereze mâna dintr-a lui. Iar el refuză, din nou, să-i dea drumul.

Rajputanul aștepta în fața camerei ei. Îl salută pe Khalid cu un gest brusc din cap, mustrându-l din priviri ca pe un prieten, în timp ce unul dintre soldați le deschiseră ușile.

În clipa în care acestea se închiseră în urma lor, Khalid îi eliberă mâna.

Șeherezada se întoarse, șovăitoare, spre el.

— De ce nu mă agreează generalul al-Khoury? îl întrebă ea, fără ocolișuri.

— Pentru că vede în tine un pericol, îi răspunse el, susținându-i privirea.

— Dar de ce vede în mine un pericol?

— Pentru că nu te înțelege.

— Dar chiar trebuie să mă înțeleagă? Căci nici eu nu-l înțeleg.

— Atunci, ești pregătită să-mi răspunzi la întrebări? spuse Khalid, trăgând adânc aer în piept.

Prea bine atunci. Și eu am câteva întrebări de pus.

— Ce întrebări?

— Îți voi satisface curiozitatea atunci când mi-o vei satisface și tu mie.

— Khalid…

El se aplecă deasupra ei și o sărută pe frunte.

— Somn ușor, Șazi, îi spuse califul, atingându-i ușor mijlocul cu mâna, ca și când i-ar fi cerut permisiunea.

Șeherezada rămase aproape fără suflare.

E o nebunie. Îmi slăbește voința. Mă face să uit.

Trebuie să-l resping.

Își dorea însă cu ardoare să se cuibărească la pieptul lui. Să se piardă în dulceața mierii și a luminii soarelui și să uite tot ce se întâmplase, savurând doar plăcerile propriei sale capcane ispititoare.

— Îți mulțumesc – pentru aventură, îi spuse el.

— Cu plăcere.

Khalid schiță atunci un zâmbet. Ca o invitație.

Dar spectrul trădării atârna ca o povară pe umerii ei. Acoperind-o de ocară doar pentru simplul gând de a i se arunca în brațe și insistând să nu cedeze în fața dorințelor unei inimi nestatornice.

Dar cum de-l doresc? *După ce i-a luat viața Shivei*? *După ce-a ucis atâtea fete tinere, fără vreun temei*?

Ce se întâmplă cu mine?

Și în timp ce îl privea îndelung, el își retrase invitația la fel de repede cum i-o oferi.

— Noapte bună, Șeherezada.

Ea oftă, copleșită deopotrivă de ușurare și tristețe.

— Noapte bună, Khalid.

Șeherezada privi ușile ce se închideau în urma lui.

Dacă mi se va mai oferi vreo șansă, voi profita de ea? *Voi putea să fac ceea ce trebuie să fac*?

Își încleștă mâinile în pumni.

Poate că nu voi reuși să-i curm viața imediat, dar voi face ceea ce trebuie să fac.

Voi afla de ce și-a ucis miresele.

Și îl voi pedepsi pentru asta.

El rămase în fața ușilor ei.

Sfâșiat.

Un sentiment pe care îl cunoștea prea bine în ultimul timp.

Și pe care îl disprețuia.

Khalid ignoră zâmbetul pe care rajputanul i-l aruncă cu subînțeles și se îndreptă spre camera lui. Umorul acestuia era, ca de obicei, pe cât de deplasat, pe atât de necuviincios.

Fiecare pas al lui Khalid răsuna pe coridoarele întunecate, din piatră, ale palatului. Zidurile din granit cenușiu și agat albastru erau sălașul nălucilor ce bântuiau și acum seraiul.

Paradisul coșmarurilor…

Până la venirea Șeherezadei.

O pacoste de fată. Dar și o regină în adevăratul sens al cuvântului.

Regina lui.

Lăsă soldații la ușa anticamerei ce ducea spre încăperile lui private.

Generalul al-Khoury îl aștepta în fața unei mese de abanos, pe care se aflau două lămpi de bronz, ce scăldau camera în halouri aurii, și un ibric de argint pentru ceai ce fierbea la foc mic.

Shahrban-ul se ridică în picioare în clipa în care Khalid intră în anticameră.

— *Sayyidi*!

— Stai jos, te rog! îi spuse Khalid, așezându-se și el pe pernele aflate în fața generalului. Îmi cer iertare pentru ora târzie, dar trebuie să discutăm o problemă extrem de importantă. Drept urmare, voi renunța la formalități.

— Firește, *sayyidi*.

— Poruncile pe care le-am dat săptămâna trecută, înainte de a pleca, n-au fost suficient de clare?

Freamătul ce se citea pe chipul *shahrban*-ului deveni și mai izbitor.

— *Sayyidi*…

— Nimeni nu va mai atenta la viața ei.

— Dar, *sayyidi*…

— Nu! Nu vreau să mai aud de intrigi urzite pe ascuns. De otrăvuri puse în zahăr. Mai mult decât atât, voi considera că orice faptă care îmi va încălca porunca este un atentat la propria-mi viață. Ai înțeles, generale?

— *Sayyidi*!

— Ți-am pus o întrebare, generale al-Khoury.

— Iar eu nu pot să vă răspund, ripostă *shahrban*-ul, pe un ton crispat.

— Unchiule Aref!

Mânia clocotitoare a lui Khalid plutea în aer, dominată de multe lucruri rămase nerostite.

— Îți va aduce pieirea.

— E hotărârea mea.

— Și vrei să pui în pericol tot ce-am făcut până acum? Indiferent cât de cumplite ne sunt faptele, am ajuns acum la capătul drumului. Te rog! Te implor! Mai gândește-te! E doar o fetișcană. Ce reprezintă pentru tine? Nu poți să ai încredere în ea, Khalid-*jan*. Ți-a mărturisit de ce s-a oferit să-ți fie soție? Ți-a împărtășit motivele care au determinat-o să-și unească destinul cu al tău? Cine este copila asta? Te implor cu cerul și cu pământul! N-o lăsa pe fata asta neobrăzată să-ți distrugă viața! Căci nu vei reuși să i te împotrivești.

— Am luat deja o hotărâre, îi răspunse Khalid, țintuindu-l cu privirea pe unchiul său.

— Te rog! insistă *shahrban*-ul, pe un ton șovăitor. Dacă… O iubești cumva? Spune-mi că nu te-ai îndrăgostit de copila asta, Khalid-*jan*!

— Nu e vorba de dragoste.

— Și atunci, de ce te împotrivești? Nu trebuie să te implici. Doar să te dai la o parte. Să rupi orice legătură cu ea, așa cum ai făcut în seara aceea, iar eu voi rezolva problema „răsăritului de soare”.

— Nu. Am încercat, unchiule Aref. În dimineața aceea…, îngăimă Khalid, înfiorându-se doar la simpla amintire a acelei zile nefaste.

— Și mai susții că n-o iubești? spuse *shahrban*-ul privindu-l printre gene.

— Îmi cunoști foarte bine părerea în această privință.

— Și atunci, ce vrei de la fata asta impertinentă, Khalid-*jan*?

— Ceva mai mult.

— Și ce se va întâmpla dacă ploile vor înceta din nou?

— Voi face ceea ce este corect pentru poporul din Rey, îi răspunse Khalid, după o scurtă ezitare.

— Nu vei reuși să ieși învingător din lupta asta, spuse *shahrban*-ul, oftând din rărunchi. Povara ce-o porți pe umeri

își spune deja cuvântul.

— Îți repet – e hotărârea mea.

— Dușmanii se vor bucura să vadă cum îți distruge și sufletul, și trupul.

Khalid se aplecă deasupra mesei și-și rezemă fruntea în mâini.

— Atunci, sper să ai grijă ca nimeni să nu afle, murmură califul, cu ochii în pământ, dându-i astfel de înțeles unchiului său că avea o încredere oarbă în el.

Shahrban-ul încuviință din cap, apoi se ridică în picioare, rezemându-se cu mâinile de marmură. Privind apoi chipul istovit al suveranului său, simți cum tristețea îi învăluie din nou sufletul.

— *Sayyidi*! Să-mi fie cu iertare o ultimă întrebare! Dar aș vrea să știu dacă fata asta merită riscul pe care ți-l asumi.

Khalid ridică capul și-l privi pe unchiul său cu ochii lui scăpărători, scăldați în lumina portocalie a lămpilor fremătătoare.

— Sincer să fiu? Nu știu.

Umerii *shahrban*-ului se încovoiară parcă sub o greutate nevăzută.

— Dar știu, fără umbră de îndoială, că nu mi-am mai dorit de mult ceva cu atâta fervoare, încheie el, cu glas domol.

Ce îl convinse însă cu adevărat pe unchiul său fusese zâmbetul palid pe care Khalid i-l oferi – primul zâmbet sincer pe care îl vedea pe chipul nepotului său după atâta amar de vreme.

— Khalid-*jan*, îți voi apăra regina. Atât cât voi putea.

— Îți mulțumesc.

— *Sayyidi*! spuse *shahrban*-ul, înclinându-se în fața suveranului său.

— Generale al-Khoury!

— Da?

— După ce pleci, te rog să-l trimiți pe fachir!

— Da, *sayyidi*.

— Pot să-ți mai cer o ultimă favoare?…

— Firește.

— Ați reușit să dați de urma familiei reginei mele?

— Nu, *sayyidi*. Îi căutăm în continuare.

Khalid își trecu degetele prin șuvițele-i negre ca abanosul, ciufulindu-și părul perfect pieptănat.

— Căutați fără încetare! Nu precupețiți niciun efort!

— Bine, *sayyidi*, îi răspunse *shahrban*-ul, făcând o plecăciune și ieșind apoi din anticameră.

Khalid își scoase *rida*' neagră de pe umeri și și-o puse pe genunchi. Bănuia că Șeherezada îi trimise pe cei dragi undeva

în siguranță sau fugiră ei de bunăvoie, lăsând în urmă o mulțime de întrebări fără răspuns. Iar faptul că au dispărut cam în același moment în care Șeherezada îi deveni soție nu i se părea deloc o simplă coincidență.

Dacă avea să-i găsească familia, poate că va reuși să primească răspunsurile pe care și le dorea cu atâta ardoare.

Dar va dori oare să le afle odată ce-i va avea în mână?

Și așa îl bântuiau multe gânduri negre.

Ar putea s-o întrebe.

Unde și-a trimis familia? Ce îi ascundea?

De ce îl chinuia?

Dar gândul că l-ar putea minți – că ochii ei zugrăviți într-o paletă imprevizibilă de culori, strălucind în nuanțe ba albastre, ba verzi, ce-i luminau universul, împreună cu râsul ei cristalin – gândul că ochii ei i-ar putea ascunde adevărul îi frângea sufletul mai mult decât voia să recunoască.

Căci el o mințise doar o singură dată.

Strânse în pumn faldurile mantiei prăfuite și o aruncă într-un colț. Își simțea pleoapele grele, iar vederea i se încețoșa. Cu cât privea mai mult un lucru, cu atât acesta devenea mai tulbure. Iar sângele îi zvâcnea cu putere în tâmple.

Cineva bătu în ușa anticamerei, readucându-l cu picioarele pe pământ.

— Intră!

O siluetă fantomatică, înveșmântată în alb din cap până în picioare, străbătu întunericul camerei, ivindu-se în lumina lămpilor. Barba lungă îi atârna pe piept.

— *Sayyidi*!

Khalid oftă adânc.

— Vă simțiți mai rău? îl întrebă fachirul, observându-i chipul descompus.

— La fel.

— Mie mi se pare mai rău, *sayyidi*.

— Atunci, mă bucur că ești aici, îi răspunse Khalid, privindu-l cu ochi scăpărători, de parcă ar fi încercat să-l pună în gardă.

— V-am avertizat, îi spuse fachirul, respirând încet. Nu pot să stăvilesc manifestările la nesfârșit. Pot doar să vă asigur că nu vă va ucide. Până la urmă o să ajungeți să înnebuniți, *sayyidi*. N-o să puteți lupta cu boala asta.

— Am înțeles.

— Trebuie să vă implor, *sayyidi*. Indiferent cât vă repugnă acest lucru, urmați calea de dinainte! Varianta asta… nu se va sfârși bine.

— Am reținut sfaturile tale. Și ți le apreciez, spuse Khalid, pe un ton domol.

Fachirul încuviință din cap.

Khalid își aplecă capul. Fachirul își apropie palmele de tâmplele califului, fără să-l atingă însă, apoi închise ochii. Aerul din cameră părea să fi încremenit. Flăcările lămpilor deveniră mai înalte și mai subțiri. Când fachirul deschise din nou ochii, acestea străluceau ca lumina unei luni pline. O văpaie caldă, de un portocaliu roșiatic, îi apăru între palme, învăluindu-i fruntea lui Khalid. Cercul galben, apoi alb, se înălță în spirală, retrăgându-se apoi în mâinile fachirului.

În clipa în care vraja se spulberă, întorcându-se în locul din care izvorâse, fachirul își retrase mâinile.

Khalid își înălță capul. Sângele nu-i mai zvâcnea cu atâta putere, iar pleoapele nu și le mai simțea la fel de grele.

— Îți mulțumesc.

— În curând, va veni un timp când aceste cuvinte nu mi se vor mai cuveni, *sayyidi*.

— Ba ți se vor cuveni întotdeauna, indiferent ce se va întâmpla.

— De s-ar putea ca toți oamenii din Khorasan să vadă adevăratul chip al suveranului nostru, așa cum îl văd eu, *sayyidi*!

— Nu ar fi prea impresionați. Căci am pogorât singur năpasta asupra mea, nu-i așa? Și, drept urmare, ei trebuie să îndure lucruri inimaginabile.

Fachirul făcu o plecăciune adâncă înaintea lui și se îndreptă apoi spre ușă.

Dar înainte de a ieși din cameră, se întoarse și întrebă:

— Cât trebuie să plătească un om pentru greșelile înfăptuite, *sayyidi*?

— Până la ultimul păcat iertat, îi răspunse Khalid, fără urmă de ezitare.

• Onoarea trădării

Când Șeherezada se trezi a doua zi de dimineață, razele de soare invadau camera prin paravanele deschise ce duceau spre terasă. Pe un taburet, aflat lângă divanul ei, se afla un buchet proaspăt de flori de portocal.

La vederea florilor albe, gândul îi zbură la Khalid. Își întinse brațele, încercând să ignore mustrările de conștiință ce nu păreau să-i dea pace.

— Îți plac? o întrebă Despina. M-am gândit că s-ar putea să-ți facă plăcere.

— Ce anume? îi răspunse Șeherezada, ridicând capul de pe pernă.

— Am văzut că îți plac florile, așa că le-am cerut servitorilor să-ți aducă câteva în iatac.

— Aha! Îți mulțumesc.

— Nu pari deloc încântată, mormăi Despina. Ci mai degrabă dezamăgită.

Șeherezada se ridică de pe divan și-și puse *shamla*.

Cât o urăsc pentru că nu-i scapă nimic! *Aproape la fel de mult cât și pentru faptul că are perfectă dreptate*.

Când Șeherezada coborî din pat, Despina ridică ușor capacul supierei.

Iar Șeherezada o auzi icnind.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea, așezându-se pe pernele ce împrejmuiau masa scundă.

— Nimic, îngăimă Despina.

Șeherezada își aținti privirea asupra slujnicei sale și simți o strângere de inimă.

Fruntea Despinei era presărată cu broboane de sudoare. Chipul ei ca de fildeș, zugrăvit de obicei în nuanțe trandafirii, era acum pământiu. Fiecare cută îi trăda încordarea. Degetele-i grațioase îi tremurau printre faldurile robei liliachii, de in, ce i se mula frumos pe trup.

Arăta la fel ca în ziua fatidică în care ceaiul otrăvit ar fi trebuit să-i curme viața.

— Unde este servitoarea care gustă din mâncarea mea? o întrebă Șeherezada, cu glasul fremătător.

— Tocmai a plecat, îi răspunse slujnica lapidar, printre buzele-i încleștate.

— Bine, spuse Șeherezada, dând din cap. Te mai întreb încă o dată, Despina. Ce s-a întâmplat?

Servitoarea clătină din cap, retrăgându-se de la masă.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

Șeherezada se ridică brusc în picioare, apucând de marginea tăvii.

— Nu mă obliga să fac asta!

— Ce să faci?

— De ce pari speriată?

— Nu sunt speriată.

— Vino aici!

Despina se apropie de masă cu pași șovăitori. În timp ce stătea lângă stăpâna ei, începu să tremure și mai tare și-și încleștă gura cu putere.

Șeherezada simți din nou o strângere de inimă.

— Stai jos!

— Poftim? îngăimă Despina, strângând din dinți.

— Stai jos odată!

— Nu!

— Nu?

— Nu… pot, Șeherezada, murmură ea, ducându-și mâna la gură și îndepărtându-se de masă.

— Cum ai putut să faci asta? o întrebă ea în șoaptă.

— Ce anume? îngăimă Despina, gâfâind.

— Nu mă mai minți! strigă Șeherezada, prinzând-o de încheietură și trăgând-o spre ea. De ce?

Despina continuă să-și țină mâna la gură în timp ce privea cu disperare tava cu mâncare.

— Răspunde-mi! țipă Șeherezada. Cum ai putut să faci asta?

Despina clătină din cap, cu fruntea presărată de broboane de sudoare.

— Despina!

Apoi, icnind din nou, slujnica luă capacul supierei și vărsă în el tot ce mâncase în ziua aceea.

Șeherezada căscă ochii mari, privind înmărmurită cum servitoarea se prăbuși pe podea, ținând în mâini capacul de argint.

Când suferința i se mai domolit, Despina își ridică privirea și se uită la Șeherezada printre genele-i înlăcrimate.

— Ești… o mică ticăloasă, Șeherezada al-Khayzuran, bâigui ea, cu respirația întretăiată.

Pe moment, Șeherezada nu mai reuși să-și îmbrace gândurile în cuvinte ca să formuleze o întrebare coerentă.

— Cred că… ești… Despina… ești… îngăimă ea, șovăitoare. Ești, cu adevărat? adăugă apoi, dregându-și glasul.

Despina se ridică în genunchi, ștergându-și fruntea cu brațul.

— Nici nu-ți imaginezi cât de tare te disprețuiesc acum, îi răspunse ea, oftând înfrântă.

— E treaba ta dacă mă urăști sau nu. Dar răspunde-mi la întrebarea pe care am încercat să ți-o pun!

— Da, spuse Despina, în cele din urmă, cu glasul frânt.

Șeherezada se prăbuși, uluită, pe perne.

— Sfântă Hera!

— Trebuie să recunosc că ți-ai jucat, cu o măiestrie desăvârșită, rolul de prietenă, continuă Despina, râzând cu glasu-i răgușit. Chiar ai crezut că am încercat să te otrăvesc?

— Ce-ai fi vrut să cred, atunci? Mai ales, după întâmplarea cu ceaiul. Bănuiesc că și atunci ți-a fost rău, nu-i așa?

Slujnica îi răspunse printr-un suspin adânc.

— Despina, cine e tatăl? își continuă Șeherezada tirul de întrebări.

— Ei bine, la întrebarea asta n-am de gând să-ți răspund.

— Poftim? Și de ce nu?

— Pentru că împarți patul cu califul din Khorasan.

— Mă simt învăluită tot mai mult într-o pânză groasă de secrete, ripostă Șeherezada. Așadar, el e tatăl?

— Nicidecum!

— Și atunci de ce ții totul sub tăcere?

— Pentru că n-am încredere că îmi vei păstra secretul, îi răspunse Despina, așezându-se pe călcâie.

— Poftim? N-am de gând să-i spun nimic.

— Nici nu e nevoie s-o faci. Te trădează ochii. Îl cauți cu privirea de cum ieși din cameră.

— Nu e adevărat! protestă Șeherezada, cu glas răstit.

— Pe Zeus, ai milă de urechile mele! spuse Despina, acoperindu-și-le cu mâinile. Nu mai țipa! Te rog!

— Nu-i voi spune nimic lui Khalid. Îți jur.

— Khalid? repetă Despina, cu o grimasă în colțul gurii. Știu că ești încăpățânată și încerci prin diverse tertipuri să obții ce vrei, dar acum n-ai să reușești. Vei descoperi, cu uimire și dezamăgire, că puterea ta de convingere nu va avea nicio influență asupra mea…

Șeherezada o privi încruntată.

— La urma urmei, eu nu sunt suveranul suveranilor.

— Gata! Termină odată! îi porunci Șeherezada, cu obrajii încinși. Spune-mi cine este!

— Îmi pare nespus de rău, Șeherezada, dar n-am de gând să-ți spun nimic. Pur și simplu, nu pot s-o fac.

— *Nu poți*? repetă ea, încercând să descâlcească talcul cuvintelor ei. Atunci, trebuie să fie cineva important.

— Nu întinde coarda prea mult! o avertiză Despina, pe un ton tăios.

— Ia să vedem!… spuse Șeherezada, ignorând privirea amenințătoare a Despinei și mângâindu-și bărbia cu degetele.

Nu poate fi rajputanul și nici vreun alt soldat din gărzile palatului. N-ar avea niciun rost ca o persoană atât de cutezătoare ca tine să-i ascundă identitatea.

— Șeherezada!…

— Atunci, continuă ea, autorul este fie *shahrban*-ul din Rey, lucru de-a dreptul absurd, fie…, murmură apoi, cu chipul luminat deodată… Jalal!

— Căpitanul gărzilor? spuse Despina, izbucnind în râs. Nici eu nu am un curaj chiar atât de nebun. Ce te face să…

— Ba îl ai, ripostă Șeherezada, împingând tava cu mâncare și rezemându-și coatele de marginea ușor înclinată a mesei scunde. Acesta este și motivul pentru care te porți atât de ciudat în preajma lui.

— Ești caraghioasă, protestă Despina, râzând din nou, cu ochii scăpărând scântei.

— Dar sunt convinsă că am dreptate, îi răspunse Șeherezada, schițând un zâmbet.

Despina îi aruncă o privire feroce.

— Nu trebuie să-ți faci griji, o asigură Șeherezada, rezemându-și bărbia în podul palmei. Nu-ți voi trăda secretul. Poți să ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine? bâigui Despina. Mai degrabă aș avea încredere într-o sită.

— Nu e corect din partea ta.

— Nu? Dar nici tu nu ai încredere în mine.

— E firesc să nu am. Ai recunoscut că ești iscoadă și am fost cât pe ce să-mi pierd de două ori viața aflându-mă în paza ta, ripostă Șeherezada, țintuind-o cu ochii ei sfredelitori.

— Nu dramatiza lucrurile! îi răspunse Despina, aruncându-i o privire piezișă.

— Eu dramatizez lucrurile? Mai e cazul să-ți reamintesc de întâmplarea cu ceaiul otrăvit?

— Tot mai crezi că eu sunt autoarea?

— Și atunci cine e făptașul? o întrebă Șeherezada. Dacă vrei să-mi câștigi încrederea, atunci spune-mi cine poartă vina!

— Nu califul, dacă acesta este motivul pentru care mă întrebi. A fost… mânios când a aflat ce s-a întâmplat.

— Atunci, *shahrban*-ul?

Despina păstră tăcerea, fără să reușească însă să-și ascundă o grimasă de încuviințare.

— Nu mă miră, continuă Șeherezada. L-am bănuit din prima clipă.

— Serios? Parcă că *tu* ești iscoadă, iar eu mireasa califului.

— Poate că ai dreptate. Dar faptul că porți în pântec copilul altui bărbat s-ar putea dovedi un obstacol, îi răspunse Șeherezada, pe un ton vesel. Jalal știe că aștepți un prunc de la

el? Dacă da, atunci trebuie să te ia de soție. Căci, altfel, va trebui să-mi înfrunte mânia. Alegerea îi aparține.

— Nu știe. Și nici n-am de gând să-i spun, ripostă Despina, ridicându-se în picioare și aranjându-și faldurile robei. Nu cred că trebuie să știe.

— Dar este ridicol ce spui.

— Poate că așa și este, încuviință Despina, dându-și după ureche o șuviță aurie de păr. Dar, deocamdată, prefer să țin totul sub tăcere.

Șeherezada privea cu inima frântă cum slujnica făcea curățenie de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă viața nu i-ar fi fost dată peste cap doar cu câteva clipe în urmă.

Despina se agita, vioaie, de colo-colo ca un canar într-o colivie de aur.

Prinsă în lanț.

— Ar trebui să te odihnești, o sfătui Șeherezada.

— Poftim? îngăimă Despina, oprindu-se brusc din ce făcea.

— Porți un prunc în pântec. Nu trebuie să te mai ascunzi de mine. Stai jos! Și trage-ți sufletul!

— Dar nu simt nevoia să mă odihnesc, îi răspunse servitoarea, scrutând-o cu ochii ei albaștri, care, pentru o clipă, căpătară nuanțele cristalului.

— Insist.

— Dar nu e nevoie…

— Odihnește-te în dimineața asta! O să mă duc, însoțită de rajputan, să exersez arta trasului cu arcul pe terenurile de instruire. Vino acolo când te vei simți mai bine! îi spuse Șeherezada, pregătind o ceașcă de ceai. Crezi că te va ajuta dacă vei lua o înghițitură?

— Pot să-l pregătesc și singură, murmură Despina.

— Ca și mine, de altfel.

Despina se opri pe loc, privind silueta suveranei sale, fragilă și micuță ca a unei fetițe, cu părul încă răvășit după o noapte de somn.

— Șeherezada!

— Da?

— Ești o persoană cu totul neobișnuită.

— Trebuie s-o iau ca pe un compliment? întrebă ea, cu un zâmbet pe buze, privind peste umăr.

— Firește. Cred că asta te-a ajutat să rămâi în viață.

— Atunci, este un har pentru care trebuie să mulțumesc cerului.

— Și eu, îi răspunse Despina, zâmbind. Cerului și zeilor.

•

Aplauze frenetice răsunară în clipa în care săgeata se înfipse cu putere în jgheabul aflat în cealaltă parte a terenului de

antrenamente. Strigătele și râsetele soldaților se înălțară spre cerul acoperit de nori.

Un cer zugrăvit în nuanțele cenușii ale unei ploi iminente.

Șeherezada se uită la Jalal cu un zâmbet pe buze.

El își trecu mâna prin părul castaniu și ondulat și își privi oamenii, ridicând vesel din umeri.

— Nu-mi poți contesta victoria, căpitane al-Khoury, spuse Șeherezada.

— Nici nu am cum s-o fac, stăpână, îi răspunse el, făcând o plecăciune. Săgeata ta a nimerit ținta. A mea… nu. Spune-mi care este prețul victoriei!

Șeherezada căzu un timp pe gânduri. Trebuia să-i pună o întrebare cât se poate de obiectivă. O întrebare demnă de hotărârea ei de a renunța la masca disimulării, dezvăluindu-și iscusința desăvârșită cu care mânuia arcul cu săgeți. Trebuia, de asemenea, s-o îmbrace în cuvinte cât mai meșteșugite. Căci Jalal avea un talent aparte prin care evita răspunsurile sau, dacă îți răspundea, o făcea în doi peri.

— De ce ți se permite să-i spui califului pe nume?

Jalal își mută arcul dintr-o mână într-alta. Prudent. Și calculat.

— Khalid îmi este văr. Tatăl meu s-a căsătorit cu sora tatălui său.

Șeherezada își înăbuși cu greu reacția. Aceasta era cea mai prețioasă informație pe care o obținuse în dimineața aceea.

Jalal îi zâmbi cu un licăr periculos în ochii săi căprui.

— Alege următoarea țintă, Șeherezada!

Ea scrută împrejurimile cu privirea.

— Ultima creangă din vârful copacului aflat în dreapta, dincolo de acoperișurile caselor.

Privi ținta încruntat, evaluând provocarea, apoi scoase o săgeată din tolbă și o fixă pe coardă. Când trase de ea, capetele arcului lung și inflexibil se îndoi cu greu.

Jalal era un arcaș extraordinar. Nu la fel de iscusit ca Tariq, dar se mișca iute și cu precizie. Lansă apoi săgeata. Aceasta țâșni în spirală și, trecând în zbor pe deasupra acoperișurilor caselor, se înfipse în ultima creangă a copacului, clătinându-l sub impactul loviturii.

Soldații izbucniră în urale.

Șeherezada fixă și ea o săgeată pe coarda arcului recurbat, închise ochii și, eliminând aerul din piept, trase de săgeată.

În clipa în care deschise ochii, eliberă coarda. Săgeata zbură prin aer, șuierând printre crengile copacului…

Și se înfipse chiar sub ținta aleasă.

Șeherezada își privi, încruntată, eșecul.

Soldații scoaseră alte strigăte triumfătoare. Jalal se înclină, din nou, în fața ei, cu mâinile întinse în aer.

— O, nu te mai împăuna atâta! îl mustră Șeherezada. Nu-ți stă bine.

— Dar nu m-am împăunat niciodată. Nici măcar o zi din viață.

— Mi-e cam greu să te cred.

— Îngâmfarea e apanajul oamenilor slabi.

— Atunci, nu te mai prosti ca un saltimbanc nebun!

Jalal izbucni în râs, ridicându-și brațele spre cer.

— Dar o să plouă, Șeherezada. Și sunt nebun după ploaie.

— Hai, ia-ți premiul, căpitane al-Khoury! mormăi Șeherezada, încrucișându-și brațele pe piept și lăsându-și arcul să-i atârne la picioare.

— Nu mai face pe supărata cu mine! Trebuie să recunoști că întrebările mele nu te-au pus la grea încercare.

Ea își dădu ochii peste cap.

— De fapt, continuă el, aceasta va fi cea mai „încuietoare" întrebare de pe ziua de astăzi.

Cuvintele lui o puseră în gardă, făcând-o să adopte o atitudine defensivă.

Jalal făcu un pas spre ea, legănându-și arcul pe umăr.

— Unde îți este familia, stăpâna mea? o întrebă el, pe un ton domol.

Îmi caută familia… cum mi-am și imaginat, de altfel.

— Undeva în siguranță, îi răspunse ea, cu un zâmbet pe buze.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Într-un loc cu nisip și piatră.

— Nici ăsta nu e un răspuns. Totul e zămislit aici din nisip și piatră.

— N-o să obții un alt răspuns de la mine, Jalal. Asta e tot ce pot să-ți spun. Dacă nu-ți place, putem să punem capăt jocului nostru.

El îi scrută chipul cu o privire în care agerimea se împletea cu umorul. Dar, în clipa aceea, semăna cu tatăl lui mai mult ca niciodată. Și atunci, Șeherezada înțelese totul.

Jalal al-Khoury nu îndeplinea doar o simplă misiune. Își proteja, în același timp, și familia. Căci, pentru el, familia însemna totul.

Iar ea nu făcea parte din familia lui.

— Nu, îi răspunse el, dar aș vrea să-ți mai pun o întrebare în locul celei de dinainte. De vreme ce răspunsul tău nu mi-a satisfăcut curiozitatea, mi se pare firesc să-mi permiți să-ți mai pun o întrebare.

— Poftim?

— Îți promit că îți voi acorda aceeași favoare dacă ți se va ivi ocazia.

— Jalal!…

— De ce închizi mereu ochii înainte de a ochi?

— Pentru că…, îngăimă Șeherezada, șovăitoare. Am…

Ce rău mi-ar putea face?

— Am învățat să trag cu arcul într-un loc unde soarele îți juca feste. Nu te puteai baza pe el dacă voiai să nimerești ținta. Așa că trebuie să exersezi până când devii atât de bun încât nu mai ai nevoie de lumina solară.

Jalal cuprinse cu mâinile varga din lemn de tisă a arcului. Un surâs fermecător îi lumina chipul ars de soare.

Zâmbetul lui o scotea din sărite pe Șeherezada. Cât ar fi vrut să i-l șteargă de pe buze!

— De data asta, a fost mult mai bine, îi spuse el, cu glas tare. Vezi că n-a fost chiar atât de greu, Șeherezada?

— La ce te referi?

— Am spus-o deja. Data viitoare, răspunde pur și simplu la întrebări!

— Vom vedea. Alege următoarea țintă, Jalal!

— Da, draga mea stăpână, îi răspunse el, cu un zâmbet și mai larg pe buze, scrutând, la rândul lui, împrejurimile.

Îi arătă, apoi, un stâlp subțire în care se afla împlântat un topor *tabarzin*.

— Învingătorul va fi arcașul a cărui săgeată se va înfige cel mai aproape de lama toporului.

Era, de departe, cea mai dificilă întrecere. Mânerul de lemn al *tabarzinului* se îngusta la îmbinarea cu lama, iar toporul era înfipt în stâlp într-un unghi ciudat, care îl ascundea vederii. Furtuna iminentă îngreuna și mai mult lucrurile, stârnind un vânt puternic, ce l-ar fi pus la grea încercare chiar și pe cel mai iscusit arcaș.

Deoarece câștigase ultima rundă, Jalal avea dreptul să tragă primul. Așteptă ca rafalele de vânt să se mai domolească puțin, apoi fixă săgeata pe coarda arcului și trase. Aceasta țâșni spre *tabarzin*, rotindu-se în spirală, și reuși să se înfigă în mânerul din lemn.

O lovitură impresionantă.

Șeherezada luă o săgeată din tolba pe care o purta pe umăr. O poziționă pe coardă și, închizând ochii, îi calculă traiectoria, ținând seama de vântul ce-i spulbera obrajii. Își încleștă degetele în jurul penelor albe ale săgeții.

Deschise ochii și localiză mânerul de lemn fixat de lama strălucitoare a toporului.

Apoi, lansă săgeata.

Aceasta porni în zbor, înfruntând rafalele de vânt și străbătând întinderea de nisip… și se înfipse în mânerul toporului, lipindu-se aproape de lama de metal.

Soldații izbucniră în urale și aplauze, nevenindu-le să-și creadă ochilor.

— Dumnezeule! exclamă Jalal, izbucnind în râs. Poate că ar trebui să încerc să nu mai ochesc.

Șeherezada se înclină, ironică, în fața lui, cu brațele întinse în aer, imitându-i gesturile de mai devreme.

Jalal începu să râdă și mai tare.

— Ți-ai câștigat cu prisosință dreptul de a pune următoarea întrebare, stăpâna mea. Dă-i drumul! Nu te sfii!

O voi face. Nu te teme!

E timpul să aflu adevărul.

Atunci, făcu un pas spre el.

— Care este motivul real pentru care toate miresele lui Khalid trebuie să moară? îl întrebă ea încet – atât de încet că numai Jalal îi auzi cuvintele.

I se părea, însă, că îi pusese întrebarea în gura mare, de pe acoperișurile caselor.

Veselia pieri de pe chipul lui Jalal sub voalul unei severități copleșitoare pe care Șeherezada nu i-o mai văzuse nicicând.

— Jocul s-a terminat.

— De ce trebuie să fii tu cel care decide regulile pe toate fronturile? îl întrebă ea, bosumflată.

— S-a terminat, Șeherezada, repetă el, înșfăcându-i din mână arcul recurbat.

— Atunci, oferă-mi dreptul de a pune o altă întrebare!

— Nu.

— Mi-ai promis că îmi vei acorda acest drept!

— Îmi pare rău, dar nu-mi pot onora promisiunea.

— Poftim?

— Îmi pare rău, repetă Jalal, îndreptându-se spre panoplia cu arme și punând ambele arcuri la locul lor.

— Jalal! strigă Șeherezada, pornind pe urmele lui. Nu poți să…

El îi făcu semn din cap rajputanului, care se și îndreptă spre Șeherezada.

Cuprinsă de mânie, ea luă un iatagan de pe un raft din apropiere.

— Jalal al-Khoury!

Deoarece continua s-o trateze de parcă nici n-o vedea, Șeherezada ridică sabia cu ambele mâini, obligându-l pe rajputan să mai facă câțiva pași spre ei.

— Cum îndrăznești să mă ignori, ticălos nemernic ce ești? îi strigă, copleșită de furie.

Auzindu-i cuvintele jignitoare, Jalal se întoarse spre ea, cu pași șovăitori. Șeherezada răsuci în aer, cu gesturi stângace, lama greoaie a iataganului, încercând să-i dea de înțeles că nu glumea deloc.

El se feri din calea ei, punând instinctiv mâna pe iataganul prins la brâu.

— Ce naiba faci, Șeherezada?

— Crezi că poți să mă tratezi în felul ăsta?

— Pune sabia jos! îi porunci Jalal, pe un ton neobișnuit de aspru.

— Nu.

— Habar nu ai să folosești o armă ca asta! Las-o jos!

— Nu!

Când Șeherezada o răsuci din nou prin aer, cu aceleași mișcări stângace, Jalal fusese nevoit să se apere cu propria-i sabie. Rajputanul mormăi zgomotos și-și scoase *talwar*-ul, îmbrâncindu-l pe Jalal cu mâna.

— Încetează! îi spuse Șeherezada rajputanului. Nu am nevoie de ajutorul tău.

Acesta îi aruncă un rânjet disprețuitor.

— Râzi… râde de mine? întrebă ea, uimită.

— Eu așa văd, îi răspunse Jalal.

— Nu-mi vine să cred. Ce e așa de nostim?

— Probabil „iscusința” cu care mânuiești sabia și faptul că susții sus și tare că n-ai nevoie de ajutorul lui.

— Ei bine, domnule, spuse Șeherezada, răsucindu-se cu fața spre rajputan, dacă tot ai misiunea de a mă ajuta, atunci, în loc să râzi de stângăcia mea, mai bine m-ai învăța ce-ar trebui să fac.

Rajputanul continuă s-o privească cu rânjetul pe buze.

— N-o să te ajute, Șeherezada, îi spuse Jalal, plin de el. Nimeni de aici, cu excepția mea, n-ar îndrăzni să se apropie de tine.

— Și care ar fi motivul?

— De-acum, toți soldații din Rey cunosc prea bine soarta ultimului paznic care a avut îndrăzneala de a pune mâinile pe regina califului. Așa că, dacă aș fi în locul tău, n-aș mai încerca să-l conving pe rajputan să mă învețe arta duelului. Chiar dacă l-ai rugat atât de frumos, îi spuse Jalal, în glumă, pe un ton sec.

— Dar…, îngăimă ea, încruntându-se. Ce-a pățit paznicul?

— S-a transformat într-un maldăr de oase frânte, îi răspunse Jalal, ridicând din umeri. Soțul tău nu știe să ierte.

Minunat! *O altă trăsătură demnă de ținut minte*.

— Lasă sabia, te rog, ca să ne putem întoarce la palat, stăpâna mea! încheie el, pe un ton ferm.

— Cum îndrăznești să te descotorosești de mine, Jalal al…, își începu Șeherezada tirada, oprindu-se însă brusc și lăsând cuvintele suspendate în aer.

Voia să-și întoarcă privirea.

Căci știa, din instinct, că el se afla acolo. Fără să poată oferi vreo explicație logică, îi simțea prezența alături, ca o schimbare ușoară de anotimp. Ca o schimbare de vânt. Nu era însă o schimbare bine-venită. Nu se lăsa amăgită de acest miraj. Nu încă.

Dar chiar și momentul în care frunzele cad de pe ramurile copacilor e încărcat de frumusețe. Și de gloria sa efemeră.

Și schimbarea de acum? Ei bine, schimbarea de acum îi încorda umerii și îi provoca un nod în stomac.

Era aievea… și înspăimântătoare.

— Nici că se putea mai bine, murmură Jalal, întorcându-și capul spre stânga.

Șeherezada nu se întoarse însă. Își încleștă mâinile pe plăselele iataganului, iar rajputanul mai făcu un pas spre ea, ținând strâns mânerul *talwar*-ului ce strălucea amenințător.

— Pe Zeus, Șeherezada! strigă Despina. Asta faci tu când te las singură? Te lupți cu căpitanul gărzilor?

Auzindu-i spusele, Șeherezada își întoarse capul spre dreapta.

Despina stătea lângă Khalid, cu o expresie de spaimă și îngrijorare pe chipul ei frumos.

Khalid era la fel de enigmatic ca întotdeauna.

Și la fel de rece.

Șeherezada își dorea să-l apuce de umeri și să-l trezească la viață, doar cu o șfichiuire de sabie, din împietrirea lui ca de gheață.

Continuă însă să poarte masca disimulării – cea pe care o afișa în fața lumii, dar și în universul ei bine ferecat.

— Ei bine? continuă Despina.

Khalid o străfulgeră cu o privire ucigătoare.

— Îmi cer iertare, *sayyidi*. N-am vrut să mă adresez reginei în termeni lipsiți de etichetă, spuse Despina, făcând o plecăciune.

— Nu trebuie să-ți ceri iertare, Despina. N-am intrat într-un duel cu Jalal. Făceam schimb de… experiență. Se pare că nu mânuiesc sabia prea bine. Măreția mea are niște limite, spuse Șeherezada, în glumă.

— Slavă zeilor! murmură Despina.

— Limitele ne întunecă tuturor viața, spuse Jalal, pe un ton puțin mai vesel, menit să înseninеze atmosfera. Nu o pune la inimă!

Ea strâmbă din nas și trânti cu zgomot iataganul.

— Despre ce limite vorbiți? întrebă Khalid, pe un ton domol.

Glasul său o învălui ca apa rece de izvor și dulceața mierii calde ca lumina soarelui.

— În primul rând, răspunse ea, scrâșnind din dinți, se pare că nu știu să mânuiesc sabia. Iar aceasta pare să fie condiția de bază în arta duelului.

În timp ce vorbea, Khalid o scruta cu ochii lui sfredelitori.

— Ia-o de jos! îi porunci el.

Șeherezada îl privea nedumerită, iar chipul rece al califului se mai însenină puțin. Ea apucă iataganul cu ambele mâini. Apoi, spre uimirea ei, Khalid se retrase ușor și-și scoase *șamșir*-ul din teacă.

— Încearcă să mă ataci! îi spuse el.

— Doar nu vorbești serios?!

Khalid păstră tăcerea și așteptă răbdător.

Ea învârti sabia prin aer, cu mișcări stângace, și lovi cu putere.

Califul îi pară cu ușurință lovitura și o prinse de încheietura mâinii.

— A fost groaznic, îi spuse apoi, trăgând-o spre el. Mai încearcă o dată!

— N-ai putea să-mi oferi niște sfaturi? îl întrebă ea.

— Îndreaptă-te de spate! Nu te arunca în luptă cu tot corpul, ci doar cu partea superioară a trupului!

Îl ascultă, încruntată și iritată. Apoi, îl atacă din nou cu iataganul, iar el pară lovitura, prinzând-o de mijloc și punându-i la gât lama *șamșir*-ului.

— Haide, poți mai mult, Șazi! îi șopti el la ureche. Regina mea nu are limite. Faptele ei nu cunosc granițe și obstacole. Arată-le ce poți!

Sângele îi zvâcnea prin vene, vrăjită de cuvintele sale. A vorbelor și a acțiunilor lui. A apropierii sale.

Se desprinse din strânsoarea califului și ridică din nou iataganul.

— Mișcările nu trebuie să fie ample. Ci iuți. Și ușoare, îi spuse Khalid. Trebuie să ataci exact la timp, nu să lovești înainte.

Șeherezada îl atacă din nou. Iar Khalid îi contracară iar lovitura.

Rajputanul mormăi nemulțumit, încrucișându-și brațele imense.

După ce îl mai atacă pe Khalid de câteva ori, Șeherezada fu uimită să-l vadă pe rajputan apropiindu-se de ea și lovindu-i ușor piciorul din spate pentru a-i schimba poziția. Apoi, își

ridică, cu o mișcare bruscă din cap, bărbia învăluită într-o barbă deasă.

Vrea… să-mi țin capul sus?

Khalid îi privea în tăcere.

— Așa? îl întrebă ea pe rajputan.

El își drese glasul și se îndepărtă.

Când își aținti din nou privirea asupra lui Khalid, îi văzu ochii licărind de emoție – o emoție pe care o cunoștea prea bine.

Mândrie.

Iar clipa era atât de vie și de aievea, încât gândul că ceva ar putea s-o distrugă a lăsat-o fără suflare…

Ca o funie de mătase înfășurată de jur împrejurul gâtului ei.

• O rană întunecată

Șeherezada luă sticluța cu apă de trandafiri și îi scoase dopul. Parfumul era îmbătător de dulce – ca un buchet de flori înmiresmate puse alături de un cazan în care zahărul se topește la foc mic. Amețitor și misterios.

Poate chiar prea mult.

Nu i se potrivea.

Puse sticluța jos și oftă adânc.

După lecția de mânuit sabia, Șeherezada și Despina se întoarseră în camera ei ca să ia masa. Apoi, servitoarea se retrase în odaia ei micuță, aflată lângă iatacul stăpânei sale, lăsând din greșeală câteva produse de înfrumusețare lângă oglinda din colț. Șeherezada mai trecuse de câteva ori pe lângă ele în ultimele ore.

Adâncită în gânduri.

Lângă sticluța cu apă de trandafiri, se afla o cutiuță de culoarea fildeșului. Șeherezada îi desfăcu capacul și descoperi înăuntru un amestec de carmin și ceară de albine. Luă puțină pastă strălucitoare și unse apoi cu ea buza de jos. I se părea cleioasă și ciudată la atingere, în timp ce încerca să imite înfățișarea seducătoare a servitoarei sale. Apoi, își analiză imaginea în oglindă.

Arăt caraghios.

Șeherezada își șterse pasta cleioasă de pe buze. Pe mână îi rămăsese o dâră roz.

Ce tot fac?

Se îndreptă apoi spre divanul ei.

Nimic din toate astea nu era corect.

Nu venise aici ca să piardă timpul împopoțonându-se în fel și chip. Dădu de mult uitării asemenea copilării. Venirea ei la palat avea un singur scop: să descopere slăbiciunea dușmanului său și, astfel, să-l distrugă.

Cum putu să uite totul doar din cauza unui simplu sărut? Din cauza unei clipe efemere petrecute pe o alee întunecată din suk.

O clipă ce i se derula necontenit în minte.

Șeherezada trase adânc aer în piept și-și încinse cordonul argintiu al *shamlei*. Nu putea – și nici *nu voia* – să se abată de la misiunea ei.

Cum de se întâmplase asta?

E cât se poate de firesc ce s-a întâmplat, căci nu este monstrul pe care mi l-am imaginat.

Zidurile tăcute ale palatului ascundeau taine adânci, cărora ea avea să le descâlcească tâlcul.

De ce încercase generalul al-Khoury s-o otrăvească?

Și *de ce* își pierduse Shiva viața?

Șeherezada nu mai credea poveștile ce circulau pe străzile din Rey. Khalid Ibn al-Rashid nu era un smintit cu rădăcini într-o familie de criminali nebuni, mânat de o cruzime fără rost.

Era un băiat învăluit într-o pânză de secrete.

Secrete pe care Șeherezada trebuia să le afle. Nu era suficient doar să-i stea alături și să încerce să insufle viață unei stane de piatră. Să-l privească cum se pierde în depărtare, ferecându-se într-o cochilie unde nimeni nu avea voie să intre.

Avea să rupă lacătele ușii. Și avea să-i afle tainele.

Șeherezada se îndreptă spre maldărul de perne din vârful divanului și se cuibări printre ele.

Prefăcându-se că nu îl așteaptă.

Că merită ceva mai bun.

Ținea cu adevărat la el? Recunoașterea acestui fapt însemna un lucru cumplit de primejdios…

Însemna că îi stăpânea inima. Că exercita o putere covârșitoare asupra ei.

Șeherezada oftă adânc, urându-și inima frivolă cu fiecare bătaie a ei. Dacă tot nu reuși să-și ducă misiunea la bun sfârșit pe străduțele din suk, își dorea cu ardoare ca măcar inima să nu-i fi fost părtașă la acest eșec lamentabil. Unde era fortăreața impenetrabilă în care își ferecase sufletul nu cu mult timp în urmă?

Gândul îi zbură la noaptea în care soldații veniră s-o ia pe Shiva.

Stătură împreună, doar ele două, în fața unei lumânări, învăluite în întunericul albăstrui al nopții. În loc să plângă zilele ce nu vor mai veni sau să-și jelească soarta ce avea s-o aștepte, Shiva se bucură de clipele pe care încă le mai aveau de petrecut. Rămaseră, așadar, în curte, sub razele argintii ale lunii, retrăind, cu zâmbetul pe buze, amintiri prețioase.

Acesta era ultimul lucru pe care Șeherezada i-l dăruise Shivei.

Și ultimul lucru pe care Shiva i-l dăruise Șeherezadei.

În dimineața aceea, când Șeherezada plecase, lăsând-o pe Shiva să-și petreacă ultima zi alături de familia ei, aceasta o strânse cu drag în brațe și îi spuse cu un surâs pe buze: „Ne vom revedea într-o bună zi, draga mea. Și vom râde din nou împreună”.

Ce forță uluitoare!

Și ce trădare cumplită!

Șeherezada luă o pernă și-și înfipse mâinile în ea.

Shiva! *Ce-ar trebui să fac*? *Nu mai regăsesc izvorul urii. Redă-mi din nou mânia*! *Când îi văd chipul… când îi aud glasul… Cum de-ți fac așa ceva*? *Cum pot să te iubesc atât de mult și să…*

Ușile camerei se deschiseră cu un scârțâit. Șeherezada se ridică în capul oaselor, așteptându-se să-i vadă pe servitori aducându-le tăvile cu bunătăți.

În prag, însă, stătea Khalid.

Singur.

— Dormeai? o întrebă el.

— Nu.

— Ești obosită? continuă apoi, închizând ușile în urma lui.

— Nu, îi răspunse Șeherezada, strângând în mâini perna de mătase.

El rămase în fața ușilor.

Ea se ridică din pat și-și aranjă *shamla*. Faldurile robei îi învăluiau trupul fermecător în timp ce se îndrepta spre el, dând la o parte voalul de mătase al baldachinului.

— Vrei să-ți depăn până la capăt povestea lui Aladin?

— Nu, îi răspunse Khalid, venindu-i în întâmpinare.

Arăta… istovit.

— Iar n-ai dormit? îl întrebă ea. Ar trebui să dormi.

— Da, așa e.

În aerul apăsător dintre ei pluteau lucruri rămase nerostite.

— Khalid!…

— A plouat astăzi.

— Da. Puțin.

El încuviință din cap, cu ochii scăpărând scântei.

— Și tu ești înnebunit după ploaie, ca Jalal? îl întrebă ea.

— Nu. Eu sunt doar… înnebunit.

De ce? *Spune-mi de ce*!

Ea îi atinse, ușor, obrazul cu mâna.

El închise ochii.

Când îi deschise din nou, îi cuprinse gâtul cu palmele.

Cum putea un băiat, învăluit în secrete și închis între ziduri de gheață și de piatră, să-i ardă trupul și sufletul doar cu simpla lui atingere?

Își plimbă mâna prin părul ei, alunecându-i apoi ușor pe umeri și pe spate, după care zăbovi cu degetele pe gâtul ei, dezmierdându-i ceafa.

Nu… nu voi renunța la luptă, Shiva. Voi descoperi adevărul și îți voi face dreptate.

Își ridică apoi privirea spre Khalid. Și așteptă.

— Ce faci? îl întrebă ea, în șoaptă.

— Încerc să mă stăpânesc.

— De ce?

— Pentru că în ziua petrecută în suk n-am reușit s-o fac.

— Dar mai are vreo importanță?

— Da, are, îi spuse el, încet. Îți dorești asta?

— Dar am mai făcut-o, îi răspunse Șeherezada, după o clipă de tăcere.

— Nu e același lucru. Nu va fi la fel.

Simți cum sângele îi zvâcnește cu putere prin vene, luând parcă foc sub amnarul cuvintelor lui.

El îi atinse urechea cu buzele. Și i-o mângâie cu limba.

— Îți dorești asta? repetă el, în șoaptă.

Șeherezada încercă să-și stăvilească freamătul trupului.

— De ce crezi că mă aflu aici, prostule ce ești? îi răspunse ea, cuprinzându-i bărbia în mâini și contopindu-și buzele cu ale lui.

Sărutul, ce începu ca un joc, se transformă iute într-un dans al senzualității, la fel ca și gândurile ce-i bântuiseră sufletul și mintea doar cu câteva clipe mai devreme.

Șeherezada își încleștă degetele în părul mătăsos al lui Khalid, în timp ce el îi sorbea nectarul gurii. O luă apoi în brațe, ridicând-o de pe marmura rece. Voalul de mătase al baldachinului se rupse în clipa în care se prăbușiră amândoi pe perne, fără să mai țină seama de podoabele și ornamentele din jur.

Ea îi scoase tunica cu mâinile-i tremurătoare. Mușchii trupului său se încordau la atingerea ei, iar aerul din cameră deveni și mai înăbușitor, și mai palpabil. Când buzele califului îi zăboviră pe gât, iar mâinile îi alunecară pe abdomen, îndreptându-se spre cordonul *shamlei*, Șeherezada înțelese că avea dreptate.

Nu avea să fie la fel.

Căci erau dominați de o dorință nestăvilită – ca apele unui râu năvalnic și flăcările unui foc mistuitor.

Faldurile *shamlei* erau acum complet libere, descătușate din strânsoarea cordonului. Dacă aveau să se lase duși de val, gândurile nici nu-și mai aveau rostul. Trebuia să-l întrebe acum, înainte să piară sub văpaia pasiunii lor.

— Spune-mi! îngăimă ea, cu degetele încleștate pe umerii lui.

— Orice.

Simți o strângere de inimă sub imperiul unei vinovății covârșitoare.

— De ce le-ai curmat viața?

Khalid încremeni în brațele ei pentru o clipă ce nu părea să se mai sfârșească.

Apoi, se eliberă din strânsoarea sa și o privi cu chipul împietrit.

El văzu lupta din privirea ei.

Iar ea îi văzu spaima.

Fără să mai rostească vreun cuvânt, se ridică din pat și se îndreptă spre uși.

Șovăi apoi, cu mâna pe clanță.

— Să nu-mi mai faci asta niciodată! îi spuse, cu glas șoptit și aspru.

Încărcat de durere.

Trânti ușa în urma sa.

Lipsa prezenței lui devenea aproape palpabilă. O voce îi spunea să se bucure, amintindu-i de suferințele cumplite pe care le provocase. O altă voce îi spunea, însă, să pornească pe urmele lui. Căci, dacă ar fi făcut-o, ar fi putut să-l cucerească.

Șeherezada își îngropă fața în perne și izbucni în hohote de plâns.

Măcar îi descoperi slăbiciunea.

Iar aceasta era chiar ea.

O să profit de împrejurări și o să aflu de ce și-a pierdut Shiva viața.

Chiar dacă asta va însemna pieirea mea.

•

Coridoarele palatului din Taleqan erau tăcute ca un mormânt.

Și întunecate asemenea celor mai sinistre gânduri.

Jahandar urcă treptele, ținând o bocceluță în mâna stângă. Flacăra torței din mâna dreaptă pâlpâia la fiecare pas pe care îl făcea, aruncând umbre pe pereții zgrunțuroși din piatră.

În timp ce inima îi bătea năvalnic în piept, împinse ușa de lemn a încăperii sale și, intrând înăuntru, se rezemă de ea până când se închise cu un zgomot răsunător.

După ce se convinse că nu îl auzise nimeni, scoase un suspin de ușurare, apoi așeză bocceluța pe birou și ferecă ușa.

Atunci, scoase hangerul ascuns în mantie.

Era o armă simplă. Neînsemnată la prima vedere. Cu un mâner din lemn gravat cu modele obișnuite. Avea lama ușor curbată și făurită dintr-un metal închis la culoare.

O armă care nu avea nimic ieșit din comun.

Jahandar închise ochii și strânse hangerul în mână.

Sosise timpul. După mai bine de două săptămâni de studii și traduceri minuțioase, venise vremea.

În seara aceea, avea să afle dacă el era cel ales.

În seara aceea, avea să descopere dacă era demn de puterea cărții.

Se îndreptă din nou spre bocceluța aflată pe birou. Și dădu la o parte pânza de in.

Cuibărit în mijloc, dormea un iepure cu blana moale și arămie.

Primul lui test.

Jahandar înghiți în sec.

Nu voia să provoace suferință sărmanei creaturi. I se părea cumplit de nedrept să curme viața unui animal neajutorat într-o manieră atât de înfiorătoare.

Dar nu avea de ales.

Trebuia să facă tot ce-i stătea în putință. Pentru copiii lui. Pentru el însuși.

Luă hangerul în mâna dreaptă și-și crestă, dintr-o singură mișcare, palma stângă. O dâră sângerie începu să i se prelingă din rană. Înmuie apoi lama hangerului în lichidul stacojiu.

Imediat ce sângele acoperi lama, metalul căpătă o strălucire albăstruie.

În ochii lui Jahandar apăru un licăr.

Acum ciclul trebuia desăvârșit.

Trase adânc aer în piept, cerând, în tăcere, iertarea iepurelui care dormea. Apoi, îi secționă gâtul cu lama strălucitoare a hangerului.

Jahandar văzu cum sângele animăluțului se prelinse pe lamă, iar metalul de un albastru strălucitor se transformă într-un roșu aprins.

Vraja se răspândi în aer, umplând camera cu o lumină stranie și rubicondă.

În final, atinse hangerul de palmă.

Puterea i se revărsă prin rana deschisă, pătrunzându-i în oase și arzându-i până și sufletul. Ochii îi scăpărau scântei, iar hangerul se prăbuși pe podea.

Când vederea îi reveni, toate lucrurile înconjurătoare căpătară contururi mult mai bine definite. Oboseala pe care o simțise doar cu câteva clipe în urmă devenise doar o amintire îndepărtată. Părea mai înalt. Și respira mult mai adânc.

Se simțea invincibil.

Se aplecă și luă hangerul de jos, ștergându-i lama cu pânza de in aflată lângă trupul lipsit de viață al iepurelui.

Jahandar rămase pentru o clipă adâncit în gânduri.

Apoi, atinse cu mâna leșul însângerat.

Și acesta dispăru într-o explozie de lumină rece.

• Un adevăr crud

Șeherezada nu dormise bine în noaptea aceea.

Visele îi fuseseră bântuite de chipul surâzător al Shivei și de zgomotul răsunător al unor uși trântite. De glasuri îndurerate și de propria-i trădare.

Când deschise ochii și văzu lumina soarelui de dimineață, își ascunse fața în perne, copleșită de amărăciune și oboseală.

Râsul Despinei răsună vesel și cristalin ca un clopoțel, și la fel de enervant.

Șeherezada mormăi nemulțumită.

— Vrei să mai dormi?

— Nu, murmură Șeherezada, cu chipul încă ascuns în pernă. Nu-mi va fi de niciun folos.

— Ești sigură? Căci se pare că ai avut o noapte… sălbatică.

— Poftim? spuse Șeherezada, ridicându-și, uimită, capul.

Despina privea amuzată voalul de mătase al baldachinului, care zăcea acum lângă divan.

Șeherezada simți cum obrajii îi luau foc.

— Bravo ție! continuă Despina, tachinând-o.

— Nu e ce crezi.

— Ești sigură? Căci, în cazul în care tunica de pe divanul tău aparține unui alt bărbat, ai devenit și mai fascinantă decât erai deja.

— Încetează, Despina! îi spuse Șeherezada, cu glasul ușor amenințător.

Servitoarea o privea cu mâinile în șold, ridicând din sprâncenele-i splendide.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Îmi pare rău, dar priveliștea îți contrazice răspunsul.

Ridicându-și cu o mână faldurile robei, Despina se îndreptă spre marginea înaltă a divanului.

— Spune-mi ce te supără!

— Totul, îi răspunse Șeherezada, oftând adânc, tulburată de insistența slujnicei sale.

— Ai putea să dezvolți subiectul? La urma urmei, secretele ne sunt într-adevăr de folos atunci când le împărtășim cuiva, spuse Despina, continuând s-o tachineze.

— Spune-i asta și lui Khalid! mormăi Șeherezada. Cum se presupune că ești iscoada lui, s-ar putea să te asculte.

— Califul din Khorasan nu mai ascultă de nimeni de foarte mult timp, îi răspunse Despina, cu blândețe în glas, înțelegând freamătul lăuntric al stăpânei sale.

— Nici n-o va mai face vreodată. Mai ales după povestea de aseară.

Despina își dădu jos sandalele și se așeză în vârful divanului, încrucișându-și picioarele sub ea.

— Noi, femeile, facem parte dintr-o tagmă jalnică, nu crezi?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Suntem destul de puternice ca să înfruntăm lumea cu mâinile goale, dar le permitem unor băieți caraghioși să ne facă de râs.

— Dar nu m-am făcut de râs.

— Nu. Nu încă, îi răspunse Despina, cu un zâmbet pe buze. Dar este un lucru inevitabil. Când îl vei întâlni pe cel care te va face să zâmbești cum n-ai mai zâmbit nicicând și să plângi cum n-ai mai plâns vreodată… nimic nu-ți va mai stăvili prăbușirea.

— Eu…, îngăimă Șeherezada, mușcându-și buza de jos.

— Poți să vorbești nestingherită, Șeherezada. Totul va rămâne între zidurile astea.

Șeherezada păstră însă tăcerea.

— Când eram copilă, în Teba, începu Despina, apropiindu-se încă puțin de stăpâna ei, am întrebat-o pe mama ce este paradisul. Iar ea mi-a răspuns: „Ai să găsești paradisul într-o inimă unde sălășluiește dragostea”. Apoi, am întrebat-o, firește, ce este infernul. Ea m-a țintuit cu privirea și a răspuns că este: „O inimă de gheață, lipsită de iubire”, continuă ea, scrutând-o cu ardoare pe Șeherezada în timp ce vorbea.

Aceasta îi susținu privirea iscoditoare în timp ce se juca cu cordonul argintiu al *shamlei*.

— Mama ta pare o femeie înțeleaptă.

— Așa a și fost.

— Pot să te întreb ce i s-a întâmplat? spuse Șeherezada, alegându-și cu grijă cuvintele.

— S-a îndrăgostit de cine nu trebuia. I-a promis luna de pe cer și a lăsat-o cu burta la gură.

— Îmi pare nespus de rău, Despina.

— Mie nu. A murit tânără, dar fericită, iar un bărbat ca acela nu poate să dăruiască fericirea unei femei. Bărbații bogați nu știu să se sacrifice din dragoste, căci n-au fost nevoiți s-o facă vreodată, spuse Despina, conferind ultimelor cuvinte o severitate aparte.

— Despre asta este vorba, așadar? murmură Șeherezada, cu blândețe în glas. Te temi că și Jalal va face la fel?

— Nu știu. Este loial familiei sale, fără umbră de îndoială, dar nu l-am văzut împărtășind aceeași loialitate femeilor care s-au îndrăgostit de el, îi răspunse Despina, strângând din ochii ei albaștri. Am considerat mereu că faptele definesc

personalitatea unui om, nu spusele altora. Cu toate acestea, Jalal al-Khoury nu dezminte spusele celor din jur.

— Comportamentul lui pare să fie o trăsătură de familie.

— Da, așa e.

— Eu nu…, începu Șeherezada, oprindu-se însă brusc, lăsând cuvintele să plutească în aer. Apoi, scrutându-și servitoarea cu o privire imploratoare, continuă: Cunoști adevărul, Despina? Dacă da, te rog din suflet să mi-l spui! De ce le curmă Khalid viața mireselor sale?

Despina își ațintи ochii asupra voalului de mătase, fin ca pânza de păianjen, care zăcea la poalele divanului.

— Nu știu.

— Atunci, spune-mi ce *știi*!

— Trăiesc în palatul ăsta de șase ani și l-am considerat întotdeauna pe Khalid Ibn al-Rashid un om rece și distant, dar corect și cinstit. Până la întâmplările petrecute în ultimele luni, nu mi-a oferit niciodată vreun motiv ca să-i pun caracterul la îndoială.

— Dar cum poți să mai slujești un suveran care curmă, fără temei, viața unor femei tinere?

— Am ajuns în acest regat ca sclavă. Nu-mi permit luxul de a-mi alege stăpânul pe care să-l slujesc, îi răspunse Despina, pe un ton sec. Califul din Khorasan s-ar putea să fie un monstru cu adevărat, dar eu l-am văzut mereu ca pe un rege mistuit de gânduri negre și intenții bune.

— *Intenții bune*?! exclamă Șeherezada. Spune-le asta familiilor fetelor pe care le-a ucis! Spune-le asta celor care le-au iubit!

Tonul ei virulent o făcu pe Despina să se înfioare, iar Șeherezada îi evită privirea, ridicându-se iute din pat ca să-și ascundă suferința.

— Șeherezada!…

— Lasă-mă în pace!

Despina o prinse de încheietura mâinii.

— Dacă ții la el…

— Nici vorbă!

— Nu mai minți, copilă prostuță ce ești!

Șeherezada îi smulse brațul din strânsoarea ei, aruncându-i o privire ucigătoare Despinei înainte de a porni spre ușă într-un vârtej strălucitor de brocart.

— Ba ții la el, insistă Despina. Și pentru că vrei cu atâta ardoare să afli secretele palatului, îți voi divulga unul.

Șeherezada încremeni pe loc.

— Ești în siguranță, Șeherezada al-Khayzuran. Nu ți se va întâmpla nimic. Deoarece știu din surse sigure că orice

tentativă de vătămare îndreptată împotriva ta va fi considerată un atentat la propria viață a suveranului nostru.

Șeherezada simți un nod în stomac.

— Ai înțeles, draga mea mireasă a califului? continuă Despina.

Șeherezada își privi slujnica peste umăr într-o tăcere apăsătoare.

— Sub pedeapsa cu moartea…, adăugă Despina, oftând adânc…, viața ta este la fel de prețioasă ca și a lui.

• Flori de liliac și o furtună nimicitoare

Jalal strecură raportul pe masă și începu să bată darabana cu degetele pe marginea mesei din lemn.

— N-ai altceva de făcut, căpitane al-Khoury? îl întrebă Khalid, fără să-și ridice privirea din hârtiile sale.

— Deocamdată nu.

Jalal continuă să bată darabana pe masa sculptată din lemn de mahon, țintuindu-l cu privirea pe Khalid.

— Se pare că…

— … Aș vrea să ai încredere în mine, Khalid.

Califul îl străfulgera cu privirea, fără să trădeze umbra vreunui gând.

— Dar ce a declanșat această dorință bruscă?

— A plouat ieri. Probabil că îți trec multe lucruri prin cap în momentul ăsta.

Khalid îl analiză pe Jalal cu mult sânge rece.

— *Întotdeauna* îmi trec multe lucruri prin cap.

— Și cum rămâne cu ploaia?

Khalid lăsă din mână raportul:

— Ploaia este doar un fenomen care însoțește o furtună – un indiciu care prevestește anumite lucruri.

— Ești, ca de obicei, întruchiparea desăvârșită a dezolării.

— Iar tu ești, ca de obicei, întruchiparea desăvârșită a nimicniciei.

— Referitor la Șeherezada…, spuse Jalal, schițând un zâmbet.

— Nu discut cu tine despre acest subiect, i-o tăie Khalid, cu ochii lui ca de tigru scăpărând scântei, în ciuda calmului pe care îl afișa.

— Cred că te-a muștruluit cu vârf și îndesat aseară. Bravo ție, draga mea stăpână!

— Încetează, Jalal!

— Nu mai face pe supăratul, dragul meu văr! A plouat ieri. Nu trebuie să te mai simți vinovat – măcar în privința asta. Oamenii din Rey nu mai suferă zadarnic din cauza ta. Sau din cauza Șeherezadei.

— Încetează!

În clipa aceea, orice urmă de îngâmfare dispăru de pe chipul lui Jalal. În priviri i se citea consternarea.

— Vezi? Aș vrea să ai încredere în mine. Gândurile negre nu-ți dau pace. Poate că teama ți s-a cuibărit în suflet. Nu poți să trăiești cu spaima-n sân, Khalid-*jan*, căci asta nu mai e viață.

— Nu mi-e teamă de nimic. Sunt doar istovit, iar tu ești arogant și insolent. E o mare diferență, ripostă Khalid, concentrându-se asupra vrafului de suluri pe care le avea în față. Se pare că răzmerițele din oraș au încetat, nu-i așa?

— Firește că au încetat. Doar nu le mai executăm fiicele fără temei, îi răspunse Jalal, fără să stea prea mult pe gânduri.

Deoarece Khalid nu-i răspundea, Jalal își ridică privirea spre el și-l văzu pe vărul său țintuindu-l cu o privire ucigătoare și strângându-și atât de tare mâna în pumn până când încheieturile degetelor i se albiseră.

— Chiar trebuie să fii atât de ticălos? Și încă unul fără scrupule, care habar nu are să-și ceară iertare? întrebă Khalid în șoaptă, cu un glas amenințător ca moartea.

— Nu fi nedrept! Acesta e rolul pe care mi-l impun împrejurările. *Știi* foarte bine că îmi cer iertare când e cazul.

— Mă îndoiesc că înțelegi noțiunea.

— Nu ești singurul care suferă din cauza asta. E adevărat, tu porți povara pe umeri, dar nu ești singur. Ai preluat toată greutatea lumii asupra ta. Lasă-mă să te ajut! Să ducem amândoi această luptă. Asta tot încerc să-ți spun.

Khalid dădu la o parte sulurile de pergament și se îndreptă spre fereastra aflată în dreapta lui. O arcadă de marmură încadra bolta cerească. Liliacul înflorise în grădina din fața seraiului, iar parfumul florilor sale se împletea cu adierea vântului, înmiresmând încăperea și fluturând paginile așternute pe birou.

Bântuindu-i gândurile.

Închise pleoapele. Revedea în minte cosițele negre și strălucitoare, ce i se revărsau pe faldurile de mătase în nuanțele sclipitoare ale nestematelor și ochii căprui, ce-l priveau printre gene. Khalid înlătură imaginile tulburătoare, dar parfumul florilor de liliac continua să-i bântuie sufletul, învăluindu-i-l într-o mantie de tristețe.

Lui Jalal nu-i scăpă starea de iritare a lui Khalid.

— Ai ajuns acum să nutrești o aversiune și față de flori și de lumina soarelui?

— Doar față de o anumită floare.

— Și cu ce ți-a greșit floarea asta?

Khalid păstră tăcerea, iar Jalal căscă ochii mari, înțelegând freamătul lăuntric al vărului său.

— Spune-le grădinarilor să taie liliacul! îi sugeră Jalal după un timp, rezemându-se de perne.

— Nu.

Cu un zâmbet pe buze, Jalal își împreună degetele pe abdomen și-și țintui privirea asupra alcovului împodobit cu piese de mozaic.

— Khalid!

— Tot aici ești?

— Aștept să-mi acorzi încrederea ta.

Khalid își întoarse capul spre Jalal și oftă adânc, copleșit de frustrare.

— Pot să aștept toată ziua. După cum ai observat și tu, zise cu veselie în glas, răzmerițele au încetat… deocamdată… pe străzile orașului, continuă Jalal, încrucișându-și picioarele sub el.

— Bine. Atunci, o să plec eu, spuse Khalid, îndreptându-se spre ușă și deschizându-le cu violență.

Jalal porni pe urmele lui, ca o umbră animată de intenții îndoielnice. Când Jalal începu să fluiere, cu privirea îndreptată spre bolta tavanului împodobită cu agate azurii, Khalid își încleștă maxilarul.

— Prin venele noastre curge același sânge, *sayyidi*. Sunt la fel de încăpățânat ca și tine. Ar fi în avantajul tău să ai încredere în mine, pentru că – mai devreme sau mai târziu – vei simți nevoia să scapi de prezența mea stăruitoare și enervantă.

După ce-au mai făcut câțiva pași pe coridoarele strălucitoare ale palatului, Khalid își întoarse privirea spre Jalal.

— Salim… vrea să treacă prin Rey în drum spre Amardha, cam peste două săptămâni.

Jalal încremeni pe loc.

— *Jahkesh*! înjură el. De ce?

— Nu ți-e clar?

— Poate ție da, dar mie nu. N-ai vrea să dezvolți subiectul?

— Șeherezada.

După o scurtă ezitare, Jalal izbucni într-un râs disprețuitor.

— Firește. *Jahkesh*-ul Parției vrea s-o cunoască pe noua mireasă a califului din Khorasan.

— Și o va aduce, fără doar și poate, și pe Yasmine.

— *Marg-bahr* Salim Ali el-Sharif! spuse Jalal, trecându-și degetul arătător prin fața gâtului ca un gest de avertisment la adresa oaspetelui nepoftit. Și ce-ai de gând să faci?

— Tatăl tău crede că ar trebui s-o trimit pe Șeherezada în altă parte cât timp Salim se va afla aici.

Jalal protestă zgomotos.

— Nu ești de acord? îl întrebă Khalid.

— Nu. Chiar deloc.

— De ce? continuă Khalid, oprindu-se pe loc.

Jalal se întoarse cu fața spre el.

— Pentru că, dacă *jahkesh*-ul vrea să vadă care este viitorul Khorasanului, atunci niciun alt tablou nu va exercita o influență mai covârșitoare ca acel al califului alături de

Șeherezada al-Khayzuran. Tabloul puterii și al suveranității desăvârșite.

— Pari ferm convins de ceea ce spui, îi răspunse Khalid, scrutând chipul arzător al lui Jalal.

— Chiar așa și sunt. Și tu ar trebui să fii, *sayyidi*. Ar trebui să ai încredere în mine. Și în vorbele mele.

— În tabloul suveranității desăvârșite? repetă Khalid, pe un ton caustic.

— Da. În tabloul unui cuplu regal perfect.

— Tabloul unor oameni în care nu poți avea încredere, Jalal.

— Nu sunt de acord cu tine. Șeherezada este o fată extraordinară, care știe să inspire încredere. Puțin obraznică, e adevărat, și imprevizibilă, dar statornică în convingerile sale. Și tu ești obositor și mereu abătut – și asta e adevărat – dar ai fost mereu demn de încredere, spuse Jalal, zâmbind.

— Îmi sugerezi, așadar, s-o arunc pe Șazi în cușca cu lupi?

— Șazi? repetă Jalal, cu un zâmbet și mai larg pe buze. Sincer să fiu, mi-e milă de lupi.

— Fii și tu serios măcar o dată în viață!

— Dar chiar așa și sunt. De fapt, aș împinge lucrurile și mai departe. Invită-ți toți supușii de sorginte nobilă din Rey – până la ultimul emir! Lasă-i să vadă că nu semeni cu tatăl tău! Că nu ai nimic în comun cu zvonurile care îți bântuie viața în ultimul timp. Că ești un suveran pe care merită să-l slujească… un rege care are alături o regină plină de viață și speranță.

Khalid schiță, din colțul gurii, un surâs vag.

— Dumnezeule mare! Zâmbești, Khalid-*jan*? exclamă Jalal, cu uimire în glas, dornic să-l tachineze.

— Poate că da.

Cei doi tineri continuară să străbată holurile până ajunseră în coridorul principal unde îi întâmpinară gărzile lui Khalid. Când au intrat în galeria construită în aer liber, califul încremeni pe loc, cu chipul întunecat la vederea priveliștii ce i se ivea în cale.

Șeherezada trecea de ușile duble, îndreptându-se spre grădini, însoțită de Despina și de rajputan.

Când îl văzu pe Khalid, se oprit pe loc și, întorcându-se pe tocurile ei înalte, se îndreptă spre el.

Îl fascina, ca întotdeauna, cu frumusețea ei uluitoare, cu grația și naturalețea ei. Părul negru ca abanosul îi cădea în valuri pe umeri, iar bărbia ascuțită și mândră îi era scăldată în razele strălucitoare ale soarelui. Mantia-i aurie îi învăluia în faldurile ei veșmintele de mătase în nuanțele smaraldului. Printre valurile cromatice ale ochilor ei, Khalid citi aceeași reticență și sfidare pe care le afișa mereu.

Ele se împleteau însă cu un sentiment cu totul nou, un sentiment pe care nu reușea să-l definească.

Strâmbă disprețuitoare din nas, deranjată de prezența amenințătoare a rajputanului, iar gestul ei simplu, dar provocator îl cuceri și mai tare pe Khalid, ca vinul dulce și râsetul cristalin.

Pe când se apropia de el, inima începu să-i freamăte în piept la amintirea nopții trecute.

A atingerilor și mângâierilor lor. A parfumului de liliac din părul ei.

A deșertăciunii întregului univers, cu excepția buzelor lor contopite într-un sărut pătimaș.

A voinței lui… care se spulbera încetul cu încetul.

Spune-mi!

Orice.

Șeherezada deschise gura ca să spună ceva, cu chipul ei frumos mistuit de o îndoială cu totul neobișnuită.

Khalid trecu însă pe lângă ea, fără să-i arunce vreo privire.

Jalal îl urmă, lipsit de grai. Când se îndepărtară suficient de mult ca Șeherezada să nu-i mai audă, îl prinse pe vărul lui de umăr.

— Ce faci?

Acesta îi dădu mâna la o parte.

— Khalid!

Cu ochii scăpărând scântei, califul continuă să străbată coridorul.

— Ești nebun? insistă Jalal. Nu i-ai văzut expresia de pe chip? Ai rănit-o!

Khalid se întoarse cu furie spre el și-l apucă pe Jalal de gulerul *qamisei*.

— Ți-am mai spus o dată, căpitane al-Khoury. Nu discut cu tine despre acest subiect.

— La naiba, *sayyidi*! Dacă vei continua să mergi pe calea asta, nu vom mai avea despre ce să discutăm. Nu ți-ai învățat încă lecția, dragul meu văr? spuse Jalal, aplecându-se spre Khalid cu o privire ucigătoare. Soarta Avei nu ți-a fost îndeajuns? îi șopti el cu multă cruzime în glas.

Auzindu-i spusele, Khalid îl îmbrânci pe Jalal și îi arse un pumn în față, spărgându-i buza de jos. Gărzile i se alăturară imediat lui Khalid, în timp ce Jalal se prăbuși pe podeaua de marmură, ștergându-și sângele ce i se prelingea pe bărbie. Apoi, îi aruncă suveranului său un rânjet batjocoritor.

— Piei din ochii mei, Jalal! îi poruncit Khalid, spumegând de furie.

— Din multe privințe, pari un bătrânel gârbovit de ani. Dar și un băiețandru naiv, din multe alte perspective.

— Nu știi nimic despre mine.

— Poate că nu știu eu prea multe lucruri, dar știu oricum mai mult ca tine, Khalid-*jan*. Știu că dragostea este fragilă. Și că este cu neputință să iubești pe cineva ca tine. O iubire ca asta îți conferă aceeași siguranță ca un stâlp năruit de care vrei să te agăți în timpul unei furtuni de nisip. Dacă vrei să te iubească, încearcă s-o aperi din calea furtunii!…

Jalal se ridică apoi în picioare, aranjându-și însemnele Gărzii Regale pe care le purta pe umeri.

— Și ai grijă ca furtuna nimicitoare să nu fii chiar tu însuți!

• Mehrdad Barbă-Albastră

În noaptea aceea, Șeherezada se plimba de colo-colo prin cameră, tocind marmura albă și rece pe care călca. În sufletul ei se dădea un război acerb între mânie, ranchiună, amărăciune și indignare.

Între durerea cumplită provocată de nepăsarea și disprețul pe care i le-a arătat atât de fățiș și furia stârnită de conștientizarea faptului că gestul lui nu-i era deloc indiferent.

Cum îndrăznește să-mi facă una ca asta?

Iuți pașii, aruncându-și părul peste umăr. Nici nu se mai sinchisise măcar să-și schimbe hainele pe care le purtase în ziua aceea. Mantia-i de damasc zăcea aruncată pe podea. Șalvarii și bluza în nuanțele smaraldului nu erau atât de comode ca *shamla* și veșmintele de noapte, dar nu putea să-și bată capul acum cu fleacuri din astea. Își smulse de pe frunte șiragul de nestemate verzi și îl azvârli prin cameră. Șuvițele-i, eliberate acum din strânsoarea colierului încrustat cu pietre prețioase, i se revărsau rebele pe umeri. Îndurerată, Șeherezada își condamnă, cu vorbe aspre, naivitatea, apoi se prăbuși la pământ, copleșită de tristețe și mânie.

De ce m-a tratat în felul ăsta? *Nu trebuia să mă rănească.*

Nici eu… n-am vrut să-l rănesc.

Reușise cu greu să nu-și dezvăluie gândurile în fața Despinei. Să-și ascundă temerile din fața lumii întregi. Acum, însă, aflându-se singură între pereții cenușii ai dormitorului său, nu mai putea să pună stavilă iureșului amețitor al propriilor sentimente. Dincolo de neliniștile provocate de disprețul fățiș al califului, o bântuia un gând cumplit – Khalid o tratase în felul acela pentru că se simțea trădat. Își simțea sufletul frânt din cauza faptelor ei din seara trecută.

Iar ea nu știa cum să îndrepte lucrurile și să-i intre din nou în grații.

Asta și încercase să facă în ziua aceea. Voise să-i ceară iertare. Să-i spună că n-a avut de gând să profite de situație. Acum, revăzând totul cu ochiul minții, împrejurările i se păreau și mai cumplite.

Își închipuia, probabil, că ea mânuia frâiele.

Șeherezada izbucni într-un râs amar și-și rezemă fruntea de genunchii învăluiți în șalvarii verzi de mătase.

Frâiele?

Simplul gând i se părea ridicol. Cum să-și imagineze așa ceva? Iar acum o pedepsea pentru asta. Ca un băiețel mânios căruia i se refuză o jucărie.

Cum a îndrăznit să se poarte în felul ăsta?

În fața Despinei. Și a lui Jalal. A făcut-o de ocară.

O tratase ca pe un nimic.

Ca și când merita să i se pună șireangul de gât în zori de zi.

Simți un nod în stomac la amintirea acelor clipe.

Shiva!

— Cum îndrăznești! țipă ea în întuneric.

Dar jocul se putea juca și în doi. Și ea ar putea să-și verse mânia asupra lui ca un copil răsfățat, căruia îi refuzi dulciurile. Și poate, atunci, nu s-ar mai simți atât de nefericită și de singură cum s-a simțit toată ziua. Și nici atât de frântă.

Și de pierdută – căci pierdută era pentru el.

Șeherezada se ridică în picioare și-și aranja șiragul subțire de aur ce-i încingea mijlocul. Smaraldele și diamantele prinse de lanț se asortau cu colierul pe care îl purta la gât și cu brățările de la mâna stângă. Clătină din cap, fluturându-și părul, și se îndreptă spre măsuța din colț.

Ridică capacul tipsiei și luă câteva îmbucături din friptura de pui cu șofran și „pilaf cu nestemate”[8]. Printre înghițiturile de iaurt rece presărat cu ierburi proaspete, luă câte o gură de ceai și ciugulea din prăjiturile cu fistic îndulcite cu miere. Toate bucatele erau reci, iar ea mânca mai mult din obișnuință decât de plăcere, dar știa că avea să regrete mai târziu dacă se va duce la culcare la fel de flămândă pe cât era de mânioasă.

Cam pe la jumătatea mesei, pe care o lua fără tragere de inimă, auzi ușile dormitorului său deschizându-se ușor.

Șeherezada șovăi pentru o clipă, fără să se clintească însă din loc. Apoi, începu din nou să mănânce. Își turnă o altă ceașcă din ceaiul călduț cu o mână fermă, ce mima indiferența.

Îi simți din nou prezența în preajma ei. Aceeași adiere.

Aceeași strălucire amețitoare.

Șeherezada rupse cu furie o bucată dintr-o lipie.

— Șeherezada!

Continuă să-l ignore, în ciuda bătăilor năvalnice ale inimii.

Khalid se îndreptă spre cealaltă parte a mesei și se așeză, în tăcere, pe perne, cu eleganța-i caracteristică.

Șeherezada nu-și ridică însă privirea din tava cu bucate. Rupea lipia în bucățele mici, pe care le strângea apoi în fața ei, creând un maldăr de firimituri.

— Șazi!

— Încetează!

El păstră tăcerea, oferindu-i răgazul de a-i da explicații.

— Nu te mai preface în fața mea!

— Dar nu mă prefac, îi răspunse Khalid, pe un ton domol.

Șeherezada aruncă restul lipiei și îi întâlni privirea cu multă băgare de seamă. Califul avea ochii încercănați și chipul

brăzdat de oboseală. Își ținea maxilarul încleștat și afișa o atitudine rigidă.

Nu pare să regrete că m-a rănit.

Gândul îi străpunse inima ca lama unui hanger.

Dar o să-i pară lui rău.

— Șeherezada!…

— Te-ai plâns la un moment dat că personajele din poveștile mele acordă iubirii mult prea multă importanță.

Khalid o scrută, la rândul lui, cu aceeași privire iscoditoare.

— Care este motivul aversiunii pe care o nutrești față de acest sentiment? continuă ea.

— Nu e vorba de aversiune, îi răspunse el, fără să-și desprindă ochii de la ea. Am făcut doar o simplă observație. Cuvântul este prea des folosit pentru gustul meu. Așa că prefer să-l atribui mai mult lucrurilor și mai puțin oamenilor.

— Poftim?

— Oamenii se îndrăgostesc de răsăritul soarelui la fel de repede ca și de apusul lui, îi explică Khalid, oftând adânc. La fel ca un copil, care iubește într-o zi culoarea verde, ca să descopere a doua zi că preferă albastrul.

Cuvintele lui îi răsuciră cuțitul în rană, făcând-o să izbucnească într-un râs amar.

— Și astfel vrei să treci prin viață fără să iubești vreodată pe cineva? Doar… simple lucruri materiale?

— Nu. Caut ceva mai mult de-atât.

— Mai mult decât iubirea?

— Da.

— Nu ți se pare o aroganță să crezi că meriți mai mult, Khalid Ibn al-Rashid?

— Ți se pare o aroganță să-ți dorești ceva ce nu se schimbă după cum bate vântul? Ceva ce nu se năruie la prima năpastă ce se abate asupra ta?

— Îți dorești ceva ce nu există. O plăsmuire a imaginației tale.

— Nicidecum. Îmi doresc să găsesc pe cineva care vede dincolo de aparențe – cineva care echilibrează balanța. Un suflet pereche.

— Și cum îți vei da seama că ai găsit acest „suflet pereche”? îl întrebă Șeherezada. O noțiune atât de evazivă…

— Va fi ca aerul. Îmi voi da seama la fel de ușor cum pot să și respir, îi răspunse el, privind-o neclintit ca un șoim gata de atac.

Șeherezada simți un nod în gât.

— Toate astea sunt pură poezie, ripostă ea, în șoaptă. Nimic veridic.

— Mama obișnuia să-mi spună că un om care nu știe să aprecieze poezia nu are nici suflet.

— În privința asta, înclin să-i dau dreptate.

— Se referea la tata, murmură el, pe un ton sec. Dacă a existat vreodată un om fără suflet, acesta a fost tata. Mi se spune că semăn foarte mult cu el.

Șeherezada își aținti privirea asupra moviliței de pâine din fața ei.

Nu simt compasiune pentru tine. Nu meriți mila mea.

Ascunzându-și iureșul de sentimente ce-i învolbura sufletul, își ridică privirea, hotărâtă să abordeze următorul plan de bătaie.

— Eu…

— Te-am rănit astăzi, spuse el, cu un glas duios și tămăduitor, ca apa rece într-o zi dogoritoare.

— Nu mai are nicio importanță, îi răspunse ea, simțind cum obrajii îi iau foc.

— Are pentru mine.

— Atunci, n-ar fi trebuit s-o faci, ripostă ea, râzând batjocoritor.

— Așa e.

Șeherezada îi studie trăsăturile frumoase și tăioase ca sticla. Nimic nu-i dădea de înțeles că suferința ei l-ar fi afectat cumva.

Un băiat plămădit din gheață și piatră…

Care îi frânse inima și o părăsi pe un țărm pustiu, fără să mai arunce vreo privire înapoi.

Nu-l voi lăsa să iasă biruitor. De dragul Shivei.

De dragul meu.

Voi afla adevărul. Chiar dacă va trebui să-l distrug pentru asta.

— Ți-ai terminat pledoaria? îl întrebă ea, în șoaptă.

— Da, îi răspunse el, după o clipă de tăcere.

— Atunci, aș vrea să-ți depăn o poveste.

— Alta?

Ea încuviință din cap.

— Ai vrea s-o asculți?

Khalid trase adânc aer în piept și se rezemă în cot printre perne.

Șeherezada mai luă o înghițitură din ceaiul de cardamom și se sprijini și ea de pernele de mătase.

— Cândva, demult, trăia o fată pe nume Tala. Era fiica unui om înstărit, care își pierduse însă averea în urma unor negustorii neprofitabile, urmate de moartea tragică a soției sale, pe care o iubea mai presus de orice pe lume. Copleșit de durere, tatăl Talei își găsi alinarea în muzică și în pictură, stând

ore întregi cu penelul într-o mână și instrumentul preferat – *santurul* – în cealaltă.

Șeherezada își dădu la o parte de pe față o șuviță rebelă de păr.

— La început, Tala îi înțelese nevoia de a se detașa de lumea reală – o lume presărată numai de lacrimi și suferințe – dar îi era tot mai greu să ignore impactul covârșitor pe care îl avea asupra familiei lor. Asupra Talei înseși. Căci, în ciuda faptului că își iubea părintele nespus de mult și credea din tot sufletul în bunătatea lui, știa că nu mai putea să aibă grijă de ei. Că nu le mai putea oferi traiul de zi cu zi Talei și frățiorului ei.

Khalid privea încruntat expresia gravă de pe chipul Șeherezadei.

— Așa că Tala începuse să-și caute un soț. Știa că nu putea să spere la o partidă prea bună, date fiind împrejurările nefericite ale familiei sale, dar prinse în curând de veste că un negustor bogat se afla în căutarea unei mirese. Era mai în vârstă decât ea și mai fusese căsătorit de câteva ori, dar nimeni nu cunoștea soarta celorlalte soții ale lui. Din această cauză, toate tinerele cărora le ceruse mâna îl priveau cu îndoială și refuzau să-i devină mirese. Pe deasupra, mai avea și o barbă lungă și neagră… atât de neagră, încât în bătaia razelor de soare, căpăta o nuanță stranie și îngrijorătoare de albastru. Acest lucru îi aduse și o poreclă cu totul nefericită. Căci era cunoscut ca Mehrdad Barbă-Albastră.

Șeherezada se ridică în capul oaselor și-și scoase colierul de smaralde, pe care îl așeză lângă ibricul de argint pentru ceai. Khalid o observa în tăcere.

— În ciuda suspiciunilor ce-l învăluiau, Tala acceptase să devină soția lui Mehrdad. Avea șaisprezece ani și era o fată frumoasă. Inteligentă și plină de viață. Mehrdad era încântat de mireasa lui, în ciuda faptului că ea nu avea ce să-i ofere, cu excepția propriei ei ființe. Singura condiție a Talei a fost ca el să aibă grijă de familia ei. Mehrdad acceptase fără șovăială, iar căsătoria avu loc de-ndată. Ea plecă de acasă și se mută în conacul lui impresionant, aflat în cealaltă parte a orașului. La început, totul părea normal, poate chiar ideal. Mehrdad era un soț respectuos și cumsecade. Și părea mulțumit de Tala. Îi dădu voie să umble nestingherită prin numeroasele încăperi ale conacului său și o copleși cu daruri scumpe – veșminte, bijuterii, parfumuri și obiecte de artă – lucruri la care Tala doar visase.

Șeherezada îi susținu privirea lui Khalid, încleștându-și mâinile în pumni printre faldurile de mătase ale șalvarilor ei.

— După un timp, Mehrdad începu să-și facă planuri de călătorie. Îi oferi Talei un inel cu cheile conacului lor și o rugă să aibă grijă de casă în lipsa lui. Îi încredință îndatoririle zilnice și îi acordă permisiunea de a umbla în voie prin toate lucrurile sale, cu excepția unuia singur. Pe inelul cu chei, se afla o cheiță extrem de mică, ce aparținea unei camere ferecate din pivniță. Mehrdad îi spuse să nu intre acolo pentru nimic în lume. O obligă să jure, sub pedeapsa cu moartea, că nu-i va încălca porunca. Tala îi promise că nu se va apropia de încăperea aceea și, după ce se convinse că înțelese gravitatea situației, Mehrdad îi dădu cheile și porni la drum, spunându-i că avea să se întoarcă peste o lună.

Șeherezada dădu pe gât ceașca de ceai rece. Resturile depuse pe fundul cești îi rămaseră printre dinți, simțind cum dulceața zahărului cristalizat se împletea cu gustul amărui al cardamomului.

Mâna îi tremura de emoție în clipa în care puse ceșcuța pe masă.

— Un timp, Tala se ocupă cu dragă inimă de conacul imens și magnific al soțului ei. Servitorii o tratau cu respect, iar ea își juca, cu o grație desăvârșită, rolul de amfitrioană, invitând la masă rude și prieteni, cărora le servea bucate alese sub bolta înstelată a cerului. Fiecare încăpere a conacului o fascina nespus de mult, deoarece soțul ei adusese, din peregrinările sale, lucruri de o frumusețe uluitoare, ce-i purtau imaginația spre lumi necunoscute. Dar, cu fiecare zi care trecea, încăperea din pivniță, unde nu avea voie să intre, începu să-i bântuie gândurile. S-o tulbure. Și s-o strige.

Khalid început și el să se agite pe loc, crispat la față.

— Într-o zi, în ciuda glasului rațiunii sale, trecu prin fața camerei ferecate. Fusese convinsă că auzise o voce care o striga. Încercă s-o ignore. Dar vocea se auzi din nou: „Tala!” Inima începu să-i bată năvalnic în piept. Cuprinsă de spaimă, puse mâna pe inelul cu chei. Își amintit însă de porunca soțului ei și urcă treptele în fugă. În noaptea aceea, nu putu să închidă ochii nici măcar o clipă. A doua zi, Tala coborî iar în pivniță. Și auzi din nou o voce care o striga pe același ton stăruitor: „Tala! Te rog!” De data aceasta, nu mai avea nicio umbră de îndoială. Era glasul unei fete tinere. Tala nu mai putea să-l ignore. Scoase de la brâu, cu mâinile fremătătoare, inelul cu chei, pe care îl scăpă însă pe podeaua din piatră. Când reuși, în cele din urmă, să aleagă cheia potrivită, degetele îi tremurară atât de tare, încât nu reușise s-o introducă în broască.

Șeherezada înghiți în sec, simțind cum gâtul îi ia foc. Khalid o scruta sfredelitor, cu mușchii întinși ca un arc.

Soțul tău nu știe să ierte.

Inima îi bătea nebunește în piept, dar Șeherezada continuă să-și depene povestea. Fără vreo clipă de șovăire.

Nu te voi lăsa să mă tratezi așa. Să-mi frângi inima.

Și să mă părăsești apoi pe vreun țărm pustiu.

— Încuietorile se deschiseră cu un zgomot răsunător, care o făcu pe Tala să se înfioare din cap până în picioare…, iar ea păși într-un întuneric de nepătruns. Primul lucru pe care-l observă fusese mirosul – ca de fier vechi și ruginit. Aerul din pivniță era cald și umed. Picioarele îi alunecară pe podeaua pivniței, iar duhoarea de putregai și leșuri în descompunere îi invadă nările.

— Șeherezada! o strigă Khalid, cu glas domol și primejdios.

Ea continuă să-și depene povestea, fără să-i pese de amenințarea voalată din vocea lui.

— Când ochii Talei se obișnuiseră cu întunericul înconjurător, văzu că picioarele îi înotau în sânge. Și de jur împrejurul ei… zăceau trupuri lipsite de viață. Trupurile unor femei tinere. Ale soțiilor lui Mehrdad…

— Șeherezada!

Bătăile frenetice ale inimii îi răsunau asurzitor în urechi în clipa în care Khalid se ridică în picioare, cu chipul răvășit de furie. Se aplecă deasupra ei, cu respirația întretăiată. Apoi, se îndreptă spre ușă.

Nu!

Șeherezada porni în fugă după Khalid, încercând să-l prindă din urmă. Când îl văzu punând mâna pe mânerul ușii, se năpusti asupra lui și îi cuprinse mijlocul cu brațele.

— Te rog! îl imploră ea.

El nu îi răspunse.

Șeherezada își lipi fața de spatele lui, iar lacrimile începură să-i brăzdeze obrajii – stânjenitoare, nedorite, dar nu se putea abține.

— Dă-mi cheia! îngăimă ea, printre suspine. Lăsă-mă să văd ce se află dincolo de ușa ferecată! Arată-mi că nu ești ca Mehrdad!

Când încercă să se elibereze din încleștarea ei, ea îl strânse și mai tare, refuzând să-i dea drumul.

— Dă-mi cheia, Khalid-*jan*! îl rugă apoi, cu glasul frânt.

Îl simți încordându-se la auzul cuvintelor pline de tandrețe. Apoi, după o clipă de tăcere, ce nu părea să se mai sfârșească, el oftă adânc și-și încovoie umerii în semn de capitulare.

Șeherezada îl luă în brațe, încleștându-și degetele pe pieptul lui.

— M-ai rănit aseară, Șeherezada, îi spuse el, încet.

— O știu prea bine.

— Nespus de tare.

Ea dădu din cap, cu chipul încă lipit de tunica lui.

— Și ai continuat să taci și să te porți de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, adăugă Khalid.

— N-am vrut să las lucrurile așa. Chiar voiam să vorbim. Dar am văzut atâta ură în ochii tăi.

— Există o mare diferență între a-ți dori să faci ceva și a trece cu adevărat la fapte.

Șeherezada încuviință din nou din cap.

El oftă din rărunchi și se întoarse cu fața spre ea.

— Ai dreptate. Aveam sufletul orbit de ură.

Îi cuprinse apoi chipul în palme și îi șterse lacrimile.

— Îmi pare nespus de rău că te-am rănit, îi spuse Șeherezada, cu ochi strălucitori.

Khalid își strecură mâna pe sub părul ei, poposind pe ceafă, și-și rezemă bărbia de creștetul ei.

— Și mie, *joonam*, îi răspunse el, în șoaptă. Tare, tare rău.

• Zarurile au fost aruncate

Jahandar stătea în umbra vestibulului de marmură al palatului din Taleqan, cu degetele mari de la ambele mâini agățate de eșarfa *tikka*, ce-i încingea brâul. Îl privea pe Rahim al-Din Walad coborând de pe armăsarul lui strălucitor, Akhal-Teke, și salutându-i din cap pe câțiva servitori care duceau în bucătării banițe cu grâne. Aceștia îi răspunseră la fel de surâzători și schimbară câteva amabilități cu tânărul de viță nobilă înainte de a-și vedea fiecare de drumul lui.

În clipa în care Rahim porni spre el, Jahandar ieși din umbra pilastrului de piatră, frumos lustruit, și i se ivi în cale.

— Rahim-*jan*! îl strigă el, tușind ca să-și dreagă glasul.

Uimit, Rahim făcu un pas în spate.

— Jahandar-*effendi*! Mă bucur să vă văd.

— Chiar așa? îl întrebă bătrânul, cu un zâmbet vag pe buze. Îți mulțumesc pentru că nu-mi spui în față ce crezi despre mine.

— Nu vă aflați într-o situație prea fericită, îi răspunse Rahim, schițând, la rândul lui, un zâmbet forțat.

— Nici pe departe. Acum, însă, mă simt ceva mai bine.

— Sunt fericit să aud asta, îi răspunse Rahim, dând aprobator din cap. Vestea îi va provoca o mare bucurie și Irsei, fără doar și poate.

Jahandar își drese din nou glasul, evitându-i privirea.

— De când ați venit din Rey, îi răspunse Rahim, scrutându-l cu ochi sfredelitori și reci, Irsa și-a petrecut marea majoritate a timpului în colțul îndepărtat de lângă fântână, pictând sau citind o carte. Probabil cea pe care i-ați dat-o Domnia Voastră.

— Firește. O carte despre ceaiuri, îi răspunse Jahandar, adâncit în gânduri.

Rahim își înclină, tăios, capul în fața lui. Apoi, când porni spre vestibul, Jahandar își ridică mâinile ca să-l oprească din drum.

— Dar de ce aveți palmele arse? îl întrebă Rahim, înspăimântat, privindu-i degetele presărate cu bășicuțe.

Jahandar clătină din cap, îndepărtându-i temerile cu un gest indiferent al mâinii, de parcă ar fi alungat un țânțar supărător.

— N-am ținut lampa cum trebuie în timp ce traduceam un text. Dar nu-ți face griji din pricina asta, Rahim-*jan*! Mi-am preparat deja în cameră o alifie tămăduitoare.

— Vă rog să fiți cu mare băgare de seamă, Jahandar-*effendi*! îl sfătui Rahim, cu o privire încruntată. Șazi îmi va face zile amare dacă vi se va întâmpla ceva cât timp veți sta aici. Iar nefericirea Șeherezadei va stârni mânia lui Tariq. Și nu-mi

surâde deloc ideea de a înfrunta niște draci împielițați de talia lor. Cum nu-mi place să am de-a face nici cu scorpionii, nici cu nisipurile mișcătoare.

— Mă consideri, probabil, un părinte deplorabil, nu-i așa? spuse Jahandar, oftând adânc și târșâindu-și picioarele.

— Vă iubiți copilele. De asta nu se poate nimeni îndoi. Dar nu pot să spun ce înseamnă să fii un tată bun.

— Ai avut mereu un suflet mare, Rahim-*jan*. Și ai fost întotdeauna un prieten de nădejde pentru Tariq și Șeherezada, spuse Jahandar, scrutându-l pe Rahim cu o privire neobișnuit de arzătoare.

— Vă mulțumesc, îi răspunse Rahim, crispat la față, vădit stânjenit de cuvintele bătrânului.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei.

Iar Jahandar înțelese că era timpul să treacă la fapte. Să dea un nou test. Un test de care se temea dintotdeauna, încă de când era copil. Așadar, își stăvili dorința de a da bir cu fugiții și de a se ascunde la adăpostul întunericului. Înăbuși glasul ce-i răsuna încă în minte… și îi spunea că nu era un luptător redutabil.

Ci doar un bătrân înarmat cu o carte.

— Știu că n-am niciun drept să cer ceva cuiva, Rahim al-Din Walad, începu Jahandar, ridicându-și cu fermitate bărbia acoperită de o barbă rară. Dar, ca tată, nu am de ales.

Rahim îl asculta în tăcere, trăgând cu grijă aer în piept.

— Știu că Tariq a plecat din Taleqan din cauza Șeherezadei, continuă el. Nu am de unde să știu ce planuri și-a făurit, dar n-am de gând să stau cu mâinile în sân în timp ce alții încearcă să-mi salveze copila. N-am fost în stare să fac de la bun început ce-ar fi trebuit să facă un tată – s-o împiedic să treacă la fapte. Voi face, însă, acum tot ce n-am făcut atunci. Nu pot să mă lupt cu aceeași cutezanță ca a voastră. Nu sunt la fel de puternic și de neînfricat ca voi. Nu sunt Tariq. Dar *sunt* tatăl Șeherezadei și mi-aș da și viața pentru ea. Vă rog să nu mă înlăturați! Să-mi împărtășiți planurile voastre și să-mi încredințați și mie un rol!

Rahim îl asculta în tăcere, adâncit în gânduri.

— Îmi pare rău, dar hotărârea nu îmi aparține, Jahandar-*effendi*.

— Înțeleg.

— Dar vă voi duce să-l vedeți pe Tariq atunci când împrejurările ne vor permite acest lucru.

Jahandar încuviință din cap, cu un licăr straniu și amenințător în ochi.

— Îți mulțumesc. Îți mulțumesc, Rahim-*jan*.

Rahim îi dărui din nou un zâmbet – sincer, de această dată. Își puse mâna pe umărul lui Jahandar, apoi făcu o plecăciune înaintea lui.

Jahandar rămase sub arcada vestibulului, încântat de victoria pe care o repurtase – de testul peste care reușise să treacă cu succes.

Își privi apoi palmele. Băsicuțe noi se formaseră peste cicatricele celor vechi, provocându-i dureri cumplite doar la o simplă atingere. Făgăduindu-i alte suferințe inimaginabile, pe care nu și le mai putea alina sacrificându-și mânecile veșmintelor.

Venise vremea.

Jahandar scrută curtea cu privirea, ațintindu-și ochii asupra intrării în bucătării.

Un simplu iepure nu va mai fi îndeajuns. Nu de *această* dată.

Avea nevoie de altceva – de ceva mai mult.

Mult mai mult.

• Șoimul și tigrul

Șeherezada stătea rezemată de balustrada de marmură a balconului ei și privea razele de soare ce se reflectau în unduirile apelor din bazine, stârnite de o adiere blândă de vânt.

Dar nu priveliștea asta atrase interesul Șeherezadei.

Oaspeții care soseau necontenit la palat i se păreau mult mai fascinanți.

Era o adevărată menajerie a absurdului.

Un tânăr vădit iritat intră în curte însoțit de o suită de servitori, care așteptau, fiecare în parte, să-i scoată un anumit articol vestimentar. Unul îl ajută să-și îndepărteze una dintre manșetele de piele *mankalah*. Altul îi scoase cealaltă manșetă. Și *rida*'. Apoi veni rândul ciubotelor, pe care le înlocuise iute cu o pereche de sandale imaculate. Servitorii îi aranjaseră veșmintele cu multă migală înainte ca tânărul să coboare de pe armăsarul său.

Un alt bărbat – mare cât alți trei pui laolaltă – se legăna pe coama unui elefant cu colți încovoiați, care păși încet și greoi pe pietrele de granit. Acesta avea o mustață unsă cu uleiuri speciale, ale cărei vârfuri răsucite în sus fremătau la cea mai ușoară mișcare, și purta pe frecare deget în parte câte un inel imens, încrustat cu diverse nestemate, care străluceau amețitor în bătaia razelor de soare.

Șeherezada își rezemă bărbia în căușul palmei și-și înăbuși un chicotit.

Un alt nobil intră în galop în curte, călare pe un animal ce-i era cu totul necunoscut Șeherezadei. Avea mărimea și constituția unui cal, dar blana îi era vărgată, cu dungi albe și negre. Animalul dădea nervos din copite și fornăia zgomotos, agitându-și gâtul dintr-o parte într-alta. Când îl văzu, Șeherezada o chemă iute pe Despina.

— N-ar trebui să stai aici, îi spuse servitoarea, clătinând din cap.

— De ce nu? o întrebă Șeherezada, cu un gest indiferent al mâinii. Nu e niciun pericol. Toată lumea predă armele în fața porților palatului.

— Cât aș vrea să te fac să înțelegi! Nu ești o fată oarecare, pusă pe năzbâtii, care privește un spectacol distractiv. Ești suverana lor.

— Au venit aici pentru mizerabilul de sultan al Parției, nu pentru mine, îi răspunse Șeherezada, aplecându-se și mai mult peste balustradă. Despina, l-ai văzut pe neghiobul ăla călare pe cămilă? Cel cu clopoțeii de alamă, care se scobea cu degetul în nas?

Despina își dădu ochii peste cap.

Iar Șeherezada îi ignoră privirea încruntată.

I-o ignoră pentru că avea nevoie de un moment de bucurie, un moment lipsit de temeri și de griji. Voia să joace rolul unei fetițe prostuțe, uitând, fie și numai pentru o clipă, de viața pe care o ducea într-un palat de marmură, purtând nestemate la gât și privindu-și chipul printre undele strălucitoare ale apei din havuzul ce i se întindea la picioare.

Încătușată într-o căsnicie tot mai încordată…

Cu un soț care refuza s-o mai atingă. Care nu îndrăznea nici să se apropie de ea, cu atât mai puțin să-i mai și împărtășească tainele sufletului.

Șeherezada își încleștă dinții.

Încă de acum două săptămâni, din seara în care îi depănase povestea Talei și a lui Mehrdad, Khalid venea să ia masa împreună cu ea și să se desfete cu o nouă poveste. O asculta de la distanță, o antrena în conversații prețioase și îi împărtășea observațiile spirituale și obiective pe care le făcuse pe parcursul zilei.

Apoi, pleca, iar Șeherezada îl revedea abia în seara următoare.

„*Soțul tău nu știe să ierte*."

La auzul cuvintelor, ce-i răsunau încă în minte, strânse cu atâta putere în mâini balustrada de piatră, încât sângele i se scurse din degete.

— Cine sunt neghiobii ăștia? o întrebă apoi pe Despina, cu un zâmbet palid pe buze.

— Majoritatea sunt nobili supuși califului, îi răspunse servitoarea, cu o grimasă pe chip. Fiecare emir din Khorasan a primit invitația de a se înfățișa la palat.

Șeherezada simți un nod în gât. Se întoarse iute cu fața spre slujnica ei.

— Poftim? îngăimă ea, în șoaptă.

— Ți-am spus deja, îi răspunse Despina, înclinându-și capul într-o parte. Dar nu mă asculți niciodată. Întrunirea de astăzi nu se datorează prezenței sultanului Parției. Califul vrea să-și prezinte regina supușilor lui. Și pentru această ocazie, i-a invitat pe toți nobilii din regat. Ca să te cunoască.

Șeherezada simți cum spaima i se cuibărește în suflet.

Tariq n-ar putea să vină. E nobil, dar nu emir. Nu încă.

N-ar îndrăzni să facă asta.

Predica Despinei, ce nu părea să se mai sfârșească, își pierdu tâlcul printre gândurile fremătătoare ale Șeherezadei.

Până în clipa în care, din înaltului cerului, se auzi un strigăt răsunător și familiar.

Șeherezada își strânse mâinile în pumni și se întoarse din nou cu fața spre balustradă, rugându-se cu ardoare ca…

O, nu!

Murgul negru al-Khamsa al primei ei iubiri tropăia cu copitele pe pietrele de granit.

Tariq Imran al-Ziyad.

— Măi să fie! exclamă Despina.

Chiar dacă Tariq nu și-ar fi strunit armăsarul în clipa aceea și nici n-ar fi fluierat spre înaltului cerului, tot ar fi atras atenția. Căci, în ciuda veșmintelor prăfuite și murdare, rămânea o figură impunătoare. Cu umerii lați, cu pielea arsă de soarele deșertului și cu ochii zugrăviți în nuanțele argintului și ale cenușii, întorcea toate privirile fără să-și dea seama de asta. Umbra palidă a bărbii ușor nerase, ce-i învăluia maxilarul, îi scotea și mai mult în evidență trăsăturile cioplite parcă în piatră de dalta măiastră a unui sculptor.

În clipa în care Zoraya se năpusti din ceruri, așezându-i-se pe brațul întins și protejat de manșeta *mankalah*, Tariq își ridică ochii.

Și o zări pe Șeherezada.

Privirea lui era duioasă ca o mângâiere.

Șeherezada simți cum inima îi bate năvalnic în piept, cuprinsă de teamă.

O teamă, care nu se compara însă cu hangerul tăios al unei spaime inimaginabile și nici cu țipătul înfricoșător pe care și-l înăbuși la vederea scenei ce se desfășura sub ochii ei…

Khalid își făcu apariția în curte călare pe un armăsar arab, negru ca abanosul…

Se afla acum doar la o azvârlitură de băț de prima ei iubire.

Șeherezada dispăru de la balcon.

Cu atât mai bine, gândi Tariq.

Căci, indiferent cu cât nesaț își dorea s-o soarbă din priviri, nu era momentul pentru desfătări.

În fața lui, se afla însăși ținta pe care o viza.

Khalid Ibn al-Rashid.

Ucigașul Shivei. Și soțul Șeherezadei.

Tariq apucă hățurile cu mâna liberă.

Monstrul trecu prin fața lui, călare pe un armăsar arab, negru ca abanosul, de o frumusețe rară. *Rida*' lui neagră îi flutura în bătaia vântului. O ură viscerală îi sfâșia sufletul lui Tariq. În clipa în care califul se opri în mijlocul curții și-și dădu pe spate gluga mantiei, Tariq își strânse mâinile în pumni, spumegând de furie.

Își imagina lovindu-l fără milă, cu tot cu atitudinea lui regală și maiestuoasă, până nu mai rămânea nimic de el decât un morman de oase frânte și sângerânde.

În dreapta monstrului, se afla un tânăr cu părul castaniu și ondulat, ce-avea întipărit pe buze un zâmbet arogant și purta o armură cu însemnele Gărzii Regale. În stânga, era un bărbat mai în vârstă, ce-avea brodat pe mantie un balaur auriu – simbolul statutului său de *shahrban* al orașului Rey.

Când larma din curte se mai domoli, califul începu să vorbească.

— Bine ați venit în Rey!

Avea o voce surprinzător de modestă.

— Sper că ați avut parte de o călătorie liniștită și lipsită de primejdii. Este o onoare să vă găzduim cu această ocazie și vă mulțumim pentru că faceți tot ce vă stă în putință să întruchipați și să înfățișați – în toate zilele trecute, prezente și viitoare – măreția Khorasanului celor care știu să vadă.

Cuvintele îi fuseseră întâmpinate cu urale și aplauze.

— Vă întâmpin din nou cu brațele deschise în casa mea. Nutresc, din tot sufletul, speranța că, atunci când veți pleca, veți ajunge s-o iubiți la fel de mult ca și mine. Este orașul copilăriei mele. Și orașul reginei mele, continuă monstrul, după o scurtă ezitare.

Auzindu-i spusele, oamenii izbucniră într-un cor de ovații încurajatoare, dar și încărcate de curiozitate. Tânărul arogant din dreapta califului afișă un rânjet pe buze, vădit satisfăcut de cuvintele suveranului său, în timp ce *shahrban*-ul scoase un oftat adânc de resemnare.

Tariq își adună întreaga putere a voinței ca să-și desprindă privirea de la Khalid pentru a nu atrage inutil atenția asupra sa. Ura pe care o simțea devenise aproape palpabilă. Îi măcina sufletul și îi stârnea gânduri criminale.

Dar moartea era o variantă prea simplă pentru un monstru ca el.

Îndrăznea s-o expună pe Șeherezada ca pe un trofeu pe care îl câștigase?

Zoraya își flutură aripile pe manșeta stăpânului ei, simțindu-i furia clocotitoare. Tariq o mângâie ca s-o liniștească, în timp ce califul părăsi curtea, însoțit de suita lui impunătoare.

Nu era deloc impresionat de spectacolul oferit.

Rahim era un călăreț mult mai iscusit. Califul din Khorasan era doar un călăreț bun, nimic mai mult. În ciuda expresiei sale întunecate, posomorâte și sumbre și a zvonurilor legate de brutalitatea lui inimaginabilă, dar și de măiestria cu care mânuia sabia, nu părea să inspire deloc teamă. Părea mai degrabă plictisit de viață. Plictisit și cumplit de istovit.

Tariq zâmbi batjocoritor, căci ura i se împletea acum cu disprețul.

Monstru? Nici vorbă! Mai degrabă, un rege-băiețandru.

Și încă unul deja mort.

• Două săbii încrucișate

Încă un moment ca acela, și Șeherezada nu-și va mai putea înăbuși strigătul de disperare.

Nu va mai putea să stea cu mâinile în sân, țintuită în odaia ei, în timp ce undeva, în palat, un tânăr nesăbuit, însoțit de un șoim, și un suveran iute la mânie, înarmat cu două săbii…

— Stai cuminte! îi porunci Despina, apucând-o de bărbie cu mâna stângă și atingându-i din nou pleoapele cu pensula de ochi.

Șeherezada scrâșni din dinți.

— Ești o adevărată pacoste, mormăi Despina.

Apoi, după ce-și încheie misiunea, făcu un pas în spate și dădu din cap, satisfăcută de propria-i creație.

— Pot să plec acum? o întrebă Șeherezada, dându-și la o parte de pe față o șuviță de păr, rebelă și strălucitoare.

— Cât de răsfățată ești! N-ai putea să ai măcar amabilitatea de a te preface impresionată de strădania mea? ripostă Despina, apucând-o de mână și târând-o în fața oglinzii din colțul cel mai îndepărtat al camerei.

— Despina, o să ajung târziu la…

— Privește-te puțin, Șeherezada al-Khayzuran!

Când își îndreptă privirea spre imaginea din oglinda cu rame lustruite din argint, Șeherezada căscă ochii mari cât cepele.

Aproape că nu mai recunoștea nimic din înfățișarea-i obișnuită.

Despina se întrecuse pe sine. Căci o înveșmântase într-o pereche de șalvari de mătase de un negru strălucitor, asortați cu o tunică de aceeași culoare, și înlocuise mantia țesută cu fir de aur sau argint cu o capă fără mâneci, în nuanța azurie a ochilor Despinei. Ea se asorta cu safirele scânteietoare ce-i împodobeau urechile. În locul salbei de nestemate ce-i încingea fruntea, Despina îi împletit prin păr mici șiraguri de mărgelușe din obsidian. Acestea, în bătaia razelor de soare, confereau buclelor de păr o strălucire aparte, învăluindu-le în valuri de umbre.

Pentru a-și desăvârși opera, Despina îi conturase genele cu un strat gros de kohol și îi creionase pleoapele dinspre colțul de interior al ochiului către exterior, creând astfel iluzia ochilor de pisică.

Efectul era… izbitor, asta ca să folosim un eufemism.

— Fără coliere în seara asta? îngăimă, uluită, Șeherezada.

— Nu. Și așa nu-ți plac. Cel puțin, asta susții și o faci extrem de convingător.

— Am brațele goale.

— Da.

Șeherezada își plimbă degetele pe țesătura fină și strălucitoare a mantiei sale. Mâna stângă îi era împodobită cu câteva brățări încrustate cu diamante negre.

— În seara asta vei întoarce toate privirile. Nu vor reuși să te uite prea ușor. Și nici nu trebuie s-o facă. Doar ești mireasa califului din Khorasan și ai câștigat încrederea unui suveran, îi spuse Despina, punându-i mâna pe umeri și râzând în fața imaginii lor reflectate în oglindă. Și mai important este că i-ai cucerit inima, continuă ea, aplecându-se ușor și coborând vocea. Dar cel mai important este faptul că ai reușit să te impui, inspirând teamă și respect deopotrivă.

Șeherezada îi dărui un zâmbet… neobișnuit de trist.

De data asta, te înșeli amarnic.

— Îți mulțumesc, îi spuse ea, strângându-i mâna Despinei. Îmi pare rău că nu te-am ascultat cu mai multă atenție când stăteam pe balcon ceva mai devreme. Nu e o scuză pentru bătaia de cap pe care ți-am dat-o toată ziua, dar…

Despina izbucni în râs – un adevărat balsam pentru freamătul lăuntric al Șeherezadei.

— Nu-i nimic, sunt obișnuită. Ține capul cât mai sus astăzi și te iert de toate păcatele!

Șeherezada încuviință și se îndreptă spre ușa dormitorului său. Rajputanul o aștepta în prag ca s-o însoțească pe coridoarele boltite de marmură. Când își ațintă privirea asupra ei, scrutând-o de sus, cu statura lui impunătoare, strânse, pentru o clipă, din ochii lui întunecați ca noaptea, iar ea văzu în adâncurile lor o umbră de prietenie. Apoi, el porni pe holurile labirintice ale palatului.

După ce dădură și ultimul colț, Șeherezada încremeni pe loc.

Khalid stătea în fața unor uși duble, poleite cu aur, care erau de trei ori mai înalte ca el. Erau străjuite, de-o parte și de alta, de ființe imaginare, sculptate în piatră, cu trup de taur, aripi de vultur și cap de om.

Când le auzi pașii, se întoarse cu fața spre ei, iar Șeherezada rămase aproape fără suflare.

Pânza tunicii sale *qamis* era atât de fin țesută, încât părea să reflecte strălucirea palidă a torțelor de pe coridor. Făcliile lor dădeau viață trăsăturilor sale dăltuite parcă în piatră. Plăselele sabiei lui erau prinse de brâul încins cu eșarfa *tikka* în nuanțe stacojii. Purta o mantie bogat ornamentată, în tonalități de bej și cafeniu, ce-i scoteau și mai mult în evidență ochii ca de chihlimbar, făcându-i să pară arzători și învolburați ca talazurile mării. Poate chiar iluzorii.

Și erau acum ai ei. Încă din clipa în care se întoarse și văzu.

Când se apropie de el, Șeherezada încetini pasul, simțind cum teama se transformă ușor-ușor într-o liniște stranie.

Schiță un zâmbet.

Iar el îi întinse mâna.

Când i-o cuprinse într-a ei, observă că, pe degetul inelar al mâinii drepte, purta un inel masiv din aur mat. Acesta avea încrustate două săbii încrucișate. Șeherezada își plimbă degetul peste ele.

— Este pecetea mea, îi explică Khalid. Sunt…

— Două *șamșire* gemene.

— Da.

Șeherezada își ridică privirea spre el, întrebându-se cu teamă dacă răspunsul ei nu-i va stârni suspiciuni și nu va dori să afle de unde îi știa secretul.

Dar chipul îi rămase la fel de neclintit.

— Generalul ți-a spus că am văzut întrecerea sportivă, nu-i așa? îl întrebă ea, fără ocolișuri.

— Firește, îi răspunse el, cu o grimasă în colțul gurii.

— Firește, repetă Șeherezada, cu năduf.

— Ești frumoasă, îi spuse apoi, împletindu-și degetele cu ale ei.

— Și tu ești frumos.

— Ești pregătită?

— Dar tu ești?

Khalid îi răspunse printr-un zâmbet. Îi duse apoi mâna la buze și i-o sărută.

— Îți mulțumesc, Șazi, pentru că îmi ești alături.

Ea încuviință din cap, fără să mai spună nimic, căci nu-și mai găsea cuvintele.

Khalid făcu câțiva pași, iar rajputanul deschise una dintre ușile imense. Ținându-i mâna într-a lui, califul o conduse pe Șeherezada pe un palier ce ducea spre o scară imensă, cu două ieșiri, construită sub forma unor brațe deschise. Ea ezită pentru o clipă, gândindu-se că poate ar trebui să coboare separat treptele, dar Khalid o strânse de mână și porni pe scări împreună cu Șeherezada. Aruncându-și privirea peste umăr, zări un crâmpei din mantia-i albastră de damasc, ce-i flutura în aer ca valurile învolburate ale unei mări de marmură.

Când ajunseră la baza treptelor, priveliștea o lăsă din nou fără suflare.

Sala tronului din palatul orașului Rey era, fără îndoială, cea mai mare din câte văzuse vreodată. Podeaua, acoperită cu pietre albe și negre, așezate în diagonală, se întindea cât vedeai cu ochii. Pereții, înalți de nici nu mai reușeai să-i cuprinzi cu privirea, erau împodobiți cu basoreliefuri uluitoare, ce înfățișau minotauri surprinși în luptă și femei înaripate, cu

cosițe lungi, plutind pe aripile vântului. Șeherezada trebuia să-și întindă gâtul ca să vadă vârfurile pilaștrilor sculptați, ce susțineau greutatea covârșitoare a tavanului. Fiecare pilastru era străjuit, de-o parte și de alta, de câte un leu cu două capete, din gurile căruia ieșeau torțe de fier.

În mijlocul sălii imense, se afla o porțiune mai înaltă, de formă triunghiulară, acoperită cu un baldachin, pe care erau așezate câteva mese scunde. Tronul era presărat cu perne țesute din materiale fine și catifelate, zugrăvite în culori bogate și strălucitoare. Petalele proaspete de trandafiri, dar și de iasomie uscată răspândeau în aer miresme amețitoare, îmbătându-le simțurile celor aflați în preajmă.

Oaspeții se plimbau de colo până colo, așteptând ca suveranii lor să-și facă apariția.

Tariq!

Teama i se cuibări din nou în suflet.

Îi simțea privirea scrutătoare a lui Khalid ațintită asupra ei. O strânse ușor de mână, încurajând-o astfel printr-un simplu gest de tandrețe.

Șeherezada își întoarse capul spre el, cu un zâmbet șovăitor pe buze.

— Cu voia oaspeților noștri de seamă…, răsună în clipa aceea o voce de undeva de sus.

Toate privirile se ațintiseră asupra lor.

— Califul din Khorasan, Khalid Ibn-Rashid… și soția califului, Șeherezada al-Khayzuran.

Oaspeții își întindeau gâturile sau își contorsionau trupurile în fel și chip ca să-i vadă mai bine. Ea zări, în cele din urmă, cu coada ochiului, o privire argintie, ce o scruta din cap până în picioare, admirându-i ținuta strălucitoare și… zăbovind apoi asupra degetelor ei împletite cu cele ale lui Khalid.

Apoi, ochii argintii dispărură în mulțime.

Lăsând în urmă numai teamă.

Te rog! *Nu aici*! *Nu spune nimic*! *Și nici nu încerca să faci ceva*!

Revăzu pentru o clipă încăierarea de acum câteva săptămâni din suk.

Armele superficiale ale atacatorilor aflați sub aburii licorilor bahice…

Și *șamșir*-ul primejdios pe care califul îl ascundea sub mantie.

Dacă vei îndrăzni să-l amenințI pe Khalid, te va ucide, Tariq. Fără să stea nici măcar o clipă pe gânduri.

Khalid se îndreptă spre zona tronului și-și ocupă locul la masa aflată în mijlocul celorlalte. Șeherezada își eliberă mâna

din strânsoarea lui și se așeză în dreapta califului, cu gândurile învolburate.

Nu pot să-l caut pe Tariq. Am mâinile legate. N-aș face altceva decât să înrăutățesc lucrurile.

Ce plănuiește oare?

— Locul acesta este liber? o întrebă Jalal, cu un zâmbet pe buze.

Șeherezada își ridică privirea spre el, clipind nedumerită.

— Depinde. Îți este destinat?

El se așeză lângă ea.

— Dar nu ți-am acordat permi…

— Să aveți o seară bună, *sayyidi*! spuse Jalal, cu glas tare.

Șeherezada strâmbă din nas.

— Nu vă mai strâmbați, draga mea stăpână! Vă stricați fețișoara cea drăguță, o tachină el.

— O seară bună și ție, Jalal. Și nu sunt deloc de acord cu tine, îi răspunse Khalid, în barbă.

— Îmi cer iertare atunci, ripostă Jalal, râzând cu poftă. Dacă îmi permiteți să fac o mică observație, *sayyidi*: cred că în momentul de față noțiunea de frumusețe capătă noi valențe pentru toți bărbații de aici.

Despina avea dreptate. Flirtează și când doarme.

— Încetează! îi porunci Șeherezada, roșie în obraji, privindu-i chipul arogant.

— *Așa*… e mult mai bine, îi răspunse Jalal.

— Măcar în privința asta suntem de acord, ripostă Khalid, cu ochii ațintiți asupra Șeherezadei.

Jalal se rezemă de perne, cu un zâmbet satisfăcut pe buze și cu mâinile împreunate pe abdomen.

— Cu voia oaspeților noștri de seamă…, repetă vestitorul.

Și toate privirile se întoarseră din nou spre treptele construite sub forma unor brațe deschise.

— Sultanul Parției, Salim Ali el-Sharif.

În clipa în care Jalal se ridică în picioare, înjurând în barbă, Șeherezada se rezemă cu mâinile de jilț, încercând să se ridice și ea.

Khalid o opri însă imediat.

Când îi întâlni privirea, califul clătină ușor din cap, strângând din ochi. Își plimbă apoi degetul pe brațul ei, provocându-i un nod în stomac. Și-l retrase însă iute, afișând din nou pe chip masca indiferenței.

Când marea de oameni se depărtă din fața lor, Șeherezada îl zări pentru prima oară pe cel care voia să domnească peste regatul lui Khalid sub pretextul obârșiei sale nelegitime. Unchiul care o împroșcase cu noroi pe mama califului.

Sultanul care ar face orice ca să pună mâna pe un alt regat.

Salim Ah el-Sharif era un bărbat atrăgător, cu un maxilar puternic, cu părul ușor nins, cu o mustață minuțios îngrijită și niște ochi de un cafeniu-închis, înșelător de calzi. Era elegant și părea să se bucure de o sănătate de fier. Mantia-i, de culoarea cărbunelui, avea gulerul și tivul elaborat brodate, iar iataganul prins de șold avea plăselele din aur masiv, încrustate cu un smarald de mărimea pumnului unui copil.

Mergea cu pași încrezători, ai unui om lipsit de griji, iar când ajunse în dreptul lor, se așeză pe pernele goale de lângă Khalid.

După sosirea lui Salim, oaspeții începură să se așeze la mese. Șeherezada îndrăzni, în cele din urmă, să scruteze sala cu privirea și descoperi cu stupoare că Tariq stătea destul de aproape de ei, putând să audă ce vorbeau. Când privirile li se întâlniră, văzu pe chipul lui o expresie primejdios de familiară – scăldată în amintirile dureroase ale unor îmbrățișări furate – iar Șeherezada se uită imediat în altă parte.

Încetează! *Te implor, Tariq, nu face asta*! *Dacă te vede privindu-mă în felul acesta, Khalid… Of cum nu înțelegi ce se întâmplă*!

Nu-i scapă nimic.

Iar tu îți pui viața în pericol.

— Khalid-*jan*! spuse sultanul Parției, cu falsă amabilitate, dezvăluindu-și în toată splendoarea lor dinții albi și fioroși, ca ai unui lup. N-ai de gând să-mi faci cunoștință cu noua ta soție?

În acest timp, *shahrban*-ul se așeză lângă Salim, învăluit, ca de obicei, în armura prudenței și suspiciunii.

Khalid își ațintи ochii sfredelitori asupra lui Salim și schiță un zâmbet fals și glacial ca o furtună de zăpadă de pe vârful unui munte.

— Firește, unchiule Salim. Este un privilegiu pentru mine să ți-o prezint, îi răspunse Khalid, întorcându-se spre mireasa lui. Șeherezada, acesta este unchiul meu prin alianță, Salim Ali el-Sharif. Unchiule Salim, aceasta este soția mea, Șeherezada.

Salim îi aruncă o privire plină de înverșunare, aproape dușmănoasă, pe care Șeherezada o consideră dezarmantă. O țintui cu ochii lui, fără niciun pic de carismă.

— E o plăcere să vă cunosc, Domnia Voastră, îi răspunse Șeherezada, cu un zâmbet pe buze, aplecându-se în fața lui în chip de închinăciune.

— Pe toți sfinții, Khalid-*jan*! E o adevărată minune!

Deși Salim se uita la ea, i se adresa lui Khalid, tratând-o pe Șeherezada ca pe o tapiserie ce împodobea pereții palatului nepotului său. Acest lucru o deranja nespus de tare.

Șeherezada îl privea cu același zâmbet pe buze.

— O minune înzestrată cu ochi și urechi, Domnia Voastră.

Khalid continuă să se uite undeva într-un punct mort, dar trăsăturile-i ca de gheață păreau să se topească sub imperiul răspunsului ei plin de duh.

Salim căscă ochii mari și un licăr apăru pentru o clipă în adâncurile lor ascunse sub masca unei amabilități prefăcute. Izbucni într-un râs la fel de fermecător cum îi era și vocea. Și la fel de exagerat.

— Nu e doar frumoasă, ci și iscusită la vorbă. O combinație interesantă! Sunt convins că n-o să mă plictisesc deloc învățând să te cunosc, draga mea Șeherezada.

— Abia aștept, Domnia Voastră, îi răspunse ea.

Deși zâmbetul pe care îl afișă nu îi stărui nici măcar o clipă pe buze, nu exista nicio îndoială – îl irita cumplit de tare.

— Și eu, îi răspunse el, cu glasul lin și suav.

— Cu voia oaspeților noștri de seamă, răsună din nou glasul vestitorului, vă poftim acum la masă!

Servitorii începură atunci să coboare cele două scări sub forma unor brațe deschise, ținând deasupra capetelor tăvi aburinde. Când ajunseră cu toții în fața platformei, așezară tipsiile cu bucate înaintea fiecărui oaspete – orez aromat asezonat cu mărar proaspăt și boabe de fasole fava, friptură de miel în sos de turmeric cu ceapă caramelizată, frigărui de pui cu roșii coapte, legume proaspete asezonate cu mentă și pătrunjel, măsline marinate în ulei de cea mai bună calitate, lipii *lavash* însoțite de rotițe de brânză de capră și nenumărate dulcețuri…

Șeherezada nu mai văzuse nicicând o masă atât de îmbelșugată.

În aer pluteau arome îmbătătoare de condimente, iar sala vibra de freamătul necontenit al oaspeților. Șeherezada rupse o bucată dintr-o lipie *lavash* și gustă din sosul condimentat de gutui, care devenise mâncarea ei preferată de când venise la palat. În timp ce mânca, scrută din nou camera cu privirea. Tariq vorbea cu un bărbat mai în vârstă care stătea în stânga lui. Când îi simți ochii ațintiți asupra sa, Tariq își întoarse capul spre ea, iar Șeherezada se văzu nevoită, din nou, să-și mute privirea în altă parte.

Khalid își turnă o cupă de vin și se rezemă de perne, fără să se atingă de bucatele din farfurie.

— Nu ai poftă de mâncare, dragă nepoate? îl întrebă Salim, ridicând din sprâncene. Poate că ți-a dispărut într-un mod misterios. Se mai întâmplă când ți-e sufletul… învolburat.

Khalid ignoră încercarea lui Salim de a-l hărțui, preferând în schimb să ia o înghițitură de vin.

— Sau… poate că ți-e teamă că ți se va întoarce stomacul pe dos în urma unei reacții inexplicabile, continuă Salim, râzând singur de propria-i glumă și făcându-i cu ochiul Șeherezadei.

Cât de nesuferit poate să fie!

Șeherezada luă atunci o măslină din farfuria lui Khalid. Susținându-i privirea lui Salim, băgă măslina în gură și mestecă.

— Bucatele mi se par foarte bune, Domnia Voastră. Nu știu la ce reacție inexplicabilă vă referiți, dar pot să vă asigur că mâncarea nu reprezintă vreun pericol, îi răspunse ea, făcându-i cu ochiul. Vreți să gust și din bucatele Domniei Voastre, dragă unchiule?

Auzindu-i spusele, Jalal izbucni în hohote de râs. Până și *sharban*-ul fusese nevoit să-și lase capul în pământ ca să-și ascundă zâmbetul.

Pe chipul lui Khalid apăru umbra unui surâs.

Undeva în apropiere, cineva trânti cu violență un pocal pe masă.

Te rog, Tariq! *Stai cuminte*! *Nu face scene*!

— Tare iscusită mai ești la vorbă, draga mea Șeherezada! spuse Salim, cu un zâmbet pe buze. Te-aș întreba unde ai găsit-o, Khalid-*jan*, dar…

Califul strânse mâna dreaptă în pumn, iar Șeherezada își stăvili cu greu dorința de a-i înfige un cuțit în ochi.

— De ce vreți să știți unde m-a găsit, Domnia Voastră? Vă aflați cumva în târg și doriți să cumpărați ceva? îl întrebă ea, cu nonșalanță.

— Poate că da, îi răspunse Salim, cu ochii scăpărând scântei. Mai ai rude, draga mea? Vreo soră cumva?

Știe că am o soră. Îmi amenință… familia?

Șeherezada își aplecă capul într-o parte, înăbușindu-și temerile.

— Da, am o soră, Domnia Voastră.

Salim își rezemă coatele pe masă și începu s-o analizeze cu o privire amuzată, dar amenințătoare ca cea a unui prădător.

Khalid îl urmărea pe sultanul Parției cu ochii sfredelitori și mușchii încordați ca un arc. Își îndreptă mâna spre Șeherezada. Discuțiile din jurul lor încetaseră de câtva timp sub imperiul tensiunii tot mai apăsătoare ce plutea în aer.

— Dar nu ți se par suficient de primejdios, Șeherezada? o întrebă Salim, pe un ton glacial. Poate că sunt prea tolerant cu femeile care au trecut prin viața mea? Prea dornic să le las să trăiască?

Auzindu-i vorbele sarcastice, oaspeții icniră speriați, iar murmurele lor sfâșiară liniștea din sală ca valurile înspumate

ale unei mări învolburate. Jalal oftă din rărunchi și înjură în barbă, stârnind privirile mustrătoare ale tatălui său.

Șeherezada își înăbuși furia și îi dărui un zâmbet luminos ca strălucirea soarelui.

— Nu, unchiule Salim. Sunteți doar prea bătrân.

În sală se lăsă o tăcere mormântală.

Și atunci, bărbatul corpolent, ce purta câte un inel pe fiecare deget, izbucni în râs, agitându-și vârfurile mustății răsucite în sus. I se alătură apoi și nobilul care își făcu apariția la palat călare pe un cal vărgat, cu dungi în alb și negru. În curând, și ceilalți oaspeți izbucniră în hohote răsunătoare de râs.

Dar cel care râdea cel mai tare, acoperindu-i pe ceilalți, era chiar Salim. Numai cei care îi stăteau în preajmă îi văzură privirea ucigătoare pe care i-o arunca soției califului din Khorasan. Numai cei care îl cunoșteau prea bine îi simțeau mânia clocotitoare, stârnită de noua turnură a împrejurărilor.

Și numai cei care priviră spectacolul cu atenție îl văzură pe califul din Khorasan rezemându-se de perne și jucându-se cu brățările de pe mâna soției sale.

Tânărul cu ochii argintii era unul dintre ei.

• Dansul

Pe când masa se apropie de sfârșit, câțiva muzicanți se adunară în colțul unei estrade. Un bărbat cu o barbă deasă își verifică instrumentul – *kamancheh* – ca să vadă dacă era acordat, în timp ce o femeie tânără își reglă pentru ultima oară *ney*-ul din trestie. Un bărbat mai în vârstă își rezemă *tombak*-ul de șoldul stâng și începu să-i lovească suprafața perfect întinsă… încet la început, apoi din ce în ce mai repede, dând naștere unui ritm alert. Acesta se contopi cu sunetele vesele ale *santur*-ului, prinzându-i în mrejele lor pe toți cei patru muzicanți. Ei se lăsară purtați pe aripile muzicii. Și ale ritmurilor încântătoare.

Apoi, o apariție uluitoare se ivi din cealaltă parte a scenei.

Oaspeții murmurară uimiți, nevenindu-le să-și creadă ochilor.

Jalal oftă adânc. Iar Khalid își mută privirea în altă parte.

Căci era, fără umbră de îndoială, cea mai frumoasă fată pe care Șeherezada o văzuse vreodată.

Purta o tunică de mătase, de un roșu aprins, ce nu lăsa prea mult loc imaginației, și o fustă lungă și vaporoasă, brodată cu modele complexe și fascinante. Buclele-i spiralate, în nuanțele lemnului de mahon, îi cădeau în cascadă până la brâu, scăldate în lumina roșiatică a torțelor. Orice pictor ar fi căzut în genunchi în fața chipului ei de o frumusețe desăvârșită – avea pomeții înalți, tenul fără cusur, sprâncene arcuite și gene negre, ce-i fluturau deasupra ochilor revoltător de mari.

Și fata începu, firește, să danseze.

Se unduia ca un șarpe, contorsionându-se în fel și chip pe ritmurile amețitoare ale muzicii. Formele trupului ei păreau modelate de însăși zeița Lunii. Mâinile și șoldurile te ademeneau, te implorau și… te îmbătau cu mișcările lor seducătoare. Se ondula și se legăna cu gesturi aproape nepământene.

Și nedrepte.

În timp ce fata se apropia, cu dansul ei hipnotic, de zona tronului, Șeherezada se încorda ca un arc, înțelegându-i mesajul.

Dansează… dansează pentru Khalid.

Fără umbră de îndoială. Căci își ținea ochii ațintiți asupra califului din Khorasan, dezvăluindu-i în adâncurile lor dorințele-i interzise. La fiecare unduire pe care o făcea, părul bogat îi învăluia umerii, iar nestematele ce-i încingeau mijlocul dansau cu frenezie alături de ea într-o dulce abandonare.

Când îi zâmbi lui Khalid, de parcă ar fi împărtășit o viață plină de secrete, prin fața ochilor Șeherezadei se derulară imagini tulburătoare – și în majoritatea dintre ele buclele fermecătoare ale fetei, în nuanțele lemnului de mahon, sfârșeau în mâinile ei.

Cum de sunt atât de fraieră? *Nu face altceva decât să danseze.*

Nu contează. Nimic din toate astea nu contează.

Șeherezada trase adânc aer în piept și îi evită privirea. Când Jalal începu să râdă, îl străfulgeră cu o privire ucigătoare, simțind cum obrajii îi iau foc.

Fata își încheie dansul la o aruncătură de băț de estradă, cu mâinile ridicate deasupra capului și cu buclele-i ademenitoare aruncate peste umăr.

Minunat! *Acum, du-te acasă*!

Fata, însă, se îndreptă spre ei, legănându-și în continuare șoldurile, chiar și fără muzică. Se opri exact în fața Șeherezadei.

Și zâmbi.

— Bună, Khalid, spuse ea, cu glasul fin ca mătasea și dulce ca păcatul.

Khalid respiră ușor înainte de a-și ridica ochii ca de tigru.

— Bună, Yasmine.

•

Iritată nu era cuvântul potrivit.

Abătută?

Nu. Nici acesta nu-i reda starea sufletească.

Furioasă?

Șeherezada clătină din cap și îi zâmbi nobilului din fața ei, încercând să-și șteargă din minte tot ce se întâmplase ca să se poată concentra asupra discuției pe care o purtau împreună.

Yasmine el-Sharif. Fiica nesuferitului de sultan al Parției.

După ce îi află identitatea – de la Jalal, fără doar și poate – Șeherezada își întipări un zâmbet pe buze, pe care și-l păstră pe toată perioada ceremoniei de prezentare, în ciuda legăturii *de-o viață*, dureros de evidente, dintre Khalid și prințesa nepământeană a Parției. Apoi, se ridică de la masă, cu chipul împietrit, și îi întâmpină pe nobilii dornici s-o cunoască.

Fără Khalid.

Era hotărâtă să-și ducă misiunea la bun sfârșit fără ajutorul califului din Khorasan.

Fără așa-zisul suveran al suveranilor și numeroasele lui secrete.

Și reuși. Acum însă… începea să se îndoiască.

Ar fi trebuit să-mi spună de venirea lui Yasmine. Nu m-aș mai fi făcut de râs.

— Bună, Șeherezada. Pot să-ți spun așa?

— Poftim? îngăimă ea, adâncită în gânduri.

Yasmine îi dărui un zâmbet atât de fermecător, că Șeherezada ar fi vrut să-i mânjească dinții cu funingine.

— Firește, îi răspunse ea, mustrându-și firea meschină.

Nobilul, al cărui nume îl și uitase deja, o privea fascinat pe Yasmine, cu ochii ieșiți aproape din orbite.

— Vă deranjează dacă v-o răpesc pentru o clipă pe soția califului? îl întrebă Yasmine, fluturându-și genele cu o artă pe care Șeherezada nici nu îndrăznea să spere că ar fi putut să și-o însușească vreodată.

El încuviință cu ardoare din cap, mâncând-o din priviri.

Yasmine o luă pe Șeherezada de mână și o trase în spatele unei coloane imense de piatră.

— Mi s-a părut că aveai nevoie de ajutor.

— Îți mulțumesc, îi răspunse Șeherezada, ascunzându-și suspiciunile în spatele unui zâmbet cald.

Yasmine o scrută cu privirea din cap până în picioare în lumina torței ce se ivea din gura leului aflat în apropiere.

— Ești revoltător de frumoasă, pronunță ea verdictul în cele din urmă.

— Poftim? exclamă Șeherezada, încruntată.

— Nu mă așteptam să fii atât de frumoasă.

— Iar eu nu mă așteptam să te văd deloc, îi răspunse Șeherezada, păstrându-și zâmbetul pe buze.

Yasmine izbucni într-un râs cristalin, rezemându-se cu mâinile de pilastrul de marmură.

— Ești sinceră. Totul capătă sens acum. Adoră sinceritatea.

— Iartă-mă, dar sunt cam grea de cap! Încearcă să vorbești ceva mai clar!

— Am înțeles acum de ce te-a ales, spuse Yasmine, fluturându-și genele lungi și seducătoare cum numai ea știa s-o facă.

Încearcă să glumească cumva?

— Știi prea bine că nu el m-a ales pe mine.

— Te înșeli. El te-a ales. Și nu ia prea ușor astfel de hotărâri, îi răspunse Yasmine, dezlipindu-se de pilastru și făcând un pas spre Șeherezada. Cu atât mai mult cu cât ar fi putut să aleagă o fată care nu-și dorește nimic mai mult decât să-l iubească.

Dacă s-ar fi lăsat mânată de instinctele primare, Șeherezada i-ar fi ripostat lui Yasmine cât ai zice pește, dar refuza să se certe cu ea pentru un băiat schimbător și volatil cum era califul din Khorasan.

Un băiat pentru care secretele erau mult mai importante decât destăinuirea lor.

— Deși îți sunt recunoscătoare pentru că m-ai salvat din toiul unei discuții destul de plictisitoare, cred că e timpul să mă ocup din nou de oaspeții mei, spuse Șeherezada, dând să plece.

— Îl iubești?

Întrebarea o făcu pe Șeherezada să încremenească pe loc.

— Cred că asta nu e treaba ta.

— Te înșeli. Căci l-am iubit pe Khalid încă de când eram copii. Și merită dragostea unei persoane care îl înțelege pe deplin, spuse Yasmine. Chiar dacă persoana aceea nu sunt eu, adăugă apoi, după o clipă de ezitare.

Șeherezada s-ar fi așteptat să audă orice, dar nu asta. Se aștepta la amenințări sau la alte lucruri la fel de meschine. Mărturisirea ei dovedea însă faptul că Yasmine nu era doar o prințesă răsfățată, ci și o persoană care își punea stavilă dorințelor inimii.

Ține cu adevărat la el.

Chiar dacă Khalid o întâmpinase cu aceeași răceală ca și pe tatăl ei.

Un sentiment ciudat de compasiune începu să pună stăpânire pe Șeherezada, umbrindu-i starea de iritare.

— Și tu îl înțelegi pe Khalid? o întrebă ea, râzând forțat în încercarea de a-și ascunde freamătul lăuntric. Atunci, poate că ar trebui să mă luminezi și pe mine. Ți-aș fi nespus de recunoscătoare.

Yasmine îi zâmbi cu o umbră de simpatie pe chip.

— Depinde. Cât de dornică ești să-ți ajuți dușmanul, Șeherezada?

— Vai, dar ce păcat să te afli într-o așa mare eroare, pentru că eu nu văd niciun dușman, draga mea prințesă a Parției, îi răspunse Șeherezada, înclinându-și ușor capul în fața ei. Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să plec.

— Dar ce vezi, atunci? insistă Yasmine, ațintindu-i calea, cu un licăr vesel în ochi.

— Văd o frumoasă seducătoare, care te prinde în mrejele cuvintelor.

Yasmine încuviință din cap, cu un zâmbet fermecător pe buze.

— E ca și cum te-ai uita în oglindă.

E sprintenă la minte. Și curajoasă.

— Ce noroc, îi răspunse Șeherezada, zâmbindu-i și ea, ar trebui să fim cu toții norocoși să putem împărtăși aceeași imagine cu tine.

Yasmine izbucni în râs, părând, pentru prima oară, sinceră cu adevărat.

— Ce păcat, Șeherezada al-Khayzuran! O voce îmi spune că te-aș putea îndrăgi dacă ar fi să ne întâlnim într-un alt loc și

într-un alt timp.

— Tind să cred același lucru, Yasmine el-Sharif, îi răspunse ea, înclinându-se adânc și teatral în fața ei în chip de închinăciune.

Apoi, se întoarse pe călcâie ca să dea ocol pilastrului…

Și se lovi de pieptul puternic al unui bărbat.

Se împiedică, gata să se prăbușească pe podea, dar o mână fermă o susținu cu tărie, salvând-o dintr-o postură nu tocmai onorabilă. Când își ridică capul spre salvatorul ei, văzu doi ochi scăpărători, în nuanțele argintului și ale cenușii, privind-o cu ardoare.

Și cu o iubire fără seamăn.

Tariq! *O, nu*! *Nu poți să*…

Încercă să-și elibereze mâna din strânsoarea lui, dar el îi îndesă ceva printre degete.

O bucățică de pergament.

Șeherezada o strânse în pumn și-și trase mâna.

— Mulțumesc, îi spuse apoi.

— N-aveți pentru ce, stăpână, îi răspunse el, cu un zâmbet politicos pe buze.

Îngrijorată că și alții ar putea fi martorii acestei scene ciudate, Șeherezada făcu un pas în spate și-și aranjă faldurile mantiei, ascunzând bucățica de pergament sub degetul mare.

— Nu cred că am avut ocazia să ne cunoaștem, îi spuse ea, pe un ton neutru, în ciuda bătăilor frenetice ale inimii.

El clătină din cap, urmându-i indiciile.

— Eu sunt Tariq Imran al-Ziyad din Taleqan, stăpână, îi răspunse apoi, făcând o plecăciune înaintea ei.

Rajputanul își făcut imediat apariția în spatele lui Tariq, scrutând cu o privire mânioasă înălțimea impresionantă a tânărului nobil.

— Este prima oară când veniți în Rey? îl întrebă ea, încercând să pară cât mai în largul ei.

— Nu, stăpână. Cândva, am avut niște neamuri în oraș.

— Cândva?

Tariq îi zâmbea binevoitor, deși ochii îi trădau profunzimea sentimentelor pe care le nutrea pentru ea.

— Da. Dar sper să îndrept lucrurile cât mai curând cu putință, îi răspunse apoi, coborându-și glasul. Când mă voi căsători.

Iubirea ce se ascundea dincolo de cuvinte era de netăgăduit. Îi simțea căldura în priviri și, pentru o clipă, Șeherezada își ațintи ochii asupra lui, privindu-l cu ardoare. Scrutându-i chipul perfect de care se îndrăgostise și amintindu-și…

De fetița sfrijită care nu-l scăpa din ochi.

Și de băiatul înalt, înflăcărat, care o urma pretutindeni.

— Șeherezada!

La auzul glasului lui Khalid, Tariq făcu un pas spre ea, într-un gest protector. Șeherezada încercă să-l avertizeze din priviri, înăbușindu-și în același timp teama ce-i sfâșia sufletul.

Khalid va înțelege totul. Deoarece Tariq… nu poate să ascundă nimic.

Califul se îndreptă spre ea fără să-i arunce vreo privire lui Tariq.

— Șeherezada! o strigă el din nou.

— Da.

— Te căutam, îi spuse, pe un ton calm.

Șeherezada se întoarse iute spre el, fără să-și mai ascundă mânia.

— Îmi cer iertare, *sayyidi*. Am vorbit cu Yasmine și am pierdut din vedere lucrurile cu adevărat importante, îi răspunse ea.

Tâlcul ascuns al cuvintelor ei își atinse ținta.

Khalid primi lovitura cu același chip de piatră și ochi reci ca gheața.

— Înțeleg.

Oare?

Șeherezada îi susținu privirea, zbătându-se într-un iureș de gânduri și sentimente.

Nu era nici locul, nici momentul potrivit ca să i le împărtășească.

La urma urmei, Khalid avea secretele lui.

Și nu merita să le cunoască pe ale ei.

Baba și Irsa.

Tariq.

Trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să-i păzească pe cei dragi. Să-i păzească de acest tânăr cu un trecut crud și cu un viitor incert.

Să-i păzească de vraja care i-a înlănțuit inima.

— Ați făcut cunoștință cu Tariq Imran al-Ziyad, *sayyidi*? îl întrebă apoi pe Khalid, hotărâtă să preia controlul asupra situației.

Califul clipi nedumerit. Se întoarse apoi spre Tariq, recunoscându-i, în cele din urmă, prezența.

Tariq deveni încordat ca un arc și-și încleștă gura.

O, Doamne! *Te rog, fii cuminte*!

Apoi, se relaxă și-i zâmbi lui Khalid.

— *Sayyidi*, îi spuse el, făcând o plecăciune înaintea lui. Eu sunt Tariq Imran al-Ziyad, fiul lui Nasir al-Ziyad, emirul din Taleqan.

— Sper să vă bucurați de șederea în oraș, îi răspunse Khalid, dând scurt din cap.

— Dată fiind ospitalitatea Domniei Voastre, *sayyidi*, sunt convins că o să mă bucur de fiecare clipă, îi spuse Tariq, cu un zâmbet și mai larg pe buze.

•

A înnebunit?

Șeherezada se plimba de colo-colo în întunericul balconului ei, în timp ce inima îi bătea năvalnic în piept.

Bucățica de pergament pe care o strângea în mână era umedă de transpirație. Cerneala i se întipărise în palmă, iar cuvintele deveniră aproape ilizibile. Desfăcu iar pergamentul ca să mai citească o dată mesajul straniu așternut pe hârtie cu scrisul citeț și apăsat al lui Tariq:

Pe balcon. La noapte, când luna se află
cel mai sus pe cer.
Voi aștepta până în zori, dacă va fi nevoie.
Nu-mi pune răbdarea la încercare!

Măcar avu prezența de spirit să n-o semneze.

E complet nebun!

Strânse pergamentul în pumn pentru a cincea oară.

Punea totul în pericol cu nesăbuința lui. Cu aroganța. Și cu…

— Șazi! șopti o voce, în timp ce o siluetă se materializă în întunericul de la marginea balconului.

— Vino aici! îi răspunse ea, clocotind de furie.

Tariq se apropie cu pași ușori, mergând ghemuit. Șeherezada îl apucă de gluga *ridei*' și-l trase spre adăpostul întunecat al zidului.

— Ai înnebunit cu totul? îl întrebă ea. Realizezi oare cât de primejdios…

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! îi spuse Tariq, strângând-o în brațe.

Când Șeherezada începu din nou să vorbească, el o strânse cu putere la piept, râzând cu poftă de încercările ei zadarnice de a i se împotrivi.

— Încetează odată! Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să te țin în brațe!

— Ești nebun, Tariq Imran al-Ziyad! Nebun de legat! îngăimă ea, zbătându-se la pieptul lui și lovindu-l cu mâinile. Cum ai reușit să faci rost de o invitație?

— Am pus mâna pe cea adresată tatălui meu în Taleqan. Sau, mai exact, Rahim a pus mâna pe ea.

— Neghiobule ce ești! E o adevărată nebunie din partea ta să vii aici, și…

— Nebunie sau nu, iată-mă aici ca să termin ce ai început tu! îi răspunse el, trecându-și degetele prin păr. Spune-mi cum ai de gând să-i iei viața băiețandrului ăstuia care se crede rege!

Șeherezada rămase brusc fără grai.

— Șazi!

— Păi…, îngăimă ea.

— Nu ți-ai făcut încă niciun plan?

Șeherezada se eliberă din strânsoarea lui, căci nu era deloc dornică să dea glas îndoielilor sale.

— Bine. Spune-mi atunci ce-ai aflat! continuă el.

Ea privi încruntată întunericul ce se întindea dincolo de balustrada de piatră.

— Șeherezada! Ești aici de câteva săptămâni bune. Ce-ai aflat? Ce obiceiuri are regele nostru băiețandru? Care îi sunt slăbiciunile?

Spune-i ce știi!

— Nu… nu știu prea multe. E greu de descifrat.

De ce nu pot să-i spun?

— E greu de descifrat? Dar are personalitatea unei cămile bătrâne. E la fel de ursuz și de nevolnic.

Cuvintele lui îi străpunseră inima ca lama unui pumnal.

— Ce vrei să spui?

— Abia se atinge de mâncare, e mereu pe gânduri și își lasă soția să-i poarte războaiele.

— Poftim? Nicidecum. Ai interpretat greșit situația.

— Nu-mi spune că îi iei apărarea! Te-a ignorat toată seara, cu excepția momentelor în care te-a etalat ca pe un trofeu… și s-a jucat cu brățările de pe mâna ta, lucru extrem de enervant. Ar fi putut să se abțină.

— Nu-i iau apărarea. Vreau doar să-ți spun că este… dificil.

În ciuda întunericului pătrunzător, Șeherezada îl văzu pe Tariq aruncându-i o privire încruntată.

— Dificil? Dar nu e nimic dificil. Am nevoie doar de o armă și de o țintă clară.

Nu!

Șeherezada auzi un zgomot în cameră.

Inima i se opri în loc. Îi atinse buzele lui Tariq cu mâna și-l împinse la adăpostul întunericului. Intră apoi în cameră și răsuflă ușurată când văzu că era complet goală.

Tariq stătea rezemat de perete, în clipa în care Șeherezada se întoarse la el.

— Aștepți pe cineva? o întrebă pe un ton glacial.

— Trebuie să pleci.

— De ce? insistă, cu glasul ușor amenințător.

— Te rog, Tariq!

— Vine să te vadă în seara asta? continuă el tirul de întrebări, privind-o printre gene.

— Trebuie să pleci. Acum! îi spuse Șeherezada, trăgându-l de mână, dar el refuză să se clintească din loc.

— Foarte bine. Lasă-l să vină! Asta va rezolva totul.

— Ți s-a urât cu viața? îl întrebă ea, cu disperare în glas.

Tariq izbucni în râs – un râs arogant și nesăbuit.

— Și cine crezi că mi-o pune în pericol? Regele-băiețandru? Cămila aia bătrână?

— Neghiobule! Te va ucide fără să stea pe gânduri!

— Ești sigură? Nu crezi că mama lui ar putea s-o facă mai bine?

Șeherezada trase adânc aer în piept și se avântă într-o tiradă rostită în șoaptă.

— Nu știi nimic despre el, iar ignoranța asta îți va aduce pieirea. Pleacă odată de aici, Tariq, căci – de va intra pe ușă – Khalid te va sfâșia în bucăți înainte să apuci să rostești vreun cuvânt, iar asta mă va distruge și pe mine. Îmi va provoca o rană pe care nici cuvintele, nici timpul nu o vor mai alina vreodată. Dacă mă iubești cu adevărat, nu mă obliga să fiu martora uciderii tale, își încheie ea pledoaria, apucându-l de gluga *ridei*' și privindu-l cu disperare.

Șocul pe care Tariq îl simți inițial se topit sub imperiul suferinței ei.

— Șazi! Îmi pare nespus de rău!

— Nu mai e timp pentru regrete. Pleacă acum, cât mai poți!

Tariq se desprinse ușor de zid. Apoi, o prinse pe Șeherezada de mijloc și o lipi cu spatele de zidul din piatră, plimbându-și mâinile pe brațele ei.

— Te iubesc, Șeherezada al-Khayzuran. Aș face orice pentru tine. Mi-aș da și viața numai să te știu în siguranță. Lumea întreagă aș trece-o prin foc și sabie dacă ar sta între noi.

— Și… și eu te iubesc, Tariq.

El îi zâmbi. Și, apoi, își contopi, pe neașteptate, buzele cu ale ei. Luată prin surprindere, Șeherezada se topi în brațele lui, iar Tariq o sărută cu și mai multă ardoare, ridicându-i bărbia printr-un gest tandru al mâinii.

Șeherezada răspunse pasiunii lui, sorbindu-i dulceața buzelor, așa cum făcuse cu multe dăți în urmă. Dar… ce se întâmpla de această dată? Unde era fiorul ametitor, ce o lăsa fără suflare? Fervoarea clipei de nebunie?

Unde era senzația de prăbușire și abandon pe care o simțea în brațele lui?

Este aici. Știu că este aici. Pot s-o readuc la viață.

Trebuie s-o readuc la viață.

• Justificări și înțelegeri

O zi de vânătoare ar trebui să se dovedească, într-adevăr, interesantă.

Tariq străbătea un alt coridor labirintic, însoțit de un soldat. Și în timp ce mergea, admira splendoarea palatului din Rey. Pereții și tavanele boltite străluceau ametitor, lustruite cu migală, iar fiecare portic, conceput sub forma unui soare străjuit de raze aurii, era susținut de grinzi și colonade cu arcade din agat azuriu.

Palatul era cu adevărat o operă de artă. Poate prea rece și impunător.

În curând, el se alătură grupului de nobili, ce aveau să ia parte la aventura din ziua aceea. Tariq se bucura pentru că i se ivise ocazia nu doar să participe la o partidă de vânătoare, ci și să petreacă puțin timp în compania țintei sale; întâlnirea de aseară cu Șeherezada îi răvășise sufletul.

Nu era în firea ei să fie atât de precaută și distantă. Și nici să-și facă griji pentru propria-i siguranță. De obicei, ea era prima care se arunca în luptă, indiferent de consecințe.

Odată, când erau mai mici, își aminti cum Șeherezada voise să învețe să se urce în copaci. Plictisită, în curând, de această perspectivă, insistă să escaladeze zidurile cetății din Taleqan. O rugase, împreună cu Rahim, să renunțe la o faptă atât de nesăbuită, dar rugămințile lor nu făcură altceva decât să dea și mai mult ghes dorinței sale. În timp ce o privea, într-o zi, cățărându-se pe ziduri, cu șuvițele-i negre răvășite de vânt, observă că mortarul se desprindea cu ușurință de pe perete, stârnind un nor alb de praf sub picioarele ei. Cărămida pe care se rezema avea să cadă, realizase Tariq, în clipa aceea. Strigase, mult prea târziu, să fie atentă. Apoi, o auzise pe Shiva țipând lângă el în momentul în care Șeherezada se prăbușise la pământ. Simțise cum inima îi oprise în loc când îi văzu trupul fragil prăvălindu-se în nisip. Tariq ajunse într-un suflet la ea și, luând-o în brațe, o ruga cu disperare să-i răspundă. Și tot el fusese cel care înjurase cu glas tare în clipa în care o auzise râzând cu poftă și spunându-i că se simte bine, chiar dacă o durea puțin capul.

Aceea fusese ziua în care îi mărturisise pentru prima oară că o iubește.

Tariq trase adânc aer în piept.

Nu-i stătea în fire să ezite. În niciun chip.

Iar aseară a ezitat.

În timp ce îi spunea că o iubește, ea a ezitat să-i răspundă. Apoi, când o sărutase, s-a întâmplat ceva. O simțea

îngândurată. Și îndoielnică. Simțea că își dorește… altceva.

Sau pe altcineva.

Și gândul îl scotea din minți.

— Nu cred că am avut ocazia să ne cunoaștem. Sunt căpitanul al-Khoury.

Îl văzu atunci, stându-i alături, pe tânărul arogant, cu părul ondulat și rânjetul întipărit pe buze.

— Tariq Imran al-Ziyad, îi răspunse el, afișând un zâmbet politicos.

— Da. Știu.

— Mi-a mers faima în lume și a ajuns aici înaintea mea?

— Eu aș spera să nu fie așa, dacă aș fi în locul tău, îi răspunse tânărul, râzând în glumă. După câte știu, ți-ai adus și șoimul. Am dreptate? Doar din pură întâmplare, dacă ținem seama de partida de vânătoare de astăzi.

— Ești mereu atât de bine informat? În toate privințele?

— Este riscul funcției mele. Și pentru că tot vorbim de lucrurile astea, am aflat cu surprindere că ai venit aici cu invitația tatălui tău în mână; iar eu abia așteptam să-l întâlnesc.

Tariq își încrucișă brațele pe piept ca să-și ascundă stinghereala.

— S-a îmbolnăvit și m-a rugat să vin în Rey în locul lui.

— Păcat! Te rog să-i transmiți însănătoșire grabnică! îi ură căpitanul al-Khoury, ațintindu-și privirea asupra unei arcade din colț și afișând pe chip masca jovialității pe care o purta ceva mai devreme.

Băiețandrul cu pretenții de rege își făcuse apariția. De data aceasta, Tariq studie cu grijă sabia pe care califul o purta la brâu. Avea o lamă cu totul neobișnuită – mai lungă și mai subțire decât cea a iataganului, cu vârful mult mai curbat.

— Se numește *șamșir*, îi explică căpitanul al-Khoury, privindu-l pe Tariq cu o curiozitate fățișă, pe care nu încerca să și-o ascundă.

— Îmi este cu totul necunoscută.

— Pentru că este o armă neobișnuită, îi răspunse căpitanul al-Khoury, încuviințând din cap. Ca și Khalid, de altfel.

— Khalid?

— Este vărul meu.

— Înțeleg, spuse Tariq, strângând din buze.

— N-ai de ce să-ți faci griji, îi răspunse căpitanul al-Khoury, râzând. Nu avem prea multe lucruri în comun, cu excepția sângelui care ne curge prin vene.

— Adică?

— Adică n-o să-ți frâng *fiecare* oscior doar pentru o singură greșeală, îi răspunse căpitanul, cu același zâmbet pe buze, dar

pe un ton ușor amenințător, pe care Tariq preferă însă să-l ignore.

— Pare o pedeapsă cumplit de nedreaptă. Și de aspră.

Dar perfect armonizată cu reputația califului.

Căpitanul al-Khoury îi zâmbi din nou, de data asta mult mai generos.

— Ți-am spus deja. Khalid este un om cu totul neobișnuit.

Tariq își îndreptă ochii spre regele-băiețandru și-l privi încruntat, cu fruntea-i arsă de soare brăzdată de îngrijorare.

— Pare foarte tăcut.

— Chiar așa și este. Dar cineva mult mai înțelept decât mine a spus cândva că cei mai inteligenți oameni sunt cei tăcuți…

Tariq îl asculta fără să rostească vreun cuvânt, reușind cu greu să-și ascundă disprețul tot mai clocotitor.

— Și asta pentru că aud totul, continuă căpitanul, aplecându-se spre el.

— Este un concept interesant, spuse Tariq, gânditor. Cine este autorul?

— Khalid, îi răspunse căpitanul al-Khoury, cu un rânjet glacial pe buze, îndreptându-se apoi spre regele-băiețandru.

După sosirea sultanului Parției, nobilii porniră la drum, străbătând coridoarele spre o galerie în aer liber, de zece ori mai mare decât cea de la Taleqan. La capătul galeriei, se aflau mai multe uși duble și arcuite, ce duceau spre o grădină luxuriantă, străjuită de copaci.

În timp ce traversau grădina, o întâlniră în cale pe Șeherezada. Era însoțită de o servitoare tânără și atrăgătoare și de același paznic amenințător, mare cât o gorilă, pe care Tariq îl văzuse și aseară.

Când o zări, simți cum i se strânge inima în piept.

Devenea tot mai frumoasă cu fiecare zi care trecea, ca și când îi pria viața în acest palat. Veșmintele, în nuanțe de argintiu și trandafiriu, pe care le purta în ziua aceea, îi puneau și mai mult în lumină părul negru și pielea arămie, conferindu-le o frumusețe aparte. O plăcea mai mult înveșmântată în straiele de acum decât în ținuta de aseară, cam bătătoare la ochi, chiar dacă reușise să atragă privirile tuturor bărbaților din sală cu safirele ei albastre și hainele negre de mătase.

Șeherezada reușea însă să-l impresioneze mereu.

Nobilii se opriră pentru o clipă ca s-o întâmpine pe soția califului, iar ticălosul de sultan al Parției făcu un pas spre ea, dornic s-o salute în stilul său caracteristic.

Tariq își stăvili cu greu dorința de a reacționa. De a se năpusti asupra lui.

Din fericire, căpitanul al-Khoury porni spre Șeherezada, lucru care îi mai atenuă puțin din aversiunea pe care Tariq o

nutrea pentru el.

Dar regele-băiețandru îl opri pe vărul său printr-un singur gest al mâinii.

Spumegând de furie, Tariq îl străfulgeră cu privirea.

Umbra unei trăiri aparte îi învălui chipul califului.

Mândrie?

Sultanul Parției se perinda prin fața Șeherezadei, cu un farmec molipsitor ca râia.

— Bună dimineața, draga mea. Sper că ai avut parte de o seară frumoasă.

— Într-adevăr, chiar așa a și fost, îi răspunse ea, înclinându-se în fața lui. Dar Domnia Voastră?

— Și eu m-am bucurat de o seară minunată, îi spuse el, încuviințând din cap. Fiica mea mi-a spus că ați purtat o discuție interesantă. Îmi pare bine că ați avut ocazia să vă cunoașteți.

— Mi-a plăcut foarte mult conversația pe care am avut-o cu Yasmine, Domnia Voastră. A fost… revelatoare.

— Cred că și ea a folosit exact același cuvânt.

— Mi se pare cât se poate de potrivit, Domnia Voastră. Dat fiind subiectul abordat.

— Ești la fel de ascuțită la vorbă ca o viperă, ripostă el, râzând. Spune-mi, draga mea, ți se întâmplă vreodată să ratezi ocazia de a ataca?

Șeherezada îi dărui un zâmbet – pe cât de fermecător, pe atât de sarcastic.

— Mă tem că ar fi un lucru nechibzuit, Domnia Voastră. În special, într-un cuib de șerpi.

Sultanul clătină din cap, cu falsă jovialitate.

— Trebuie să ne faci o vizită în Parția, căci șerpii noștri nu prea au ocazia să atace. Și eu, și Yasmine abia așteptăm să te primim în cuibul nostru. Data viitoare când Khalid va veni în Amardha, te rugăm să-l însoțești ca să-ți întoarcem ospitalitatea.

— Va fi o onoare, Domnia Voastră, îi răspunse Șeherezada, făcând o plecăciune înaintea lui.

Sultanul se întoarse apoi spre calif, cu un licăr tulburător în ochi.

— Pe cuvântul meu, nepoate! E o adevărată comoară. Încearcă s-o păstrezi cu mare grijă!

Numai unui prost i-ar fi scăpat aluziile amenințătoare ascunse printre cuvintele sale.

Dar nevolnicul de băiețandru cu pretenții de rege nu spuse – și nici nu făcu nimic – chiar dacă Tariq își dorea cu ardoare să-l lovească cu pumnii pe ticălosul de sultan al Parției. Și chiar și cu un topor.

Oamenii tăcuți sunt cei mai înțelepți?

Tariq își încrucișă brațele pe piept, spumegând de furie.

Califul se îndreptă spre Șeherezada. Se opri în fața ei, fără să rostească însă vreun cuvânt. O privea în tăcere, cu ochii lui stranii, zugrăviți în nuanțe de auriu și portocaliu. Apoi, îi zâmbi, iar Șeherezada dădu ușor din cap, aproape imperceptibil.

Tariq simți cum inima i se strânge și mai tare în piept.

Șeherezada și regele-băiețandru se înțelegeau din priviri – vorbele păreau de prisos.

Khalid se înclină în fața soției sale, atingându-și fruntea cu mâna și inima cu palma. Apoi, se îndepărtă. Nobilii îl urmară, salutând-o, în trecere, pe Șeherezada. Când Tariq se opri în fața ei, ea îi evită privirea, cu obrajii îmbujorați și pumnii încleștați printre faldurile mantiei ei argintii.

Tariq își aminti atunci cuvintele pe care unchiul său i le spusese în noaptea în care el și Rahim sosiră în Rey, plini de praf și lipsiți de vlagă după o călătorie istovitoare de două zile:

Orașul abundă de ipoteze și presupuneri. Se spune că suveranul nostru s-a îndrăgostit de noua lui mireasă.

Tariq grăbi pasul și li se alătură nobililor adunați pe prima terasă a unei grădini suspendate, presărate cu copaci înfloriți și un aviariu populat cu păsări cântătoare zugrăvite în culori vii și strălucitoare.

Regele-băiețandru arunca neîncetat priviri peste umăr, scrutându-și cu ardoare palatul, în timp ce coborau treptele spre următoarea terasă.

— *Sayyidi*, spuse, în cele din urmă, căpitanul al-Khoury, cu un glas mult prea răsunător pentru o conversație normală, cred că ați uitat ceva extrem de important în Marele Portic.

Califul își întoarse capul spre vărul său, privindu-l printre gene.

— Poate că ar trebui să rezolvați mai întâi problema și abia apoi să ne onorați cu prezența Domniei Voastre, insistă căpitanul al-Khoury, cu același zâmbet enervant pe buze, ce devenea tot mai larg.

Khalid aruncă o ultimă privire peste umăr. Apoi, se întoarse iute pe călcâie și, rostind câteva scuze în șoaptă, porni spre palat, croindu-și drum prin mulțime.

Tariq știa, fără umbră de îndoială, că se ducea la Șeherezada. Așa cum știau și ceilalți nobili. Căci nici nu dispăru bine califul din câmpul lor vizual, că discuțiile o și luară razna. Cei mai puțin mânați de scrupule încheiau rămășaguri referitoare la răstimpul cât va mai dura până când Khorasanul va avea un nou moștenitor la tron.

Sultanul Parției asculta cu urechile ciulite și privea tot ce se petrecea în jurul lui cu un dispreț fățiș.

Tariq zâmbea – printre valuri de mânie și durere. După un timp, realizând că nu-și mai putea stăvili sentimentele, se întoarse pe călcâie.

— Unde pleci? îl întrebă căpitanul al-Khoury.

— Mi-am uitat manșeta *mankalah* în cameră, îi răspunse Tariq, fără să stea prea mult pe gânduri.

— Cred că am putea să găsim una pe aici.

Tariq clătină din cap, cu un zâmbet pe buze, prin care încerca să-și ceară iertare.

— Zoraya este o pasăre temperamentală, învățată cu năravuri, îi explică el. Spune-mi unde să ne întâlnim, iar soldatul care mă însoțește îmi va arăta drumul.

— Vom pune șaua pe cai și vă vom aștepta pe aleea de promenadă din apropierea grajdurilor regale, îi răspunse căpitanul, scrutându-i chipul cu ochi sfredelitori.

Tariq încuviință din cap și îi făcu semn cu mâna escortei sale.

— Tariq Imran al-Ziyad!

— Da, căpitane al-Khoury.

— Manșeta aceea este chiar atât de importantă?

— Da, dacă vreau să câștig, îi răspunse Tariq, cu un zâmbet pe buze și cu un licăr în ochii săi argintii.

•

Șeherezada studia cu ardoare literele delicate și înfloriturile caligrafice pe care autorul le așternuse pe sulul de pergament. Diversele nuanțe de cerneală se împleteau unele cu celelalte, dând viață cuvintelor.

Lumina delicată a zilei pătrundea înăuntru prin ferestrele cupolei Marelui Portic, dispuse sub forma unui soare argintiu și auriu. Razele, poleite parcă cu aur, străbăteau cupola și scăldau în lumina lor cele nouă cornișe ale galeriei, învăluind ca într-un halou rafturile care uneau, din tavan până în podea, pilaștrii de marmură de siena.

— Acesta este complet ilizibil, se plânse Despina, privind peste umărul Șeherezadei.

— Cred că este o altă poezie de dragoste, spuse Șeherezada, zâmbind.

— Ce rost mai are să înveți arta caligrafiei dacă nimeni nu-ți descifrează cuvintele?

— Este un mod de exprimare a sentimentelor. Probabil că asta a simțit artistul când a scris poezia.

— Să înțeleg, așadar, că din cauza poeziei artistul a uitat alfabetul?

Șeherezada izbucni în râs, iar sunetele-i cristaline se înălțară până la cupolă și apoi, atingând cornișele, răsunară din nou pe podeaua din piatră.

— Râzi foarte tare – de parcă ai fi singură pe lume, comentă Despina.

— Ciudat, îi răspunse Șeherezada, strâmbând din nas. Și sora mea îmi spune același lucru.

— Bănuiesc că nu are prea multă importanță pentru tine.

— Și ce-ai vrea să fac? Să nu mai râd? o tachină ea.

— Nici vorbă, interveni Khalid, străbătând Marele Portic. Nu mi-aș dori deloc așa ceva.

— *Sayyidi*! spuse Despina, înclinându-se în fața lui.

— Nu pot să vorbesc în numele Despinei, continuă el, salutând-o din cap. Râzi într-adevăr foarte tare. Și sper că nu vei înceta niciodată s-o faci.

Despina își lăsă privirea în pământ și părăsi, zâmbind, Marele Portic, fără să mai rostească vreun cuvânt.

Șeherezada își aținti ochii spre Khalid, copleșită de un iureș de sentimente. Nodul din gât o lăsa fără suflare, iar mânia-i clocotitoare amenința să dezlănțuie o furtună de cuvinte pe care nu merita să le audă.

Pentru că nu merita să-i cunoască gândurile tainice. Și nici adevăratele-i dorințe.

Nu trebuia să știe cât de mult ținea la el. Și cât de puțin ar fi trebuit să conteze acest lucru.

Fie ca tainele să-ți confere alinare, Khalid Ibn al-Rashid!

Căci eu n-o voi face.

Șeherezada își ridică semeață capul și se întoarse să plece.

Khalid o prinse de cot când trecu pe lângă el.

— Aseară, ți-am bătut la ușă, începu el.

Inima i se opri în piept.

— Am fost obosită, îi răspunse ea, evitându-i privirea.

— Și supărată pe mine, continuă Khalid, pe un ton blajin.

Șeherezada îi aruncă o privire ucigătoare peste umăr.

— Supărată e puțin spus. Mânioasă de-a dreptul, adăugă apoi, scrutându-i chipul. Dă-mi drumul!

— Ai dreptate, spuse Khalid, eliberându-i brațul. Am greșit că nu ți-am spus nimic de Yasmine. Am fost delăsător. Îmi cer iertare. Nu se va mai întâmpla.

— Delăsător? repetă Șeherezada, râzând sarcastic. *Delăsător*?

— Am…

— Știi cât de tare m-am făcut de râs? Și cât de prost m-am simțit?

— A vrut să te rănească, e adevărat, și-mi pare nespus de rău că a și reușit s-o facă, îi răspunse el, oftând adânc.

— Să mă rănească? Cine, *ea*? Ticălos cu inima de piatră ce ești! Chiar crezi că din cauza ei sunt mânioasă? Pentru că *a dansat* pentru tine? Dumnezeule, Khalid, cum poți să fii deopotrivă de inteligent și de neghiob?

— Șeherezada! spuse el, tresărind ușor.

— Povestea asta nu are nicio legătură cu ea. *Tu* m-ai rănit, Khalid Ibn al-Rashid. Tu cu secretele și ușile tale ferecate, ale căror chei refuzi să mi le dai! îi strigă ea. Tu ești cel care m-ai rănit de fiecare dată și apoi ai plecat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic!

Glasul ei încărcat de suferință se lovi, ca și râsul ei cristalin, de cornișele cupolei ca apoi să se prăvălească răsunător pe podeaua de marmură.

Khalid le ascultă ecoul și închise ochii, cu o grimasă pe chip. Când îi deschise din nou, întinse mâinile spre ea.

Șeherezada se feri.

N-o să plâng. Nu pentru tine.

Fără să se lase descurajat de reacția ei, Khalid o prinse de încheietura mâinilor și îi apropie palmele de chipul lui.

— Lovește-mă dacă asta îți dorești! Fă ce vrei! Dar nu-mi provoca aceeași rană pe care ți-am făcut-o eu! Nu pleca!

Îi lipi apoi mâinile de obrajii săi și își plimbă degetele pe brațele ei, în timp ce îi aștepta sentința.

Șeherezada rămase pe loc, simțindu-i printre degete chipul plămădit din piatră și gheață.

Văzând-o înlemnită ca o stană de piatră, Khalid îi dădu la o parte părul de pe față cu o atingere care îi alina și îi ardea sufletul deopotrivă.

— Îmi pare nespus de rău, *joonam*. Pentru secrete. Și ușile încuiate. Pentru toată suferința provocată. Îți promit că într-o bună zi îți voi mărturisi totul. Dar nu acum. Crede-mă că e mai bine ca anumite secrete să rămână bine ferecate! îi spuse el, pe un ton domol.

Joonam. Nu era prima oară când îi spunea așa. *Viața mea*.

Ca și în noaptea în care îi depănase povestea Talei și a lui Mehrdad, îi simțea în glas făgăduiala sincerității. De ce oare?

— Eu…, îngăimă ea, mușcându-și buza de jos ca să-i oprească freamătul.

Ca să pună stavilă cascadei de cuvinte ce amenința să se reverse.

Dorinței de a da glas dorului mistuitor al unei inimi capricioase.

— Iartă-mă, de mii de ori, pentru că te-am rănit! îi spuse el, aplecându-se deasupra ei și sărutând-o ușor pe frunte.

Sunt pierdută. Nu mai am cum să ignor asta.

Șeherezada închise, înfrântă, ochii și își așeză mâinile pe pieptul lui. Îl cuprinse apoi în brațe, îmbătându-se cu parfumul lui de santal și raze de soare. Khalid o strânse și el la piept sub cupola Marelui Portic, martori fiindu-le – tăcuți și nevăzuți – autorii poeziilor de dragoste indescifrabile.

•

Nu mai simțea nimic acum – nici măcar o strângere de inimă.

S-ar fi bucurat să o mai simtă – să nu fi fost niciodată martorul scenei ce i se derula prin fața ochilor.

Când Tariq intră în vestibulul ce ducea spre Marele Portic, crezu inițial că nu acesta era locul pe care îl căuta. Căci era adâncit într-o liniște mormântală. Șeherezada nu avea cum să fie aici.

Apoi, când dădu colțul, descoperi motivul tăcerii covârșitoare.

Priveliștea îl țintui pe loc, de parcă cineva i-ar fi înfipt un cuțit în inimă.

Regele o ținea pe Șeherezada strâns la piept. Și o săruta duios pe frunte.

Iar Șeherezada se topea în brațele lui.

Tariq o văzu trăgându-l spre ea cu mâinile ei subțiri și rezemându-și obrazul de pieptul lui ca un drumeț istovit care se sprijină de trunchiul unui copac.

Dar liniștea copleșitoare, ce i se revărsa pe chip, fusese cea care îi dădu lovitura de grație, lăsându-l aproape fără suflare.

De parcă așa trebuia să se întâmple. De parcă nici nu-și mai dorea altceva.

Șeherezada era îndrăgostită de ucigașul Shivei.

Soldatul care îl însoțea făcu un zgomot cu bună știință. Nu voia să descopere pe propria piele consecințele urmăririi pe furiș a califului din Khorasan.

Paznicul imens cât un mamut al Șeherezadei își făcu imediat apariția din adâncurile întunericului, agitându-și sabia argintie cu o expresie amenințătoare în ochi.

Dar ceea ce îi dădu de gândit lui Tariq fusese reacția regelui-băiețandru.

A cămilei bătrâne și nevolnice.

La primele semne de pericol, o trase pe Șeherezada în spatele lui și adoptă imediat poziția înspăimântătoare a unui războinic, perfect armonizată cu zgomotul metalic al *șamșir*-ului, pe care îl ținea în mâna dreaptă, cu vârful îndreptat spre podea…

Gata de atac.

Chipul regelui-băiețandru, de obicei lipsit de orice expresie, era acum încordat ca un arc, trădându-i furia pe care cu greu

reușea să și-o stăpânească. Ochii îi scăpărau ca o lavă vulcanică, ce mistuia totul în calea ei.

Șeherezada îl apucă pe calif de umăr.

— Khalid! îi strigă ea. Ce faci?

El nici nu se clinti din loc.

Tariq înțelese atunci pledoaria pe care Șeherezada i-o ținu cu o seară în urmă.

În fața lui nu se afla un rege plictisit și impasibil, ce-și trimitea soția la război în locul său.

Acum, i se dezvăluia o personalitate cu totul diferită.

O personalitate pe care Tariq trebuia s-o descopere în tihnă.

Ca să-i sfâșie inima… tot în tihnă.

Tariq îi zâmbi cu generozitate, trecându-și mâna prin păr.

— Nu aici ne întâlnim ca să pornim la vânătoare? întrebă el.

•

Khalid îl privea pe fiul lui Nasir al-Ziyad cu o iritare fățișă.

Explicațiile pe care i le oferise pentru prezența sa inoportună în Marele Portic erau cât se poate de absurde. Nechibzuința lui era cât pe ce să-l coste viața.

În alte împrejurări, Khalid nu ar fi reacționat cu atâta violență, dar simpla prezență a lui Salim Ali el-Sharif în Rey reprezenta un adevărat pericol. Doar nici nu trecuse prea mult timp de când îi aruncase Șeherezadei amenințări voalate în galeria palatului regal. Khalid se aștepta la asta, dar în ciuda acestui fapt, scena la care fusese martor de dimineață îl afectă nespus de tare.

Ignorarea amenințărilor ce veneau din partea sultanului Parției, indiferent cât de neînsemnate păreau, se dovedise mereu o nesăbuință.

Khalid nu știa cine era acest tânăr necugetat și nici în slujba cui se afla. Cu o zi în urmă, aceste lucruri păreau lipsite de importanță. Cu o zi în urmă, era doar un tânăr enervant. Singurul motiv pentru care reușise să-i stârnească interesul lui Khalid era felul în care o privise pe Șeherezada în ziua aceea. Nu o privea cum o fac majoritatea bărbaților care admiră o femeie frumoasă. Ei apreciază frumusețea punând accentul pe formele feminine.

Cei mai mulți dintre oaspeții lui Khalid acordau o atenție deosebită bunelor maniere. Cei care nu o făceau nu treceau neobservați, dar aveau și o reputație pe măsură – erau bărbați cu o moralitate îndoielnică, ce priveau lumea prin prisma ochilor lor lascivi și agățau tot ce li se ivea prin preajmă.

Tariq Imran al-Ziyad nu o privea pe Șeherezada cu ochii unui bărbat îndrăgostit de formele feminine.

Tânărul părea fascinat de tot ce spunea Șeherezada. Cât și de gândurile ascunse în spatele cuvintelor.

Khalid cobora, alături de fiul lui Nasir al-Ziyad, treptele spre următoarea terasă a grădinii suspendate, îndreptându-se spre grajduri. Soldații care îi însoțeau îi urmau îndeaproape.

— Vă cer din nou iertare, *sayyidi*, spuse Tariq, potrivindu-și manșeta *mankalah*, cu un zâmbet sfios pe buze.

Khalid își continuă drumul prin grădină, aruncându-i tânărului priviri piezișe.

— Fiți fără grijă, *sayyidi*, adăugă el, am înțeles acum diferența dintre un portic și o alee de promenadă!

— Mi-ar fi fost de mai mult folos dacă ai fi știut asta ceva mai devreme, murmură Khalid.

Tariq izbucni în râs – un râs vesel și degajat, care îi determină și pe alții să i se alăture.

— Vă mulțumesc că nu m-ați tăiat în bucăți, *sayyidi*.

— Mulțumește-i reginei! Dacă aș fi fost singur, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

— Pot să vă adresez felicitările mele, *sayyidi*? spuse Tariq, încetinind ușor pasul. Regina și Domnia Voastră vă potriviți de minune.

Începea să devină tot mai enervant. Khalid se opri pe loc și se întoarse cu fața spre el.

Era puțin mai înalt decât califul și lat în umeri. Îl deranja să se uite în sus la acest tânăr neghiob.

— Șeherezada este o fată dificilă, iar eu sunt un monstru. Cred că ne potrivim într-adevăr de minune.

Auzindu-i spusele, Tariq îl străfulgeră cu privirea.

— Pari deranjat, îi spuse Khalid, scrutându-i chipul cu intensitate. De ce anume din ce-am spus?

— De… tot, *sayyidi*.

Nu știa să mintă prea bine. Tânărul, enervant la început, devenea acum o adevărată problemă.

Când încercă să rupă tăcerea apăsătoare printr-un alt zâmbet fermecător, Khalid porni la drum.

— Ești căsătorit, Tariq Imran al-Ziyad?

— Nu, *sayyidi*. Dar intenționez să mă căsătoresc cât de curând.

— Atunci, ești logodit.

— Da, *sayyidi*. Cu aleasa inimii mele, pe care o iubesc de foarte mulți ani.

Tânărul părea să spună adevărul.

— Acesta a fost și motivul pentru care v-am felicitat ceva mai devreme. Este un adevărat dar divin să găsești o iubire statornică – o iubire care dăruiește la fel de mult pe cât cere, îi spuse Tariq, cu multă convingere în glas.

Era primul lucru interesant pe care îl spunea de când stăteau de vorbă. Și nu-i convenea deloc lui Khalid.

După un timp, se apropiară de grajduri, iar Jalal le veni în întâmpinare. Își înclină capul uimit când îl văzu pe tânărul nesăbuit. Apoi, îl salută din cap, iar Tariq îi răspunse cu un zâmbet fermecător.

— Vă cer din nou iertare, *sayyidi*, pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Și vă rog să-i mulțumiți reginei în numele meu! Se pare că îi datorez viața.

Se înclină adânc în fața lui Khalid și se îndreptă spre grajduri, cu *rida*' sa albă fluturându-i în vânt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jalal, când tânărul se îndepărtă suficient de mult încât nu îi mai putea auzi.

Khalid nu îi răspunse.

— Totul e bine între tine și Șeherezada? insistă Jalal.

Califul continuă să-l privească de la distanță pe fiul lui Nasir al-Ziyad.

— Khalid!

— Încearcă să afli tot ce poți despre Tariq Imran al-Ziyad! Despre familia lui. Și legăturile lor. Totul.

Jalal izbucni în râs.

— Ce e așa de amuzant? îl întrebă Khalid.

— Se vede că ne curge același sânge prin vene. Și eu m-am gândit la el toată ziua.

• Un covor zburător și valuri de răzmeriță

Șeherezada stătea în odaia ce-i găzduia veșmintele. O privea pe Despina punând deoparte, una câte una, hainele de mătase, frumos împăturite și zugrăvite în culori vii și strălucitoare.

— Pe Zeus, n-ai de gând să alegi ceva mai repede? mormăi ea, aruncându-și pe umăr valurile de păr negru.

— Ai răbdare! Caut ceva.

— Dacă îmi spui ce cauți, poate reușesc să te ajut.

Despina se ridică în picioare și își întinse brațele deasupra capului. Tresări de durere și începu să-și maseze umărul stâng.

— Cum te simți? o întrebă Șeherezada, îngrijorată.

— Bine. Doar că n-am prea dormit azi-noapte.

— Nu la asta m-am referit.

— Mai am câteva luni bune până când va deveni o problemă, Șeherezada, îi răspunse Despina, râzând veselă și nepăsătoare.

— I-ai spus lui Jalal?

— Nu.

— Și când ai de gând să-i spui?

— Când o să-mi iau inima în dinți sau când n-o să mai am de ales – depinde care dintre cele două alternative survine înainte. Și cu asta, basta! Nu mai vreau să discut pe tema asta, ripostă Despina, scotocind din nou prin rochiile de mătase.

Șeherezada o privi încruntată pe slujnica ei, întrebându-se dacă Despina reușea să închidă ochii noaptea, răvășită de atâtea griji și frământări.

De ce nu vrea oare să-i spună?

Când își făcu din nou apariția dintre maldărele de veșminte, avea chipul contorsionat de iritare.

— S-ar putea s-o fi luat în odaia mea ca s-o repar. Vino cu mine!

Lăsând în urmă vrafurile de haine de mătase și damasc, traversară împreună iatacul Șeherezadei și se opriră în fața unei singure uși lustruite din lemn. Trecându-i pragul, străbătură apoi un coridor îngust, la capătul căruia se afla o altă odaie.

Șeherezada nu pusese niciodată piciorul în iatacul Despinei, chiar dacă era atât de aproape de al ei. Încăperea era mică și îngrijită, având într-un colț un aranjament elegant de perne, iar în celălalt o masă scundă. Dulapul care completa mobilierul era confecționat din același lemn ca și masa, în nuanțele dulci ale mierii. În aer, plutea un parfum suav de iasomie.

Despina deschise dulapul și începu să scotocească prin el.

Privirea Șeherezadei îi fusese atunci atrasă de un obiect rezemat de perete, strâns sul și legat cu o funie de cânepă.

Era covorașul pe care i-l dăruise Musa Zaragoza.

— De ce se află aici? o întrebă Șeherezada, arătându-i-l cu capul.

Despina aruncă o privire peste umăr și oftă adânc.

— De când tot vreau să te întreb dacă pot să-l arunc!

— Dar l-am primit în dar!

— Este atât de vechi și de zdrențuit, că o să atragă moliile. Nu vreau să stea printre lucrurile tale.

— Dă-mi-l mie! îi spuse Șeherezada, dându-și ochii peste cap.

Despina ridică din umeri, apoi îi dădu covorașul.

— Îmi este cu neputință să înțeleg de ce ar dărui cineva soției califului din Khorasan o carpetă ponosită.

În timp ce îl ținea în mâini, Șeherezada își aminti cuvintele pe care Musa-*effendi* i le spusese în ziua în care venise în vizită la palat.

„*Este un covoraș deosebit. Când te vei rătăci, te va ajuta să-ți regăsești drumul*.”

— Nu cred că este doar o simplă carpetă.

— Atunci, ce este?

— S-ar putea să fie un soi de hartă, îi răspunse Șeherezada, îngândurată.

— Dacă este o hartă, atunci este învechită și, prin urmare, inutilă.

Șeherezada ieși din camera Despinei și străbătu din nou holul îngust, întorcându-se în dormitorul ei. Se ghemui pe podea și lăsă covorașul jos. Apoi, încercă să desfacă nodul funiei de cânepă. Pentru că eforturile ei se dovedeau zadarnice, își aminti motivul pentru care nu reuși să-și satisfacă curiozitatea chiar din ziua în care Musa Zaragoza i-l făcuse cadou.

— Nodul ăsta e strâns ca naiba, mormăi Șeherezada, în timp ce Despina o urmărea peste umăr.

— Lasă-mă să încerc și eu! se oferi slujnica, așezându-se lângă ea pe podea și începând să tragă de funia nodului.

Confruntându-se cu aceleași rezultate zadarnice, Despina studie nodul cu atenție. Scoase apoi o agrafă de argint din părul strâns în creștetul capului. Buclele-i castanii i se revărsară în cascadă pe umăr, iar Despina introduse acul agrafei în mijlocul nodului.

— N-am de gând să mă las bătută, nod afurisit ce ești! șopti ea, strângând din ochii ei albaștri.

Câteva clipe mai târziu, nodul cedă, iar fetele țipară bucuroase.

Șeherezada desfăcu covorașul și-l întinse pe podea.

Era într-adevăr vechi și zdrențuit, așa cum li se părură de la bun început – zugrăvit în nuanțe ruginii, cu marginea de un albastru închis. În mijloc, era împodobit cu arabescuri în alb și negru. Aproape toți ciucurașii se destrămaseră. Cei care reușiră să supraviețuiască erau murdari și îngălbeniți de vreme. Colțurile se făleau cu două găuri ce păreau să fie urme de arsuri.

Plimbându-și palmele deasupra lui, simți în piept o senzație ciudată, ca niște furnicături. Își retrase iute mâinile, înspăimântată.

— Ce-ai pățit? o întrebă Despina.

Senzația dispăru.

Șeherezada își privi mâinile și-și atinse degetele.

— Nimic.

Fetele se ridicară amândouă în picioare ca să studieze covorașul.

— Ei bine… e o carpetă urâtă, pronunță Despina verdictul.

Șeherezada izbucni în râs.

— Pot să-l arunc, te rog? insistă Despina.

— Am crezut că s-ar putea să fie o hartă. Musa-*effendi* mi-a spus că mă va ajuta să-mi găsesc drumul, murmură Șeherezada, încruntată.

— Te referi la magul din Templul Focului?

— Musa-*effendi* este mag?

Despina își țugui buzele și îi evită privirea.

— N-ar fi trebuit să-mi spui. Nu-i așa? o întrebă Șeherezada, cu un rânjet pe buze.

Despina o străfulgeră cu privirea.

— Interesant, continuă Șeherezada. Deși nu e de mirare. Jalal pare extrem de vorbăreț. Oare ce-ți mai spune în momentele de…

— Șeherezada!

Ea izbucni în râs, ferindu-se din calea Despinei, care voia s-o îmbrâncească. Atinse covorașul cu piciorul gol și simți în piept aceleași furnicături. Vădit tulburată, se ghemui în fața covorașului și își plimbă palma pe deasupra lui.

Simți ușoare înțepături în inimă, ca cele pe care le simți atunci când ți se dezmorțește un picior pe care ai stat prea mult timp. Senzația începu să se răspândească în umeri și în brațe. Apoi, când își plimbă degetele pe marginea covorașului…

I se încolăci pe mână, de parcă cineva i-ar fi insuflat viață.

Șeherezada icni înspăimântată și se prăbuși pe podea ca un buștean.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Despina, ghemuindu-se lângă ea.

— Covorașul… s-a mișcat!

— Poftim?

Șeherezada se ridică în genunchi, cu inima fremătându-i în piept.

— Privește!

Își frecă apoi mâna de covor până când simți din nou furnicături în palmă…, iar unul dintre colțurile carpetei se ridică de pe podea.

— Dar ce are? țipă Despina, scăpând o înjurătură și sărind înapoi, speriată.

— De unde să știu? îi răspunse Șeherezada, cu glas răstit.

— Mai… fă o dată!

Șeherezada repetă figura și un alt colț al covorașului se ridică în aer cu ușurința unui nor plutitor.

— Ai mai făcut asta vreodată? o întrebă Despina, privind-o cu suspiciune.

— Nu! Dar nu *eu* sunt vinovată, ci covorașul!

Despina se așeză în genunchi și își plimbă palmele pe suprafața ponosită și ruginie a carpetei. Apoi, așteptă o clipă. Dar nu se întâmplă nimic.

— Nu e doar covorașul vinovat, Șeherezada. Și tu ai ceva neobișnuit.

„*Nici nu știi că îl ai. Zace în tine în stare latentă*”, își aminti Șeherezada cuvintele magului, mușcându-și buza.

Despina oftă exasperată. Îi luă apoi mâna și i-o atinse de covoraș. Când marginile acestuia se înălțară în aer, Șeherezada încercă să-și retragă mâna, dar Despina refuză să-i dea drumul.

În curând, întregul covoraș se ridică de pe podea și începu să plutească prin aer la înălțimea umerilor lor – ușor ca un fulg, de parcă ar fi fost țesut din vise. Când fetele își retraseră mâinile, covorașul se lăsă pe podeaua din marmură cu grația unei petale de flori.

— Trebuie să recunosc că e un truc bine executat, șopti Despina, cu admirație în glas.

•

Tariq coborî de pe cal, în deșert, în fața cortului imens al lui Omar al-Sadiq. Apucă murgul de hățuri și-l conduse spre jgheabul de apă din apropiere. În timp ce calul se adăpa, apa făcea vălurele de jur împrejurul botului său. Tariq își plimbă mâna pe grumazul animalului magnific.

Nu îi fusese deloc ușor să părăsească orașul Rey.

În ciuda promisiunilor ei că nu i se va întâmpla nimic, i se părea cu neputință s-o lase pe Șeherezada acolo. Acceptase, în cele din urmă, să-i împlinească voia și să plece, dar o făcuse cu inima frântă și amară. În cele cinci zile de călătorie, Tariq străbătu, sub un soare mistuitor, întinderi nemărginite de nisip,

ducând un război necontenit cu propriile-i gânduri și sentimente.

Cum de se ajunse aici?

Nimic din toate astea nu avea sens. Fata pe care o știa el nu putea să dea dovadă de atâta nestatornicie. Fata pe care o iubea era prea inteligentă, prea ingenioasă și… prea *loială* ca să se lase cucerită de un monstru. Cu atât mai puțin de cel care i-a luat viața prietenei sale atât de dragi.

Și în timp ce se zbătea sfâșiat de frământări lăuntrice, Tariq revenea mereu la miezul dureros al problemei: nimic din toate astea nu avea sens.

Trebuia să găsească, așadar, o explicație.

De-a lungul timpului, Tariq auzise povești despre oameni captivi care cedează de bună voie în fața temnicerilor lor. Despre prizonieri care se îndrăgostesc de cei care îi înrobesc. Deși nu se gândise la această posibilitate, era singurul lucru rațional care putea să justifice comportamentul Șeherezadei.

Nu era în firea ei. Palatul, monstrul și lumea aceea i-o răpiră pe fata pe care o iubea și îi acoperiră ochii cu un voal ca să nu mai vadă nimic din ce îi era drag cândva.

Trebuia s-o ia de acolo. Și cât mai curând posibil.

Strigătul răsunător al Zorayei sfâșie tăcerea înconjurătoare, readucându-l cu picioarele pe pământ. Tariq o chemă cu un fluierat, iar pasărea i se așeză pe brațul întins, acoperit cu manșeta *mankalah*, dornică să-și primească cina. În ciuda gândurilor tulburătoare, reuși să-i zâmbească șoimului în timp ce îi oferea o bucată de carne uscată.

— S-a întors *sahib*-ul nostru fără nume! răsună o voce familiară din spatele lui. Deși, dacă ar fi să dăm crezare zvonurilor, *sahib*-ul nostru a căpătat și un nume.

Tariq se întoarse cu fața spre Omar al-Sadiq și îi fixă cu privirea chipul ars de soare.

— Zvonuri?

Omar îi zâmbi generos, dezvăluindu-și strungăreața.

— Se întâmplă adesea să fim ultimii care află veștile ce ne fac cinste.

Tariq închise ochii pentru o clipă. Șeicul cel excentric îi punea răbdarea la încercare.

— Circulă vești ce-mi fac cinste?

— Se vorbește despre Șoimul cel Alb. Izbăvitorul Khorasanului.

— Ce tot spui acolo? îl întrebă Tariq, oftând obosit.

— N-ai auzit de el? Se spune că poartă blazonul unui șoim alb. Și că intenționează să treacă prin foc și sabie orașul Rey ca să-l alunge de pe tron pe regele cel rău, îi explică Omar, cu un

licăr în ochi. Cred că îl cunoști prea bine pe Șoimul cel Alb. Prietenii îi spun Tariq.

— Îmi pare rău, îi răspunse Tariq, pe un ton tăios, dându-și pe spate gluga *ridei*' sale prăfuite. Dar n-am chef de jocuri.

— Jocuri? Războiul nu este un joc, prietene. Jocurile sunt destinate copiilor și bătrânilor ca mine. Pentru un tânăr, războiul e ca o plăcere vinovată.

— Încetează, Omar! Nu sunt într-o dispoziție bună…

— N-ai vrea mai bine să-ți vezi blazonul? îl întrebă Omar, făcându-i cu ochiul. E chiar…

— Te rog! îl imploră Tariq, cu glasul plin de frustrare și de durere.

Omar scrută cu ochii lui agili chipul abătut al tânărului.

— Ce s-a întâmplat cât timp ai stat în Rey, prietene?

Tariq îi dădu drumul Zorayei spre înaltul cerului, apoi se rezemă de jgheabul de apă.

— Spune-mi ce-ți tulbură sufletul atât de tare! insistă Omar, pe un ton blajin.

— Trebuie… trebuie s-o iau pe Șazi de acolo. S-o salvez din palatul ăla. Și din ghearele stăpânului său monstruos.

— Te temi pentru viața ei, spuse Omar, dând încet din cap. Și atunci, de ce te-ai mai întors? îl întrebă apoi.

Îngrijorarea ce i se citea în glas îi umbrea franchețea.

Tariq, crispat, nu putea să-i ofere un răspuns.

— Nu poți să-mi spui ce s-a întâmplat, prietene?

Tariq își aținti privirea asupra orizontului scăldat în lumina amurgului, ce se stingea încetul cu încetul sub penelul întunecat al înserării.

— Bănuiam că ține la ea. Doar i-a cruțat viața în condițiile în care multe altele…, spuse Tariq, cu un licăr glacial în ochii săi argintii. Dar nu m-am așteptat la asta.

— Înțeleg, îi răspunse Omar, mângâindu-și barba.

— Ce înțelegi? îl întrebă Tariq, întorcându-și privirea spre șeicul beduinilor.

— Crezi că tânărul calif…, spuse Omar, punându-și mâna cioturoasă pe umărul lui Tariq…, este îndrăgostit de Șeherezada ta?

Tariq își aținti ochii asupra mânecii aspre, din in, a lui Omar.

— Și ce te-a făcut să crezi asta? continuă șeicul, pe același ton blând.

— Felul în care o privește, îi răspunse Tariq, în șoaptă. Este singura dată când încep să-l înțeleg.

— Poate că… așa e cel mai bine, spuse Omar, strângându-l de umăr. Am auzit că tânărul calif a suferit pierderi imense de-a lungul vieții sale. Dacă Șeherezada ar putea să…

— N-am de gând s-o las pe Șazi în mâinile unui ucigaș nebun!

Omar clipi de câteva ori, ridicându-și și coborându-și pleoapele brăzdate de riduri cu mișcări deliberate.

— Tariq, de ce ai intrat în acest război?

— Pentru că o iubesc, îi răspunse el, fără urmă de ezitare.

— Dar… de ce o iubești?

— Nu ți se pare o întrebare cât se poate de ridicolă?

— Nu e ridicolă. E cât se poate de simplă. Greutatea constă în răspuns. Așadar, de ce o iubești?

— Pentru că…, începu Tariq, frecându-și ceafa. Pentru că toate amintirile mele cele mai de preț sunt legate de ea. Am suferit împreună. Și… am râs împreună.

— Un trecut petrecut împreună nu-ți oferă dreptul la un viitor împreună, prietene, îi răspunse Omar, retrăgându-și mâna de pe umărul lui Tariq.

— Cum de mi-am închipuit că ai putea să înțelegi? ripostă tânărul. Nimeni n-a încercat să ți-o ia pe Aisha. Nimeni n-a…

— Nu trebuie să-mi pierd soția ca să înțeleg suferința unei pierderi, Tariq. Și un copil care și-a stricat jucăria ar înțelege acest lucru.

— Îmi asemeni suferința cu cea a unui copil? îl întrebă Tariq, spumegând de furie.

— O pierdere este o pierdere, îi răspunse Omar, clătinând din cap, cu un zâmbet amuzat pe buze. Iar lecția este mereu aceeași.

— N-am chef de lecții.

— Nici eu, îi spuse Omar, râzând. Așa că îți voi împărtăși, în schimb, o poveste.

— Nu, te rog!

— Cu mulți ani în urmă, într-o noapte senină, am văzut mii de stele căzând de pe cer. Eram doar un copil, dar natura mă înzestrase cu o inimă curioasă, așa că am pornit prin deșert în căutarea stelelor căzătoare. Voiam să știu unde se duceau atunci când ajungeau pe pământ. Am alergat și am tot alergat până când nu m-au mai ținut picioarele. Și tot n-am aflat unde au ajuns stelele.

— Povestea ta este o lecție, Omar, îi spuse Tariq, pe un ton ferm. Nu sunt chiar atât de neghiob.

— Ți-am spus că și astăzi mă lupt cu dorința de a porni pe urmele stelelor căzătoare? continuă Omar, cu un zâmbet pe buze.

— Te înțeleg prea bine, căci și eu mă lupt cu dorința de a o lua la fugă.

— Dar n-ai să fugi până nu-mi asculți lecția până la capăt, îi răspunse șeicul, dându-și capul pe spate și râzând cu poftă. Nu

poți să-i răpești unui bătrân acest drept binemeritat.

— Nu pot, așa e, ai dreptate, încuviință Tariq, schițând un zâmbet, în ciuda inimii sale frânte. Termină-ți lecția, dragul meu *effendi*!

— Anumite lucruri ne luminează viața doar pentru câteva clipe efemere. Apoi, trebuie să le lăsăm să plece ca să lumineze și alte ceruri.

Tariq scrută cu privirea întunericul ce se întindea dincolo de corturi.

— Îmi sugerezi să las lucrurile așa cum sunt. Dar nu pot. Și nici nu vreau.

— Iar eu îți voi respecta voința, Tariq-*jan*. Deși nu-ți împărtășesc părerea, voi încerca să te susțin atât cât îmi va sta în putință. Vino cu mine acum! Te așteaptă unchiul tău.

— Unchiul Reza este aici? îl întrebă Tariq, privind peste umărul lui Omar.

— A venit acum două zile, împreună cu prietenul tău, Rahim, și de atunci te așteaptă cu nerăbdare.

Omar îl conduse apoi pe Tariq în fața celui mai mare cort din tabără și intrară înăuntru.

— Se întoarse fiul rătăcitor! spuse Omar, îndreptându-se spre colțul cel mai îndepărtat al cortului și așezându-se lângă Reza cu un gest comic.

Tariq își scoase încălțările și mantia, apoi făcu câțiva pași prin semiîntuneric. Covorul pe care pășea era moale și ponosit. La fel ca și colecția de țesături ce împodobeau pereții cortului. În aer plutea un val de fum, ce mirosea a tutun și melasă.

— Hai să bei niște ceai! îl invită Omar, cu zâmbetul pe buze. În ultimele zile, am petrecut clipe minunate în compania unchiului tău, căci și lui îi plac poveștile de iubire.

Tariq se așeză pe pernele de lână ce împrejmuiau o masă de lemn, pe care se aflau un ibric de ceai din argint, câteva pahare gravate și un *ghalyan* impunător. Acesta era confecționat dintr-o sticlă groasă, de culoare verde, cu o țeavă lungă, înfășurată într-o mătase arămie, ce străbătea masa și ajungea în palma întinsă a lui Reza bin-Latief. Cărbunii din suportul aflat în vârful *ghalyan*-ului licăreau strălucitor atunci când trăgea din mușțiucul frumos gravat, iar apa din bazinul de sticlă bolborosea ușor. Fumul dulceag se înălța în aer, sub forma unor dâre șerpuitoare, de un albastru-cenușiu, contopindu-se cu voalul de negură ce învăluia deja cortul.

— Unchiule! îl salută Tariq, întinzându-i mâna.

— Se pare că n-ai stat degeaba, Tariq-*jan*, îi spuse Reza, încet, strângându-i mâna.

— Știu că mi-ai cerut să rămân în Taleqan și să aștept vești de la tine, îi răspunse Tariq, trăgând adânc aer în piept.

Reza continuă să tragă, în tăcere, din *ghalyan*.

— Dar nu puteam să te las să faci totul de unul singur, încheie Tariq.

— Vezi? Ce ți-am spus eu? Este deja un erou, interveni Omar, chicotind.

— Rolul de erou presupune să știi și când să stai potolit, ripostă Reza.

Tariq preferă să păstreze tăcerea, iar Omar râse cu poftă.

— Și ce-ai aflat în această aventură nesăbuită petrecută în Rey? îl întrebă Reza.

— Am aflat că mai am multe de învățat.

— Altceva? continuă Reza, oferindu-i lui Omar țeava *ghalyan*-ului.

— Am aflat că, pe lângă faptul că e nebun, califul din Khorasan este și un om primejdios.

— Cum așa?

— Este inteligent, pentru un nebun. Un lucru… surprinzător.

— Nebunii sunt adesea oameni extrem de inteligenți, spuse Omar, cu ochi scăpărători, în timp ce elimina fumul pe nas.

— Altceva? continuă Reza.

— Este arogant și iute la mânie, îi răspunse Tariq, rezemându-se de perne.

— Dar ce slăbiciuni are? îl întrebă Reza, tatonând terenul.

Tariq ezită.

— Tariq!

Dar înainte ca tânărul să-i răspundă, în cort își făcu apariția Rahim însoțit de Jahandar al-Khayzuran. Cei trei bărbați ce stăteau în jurul *ghalyan*-ului îi scrutară cu ochi sfredelitori. Rahim îi ceru iertare lui Tariq din priviri, iar Jahandar tuși ușor, dregându-și glasul.

— Mă… primiți și pe mine? îi întrebă el.

— Firește! Sunteți bine-venit! îi răspunse Omar, cu un zâmbet generos.

Tariq se ridică de la masă, străduindu-se să-și ascundă iritarea în clipa în care Jahandar se îndreptă spre ei.

— Jahandar-*effendi*!

— Tariq-*jan*! îi răspunse el, uitându-se, nerăbdător și plin de speranță, în ochii argintii ai tânărului.

Când îi citi, însă, în priviri sentința neîndurătoare, își ascunse chipul în spatele măștii umilinței și rușinii.

Când toată lumea se așeză din nou pe perne, Reza își reluă tirul de întrebări.

— Vorbeai parcă despre slăbiciunile regelui-băiețandru, nu-i așa?

— Da, unchiule, îi răspunse Tariq, respirând adânc.

Văzându-i stânjeneala fățișă, Reza îl privi tot mai încruntat.

— Tariq-*jan*, ce…

— Șeherezada, spuse Tariq, scrâșnind din dinți. Ține la Șeherezada.

— Cât de mult? întrebă Reza, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Nu știu. Știu doar că ține la ea. Și că vreau s-o iau de acolo. Acum!

— S-a întâmplat ceva cât timp ai stat acolo? continuă Reza, ridicând, de această dată, din sprâncene.

— Fiecare zi petrecută în palatul acela reprezintă un pericol pentru ea. Iar gândul nu-mi mai dă pace.

— Un adevărat erou! interveni Omar, râzând ușor.

Reza luă o înghițitură din paharul cu ceai.

— Îți înțeleg temerile, dar…

— Te rog, unchiule! Lasă-mă să trec la fapte! Ajută-mă!

Reza îi susținu privirea nepotului său, judecând lucrurile cu foarte mult sânge rece.

— Îmi pare rău, Tariq-*jan*, dar abia am început să ne adunăm forțele. Deocamdată, nici nu ne putem gândi să atacăm un oraș ca Rey. Emirul din Karaj a strâns șapte sute de soldați și un depozit imens de arme. Ar trebui să ajungă în curând. Prietenul lui din nord ne mai trimite încă două sute de soldați și am luat și eu legătura cu alți prieteni de-ai mei, negustori înstăriți, care s-au săturat de ocârmuirea unui tiran fără inimă. A unui rege-băiețandru care ucide fără temei. Cu toții sunt dornici să-și unească forțele sub blazonul Șoimului Alb. Cu toții sunt dornici să lupte pentru tine.

— Atunci, dacă vrei să-mi dai câțiva…

— Nu. Dacă vrei să-i atragi de partea ta, trebuie să le oferi o cauză mult mai nobilă decât iubirea ta, Tariq. Nu poți să iei cu asalt cel mai mare oraș din Khorasan doar ca să-ți salvezi iubita. Trebuie să înveți să fii un conducător adevărat. Să ai răbdare. Să știi să aștepți. Când va sosi clipa cea mare, răbdarea îți va fi răsplătită. Ai încredere în mine!

Tariq închise ochii și își încleștă pumnii, luptându-se să-și stăvilească vâltoarea emoțiilor.

— Omar…

— O, prietene! oftă adânc șeicul. Îmi exploatezi pasiunea pentru poveștile de iubire. Din păcate, însă, sunt un om bătrân, fără frați sau feciori – sunt ultimul descendent al familiei mele. Nu mă implic în lupta asta. Este prea greu să mai speli sângele de pe o sabie veche. Știi foarte bine că n-aș ezita nici pentru o clipă să-mi pun în pericol, în numele iubirii, viața-mi modestă și umilă. Dar ce fac cu viața oamenilor mei și a celor care luptă sub stindardul meu? Nu pot să pun în primejdie o comoară ca asta. Îmi pare nespus de rău, prietene.

Tariq își bău ceaiul în tăcere, în timp ce Omar și unchiul său urmară un alt făgaș al discuțiilor. Cuvintele lor treceau pe lângă el, învăluite în fum… și lipsite de noimă. Când ceaiul se răci, Tariq își luă la revedere și plecă. Mânia spumega în sufletul lui la fel ca apa din *ghalyan*, și de fiecare dată când se gândea la regele-băiețandru, îi vedea ochii la fel de arzători precum cărbunii din narghilea.

Un nebun iute la mânie și dornic de moarte…

O și vedea pe Șeherezada odihnindu-și, liniștită, capul pe pieptul lui.

— Tariq-*jan*! îl strigă un glas sfios din spatele lui.

— Ce e? răspunse Tariq, răsucindu-se pe călcâie.

Jahandar făcu un pas înapoi, cu gura căscată. Vârfurile bărbii sale subțiri fluturau ușor în adierea lină a nopții.

— Îmi cer iertare, Jahandar-*effendi*, îi spuse Tariq, respirând încet. Vă rog să mă iertați.

— Nu, nu, spuse Jahandar, clătinând din cap. Eu îți cer iertare pentru că ți-am tulburat gândurile.

— Nu-i nimic, îi răspunse Tariq, scrâșnind din dinți. Ar trebui să învăț să le strunesc mai bine.

Jahandar încuviință din cap. Își împreună mâinile pe abdomen și începu să se joace cu eșarfa *tikka* ce-i încingea brâul.

— Vreți să vorbiți ceva cu mine? îl întrebă Tariq.

— Da, vreau, îi răspunse Jahandar, înghițind în sec. Ești… dornic să faci tot ce-ți stă în putință ca s-o salvezi pe fiica mea? îl întrebă apoi, îndreptându-și umerii și încleștându-și mâinile.

Tariq căscă ochii mari. Și făcu un pas spre el.

— Știți foarte bine că sunt.

— Atunci, lasă-mă să te ajut!

• Cineva care știe

Geamătul înăbușit al ușii o trezi din somn. Șeherezada îl recunoștea chiar și în vis.

De data asta, însă, ceva era diferit.

Ceva se afla în camera ei. Ceva ce nu cunoștea teama.

Mai mulți ochi o priveau prin întuneric. Ochi nepoftiți. Cuprinsă de spaimă, simți cum părul i se zbârlește pe ceafă, iar sângele îi zvâcnește prin vene.

Zgomotul surd al pașilor aflați în apropiere o obligă să ia iute o hotărâre.

Șeherezada deschise ochii și începu să țipe, spulberând întunericul cu strigătele ei. Auzi cum pașii se năpustesc spre ea și, încercând cu disperare să fugă, se cățără pe perne. Smulse pânza fină de mătase a baldachinului, blestemându-i existența inutilă.

Inima îi tresări în piept în clipa în care văzu ușa Despinei deschizându-se ușor.

— Șeherezada!

Umbre mătăhăloase începură să se agite prin camera ei – umbre învăluite în mantii întunecate.

O, Doamne! *Despina*!

Șeherezada înhăță taburetul de lângă divan și începu să țipe din nou, încercând să-i atragă spre ea ca s-o apere pe Despina. Dacă servitoarea ar putea să treacă de ușa dormitorului…

Simțind cum o mână o înșfacă cu violență, Șeherezada lovi cu taburetul.

— Șeherezada! strigă Despina.

— Du-te! țipă Șeherezada.

Despina se repezi spre ușile duble în timp ce două umbre porniră după ea. Slujnica reuși să deschidă una dintre uși și o luă la fugă pe holurile de marmură ale palatului. Un singur cuvânt îi țâșni printre buze:

— Jalal!

Umbrele se îndreptară apoi spre Șeherezada, iar una dintre ele o prinse pe la spate. Când o trase mai aproape, văzu o pereche ochi mânioși scăpărând scântei din spatele unei măști negre. Ea îi azvârli taburetul în cap. Umbra îl prinse, însă, înjurând în barbă și plesnind-o pe Șeherezada fără milă cu dosul palmei.

Ea se prăbuși pe podeaua de marmură, lăcrimând de durere. Când o altă umbră încercă s-o ridice, cu brutalitate, în picioare, ea apucă masca cu mâna și i-o trase de pe față. Bărbatul o prinse de gât și o țintui de perete.

— Cine ești? Și ce vrei? îngăimă ea, lovindu-l cu picioarele și zgâriindu-l cu unghiile.

Alți pași răsunară pe coridoarele din fața camerei ei.

Ambele uși se deschiseră cu un vaiet îngrozitor, iar în prag apăru o singură siluetă înarmată cu o sabie.

Khalid!

Atacatorul ei începu să râdă, încet și crud, strângând-o tot mai tare de gât.

Khalid nu puse întrebări. Și nici nu încercă să negocieze. Lama *şamşir*-ului spulberă întunericul și o umbră de lângă ușă se prăbuși la pământ, horcăind și zvârcolindu-se înfiorător. O clipă mai târziu, Jalal se năpusti în cameră, însoțit de rajputan.

— Ia-l pe Khalid de aici! îi strigă Jalal rajputanului.

Îmbrâncindu-l, rajputanul îl dădu la o parte pe Jalal și își ridică *talwar*-ul.

Khalid își flutură sabia prin aer și mai făcu câțiva pași. Umbrele îi ațintiră calea. Erau, cel puțin, opt atacatori, cu cel care o ținea pe Șeherezada țintuită de perete.

Sunetul săbiilor trase din teacă sfâșie tăcerea din cameră, iar bărbatul care o ținea captivă pe Șeherezada o trase ca pe un scut în fața lui, înfășurându-i gâtul cu brațul său vânjos.

Rajputanul atacă avangarda de umbre, iar Khalid și Jalal îl flancară de-o parte și de alta. Armele se încleștau cu furie, iar moartea plutea în aer, secerând umbrele fără milă și lăsând în urmă sânge și groază.

Atacatorii pierdeau terenul.

Cel care o ținea captivă pe Șeherezada începu s-o târască spre paravanele deschise ce duceau spre terasă. Profitând de faptul că agresorul își slăbi puțin strânsoarea, ea reuși să-și elibereze un braț și să-l lovească cu pumnul în față. Se răsuci apoi în brațele lui și încercă s-o ia la fugă. El se năpusti asupra ei și o prinse cu o mână de umăr și cu cealaltă de gât.

— Te omor pentru asta, îi șopti el în ureche.

— O spune un om deja mort, ripostă ea.

— Nu încă.

Își strecură apoi mâna în părul ei și, strângând-o cu putere, o imobiliză ca pe un scut în fața lui. Șeherezada își înăbuși un icnet de durere, în timp ce ochii îi înotau în lacrimi.

— Khalid Ibn al-Rashid! țipă el, cu glas răsunător.

Când vederea i se limpezi, îi zări pe Jalal și pe rajputan stând la o azvârlitură de băț de ea și de atacatorul ei, cu armele gata de atac.

În clipa în care Khalid își flutură pentru ultima oară sabia prin aer, pogorând-o apoi asupra adversarului său, sângele țâșni în șuvoaie, împroșcându-i fața și pieptul gol. Traversă

apoi camera, cu ochii scăpărând scântei și cu lama sabiei presărată cu dâre stacojii.

Umbrele zăceau acum tăcute și lipsite de viață.

În timp ce Khalid se apropie, atacatorul o strângea și mai tare de păr. Apoi, îi smuci capul cu atâta putere, că îi smulse un urlet de durere.

Jalal înjură mânios, iar lama iataganului său licări argintie în lumina razelor de lună.

Khalid se opri pe loc.

Atacatorul izbucni într-un râs metalic. Cu mâna liberă, îi puse lama hangerului la gât.

— N-ai de gând să mă implori să-ți cruț viața? o întrebă el în șoaptă.

— Eu nu cer îndurare, îi răspunse Șeherezada. Cu atât mai puțin celor condamnați deja la moarte.

— Dar atotputernicul calif din Khorasan? spuse atacatorul în întunericul nopții. Nici suveranul suveranilor nu cere îndurare?

Khalid se îndreptă din nou spre ei, într-o tăcere sfâșietoare ca moartea, înălțându-și *șamșir*-ul deasupra capului.

— Stai pe loc, fiu de târfă ce ești! răbufni atacatorul. Altfel, îi tai gâtul fără să stau prea mult pe gânduri. O s-o vezi cu ochii tăi pierind, așa cum s-a întâmplat și cu maică-ta.

Khalid încremeni pe loc, iar Șeherezada îi văzu chipul mistuit de durere. Peste ochii lui ca de chihlimbar trecu o umbră – umbra unor amintiri întunecate. Umbra unei năpaste cumplite. Suferința lui copleșitoare îi sfâșie sufletul, lăsând-o fără suflare. Califul coborî mâna în care ținea *șamșir*-ul pătat de sânge.

— O să te omor *eu* pentru asta, îi aruncă Șeherezada peste umăr.

El izbucni într-un râs sardonic.

— Ce vrei? îl întrebă Khalid încet.

— Aruncă arma!

Șamșir-ul se prăbuși pe podeaua de marmură, scoțând un zgomot strident. Fără nici cea mai mică ezitare.

Atacatorul rânji triumfător.

— Spune-le și celorlalți să arunce armele!

— Încetează! strigă Șeherezada.

Uită-te la mine, Khalid! *Te rog*! *Nu-l asculta pe animalul ăsta*!

Agresorul își retrase mâna din părul ei și o prinse de bărbie, ridicându-i capul mai sus. Și apăsând și mai tare hangerul.

— Jalal! Vikram! Faceți ce spune! le porunci Khalid, cu glasul frânt și mistuit de gândul neputinței și al capitulării.

— Khalid! îl strigă Șeherezada, deznădăjduită. Nu face asta! Jalal, nu-l asculta! Nu puteți să…

— Dacă mai spui vreun cuvânt, s-ar putea să fie și ultimul! o avertiză atacatorul, acoperindu-i gura cu mâna.

Șeherezada își înfipse dinții în carnea lui cât de tare putu. Gustul de sare i se împletea în gură cu cel al nădușelii. Atacatorul slobozi un strigăt de durere și slăbi strânsoarea. Ea reuși, apoi, să-i înfigă un cot în burtă, dar lama hangerului îi scrijeli ușor gâtul, lăsând în urmă o dâră sângerie. Apoi, două brațe puternice o traseră deoparte, lipind-o de un trup pătat de sânge.

Khalid o privea îndurerat, iar inima-i bătea năvalnic în piept, iar fiecare bătaie avea rezonanța unei promisiuni nerostite în cuvinte.

Rajputanul se năpusti asupra atacatorului ei și îl trânti la pământ. Jalal îl lovi cu genunchiul în piept și îi sparse maxilarul cu mânerul încrustat cu pietre prețioase al iataganului său.

— Cum de ți-a trecut prin minte că ai putea să scapi nepedepsit? urlă Jalal, spumegând de furie. Cum ai putut să-i faci asta vărului meu? Familiei *mele*? întrebă el, continuând să-l lovească fără milă.

— Ajunge! porunci Khalid, rostind cuvântul cu o forță și cu o furie atât de copleșitoare, că toate sunetele din cameră amuțiră deodată.

Luă *șamșir*-ul de jos și porni spre atacatorul întins la pământ, târând lama sabiei pe podeaua de marmură, cu un scârțâit amenințător.

Jalal se îndreptă imediat, fără alte cuvinte, spre Șeherezada. Rajputanul se făcu nevăzut în întuneric, ținând *talwar*-ul în mâinile-i imense și stând la pândă cu ochi reci și sălbatici.

Khalid mai făcu câțiva pași.

Bărbatul zăcea pe podea, în timp ce sângele îi curgea șiroaie din gură și din nas. Când îl văzu pe Khalid privindu-l de sus, cu statura lui impunătoare, izbucni într-un râs strident și sacadat.

Khalid îi atinse ușor gâtul cu vârful sabiei.

— A avut dreptate. Ești un om mort. Dar sunt dispus să negociem gradele durerii.

Omul începu să râdă și mai tare.

— Cine te-a trimis? continuă Khalid, cu glas șoptit și amenințător.

— Cineva care vrea să te vadă suferind.

— Spune-mi numele acestuia și te voi cruța de suferința pe care o meriți cu vârf și îndesat!

Atacatorul începu să tușească, iar din gura-i umflată și vânătă i se prelingeau dâre de sânge.

— Crezi că mă tem de tine, flăcăule?

— Te mai întreb pentru ultima oară. Apoi, îți voi smulge răspunsul din gură.

— Crezi că poți să scapi din mâinile destinului? Indiferent cât vei încerca să te împotrivești, vei plăti prețul cuvenit, Khalid Ibn al-Rashid, ripostă el, privind-o cu subînțeles pe Șeherezada.

— Cuvintele sunt de prisos acum, îi răspunse califul.

Khalid își înfipse ușor sabia în gâtul atacatorului. Din rana acestuia începu să se prelingă sânge.

— Cât privește asta, semăn foarte mult cu tatăl meu.

Atacatorul începu să râdă nebunește.

— Vrei să știi cine m-a trimis, atotputernicule suveran al suveranilor? O să-ți satisfac curiozitatea, îngăimă el, începând să se înece. *Cineva care știe.*

Spunând acestea, își implântă singur în gât lama sabiei.

Jalal o prinse pe Șeherezada și o strânse la piept. Simțindu-i mâinile ce-i tremurau ca varga, îi mângâie ușor obrazul, încercând s-o liniștească.

Rajputanul se aplecă lângă trupul lipsit de viață al atacatorului, scrutându-l cu ochii lui negri, adânci ca marea. Apoi, îi suflecă mâneca ce-i acoperea brațul drept. În lumina palidă a lunii, ce răzbătea de pe terasă, Șeherezada văzu un semn înfierat pe piele: conturul unui scarabeu.

— Un câine Fida'i, mormăi rajputanul, cu glasul lui răsunător. Khalid privi simbolul în tăcere. Înainte de a da să plece, slobozi o înjurătură printre dinți și își flutură *șamșir*-ul prin aer.

— Ce e asta? îl întrebă Șeherezada pe Jalal.

— Cei din Fida'i sunt mercenari plătiți. Asasini.

Șeherezada trase adânc aer în piept, copleșită de un iureș de întrebări.

— Dumnezeule mare! Sângerezi! exclamă Jalal, privindu-i gâtul și dându-i părul la o parte.

Înainte de a avea șansa să reacționeze, se trezi în brațele vânjoase ale lui Khalid. Acesta, ignorându-i protestele, părăsi scena carnagiului, urmat îndeaproape de Jalal și de rajputan. Când trecură pragul camerei, cei doi soldați din gărzile regale, aflați în fața ușii ei și care zăceau morți, o priveau cu ochi sticloși și goi. Aveau gâtul tăiat, iar rănile se holbau la ea într-un mod hidos. Își înăbuși cu greu un icnet.

— Toți sunt morți, îi spuse Khalid, fără s-o privească. Toți soldații de pe holul ăsta și-au pierdut viața.

Se agăță și mai tare de gâtul lui, în timp ce continuau să străbată coridorul. Imediat ce cotiră, fură întâmpinați de o armată de soldați, în fruntea cărora se afla generalul al-Khoury.

— E rănită? întrebă *shahrban*-ul, cu îngrijorare în glas.

— Sunt teafără, răspunse ea, uimită de grija pe care acesta i-o purta. Și nevătămată.

— E rănită, îi explică Jalal.

— Dar e o rană superficială, îl contrazise Șeherezada. Lasă-mă jos! Pot să merg și singură.

Khalid o ignoră.

— Pot să merg și singură, Khalid.

El refuză din nou s-o privească și cu atât mai puțin să-i răspundă.

Traversară coridoarele, împrejmuiți de o armată de soldați, care le luminau calea cu torțele lor – un bastion de fier și foc. Hotărându-se să capituleze în această luptă, Șeherezada se rezemă de pieptul lui Khalid și închise ochii pentru o clipă, simțind cum o strânge și mai tare în brațe.

Ajunseră apoi pe un coridor mai mic pe care Șeherezada nu-l văzuse niciodată. Era străjuit de ziduri din piatră și avea un tavan boltit din alabastru. În curând, se opriră în fața unor uși duble, din lemn de abanos, cu balamale din bronz și fier.

— Soldații vor rămâne de strajă aici și în fața ușilor camerei mele până la noi ordine, porunci Khalid. Fiți cu mare băgare de seamă – dacă intră până și o muscă fără știrea voastră, veți răspunde cu viața!

Un soldat dădu iute din cap, apoi apăsă pe unul din mânerele de bronz. Khalid trecu pragul ușilor imense de abanos, ținând-o pe Șeherezada în brațe. N-o lăsă jos nici când intrară înăuntru. Traversară, în schimb, o anticameră cufundată în beznă și ajunseră în fața altor uși identice cu primele. După ce trecură și acest prag, intrară într-o odaie spațioasă, cu un tavan boltit, luminată cu o singură lampă din aur, frumos dantelată. Khalid o așeză pe Șeherezada pe marginea divanului, acoperit cu o cuvertură de mătase, în nuanțe mohorâte. Se îndreptă apoi spre un dulap imens, din lemn de abanos, așezat pe peretele cel mai îndepărtat al încăperii, de unde scoase câteva fâșii de pânză de in și o cutiuță rotundă, înainte de a lua un ulcior de apă de pe birou.

Îngenunche în fața Șeherezadei și îi dădu părul pe spate ca să-i vadă rana.

— Ți-am spus deja, protestă Șeherezada. E superficială. O simplă zgârietură.

Khalid turnă apă din ulcior pe o pânză de in și începu să-i curețe rana.

Șeherezada îi scrută chipul cu privirea. Cearcănele întunecate din jurul ochilor erau și mai accentuate acum. Dâre de sânge uscat îi brăzdau obrazul și fruntea, murdărindu-i pielea arsă de soare. Avea trăsăturile încordate și refuza să-i întâlnească privirea. Era la fel de încăpățânat. Și de inflexibil. Ca marginile mototolite ale unui sul de pergament, care vrea să fie întins… sau aruncat, o dată pentru totdeauna.

Când înmuie o altă pânză de in, Șeherezada i-o luă din mână și începu să-i șteargă de pe față dârele întunecate de sânge.

Khalid își aținti, în sfârșit, ochii ca de tigru asupra ei. O scrută din cap până în picioare, într-o tăcere tulburătoare, în timp ce îi ștergea de pe chip urmele morții cu degetele-i ferme și grațioase. Se aplecă apoi spre ea, rezemându-și fruntea de a ei și cuprinzându-i mâinile într-ale sale. Țintuindu-i-le pe amândouă în strânsoarea lui.

— Vreau să te trimit de aici. Într-un loc unde nimic din toate astea nu te poate atinge, începu el.

— Să mă trimiți de aici? repetă ea, cu inima fremătătoare, retrăgându-și mâinile. Ca pe un obiect?

— Nu. Nu asta am vrut să spun.

— Și atunci, ce-ai vrut să spui?

— Că nu te pot apăra. De nimeni și de nimic.

— Și aceasta este soluția pe care ai găsit-o? Să mă alungi? îl întrebă Șeherezada, cu glas șoptit.

— Nu e o soluție. Este doar o dorință de a face tot ce-mi stă în putință ca să te apăr – chiar dacă nu-mi surâde deloc ideea de a te trimite undeva departe.

— Și te aștepți să mă supun? Să plec unde îmi poruncești tu?

— Mă aștept doar să ai încredere în mine.

— Ar trebui să știi că nu accept cu ușurință să mă tratezi ca pe o posesiune, îi răspunse ea, privindu-l printre gene.

— Dar nu te-am tratat niciodată ca pe o posesiune, Șeherezada.

— Asta până acum, când te-ai hotărât să mă alungi.

— Ei încearcă să-ți facă rău pentru că ești soția mea, îi răspunse el, cuprinzându-i trupul cu mâinile.

— Ei? Cei pe care îi numiți Fida'i? Cine sunt aceștia? întrebă ea, șovăitoare. Cui au jurat credință?

— Oricui dornic să plătească prețul pe care îl cer. Loialitatea se schimbă după cum bate vântul; aurul nu. Cei care i-au tocmit au prea puțin de oferit cu excepția aurului.

— Și crezi că îți va fi de folos dacă vei ceda în fața acestor oameni?

— Nu-mi pasă ce cred ei atâta timp cât te știu în siguranță.

— Ba ar trebui să-ți pese. E timpul să-ți pese. Nu poți să conduci regatul cu atâta nepăsare.

— Vorbești de parcă ai înțelege situația. De parcă ai ști cum stau lucrurile, îi răspunse el, cu un zâmbet amar pe buze.

— Ai dreptate. Nu înțeleg nimic. Nu știu nimic. Și cine poartă vina pentru asta? îl întrebă Șeherezada, împingându-l ușor și ridicându-se de pe divan.

— Ți-am explicat motivul, îi răspunse Khalid, ridicându-se în picioare. Ți-aș pune viața în pericol dacă ți-aș mărturisi aceste lucruri. Dacă ai ști…

— Ce anume? îl întrebă ea, întorcându-se cu fața spre el. Dacă te-aș cunoaște? De parcă aș și avea șansa asta! Dar mi-am dorit, în naivitatea mea, să înțeleg ce-ți provoacă suferință și ce-ți aduce bucurie. N-am reușit însă să aflu nici cele mai neînsemnate lucruri. Nu știu ce culori preferi. Ce mâncăruri nu-ți plac. Ce parfum îți trezește la viață amintiri dragi. Nu știu absolut nimic, pentru că refuzi să ieși din cochilia în care te-ai închis.

O privea cu aceeași reticență ca întotdeauna, deși ochii îi trădau un conflict acerb pe care nu mai încerca să-l ascundă.

— Nu știu ce vrei de la mine, Șeherezada. Știu doar că nu pot să-ți împlinesc voința. Nu acum.

— Dar nu poate fi atât de greu, Khalid-*jan*. Culoarea mea preferată este violetul. Parfumul trandafirilor mă face să mă simt ca acasă, indiferent unde sunt. Urăsc peștele, dar accept să-l mănânc ca să-i fac fericiți pe cei dragi, deși plâng printre surâsuri.

Chipul îi rămase împietrit, iar conflictul din priviri se desfășura cu aceeași înverșunare.

Oftând, Șeherezada se îndreptă spre ușă.

— Noapte bună!

Khalid o prinse din urmă doar din câțiva pași și își puse mâna pe ușa din lemn de abanos, împiedicând-o să plece.

— Ce vrei să fac? o întrebă apoi, cu glas domol.

Șeherezada nu-și ridică privirea spre el, deși inima îi bătea nebunește în piept.

— Să arăți că un bărbat adevărat nu face paradă cu lucrurile pe care le posedă. Simplul fapt că îi aparțin este suficient.

— Serios? Ești a mea? o întrebă Khalid, cu o expresie gravă pe chip.

— Ți-am spus deja. Nu încerca să mă transformi într-un obiect personal! îi răspunse ea, cu glas fremătător, simțind cum siguranța de sine i se topește încetul cu încetul.

— Dar nu vreau să te transform într-un obiect personal.

— Atunci, să nu te mai aud că vrei să mă alungi de lângă tine! ripostă Șeherezada, susținându-i privirea. Nu-ți aparțin și,

ca atare, nu poți să faci cu mine ce-ți poftește inima.

Trăsăturile dăltuite parcă în piatră ale lui Khalid căpătară o expresie caldă și blajină, iar privirea ațintită asupra ei spunea mai mult decât toate cuvintele laolaltă.

— Câtă dreptate poți să ai! Nu-mi aparții, e adevărat, îi spuse el, retrăgându-și mâna rezemată de ușă. Eu îți aparțin ție.

Șeherezada își strânse mâinile în pumni, încercând să evoce vremurile când ea nu însemna nimic pentru el. Vremurile când nici el nu însemna nimic pentru ea, iar singurul lucru ce-i anima sufletul era legea talionului[191].

Dar, din păcate, în fața ei nu se mai afla același băiețandru pe care și-l imagina cândva. Acum, vedea o lumină într-o mare de întuneric și făgăduiala unui viitor plin de speranță. Nu mai vedea însă lucrurile ce îi călăuziră cândva pașii – durerea, mânia, trădarea. Ele au pierit, iar Șeherezada își disprețuia inima nestatornică.

Fără să-și dea seama, își întinse mâinile spre el, ca și când singura lor menire era aceea de a-l atinge. Îi mângâie maxilarul, ușor ca atingerea unei fulg, apoi și le retrase, iar el închise ochii, trăgând încet aer în piept. La fel ca o otravă ce flirtează cu leacul ei, mâinile Șeherezadei îi ignorară voința și preluară controlul, însetate să-i absoarbă pielea. Căci o simplă atingere nu era suficientă. Niciodată nu era suficientă. Îi dezmierdară fruntea și își croiră apoi drum spre tâmple, strecurându-se în părul lui moale ca mătasea și întunecat ca noaptea. El deschise pleoapele, iar Șeherezada văzu cum, sub imperiul mângâierilor ei, culorile chihlimbarului din ochii lui păreau să ia foc. Mâinile îi alunecară apoi pe gât, unde zăboviră pentru o clipă.

— De ce nu vrei să mă atingi? îl întrebă ea în șoaptă.

— Căci, dacă o fac, îi răspunse el șoptit, n-o să pot să mă mai opresc.

— Cine ți-a cerut să te oprești? continuă ea, explorându-i pieptul cu vârfurile degetelor.

— Dar dacă nu-ți pot oferi răspunsurile pe care le vrei?

Plutea din nou pe valurile zădărniciei.

Deși, în căldura și blândețea ochilor lui, sălășluia frumusețea unei lumi întregi.

— Atunci, dă-mi asta! îi spuse ea, ridicându-se pe vârfuri și contopindu-și gura cu a lui.

Pentru că nu-i răspundea, își plimbă limba pe buza lui, determinându-l să-i cuprindă mijlocul cu mâinile-i încinse. Credea că o va respinge, dar o trase, în schimb, spre el. Apoi, o sărută, topind zădărnicia în frumusețea lumii întregi. Șeherezada îi cuprinse gâtul cu brațele, iar el o țintui cu spatele

de ușa de abanos, lipindu-și trupul de al ei și contopindu-și respirațiile și bătăile frenetice ale inimii.

— Khalid! îngăimă ea, prinzându-l de umeri, în timp ce el îi dezmierda cu buzele pielea delicată de sub bărbie.

Inima îi bătea atât de frenetic, încât pentru o clipă nici nu recunoscu zgomotul de la ușă.

— *Sayyidi*!

— Khalid! repetă ea, prinzându-l de încheietura mâinilor.

El scoase o înjurătură, apoi puse mâna pe mânerul de bronz.

— Da, răspunse el, încet și irascibil.

Soldatul se înclină prin crăpătura ușii întredeschise.

— *Shahrban*-ul dorește să vorbească cu Domnia Voastră. Căpitanul al-Khoury se pare că a descoperit calea prin care atacatorii au pătruns în palat.

Khalid dădu iute din cap și închise ușa. Își frecă maxilarul cu mâna, apoi se întoarse din nou spre Șeherezada.

Ea stătea rezemată de ușa de abanos, cu mâinile încleștate la spate.

— Du-te! îi spuse ea, încet.

— Trebuie…, îngăimă el, privind-o îngândurat.

— Stai fără grijă! Mă găsești aici.

— Îți mulțumesc.

În clipa în care puse din nou mâna pe mânerul ușii, șovăi ușor și își zâmbi sieși.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, încruntată.

— Este o pedeapsă potrivită pentru un monstru. Să-ți dorești ceva cu ardoare – să-l ții în brațe – și să știi, fără urmă de îndoială, că nu-l meriți, spuse Khalid, deschizând ușa și trecând pragul, fără să mai aștepte vreun răspuns.

Șeherezada se așeză pe podea. Mâinile, ferme și nesovăitoare până atunci, îi tremurau acum ca varga. Era dovada că și ea își primea pedeapsa pentru propriile-i păcate. Pedeapsa pentru iubirea ce i-o purta unui monstru.

Le mulțumi în tăcere stelelor urzitoare de destine pentru faptul că monstrul nu-și dădu seama că Șeherezada își pierduse judecata pentru o clipă.

Că vina îi împovăra inima.

Iar întrebările îi ardeau sufletul.

„*Cineva care știe*.”

• Umbra sentimentelor

Șeherezada rămase prizonieră gândurilor ei, privind spectrul de culori proiectat de lampa dantelată din aur. Când tălpile îi amorțiră stând ghemuită pe podea, se ridică în picioare. Începu să scruteze împrejurimile cu atenția unui prădător ce-și pândește prada.

Podeaua era pavată cu onix negru, iar pereții erau făuriți tot din alabastru, ca și zidurile coridorului ce ducea spre anticameră. Piesele de mobilier erau confecționate din lemn de abanos în forme și culori aspre și rigide. Suprafețele erau libere, fără lucruri de prisos. Divanul nu era împodobit cu perne ca cel din camera Șeherezadei, lipsindu-i astfel culorile vii și strălucitoare și țesăturile catifelate cu care Șeherezada era obișnuită și care te invitau să te odihnești în tihnă.

La fel ca și stăpânul ei, camera părea rece și neospitalieră, refuzând să-ți ofere și cel mai mic indiciu despre posesorul ei.

Încăperea asta seamănă cu o temniță.

Gândul o făcu să suspine adânc, iar ecoul sunetului se întoarse la ea din înălțimile tavanului boltit. Șeherezada începu să se plimbe prin cameră, lăsând, cu tălpile ei goale, urme pe podeaua neagră și strălucitoare. Ele dispăreau apoi într-o clipită, ca o boare de vânt.

Singura lampă din mijlocul încăperii părea să fi fost lăsată pradă uitării. Lumina ei difuză conferea umbrelor fremătătoare, ce se agitau pe pereții albi și reci din alabastru, o senzație stranie și înfricoșătoare.

Era un loc trist pentru un refugiu și la fel de rigid ca și stăpânul lui.

Cu cât Șeherezada scruta mai mult încăperea cu privirea, cu atât afla mai multe lucruri și cu atât înțelegea mai puțin. Totul avea un loc bine definit în cameră – totul era aranjat într-o ordine bine gândită. Numai ea și pânzele de in murdare de sânge de pe marginea divanului păreau să fie în disonanță cu orânduiala odăii. Orice dovadă de viață – sau de emoții – nu-și avea locul aici.

Șeherezada aruncă de pe divan pânzele pătate de sânge, apoi le luă și pe cele nefolosite, împreună cu alifia pe care Khalid o scosese din scrinul de abanos când intraseră în cameră. Ușa dulapului imens era încă întredeschisă. Șeherezada se îndreptă spre el, ținând în mâini pânzele curate și cutiuța cu alifie. Trase de unul dintre inelele de bronz și se uită înăuntru. La fel ca și încăperea, rafturile erau meticulos construite și aranjate. Două dintre ele adăposteau cărți așezate în ordinea descrescătoare a înălțimii, iar al treilea era înțesat cu suluri de pergament

sigilate cu ceară. Pe un alt raft, poziționat la nivelul ochilor, se aflau mai multe recipiente de diverse forme și mărimi. Spațiul gol, destinat cutiuței de alifie, îți sărea imediat în ochi, iar Șeherezada o puse la locul ei, împreună cu pânzele curate de in.

Când vru să închidă ușa, privirea îi căzu pe o husă de piele ticsită cu foi de pergament, așezată, parcă la repezeală, între două volume imense, pe un raft mult mai înalt decât ea.

Nici husa nu părea să-și aibă locul acolo. La fel ca și Șeherezada.

Un glas îi spunea să nu-i scormonească secretele. Nu era odaia ei. Și nici lucrurile nu erau ale ei.

Dar… husa părea s-o strige. Această colecție de gânduri așternute pe pergament îi șoptea numele, ca și când s-ar fi aflat în spatele unei uși ferecate, a cărei cheie nu avea voie s-o folosească. Șeherezada nu reușea însă să-și desprindă privirea de la husa de piele.

La fel ca și în povestea Talei și a soțului ei, Barbă-Albastră, pergamentele o rugau parcă să le acorde atenție.

Și, la fel ca și Tala, nu le putea ignora glasul implorator.

Trebuia să le cunoască tainele.

Se ridică, așadar, pe vârfuri, și apucă husa cu ambele mâini. Aceasta alunecă printre cele două tomuri imense, ce o străjuiau, iar Șeherezada o strânse, pentru o clipă, la piept, înainte de a se așeza în genunchi pe podeaua neagră. Fiori reci îi străbăteau șira spinării. Vraful de pergamente era întors invers, iar ea îl răsuci cu multă grijă în poziția corectă.

Primul lucru pe care îl observă în partea de jos a pergamentelor fusese semnătura lui Khalid, scrisă cu litere clare și frumos conturate. Parcurgând iute pagina, înțelese imediat că era vorba de o scrisoare…

O scrisoare adresată unei familii din Rey, în care își cerea iertare.

Șeherezada își îndreptă apoi atenția spre următorul pergament.

O altă scrisoare în care își cerea iertare. Unei alte familii.

Răsfoind întregul vraf de pergamente, înțelese dintr-odată, cu ochii înotându-i în lacrimi, despre ce era vorba.

În aceste scrisori, Khalid își cerea iertare familiilor fetelor ucise fără milă, în zori, cu o funie de mătase.

Fiecare pergament era datat. Și în fiecare dintre ele, Khalid își recunoștea vina. Niciunul nu oferea însă vreo justificare pentru moartea fetelor. Și nici vreun motiv.

Își cerea doar iertare. Cu atâta sinceritate și duioșie, încât simți un nod în gât și o gheară în inimă.

Era evident că nu avea de gând să le trimită. Scrisorile îi trădau gândurile și trăirile mult prea intime și introspective pentru a putea fi dezvăluite și altor ochi profani. Iar acest lucru îi sfâșie sufletul Șeherezadei cu precizia unui cuțit proaspăt ascuțit.

Descria chipuri înspăimântate și ochi înlăcrimați, conștient fiind că răpea bucuria de a trăi a unor familii. Le smulgea inima din piept, de parcă ar fi avut acest drept. De parcă l-ar fi avut cineva.

> *Copila voastră nu este o noțiune sau un capriciu, este comoara cea mai de preț pe care o puteți avea. Și nu trebuie să mă iertați niciodată pentru fapta mea. Căci nici eu nu mă voi ierta vreodată.*
>
> *Vreau să știți că nu s-a temut în fața morții. Când a privit chipul monstrului, ce avea să-i curme viața, n-a arătat nici urmă de teamă. De-aș avea și eu jumătate din curajul ei și un sfert din spiritul ei neînfricat*!
>
> *Aseară, Roya a cerut un* santur. *Cântul ei i-a atras la ușa sa pe toți soldații ce stăteau de strajă pe coridor, iar eu am ascultat-o din grădină ca un ticălos fără inimă ce sunt. Era cea mai frumoasă muzică pe care am auzit-o vreodată. O muzică ce purta pe aripile ei toată nimicnicia și platitudinea vieții.*

Lacrimile începură să-i brăzdeze obrajii Șeherezadei. Întorcea paginile tot mai repede.

Până când găsi scrisoarea adresată familiei lui Reza bin-Latief.

> *Cum poți să-ți ceri iertare lumii pentru că îi răpești lumina*? *Cuvintele sunt de prisos, dar, în neputința mea, mă agăț de zădărnicia lor. Vreau să vă spun că n-o voi uita niciodată pe Shiva. În clipa în care și-a privit călăul în ochi, a zâmbit și a iertat. Și în zâmbetul ei, am citit o forță și o putere de înțelegere pe care nici nu îndrăznesc să sper că le voi avea vreodată. Mi-a sfâșiat sufletul. Îmi cer iertare. De mii și mii de ori. De m-aș așeza în genunchi în fața voastră și tot n-ar fi de-ajuns*.

Șeherezada vărsă acum lacrimi amare, iar hohotele ei răsunau copleșitor în cameră. Pergamentul îi tremura în mâini.

Khalid era vinovat. Indiferent de motive și justificări – el era autorul. El o ucise pe Shiva.

Și îi răpise Șeherezadei lumina pe care i-o oferea draga ei prietenă.

Știuse asta tot timpul. Acum, însă, ținând în mâini dovada incontestabilă a vinovăției lui, își dădea seama cu câtă ardoare și-ar fi dorit ca totul să fie o minciună. Ca în spatele acestei povești să existe un motiv bine întemeiat. Un țap ispășitor. Ca să descopere, la un moment dat, că nu el purta vina.

Chiar și acum știa cât de ridicol suna totul.

Dar adevărul o mistuia… încetul cu încetul. Zidul ce-i împrejmuia inima se năruia cu totul, lăsând în urmă tăciuni încinși și răni sângerânde. Hohotele de plâns deveneau tot mai copleșitoare. Șeherezada ar fi vrut să arunce husa de piele și să sfâșie pergamentele în mii de bucățele, negându-le astfel dovezile de netăgăduit. Continuă însă să citească pagină după pagină.

Erau atât de multe.

Și nici măcar o justificare.

Răsfoi în continuare pergamentele, căutând un temei – oricât de mic – pentru toate aceste morți lipsite de sens. Agățându-se cu disperare de această umbră de speranță, se încăpățână să parcurgă rândurile așternute pe sulurile de pergament.

Până când ochii îi căzură pe ultima pagină, iar inima începu să-i freamăte în piept.

Scrisoarea îi era destinată și purta data răsăritului de soare fatidic când îi puse și ei de gât funia de mătase.

> *Șeherezada,*
>
> *Am greșit față de tine în nenumărate rânduri. Dar a fost un moment în care am greșit mai presus de cuvinte. Și asta s-a întâmplat în ziua în care ne-am cunoscut. În clipa în care ți-am luat mâna într-a mea, iar tu ți-ai ridicat spre mine privirea încărcată de ură. Atunci, ar fi trebuit să te trimit acasă la familia ta. Dar n-am făcut-o. Căci în ura ta sălășluia sinceritatea. În suferința ta, temeritatea își avea lăcașul. În sinceritatea ta, m-am văzut pe mine. Sau, mai degrabă, omul ce îmi doream să fiu. Așa că ți-am greșit din nou.*
>
> *Nu m-am dat la o parte. Apoi, mai târziu, mi-am imaginat că – dacă aveam răspunsurile – nimic nu*

avea să mai conteze. Nu avea să îmi mai pese, iar tu aveai să nu mai contezi.

Și am continuat să greșesc. Să-mi doresc tot mai mult. Și acum nu-mi mai găsesc cuvintele pe care ar trebui să ți le spun. Să-ți mărturisesc măcar ce-ți datorez. Când mă gândesc la tine, nu mai am nici aer să…

Scrisoarea se oprea brusc.

Șeherezada zăbovi câteva clipe asupra ei.

Apoi, îi răsună în minte un crâmpei dintr-o discuție purtată împreună, ca versurile unui cântec dintr-un trecut îndepărtat:

„— *Și cum îți vei da seama că ai găsit acest* «*suflet pereche*»? *O noțiune atât de evazivă…*

— *Va fi ca aerul. Îmi voi da seama la fel de ușor cum pot să și respir*.”

Scrisoarea îi căzu din mână, prăbușindu-se printre suratele ei împrăștiate pe podea. În jurul Șeherezadei se așternu o tăcere apăsătoare și întunecată. Copleșită de amărăciunea faptelor, ce prindeau tot mai mult contur.

Gândul o purtă în zorii zilei nefaste când îi puse de gât funia de mătase. Retrăia totul secvență cu secvență – revedea lumina argintie a zorilor ce pogora printre firele albăstrui de iarbă, pâcla ce învăluia soarele de dimineață, soldatul cu brațele vânjoase și privirea plină de regrete și femeia în vârstă cu giulgiul ce flutura în vânt. Simțea teama. Neliniștea. Nimicnicia. Acum, însă, în timp ce închidea ochii, în minte i se creiona un alt univers al durerii – cel al unui rege-băiețandru, care stă în fața unui birou de abanos și scrie o scrisoare unei fete condamnate la moarte, pe când razele de soare îi mângâie umerii. Băiatul se oprește brusc, cu mâna deasupra pergamentului. Apoi, străbate coridoarele în fugă, urmat de vărul său. Se năpustește în curtea zugrăvită în nuanțe de argintiu și cenușiu, peste care plutește vălul întunecat al morții…

Întrebându-se dacă n-ajunse prea târziu.

Înăbușindu-și un strigăt de durere, Șeherezada aruncă husa de piele împreună cu sulurile de pergament.

Tabloul devenea la fel de copleșitor ca zorii plumburii ai unei zile învăluite în nori de furtună. Nu mai voia să obțină răspunsuri doar de dragul Shivei. Din clipa în care Khalid își contopise buzele cu ale ei pe aleea din suk, povestea nu se mai clădea doar în jurul dorinței de răzbunare. Căci își dorea cu ardoare ca, în spatele acestei nebunii, să existe un motiv – un motiv bine întemeiat, care să-i permită să rămână cu el. Să-i stea alături, să-i readucă zâmbetul pe buze cu râsetele ei, să-i

depene povești la lumina lămpii și să-și împărtășească secrete învăluiți în întuneric. Să adoarmă în brațele lui și să se trezească în zorii unei zile strălucitoare.

Dar era prea târziu.

Khalid juca rolul lui Mehrdad într-o poveste de coșmar. Iar Șeherezada tocmai îi deschisese ușa. Și văzuse cadavrele tinerelor ucise. Fără explicație. Și fără temei.

Și neavând nimic din toate acestea, Șeherezada știa ce avea de făcut.

Khalid trebuia să plătească pentru faptele sale cumplite. Pentru viețile curmate după bunul lui plac.

Chiar dacă era aerul pe care ea îl respira

Chiar dacă îl iubea mai presus de cuvinte.

•

Soldații mergeau mult prea aproape de el, iar prezența lor îl irita.

Torțele strălucitoare și tropăitul pașilor îi întețeau și mai tare durerea cumplită de cap.

Când, sub imperiul emoțiilor, o santinelă scăpă sabia pe podea, scoțând un zgomot ce-ar fi trezit și morții, Khalid își adună întreaga putere a voinței ca să nu-i smulgă tânărului brațul din umăr.

Se opri, în schimb, pe coridorul întunecat și își apăsă fruntea cu mâinile.

— Plecați! le porunci el soldaților.

— *Sayyidi*!…

— Plecați odată! țipă Khalid, cu tâmplele zvâcnindu-i de durere, în timp ce ecoul îi purta cuvintele pe coridoare.

Soldații se uitară unii la alții, apoi se înclinară în fața lui și plecară.

Jalal rămase rezemat de perete, privindu-l pe Khalid cu o expresie gravă pe chip.

— A fost un gest copilăresc din partea ta, îl mustră el, odată ce soldații dispărură după colț.

— Și tu ești liber să pleci, dacă vrei, ripostă Khalid, îndreptându-se din nou spre camera lui.

Jalal îi tăie calea.

— Arăți cumplit, îi spuse el, cu ochii strălucitori și fruntea brăzdată de îngrijorare.

Khalid îi susținu privirea, calm și rezervat.

— Bănuiesc că te aștepți să dezvolt subiectul, bazându-te pe perspicacitatea ta care te-a ajutat să observi o stare, de altfel, evidentă. Îmi pare rău, dar am avut o seară istovitoare, căpitane al-Khoury.

— Sunt extrem de îngrijorat.

— Nu e cazul, îi răspunse Khalid, părând uimit.

— Dacă refuzi să vorbim despre ce s-a întâmplat în seara asta, mă văd nevoit să insist asupra problemei.

— Iar răspunsurile mele te vor dezamăgi de fiecare dată.

— Nicidecum, ripostă Jalal, încrucișându-și brațele pe piept. Te afli pe marginea prăpastiei. Tresari la cel mai mic zgomot și erai în stare să-i zbori capul de pe umeri sărmanului băiat pentru că a scăpat sabia pe podea.

— Băiatul nu și-a băgat sabia în teacă, deși se împiedica la fiecare pas. A avut noroc că n-a căzut în lama propriei sale nechibzuințe.

— Sarcasmul tău devine tot mai usturător odată cu trecerea timpului. Și se armonizează de minune cu aroganța ta. Dar nu mi se mai pare atât de amuzant.

Khalid îl străfulgeră cu privirea pe vărul său. Sângele îi pulsa în gât și îi zvâcnea în tâmple. Vederea i se încețoșa la fiecare zvâcnire.

Porni din nou, trecând pe lângă Jalal.

— Ce-ai făcut în seara asta, *sayyidi*? îi strigă Jalal. Îți dai oare seama că ai pus în pericol întregul regat atunci când ai depus armele la porunca asasinului plătit? Ar fi putut să te ucidă, iar Khorasanul ar fi rămas fără suveran. Le-ai fi permis mercenarilor lui Salim să ne lase fără cârmuitor în condițiile în care ne aflăm în pragul războiului cu Parția, spuse el, făcând o pauză pentru ca vorbele sale să aibă impactul scontat. Și totul de dragul unei fete – dintre atâtea altele, adăugă apoi.

Auzindu-i spusele, Khalid își pierdu cu totul cumpătul, scoțându-și, dintr-o singură mișcare, *șamșir*-ul din teacă și năpustindu-se cu furie asupra lui Jalal. Ridică vârful curbat al lamei și îl îndreptă spre inima vărului său.

Jalal rămase încremenit pe loc, afișând o expresie calmă pe chip ce contrasta cu situația primejdioasă în care se afla.

— Probabil că o iubești nespus de mult, Khalid-*jan*.

După o clipă, califul lăsă sabia jos, cu fruntea brăzdată de durere și consternare.

— Dragostea este… doar o umbră a sentimentelor pe care le trăiesc.

— Ca văr, mă bucur să aud asta, spuse Jalal, cu un zâmbet trist pe buze. Dar, pentru că sunt și căpitanul gărzilor tale, te-aș minți dacă ți-aș spune că faptele tale din seara asta nu m-au tulburat cumplit de tare. Nu porți grija unei singure fete.

— Sunt perfect conștient de asta, îi răspunse Khalid, băgându-și sabia în teacă.

— N-aș pune mâna în foc că lucrurile stau chiar așa. Dacă ai de gând să dai dovadă de aceeași nechibzuință ca până acum, cred că a venit timpul să-i spui adevărul Șeherezadei.

— Nu sunt de acord. De aceea, o să punem punct aici discuției, încheie Khalid, străbătând din nou coridorul, urmat îndeaproape de Jalal.

— Face parte din familie acum. Dacă ești dispus să-ți dai și viața pentru ea, atunci e momentul să-i împărtășim secretul nostru, insistă Jalal, pe un ton domol.

— Nu.

— Mărturisește-i totul, Khalid-*jan*! îl rugă Jalal, punându-i mâna pe umăr. Are dreptul să știe.

— Și tu cum ai reacționa la aflarea unei vești ca aceasta? îl întrebă califul, dându-i mâna la o parte. Ce-ai face dacă ai descoperi că viața îți atârnă de un fir de păr, dominată de un blestem înspăimântător?

— Viața mea se află mereu în primejdie. Ca și a ta. Ceva îmi spune că nici Șazi nu trăiește într-o lume iluzorie, lipsită de pericole.

— Nu-mi pasă, îi răspunse Khalid. Nu sunt pregătit să-i spun.

— Și nu vei fi niciodată. Pentru că o iubești și facem tot ce ne stă în putință să-i protejăm pe cei dragi, spuse Jalal, oprindu-se pe coridorul ce ducea spre camera lui Khalid.

Acesta își continuă drumul pe holul de marmură și piatră, fără să-i mai arunce vreo privire.

— *Sayyidi*! îl strigă Jalal. Cheamă-l pe fachir în seara asta! Pari foarte încordat.

Khalid trecu pragul primelor uși și, traversând anticamera, se îndreptă spre camera sa. Ezită ușor înainte de a-i face semn din cap unuia dintre soldați, care apăsă pe mânerul de bronz și îi deschise ușile.

Când îi trecu pragul, Khalid descoperi că încăperea era învăluită în tăcere. Într-o tăcere mormântală. Singurele lucruri ce nu-și găseau locul acolo erau pânzele de in pătate de sânge și ulciorul de apă care zăceau lângă divanul său…

Dar și fata cufundată într-un somn adânc.

Șeherezada stătea întinsă pe o parte. Părul negru i se revărsa în cascadă pe cuvertura de mătase și își ținea genunchii îndoiți și rezemați de singura pernă de pe divanul lui Khalid. Genele negre și ușor curbate îi atingeau pielea fină de sub ochi, iar bărbia mândră și ascuțită îi era învăluită printre faldurile de mătase ale pledului.

Khalid se așeză ușor pe divan, stăvilindu-și dorința de a o privi îndelung. Nici s-o atingă nu era o idee prea bună.

O fată atât de primejdioasă! O pacoste în adevăratul sens al cuvântului! Un Munte de Adamant, un magnet care smulge fierul corăbiilor, scufundându-le pe fundul mării. Doar cu un zâmbet și o strâmbătură din nas.

Dar chiar dacă era conștient de asta, se lăsă prins în mrejele ei. Cedă dorinței de a-i fi alături. Oftând adânc, Khalid lăsă *șamșir*-ul pe podea și se așeză lângă ea. Își ațintì ochii în tavan, privind flacăra lămpii de aur aflată deasupra capului său. Până și lumina ei difuză îi provoca o durere cumplită de ochi. Închise pleoapele, încercând să înlăture oboseala și să înăbușe frământările și chinurile monstrului înlănțuit, ale cărui strigăte de durere îi răsunau necontenit în minte.

Șeherezada se mișcă în somn și se întoarse cu fața spre el, atrasă parcă de propriile-i dorințe tainice. Mâna îi căzu pe pieptul lui Khalid, iar fruntea și-o rezemă de umărul lui, scoțând un suspin stins.

În ciuda faptului că era perfect conștient de greșeala pe care o făcea, Khalid își îndreptă spre ea ochii arzători.

O fată primejdioasă. De o frumusețe răpitoare.

O distrugătoare de lumi și o urzitoare de minuni.

Dominat acum de dorința de a o atinge, ce-i învingea rațiunea, Khalid o cuprinse cu brațul într-o îmbrățișare tandră. Își îngropă fața în părul ei, îmbătându-se cu aceleași miresme de liliac ca cele din grădina aflată în fața ferestrei sale. Mâna ei micuță și grațioasă se mișcă din nou pe pieptul lui, zăbovindu-i deasupra inimii.

Indiferent ce calvar va trebui să îndure acum. Indiferent ce năpaste se vor abate asupra lui. Nimic nu mai conta în clipa aceea.

Atunci, auzi un zgomot în colțul cel mai îndepărtat al camerei.

Clipi de mai multe ori, încercând să vadă ce se petrece. Se încordă ca un arc în clipa în care i se păru că zărește ceva mișcându-se prin încăpere. Khalid strânse din ochi, încercând să deslușească ceva prin pâcla și umbrele ce-i întunecau vederea. Durerea atroce de cap se intensifică și mai tare odată cu sângele ce-i zvâcnea tot mai puternic prin vene sub imperiul unui pericol nevăzut.

O altă umbră i se păru că zbură prin cameră, de data aceasta în celălalt colț al încăperii.

Khalid își retrase brațul pe care îl ținea peste Șeherezada și înșfăcă iute ulciorul de apă de pe divan.

Când o altă umbră de lângă birou îi atrase atenția, Khalid aruncă ulciorul de apă și sări în picioare, cu *șamșir*-ul în mână.

Zgomotul răsunător al ulciorului care se izbi de biroul de abanos o trezi din somn pe Șeherezada. Ea se ridică în capul oaselor, țipând înspăimântată.

— Khalid! Ce s-a întâmplat?

El păstră tăcerea, scrutând, în schimb, cu o privire stăruitoare biroul cufundat într-o liniște mormântală. Clipi din

nou. De mai multe ori. Ochii îl ardeau cumplit, mistuiți parcă de mii de flăcări. Își cuprinse fruntea în mâini și scrâșni din dinți.

Șeherezada se ridică de pe divan și se îndreptă spre el.

— Te-ai… rănit?

— Nu. Încearcă să te culci la loc! îi răspunse Khalid, pe un ton ce i s-a părut mult prea aspru chiar și lui.

— Minți, îi spuse ea, cuprinzându-i mâinile cu degetele ei moi. Ce-ai pățit?

— Nimic, îi răspunse el, pe un ton mult mai tăios decât ar fi vrut, sfâșiat de o durere mistuitoare.

— Iar mă minți, ripostă ea, apucându-l de braț.

— Șeherezada…

— Dacă n-ai de gând să-mi spui adevărul, plec imediat de aici.

Khalid păstră tăcerea, biruit de monstrul ce punea stăpânire pe mintea lui cu o forță covârșitoare.

— Iar. Și iar, murmură ea, înăbușindu-și hohotele de plâns.

Se întoarse pe călcâie și porni spre ușile din lemn de abanos.

— Stai! îi spuse Khalid, încercând s-o urmeze.

Durerea nimicitoare de cap și vederea tot mai încețoșată îl împiedicară însă să facă vreun pas. Bolborosind cuvinte incoerente, Khalid scăpă *șamșir*-ul din mână și se prăbuși în genunchi, cuprinzându-și capul în mâini.

— Khalid! îngăimă Șeherezada, alergând spre el și ghemuindu-se în fața lui. Ce se întâmplă?

Dar nu putea să-i răspundă.

O auzi însă pornind în fugă spre uși și deschizându-le larg.

— Stăpână! o întâmpină unul dintre soldați.

— Chemați-l pe căpitanul… nu, pe generalul al-Khoury! îi porunci ea. Acum!

Rămase pe loc până când auzi o bătaie ușoară în ușă.

— Stăpâna mea, începu unchiul lui. S-a întâmplat…?

— Vă rog să faceți ceva! Are dureri cumplite de cap.

Teama din glasul ei îl tulbură pe Khalid. Mai mult decât voia să recunoască.

— Rămâneți cu el! Mă întorc imediat.

Și ușa se închise în urma lui.

Șeherezada se întoarse lângă el. Khalid se rezemă de marginea divanului și, punându-și coatele pe genunchi, își apăsă atât de tare fruntea cu mâinile, încât începu să vadă scântei multicolore.

Când ușa se deschise din nou, o simți pe Șeherezada apropiindu-se de el.

— *Sayyidi*! răsună vocea fachirului.

Khalid oftă adânc, strângând în continuare din ochi.

— Stăpână, vă rog să veniți cu mine! îi spuse unchiul lui.

Ea se încordă, pregătindu-se să riposteze.

— Eu…

— Șeherezada-*jan*! interveni blând unchiul lui Khalid. Vă rog!

— Nu, îngăimă califul, luând-o de mână. Rămâne aici.

— Khalid-*jan*!

El își deschise cu greu ochii ce-i ardeau în orbite și îl privi stăruitor pe unchiul său.

— Soția mea rămâne aici.

Șeherezada nu înțelegea nimic din scena ce se desfășură în fața ochilor ei.

Bătrânul straniu, înveșmântat în alb, nu pășea cu mersul obișnuit al unui om de rând. Nu clipea și nici nu părea să respire.

Și o scruta cu o privire atât de pătrunzătoare, încât simți mai multe noduri în stomac.

— *Sayyidi*! repetă el, apropiindu-se de Khalid.

Fără să mai rostească vreun cuvânt, califul își înclină capul. Bărbatul își așeză mâinile lângă tâmplele lui. Apoi, închise ochii. Șeherezada simți cum aerul din încăpere încremenește brusc, apoi, fiori reci pe șira spinării și o gheară în inimă.

Când străinul ciudat deschise din nou ochii, aceștia străluceau orbitor, ca niște văpăi. Între mâinile sale luă ființă un cerc de foc, care îi cuprinse întreaga frunte a lui Khalid.

Șeherezada simți o arsură în piept, reușind cu greu să-și stăvilească un icnet de durere. Gândul îi zbură la senzația pe care o simțise săptămâna trecută… și la covorul zburător.

Cercul de lumină din jurul capului lui Khalid fremăta tot mai strălucitor înainte de a se înălța în aer ca o spirală incandescentă. Apoi, se retrase în mâinile încovoiate ca niște gheare ale bătrânului.

Iar senzația de arsură dispăru din pieptul Șeherezadei.

Khalid elimină încet aerul din plămâni. Și își aplecă ușor umerii în față și începu ușor-ușor să se relaxeze.

— Îți mulțumesc, îi șopti el bărbatului, cu glasul aspru și răgușit.

Șeherezada își ridică ochii spre acest vrăjitor straniu. Și văzu că o scruta din nou cu aceeași privire pătrunzătoare.

— Și eu îți mulțumesc, repetă Șeherezada, pierzându-și graiul.

Bătrânul îl privi încruntat pe Khalid, cu ochii înotându-i în valuri de neliniști.

— *Sayyidi*!…

— Ți-am apreciat întotdeauna sfaturile. Și îți cunosc foarte bine temerile, îl întrerupse Khalid, pe un ton domol.

— Lucrurile se înrăutățesc, spuse bătrânul, ușor șovăitor. Și vor continua să meargă pe acest făgaș.

— Înțeleg prea bine.

— Iertați-mi impertinența, *sayyidi*, dar nu cred că înțelegeți gravitatea situației! V-am prevenit și mai demult, iar acum temerile mele cele mai cumplite încep să prindă tot mai mult

contur. Nu veți mai rezista mult, dacă nu veți reuși să găsiți o cale ca să dormiți…

— Te rog! îl întrerupse din nou Khalid, ridicându-se în picioare.

Bătrânul se retrase și se înclină în fața lui cu o grație aproape nefirească.

— Îți mulțumesc din nou, îi spuse apoi Khalid, aplecându-se înaintea lui.

— Nu-mi mulțumiți, *sayyidi*! îi răspunse bătrânul, îndreptându-se cu pași ușori spre ușile de abanos. Sper ca ajutorul meu să confere viață lungă unui suveran magnific. Aveți grijă să-i acordați această șansă și să-mi arătați că nu m-am înșelat!

Puse apoi mâna pe mânerul de bronz, zăbovind o clipă ca să-i mai arunce o privire Șeherezadei înainte de a se face nevăzut în întuneric, lăsându-i complet singuri.

Khalid se așeză la marginea divanului, cu ochii înroșiți și chipul crispat.

Șeherezada se așeză lângă el. Un timp, nu spuse nimic, iar atmosfera deveni tot mai apăsătoare, încărcată de gânduri nerostite.

Apoi, el își întoarse capul spre ea, rupând tăcerea:

— Înainte de a…

— Nu poți să dormi? îl întrerupse ea, cu glas șoptit.

— Nu, îi răspunse el, trăgând adânc aer în piept.

— De ce?

Khalid se aplecă ușor în față și câteva șuvițe negre de păr îi căzură pe frunte, dezmierdându-i-o cu atingerea lor mătăsoasă.

— Spune-mi! insistă ea, luându-l de mână.

El îi aruncă o privire piezișă, iar suferința pe care i-o citi în ochi o lăsă fără suflare.

— Te rog, Khalid! îl imploră Șeherezada, cuprinzându-i mâna în căușul palmelor ei.

El încuviință din cap.

— Înainte de a începe să-ți depăn povestea, aș vrea să știi că îmi pare nespus de rău.

— Pentru ce? îl întrebă ea, cu inima fremătându-i în piept.

— Pentru tot. Dar, mai ales, pentru ce îți voi mărturisi acum.

— Nu…

— Este o povară prea grea, Șazi, continuă el, cu glasul răgușit. Secretul ăsta este plămădit din frământări și suferințe sufletești pe care nu mi-am dorit să le cunoști vreodată. Odată ce-l vei afla, povara lui îți va atârna greu pe umeri. Indiferent ce se va întâmpla, calvarul cunoașterii sale îți va întuneca viața. Teama, neliniștea, vina – toate îți vor bântui sufletul pentru totdeauna.

— Aș minți dacă ți-aș spune că înțeleg ceva din vorbele tale, îi răspunse Șeherezada, respirând încet și cu teamă. Dar dacă asta este povara ta – și dacă îți provoacă atâta suferință – aș vrea să o cunosc.

Khalid își ațintì privirea asupra podelei negre de onix.

— O chema Ava.

— Ava?

— Și a fost prima mea soție. M-am căsătorit cu ea la puțin timp după ce-am împlinit șaptesprezece ani. A fost o căsătorie de conveniență. O căsătorie pe care am aranjat-o ca să evit un destin mult mai cumplit, credeam eu atunci. Cât de tare m-am înșelat!

Khalid își împleti degetele cu ale ei.

— Nu eu eram hărăzit să conduc Khorasanul. Fratele meu, Hassan, a fost crescut ca să preia tronul. Când a pierit pe câmpul de luptă, era prea târziu pentru tatăl meu ca să mai îndrepte răul făcut în toți anii în care m-a pedepsit pentru păcatele mamei mele. Nu ne unea nimic – cu excepția amintirilor sângeroase și a dorinței de răzbunare. La moartea lui, eram la fel de nepregătit să cârmuiesc un regat ca orice alt băiat orbit de ură. Așa cum mi-ai spus cândva – eram cât se poate de previzibil. Previzibil de mânios. Previzibil de plictisit și de obosit.

Șeherezada îl privea pe Khalid învăluindu-se tot mai mult în vălul trist al amintirilor.

— Eram, de asemenea, hotărât să întruchipez prototipul regelui pe care tata îl ura din tot sufletul. Înainte de a muri, a vrut să mă căsătorească cu Yasmine – ca să unească regatul Khorasanului cu cel al Parției. După moartea sa, sfetnicii lui au continuat să mă preseze să închei această alianță. Chiar și unchiul Aref considera că era o decizie înțeleaptă, deși complet nefericită. Eu am continuat să refuz cu încăpățânare – ajungând chiar să-i alung pe sfetnicii tatălui meu și să-mi alcătuiesc propriul meu divan.

— Atât de tare o disprețuiești pe Yasmine? îl întrebă Șeherezada, cu chipul crispat.

— Natura a înzestrat-o pe Yasmine cu foarte multe calități, îi răspunse Khalid, clătinând din cap, dar n-am simțit niciodată vreo afecțiune pentru ea. Mai mult decât atât, nu voiam cu niciun chip să-mi unesc familia cu cea a lui Salim Ali el-Sharif. Când mama era în viață, acesta o trata ca pe târfa unui nabab, iar după moartea ei, n-a pierdut niciodată ocazia ca s-o vorbească de rău. Deși eram doar un copil, îmi amintesc și acum cu câtă ardoare așteptam ziua în care aveam să-l pedepsesc pentru toate lucrurile defăimătoare pe care le

spusese despre ea, îi povesti Khalid, cu o grimasă amară în colțul gurii.

— Răzbunarea nu ți-a oferit alinarea pe care ți-ai dorit-o, nu-i așa? îl întrebă Șeherezada, pe un ton domol.

— Nu. Nici pe departe. Și nici n-o va face vreodată. Răzbunarea nu va înlocui niciodată nimic din ce-am pierdut.

Șeherezada înghiți în sec și își întoarse privirea în altă parte.

— Probabil că refuzul tău de a o lua pe Yasmine de soție l-a înfuriat cumplit de tare pe Salim.

— N-am refuzat niciodată. Căci n-am ajuns până acolo. Când presiunile de a mă căsători cu Yasmine – de a consolida legăturile dintre regatele noastre și de a-mi creiona imaginea unui calif tânăr și puternic – au devenit tot mai apăsătoare, am ajuns la concluzia că cea mai bună cale de a evita insulta unui refuz categoric și fățiș era de a mă căsători cu altcineva. Ava provenea dintr-o familie bună din Rey și era o fată inteligentă și plăcută. După ce ne-am căsătorit, am încercat să fiu atent cu ea, dar nu era deloc ușor. Mai aveam încă multe lucruri de învățat ca suveran, iar noțiunea de soț îmi era complet străină. La fel ca și mine, Ava nu era nici ea pregătită să-mi împărtășească gândurile și sentimentele ei, iar momentele pe care le petreceam împreună erau adesea cufundate în tăcere. Încetul cu încetul, a început să devină distantă… și tristă. Cu toate acestea, nu mi-am făcut timp să aflu motivele. După câteva luni de căsnicie, s-a retras complet în cochilia ei, iar întâlnirile noastre au devenit tot mai rare. Sincer să fiu, stângăcia mă împiedica s-o caut. În rarele ocazii în care am încercat să vorbesc cu ea, o vedeam mereu pierdută într-o lume a ei – o lume pe care n-am încercat niciodată s-o înțeleg.

Cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, părea tot mai istovit și mai tras la față.

— Totul s-a schimbat în clipa în care Ava a aflat că poartă un prunc în pântec. A devenit o cu totul altă persoană. A început să zâmbească din nou. Și să facă planuri de viitor. Mi-am imaginat că totul avea să fie bine de acum încolo și, în naivitatea mea, m-am bucurat nespus de mult.

Khalid închise ochii pentru o clipă înainte de a continua.

— Dar câteva săptămâni mai târziu, a pierdut copilul. Nimic nu-i putea alina suferința Avei. Stătea zile întregi închisă în camera ei, mâncând doar cât să supraviețuiască. Ori de câte ori mă duceam s-o văd, refuza să vorbească cu mine. Dar nu era niciodată mânioasă. Ci îngrozitor de tristă. Amărăciunea pe care i-o citeam în priviri îmi sfâșia sufletul. Într-o seară, când m-am dus la ea, s-a ridicat în capul oaselor în pat și m-a antrenat într-o discuție. M-a întrebat dacă o iubesc. Eu am încuviințat din cap, deoarece nu puteam să îmbrac adevărul în

cuvinte. Atunci, m-a rugat să i-o spun cu glas tare. Măcar o dată, căci nu i-am spus-o niciodată. Ochii cu care mă privea îmi mistuiau sufletul – păreau două izvoare nesecătuite de tristețe. Așa că am mințit-o. I-am spus că o iubesc… iar ea mi-a zâmbit.

Retrăind clipele de coșmar din trecut, simți fiori reci pe șira spinării și își cuprinse fruntea în mâini.

— A fost ultimul lucru pe care i l-am spus. O minciună. O minciună sfruntată – născută din cele mai bune intenții. Ca cele pe care le invocă un laș în încercarea de a-și justifica slăbiciunile. N-am dormit prea bine în noaptea aceea. Atitudinea ei complet schimbată îmi tulbura gândurile. A doua zi de dimineață, m-am dus s-o văd. Pentru că nu îmi răspunsese nimeni la ușă, am deschis-o singur. Nu era în pat. Când am strigat-o, am primit aceeași tăcere apăsătoare.

Khalid făcu o pauză, cu chipul răvășit de amintiri.

— Am găsit-o pe balcon cu o funie de mătase de gât. Era singură și rece ca gheața. Lipsită de viață. Nu-mi amintesc prea mult din dimineața aceea. Singurul gând care îmi trecea prin minte era că a murit singură, fără ca cineva să-i ofere alinare și mângâiere. Fără să-i pese cuiva de suferința sa. Nici măcar soțului ei.

Șeherezada își stăvilea cu greu lacrimile ce amenințau să-i brăzdeze obrajii.

— După ce-am așezat-o în locul ei de odihnă, am primit o invitație din partea tatălui ei, care mă chema acasă la el. Mistuit de regrete, dar și de dorința de a arăta familiei ei puțin respect, m-am dus să-l văd, în ciuda împotrivirilor celor din jur. Nu înțelegeau ce-ar fi putut să discute tatăl ei cu mine între patru ochi. Le-am ignorat însă temerile, continuă Khalid, trăgând adânc aer în piept. Deși erau îndreptățiți să le aibă.

Își retrase mâna din căușul palmelor Șeherezadei și căzu într-o tăcere adâncă.

— Khalid!

— *O sută de vieți în schimbul celei pe care ai curmat-o. O viață luată la fiecare ivire a zorilor. De vei da greș, fie și o singură dată, îți voi răpi tot ce-ți dorești. Îți voi răpi și orașul. Și voi curma alte mii și mii de vieți*.

Șeherezada îl asculta rostind cuvintele din memorie, cu ochii adânciți în tâlcul lor ascuns.

Și atunci totul căpătă sens cu puterea unui fulger ce lovește piscul unui munte.

— E un blestem?! întrebă ea, în șoaptă. Tatăl Avei… te-a blestemat?

— A dat viață blestemului său. În fața mea, și-a înfipt hangerul în inimă, plătind vraja cu propriul sânge. Ca să mă

pedepsească pentru soarta crudă pe care a avut-o fiica sa. Pentru nepăsarea cu care i-am tratat comoara cea mai de preț. Voia ca și alții să-i cunoască durerea. Și să mă disprețuiască la fel de mult ca și el. Mi-a poruncit să distrug viața a o sută de familii din Rey. Să mă căsătoresc cu fiicele lor și să le jertfesc în zori, sortindu-le același destin ca cel al Avei. Să le răpesc părinților speranța zilei de mâine. Fără să le ofer vreun temei. Nimic altceva, decât o ură covârșitoare din care se vor hrăni până la sfârșitul zilelor lor.

Șeherezada își șterse lacrimile ce-i curgeau acum pe obraji.

Shiva!

— La început, am refuzat să mă supun. Chiar și după ce am realizat că și-a vândut sufletul celei mai întunecate magii ca să dea viață blestemului său, chiar și după nopți întregi în care n-am închis un ochi. N-am putut să încep acest ciclu al morții și al distrugerii. Apoi, însă, ploile au încetat să mai cadă. Fântânile au secat. Iar albiile râurilor au dispărut. Oamenii din Rey piereau nimiciți de boli și foamete. Și atunci am început să înțeleg ce se întâmplă.

— „Îți voi răpi orașul," murmură Șeherezada, amintindu-și seceta cumplită care distruse culturile din timpul ultimului sezon al recoltelor.

— „Și voi curma alte mii și mii de vieți", continuă el, dând din cap.

Iată! În sfârșit! O explicație.

Un motiv pentru toate aceste morți lipsite de sens.

Dar de ce nu mă simt mai bine?

Șeherezada îi studia profilul lui Khalid în lumina difuză a lămpii, în timp ce el continua să privească podeaua.

— Câte jertfe ți-au mai rămas? întrebă ea.

— Nu multe.

— Și ce se va întâmpla dacă… dacă nu te vei supune până la sfârșit?

— Nu știu, îi spuse el, cu umerii gârboviți, ce trădau o povară nevăzută și un răspuns dinainte cunoscut.

— Dar… a plouat. A plouat de două ori în cele două luni de când sunt la palat. Poate că blestemul și-a pierdut puterea.

El își întoarse ochii spre ea și o privi cu un zâmbet pe jumătate trist.

— Dacă ar fi așa, n-aș mai cere nimic cerurilor.

— Khalid, dar dacă…, îngăimă ea, înțelegând prea bine ce se petrecea în sufletul lui.

— Nu! Nu mă întreba asta! o sfătui el, cu glas aspru și ușor amenințător.

Inima îi bătea năvalnic în piept sub imperiul unui nou val de teamă.

— Atunci, nu te-ai gândit să…

— Nu. Și nici n-o să mă gândesc vreodată, îi răspunse el, cuprinzându-i bărbia între palme. Sub niciun chip și în nicio împrejurare.

Ea clătină din cap, înfigându-și cu putere unghiile în carne ca să-și stăvilească freamătul trupului.

— Ești caraghios, Khalid Ibn al-Rashid. Sunt doar o simplă fată. Tu ești califul din Khorasan și ai în grija ta un întreg regat.

— Dacă tu ești o simplă fată, atunci eu sunt doar un simplu băiat.

Șeherezada închise ochii, neputând să-i susțină focul din priviri.

— Ai auzit ce-am spus, Șeherezada al-Khayzuran?

Când refuză să-i răspundă, îi simți buzele atingându-i ușor fruntea.

— Uită-te la mine! îi spuse Khalid, pe un ton blajin, stând atât de aproape de ea, încât îi mângâia pielea cu tonalitățile lui calde și încurajatoare, dar și cu nuanțele reci ale disperării.

Șeherezada deschise ochii.

— Suntem doar un băiat și o fată, îi spuse el, rezemându-și fruntea de a ei.

— Dacă ar fi așa, n-aș mai cere nimic cerurilor, îi răspunse ea, cu un zâmbet amar pe buze.

Khalid o așeză din nou pe pernă și o luă în brațe. Ea își rezemă capul de pieptul lui.

Și rămaseră amândoi adânciți în tăcere până când zorile argintii se iviră la orizont.

• Contopiți în uitare

Khalid studia planurile întinse pe biroul din fața lui.

Noul sistem de apeducte, menit să transporte apa dintr-un lac aflat în apropiere până în rezervoarele subterane ale orașului, presupunea eforturi costisitoare și îndelungate. Sfetnicii săi îl sfătuiseră să nu întreprindă o acțiune atât de riscantă tocmai din aceste motive, dar și din multe altele.

Nici nu era de mirare.

Căci ei nu erau preocupați de amenințarea unei secete iminente.

Khalid își plimbă mâna pe pergament, analizând cu grijă schițele minuțios realizate de cei mai iscusiți ingineri și cărturari.

Toate aceste minți luminate erau la dispoziția lui. Toți acești învățați se aflau la degetul lui mic.

Era califul din Khorasan. Așa-zisul suveran al suveranilor. Se afla în fruntea unei renumite armate de soldați, iar timp de doisprezece ani, se antrenase cu cei mai buni luptători din regat. Petrecuse doisprezece ani din viață perfecționându-și talentul de spadasin ca să devină unul dintre cei mai buni dueliști din Rey. Mulți îl considerau și un strateg de excepție.

Dar, în ciuda acestor pretinse atribute, nu avea încă puterea să-și apere adevăratele comori.

Poporul.

Și regina.

Nu reușea să aplaneze acest conflict. Nu fără un sacrificiu covârșitor.

Khalid analiza consecințele comportamentului său egoist. Faptul că punea în balanță viața unei fete alături de cea a unui popor întreg avea să fie răstălmăcit. Și aspru judecat.

Multe alte fete își sacrificaseră deja viața pe altarul acestui blestem. Pieriră din cauza neputinței lui Khalid de a observa suferința mistuitoare a primei lui soții. Din cauza nepăsării sale.

Ce drept avea să decidă care dintre vieți era mai de preț? Cine era el, la urma urmei?

Un rege-băiețandru de optsprezece ani. Un ticălos cu inimă de piatră.

Un monstru.

Închise ochii. Și își încleștă mâinile în pumni deasupra pergamentului.

De acum înainte, va lua singur toate hotărârile. Chiar dacă aveau să fie îngrozitor de egoiste. Chiar dacă avea să fie judecat și pedepsit pentru asta.

Nu va mai cădea pradă nepăsării. Se va lupta până la ultima suflare să-și apere comorile.

S-o salveze pe cea mai dragă.

Khalid semnă decretul pentru începerea lucrărilor de construire a noului sistem de apeducte. Îl puse apoi deoparte și luă un alt document. În timp ce îl studia cu atenție, ușile dormitorului său se deschiseră, iar vărul său intră ca o furtună în cameră.

Khalid ridică din sprâncene, vădit deranjat de îndrăzneala lui Jalal. În momentul în care și unchiul său își făcu apariția câteva clipe mai târziu, purtând pe chip o expresie și mai întunecată decât de obicei, califul trase adânc aer în piept și se rezemă de perne.

Privirea lui Jalal era… tulburătoare.

— Bănuiesc că e ceva important, spuse Khalid, ațintindu-și ochii asupra vărului său.

Pentru că Jalal păstra tăcerea, Khalid se ridică în capul oaselor.

— *Sayyidi*!…, începu unchiul său.

— Trebuie să existe o explicație, spuse Jalal, cu vocea fremătătoare, strângând atât de tare sulul de pergament în pumnul stâng până când i se albiră încheieturile.

— Jalal-*jan*!…

— Te rog, tată! Lasă-mă pe mine să vorbesc! îi spuse Jalal peste umăr, cu glasul răgușit.

— Despre ce e vorba? întrebă Khalid, ridicându-se în picioare.

— Promite-mi că îi vei da șansa să-ți explice! Nu ți-ai încălcat niciodată cuvântul. Promite-mi că vei face asta!

— Dă-i pergamentul! îi porunci unchiul său, apropiindu-se de Jalal cu o expresie obosită, dar hotărâtă.

— Nu i-l dau până nu-mi promite ce l-am rugat, îi răspunse Jalal, insistența lui frizând nebunia.

Khalid se îndreptă spre ei, cu o atitudine rigidă.

— Nu promit nimic până nu-mi spuneți despre ce e vorba.

Jalal ezită.

— Căpitane al-Khoury?

— Șazi… și băiatul ăla, îngăimă el, în șoaptă, cu glasul frânt.

Khalid simți cum o gheară rece îl strânge de gât.

— Dă-mi pergamentul! porunci el, întinzând o mână fermă.

— Promite-mi, Khalid!

— Nu înțeleg de ce crezi că trebuie să-ți promit ceva în numele ei, îi răspunse el, cu glasul neșovăitor, în ciuda ghearei care îl strângea de gât ca o menghină.

— Atunci, promite-i ei!

— Nu te privește pe tine ce-i promit Șeherezadei. Dă-mi pergamentul!

Jalal oftă adânc înainte de a-i oferi sulul. În timp ce îl întindea, Khalid simți o greutate în piept, ca un duh al relelor ce-și făcea sălașul în sufletul lui.

Citi misiva o singură dată. Iar cuvintele îi rămaseră adânc întipărite în minte. Își îndreptă apoi privirea spre partea de sus a pergamentului.

Iar și iar.

— Îmi pare rău, Khalid-*jan*, spuse unchiul lui, pe un ton blajin. Nespus de rău. Chiar și eu începusem să cred – îmi doream să cred – că e o fată cu totul aparte.

Jalal clătină din cap și se îndreptă spre Khalid.

— Chiar așa și este. Te rog, dă-i șansa să-ți explice!

— Plecați! le porunci Khalid, încet.

— Nu te lăsa dominat de temeri și suspiciuni! Nu distruge ce-ați clădit până acum!

Unchiul lui îl apucă pe Jalal de umeri.

— Te iubește! își continuă Jalal pledoaria. Nu e ceea ce pare a fi. Poate că, la început, a fost un foc de paie. Acum, însă, aș pune rămășag pe viața mea că totul s-a schimbat. Te iubește. Te implor, nu te lăsa pradă urii! Nu semeni cu tatăl tău. Ești cu totul altfel. Și ea e la fel.

Khalid îi întoarse spatele vărului său, mototolind pergamentul în mână.

Iar duhul își descătușa forțele întunecate, umbrind totul în calea sa…

Distrugând un suflet și așa osândit.

•

Șeherezada stătea rezemată de balustrada balconului ei, privind o mare de stele strălucitoare presărate pe un cer în nuanțele indigoului.

Nu-i plăcea să stea singură în odaia ei. Umbrele atacatorilor păreau s-o pândească în întuneric, ascunse prin cotloanele încăperii.

Șeherezada oftă adânc văzând cum o stea străbate cerul întunecat al nopții.

Își petrecuse ziua plimbându-se singură prin grădini, evitând compania Despinei, ca să analizeze în tihnă lucrurile uluitoare pe care le aflase cu o seară în urmă, fără ca lumea înconjurătoare să-i tulbure gândurile.

Din păcate, însă, adevărul nu îi luase povara de pe suflet așa cum sperase.

Căci era mult mai cumplit și mai înfiorător decât și-ar fi putut imagina.

Cea mai bună prietenă a ei își pierduse viața de dragul unei răzbunări – o răzbunare dezgustătoare și morbidă, pusă la cale de un părinte cu mințile rătăcite, care își pierduse copila în împrejurări nefericite. Un părinte care voise să-i pedepsească pe alții pentru suferința sa.

Îl pedepsise pe Khalid.

Iar Khalid îi pedepsise pe oamenii din Rey.

Șeherezada trase adânc aer în piept.

Lumea întreagă se prăbuși într-un hău întunecat și fără fund din cauza calvarului unui singur om.

Își ațintă privirea asupra mâinilor încleștate pe balustrada rece din piatră.

Aceeași dorință de răzbunare o aduse și pe ea la palat. Îi adăpase ura pentru regele-băiețandru pe care îl considera vinovat pentru această suferință fără margini.

Și acum se afla și ea pe malul unui abis.

Khalid purta în continuare vina pentru moartea Shivei. El fusese cel care dăduse ordinul. El era cel care, în timp ce un soldat curma vieți cu o funie de mătase, scria câte o scrisoare familiilor îndoliate. Nu îi împiedicase să le ucidă, așa cum făcuse cu ea. I-a lăsat să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Nimic nu putea schimba cruzimea faptelor.

Tabloul părea însă cu totul diferit.

Și asta pentru că Șeherezada cunoștea acum motivul. Chiar dacă era înfiorător și depășea tărâmul realității, înțelegea prea bine că el nu avusese de ales.

Iar într-o bună zi, s-ar putea să fie nevoit să-i hărăzească și ei același destin.

Vaietul ușilor de la intrare îi atrase atenția. Șeherezada își legă cordonul *shamlei* și intră în cameră. Într-un colț, licăreau flăcările unor lumânări ce răspândeau în aer un parfum de ambră cenușie.

Khalid stătea în prag, cu chipul învăluit în întuneric.

Ea îi zâmbi șovăitoare.

El rămase încremenit ca o stană de piatră.

Ea îi răspunse cu o privire încruntată.

— Bine ai venit?! îl întâmpină ea, cu un glas ce i se părea straniu chiar și ei.

Era mai mult o întrebare decât o formulă de întâmpinare.

— Bine te-am găsit! îi răspunse el, cu o voce aspră și amenințătoare, ce-o purta cu gândul la vremurile când tot ce împărtășeau erau poveștile depănate la lumina lămpii – tot ce spera să împărtășească vreodată.

Glasul lui o învălui pe Șeherezada într-un zid de gheață.

— S-a întâmplat ceva?

El se îndreptă spre ea, ieșind din întuneric.

Ceva se întâmplase fără doar și poate.

Dar, în ciuda chipului său rece și distant, ochii lui ca de tigru licăreau ca niște văpăi.

— Khalid! îl strigă ea, cu inima fremătându-i în piept.

— De cât timp durează povestea asta? o întrebă el, respirând încet și îndelung.

— Ce anume?

Califul mai făcu un pas spre ea.

— De cât timp ești îndrăgostită de Tariq Imran al-Ziyad?

Un icnet îi scăpă atunci de pe buze. Inima i se opri în loc, iar genunchii nu păreau s-o mai susțină prea mult timp.

O minciună! *Spune-i o minciună*!

Continua s-o privească cu ochii lui agili ca cei ai unui animal de pradă… o pândea și aștepta.

Știa totul.

Se temea oare?

— Din vara când am împlinit doisprezece ani, îi răspunse ea, cu glasul frânt.

Khalid își strânse mâinile în pumni și se retrase în întuneric.

— Pot să-ți explic! începu Șeherezada, pornind după el. Am…

Când se întoarse spre ea, cuvintele îi pieriră pe buze.

Căci în mâna dreaptă avea un hanger.

Ea făcu, înspăimântată, un pas înapoi.

El își ținea privirea ațintită asupra podelei de marmură de la picioarele ei.

— În spatele dulapului de abanos din camera mea se află o ușă cu un inel mare din alamă. Mânerul nu este unul obișnuit. Trebuie să-l răsucești de trei ori la dreapta, apoi de două ori la stânga și iar de trei ori la dreapta ca să-l deschizi. Treptele duc spre un pasaj subteran, ce te va purta direct spre grajduri. Ia calul meu! Îl cheamă Ardeshir.

Confuzia punea tot mai mult stăpânire pe sufletul Șeherezadei, umbrindu-i spaima.

— Dar nu…

— Uite, ia hangerul ăsta! îi spuse el, oferindu-i arma.

Ea clătină din cap, făcând alți pași înapoi.

— Ia-l! îi porunci Khalid, punându-i-l în mână.

— Nu înțeleg.

— Vikram așteaptă afară. Te va conduce în camera mea. Nimeni nu-ți va sta în cale. Ia-l pe Ardeshir… și pleacă! îi spuse el, cu glasul șoptit, ca o boare de vânt.

Șeherezada strânse plăselele hangerului în mână, în timp ce inima îi bătea nebunește în piept.

Și atunci Khalid se așeză în genunchi în fața ei.

— Ce… ce faci? îngăimă ea. Nu…

— Shiva bin-Latief, murmură el, rostindu-i numele cu evlavia unei rugi, în timp ce își ținea capul plecat și ochii închiși ca într-o închinăciune.

Șeherezada rămase fără suflare când înțelese deodată despre ce era vorba. Se clătină, șovăitoare, pe picioare, apoi se prăbuși pe podea, ținând în continuare strâns în mână plăselele hangerului.

— Ridică-te! îi porunci el, încet.

Ea încercă cu greu să-și recapete suflul.

— Ridică-te, Șeherezada al-Khayzuran! Tu nu îngenunchezi în fața nimănui. Și cu atât mai puțin în fața mea.

— Khalid!…

— Du-ți misiunea la bun sfârșit, căci pentru asta ai venit aici! Nu-mi datorezi nicio explicație. Și nici nu merit vreuna.

Șeherezada izbucni în hohote înăbușite de plâns, iar Khalid o prinse de brațe.

— Ridică-te în picioare! repetă el, pe un ton blând, dar ferm.

— Nu pot.

— Ba poți. De dragul Shivei. Nu cunoști limite și granițe. Nimic nu-ți stă în cale.

— Dar nu pot să fac asta!

— Ba da, poți.

— Nu, i se împotrivi ea, clătinând din cap, în timp ce lacrimile i se prelingeau nestingherite pe obraji.

— Fă-o! Nu-mi datorezi nimic. Căci sunt întruchiparea desăvârșită a nimicniciei.

Cum poți să spui asta? *Ești*…

Șeherezada clătină cu și mai multă îndârjire din cap, slăbind strânsoarea hangerului.

— Șeherezada al-Khayzuran! strigă el, crispat la față. Nu ești o ființă nevolnică. Și nici șovăitoare. Ești puternică. Și aprigă. Capabilă de orice.

Ea înghiți în sec și încercă să-și facă curaj, scormonindu-și sufletul în căutarea unui crâmpei de ură, a unui dram de mânie, a unui sentiment de aversiune… oricât de mic.

Shiva!

Khalid stătea neclintit în fața ei, hotărât să-și urmeze destinul.

— I-am curmat viața, iar acest lucru nu poate fi iertat. Nici faptele, nici vorbele mele nu vor putea îndrepta răul înfăptuit. Dacă unul dintre noi trebuie să-și verse sângele pe altarul blestemului, atunci alegerea e cât se poate de simplă, *joonam*. Cel puțin, pentru mine.

Viața mea!

Șeherezada se ridică în genunchi și își rezemă mâna de pieptul lui.

— Și te aștepți să fac eu această alegere? îl întrebă ea.

El încuviință din cap, cu ochi scăpărători.

Ea își încleștă degetele printre faldurile tunicii lui *qamis*.

— Și cum crezi că aș putea să trăiesc fără aerul pe care îl respir?

Khalid o strânse cu putere de brațe, inspirând adânc și nervos.

— Mă aștept să fii mult mai puternică de-atât.

— Dar nimeni nu poate fi mai puternic de-atât, îi răspunse ea, cu o expresie caldă și blajină pe chip.

Scăpă apoi hangerul din mână. Arma se prăbuși cu zgomot pe podea.

— Ura… pedeapsa… sentința… răzbunarea…, îi spuse ea, punându-și ambele mâini pe pieptul lui. Nimic din toate astea nu ne va aduce înapoi ce-am pierdut. Nici mie. Nici ție. Tot ce avem acum este prezentul. Și speranța de a-l face mai frumos, continuă Șeherezada, strecurându-și degetele prin părul lui. Doar cu tine vreau să văd fiecare răsărit de soare.

Khalid închise ochii. Ea îi simțea inima bătându-i frenetic în piept. Câteva clipe mai târziu, îi deschise din nou, susținându-i privirea și atingându-i ușor obrazul cu degetul ca mângâierea caldă a unei adieri de vară.

Erau în genunchi, unul în fața celuilalt. Analizându-se unul pe altul. Și descoperindu-se în toată splendoarea lor – fără să mai joace vreun rol, fără să mai poarte măști sau să se mai ascundă. Șeherezada își permise, pentru prima oară, să zăbovească asupra fiecărei trăsături a chipului său, fără să se mai teamă că mintea lui ageră va sfâșia voalurile fine de mătase și aur…

Și descoperind, pentru prima oară, adevărul.

Îi observă, astfel, cicatricea micuță, aproape imperceptibilă, de lângă ochiul stâng. Îmbinarea sprâncenelor întunecate, ce-i confereau o expresie ostilă. Adâncurile ochilor de culoarea chihlimbarului. Cuta perfectă a buzei superioare.

Când îi surprinse privirea ațintită asupra buzelor sale, Khalid oftă adânc.

— Șazi!…

— Rămâi cu mine în seara asta! îl rugă ea, în șoaptă. Dăruiește-mi-te cu totul! În toate privințele.

— Dar am fost întotdeauna al tău, îi răspunse el, cu ochii arzându-i ca niște văpăi. Așa cum și tu ai fost întotdeauna a mea, adăugă apoi, cuprinzându-i bărbia în mâini.

Ea se crispă toată și încercă să protesteze.

— Nu începe iar! o mustră el, aruncându-i o privire caustică.

— Firea ta posesivă… ar putea să devină o adevărată problemă, ripostă Șeherezada, privindu-l încruntată.

El schiță o grimasă în colțul gurii.

Șeherezada îl luă de mână și îi purtă pașii spre divan. Deși era perfect conștientă de statura lui și de prezența sa impunătoare, nu se simțea deloc agitată. Ba, dimpotrivă, era cât se poate de calmă. Convinsă fiind că lucrurile așa și trebuiau să fie.

El se așeză la marginea divanului, iar ea rămase în picioare în fața lui.

Khalid își rezemă fruntea de pântecele ei.

— Nu-ți cer să mă ierți, dar vreau să știi că îmi pare nespus de rău, îi spuse apoi.

— Știu, îi răspunse ea, aplecându-se spre creștetul lui și ascunzându-și buzele printre șuvițele lui negre și catifelate.

El își ridică privirea, iar Șeherezada i se așeză în poală, cuprinzându-l cu picioarele. Khalid își scoase tunica, iar ea începu să-și plimbe mâinile pe pieptul lui. Se opri în dreptul unei dungi albe ce-i străbătea clavicula.

— Vikram e autorul, îi explică el.

— Rajputanul? îl întrebă ea, privindu-l printre gene. El ți-a făcut rana asta?

— De ce mă întrebi? Te deranjează? continuă califul, tachinând-o.

Șeherezada strâmbă din nas.

— Se mai întâmplă uneori, adăugă Khalid, trăgând-o mai aproape. E un spadasin mult mai iscusit decât mine.

— Nu-mi pasă. Nu-l mai lăsa să te rănească!

— Mă voi strădui, îi răspunse el, ridicându-i bărbia. Dar asta ce e? o întrebă apoi, plimbându-și degetul pe un semn vechi, pe care îl avea sub mandibulă.

Atingerea lui îi provoca fiori pe șira spinării.

— Am căzut de pe un zid pe când aveam treisprezece ani.

— Și ce căutai pe zid?

— Încercam să dovedesc că pot să mă cațăr pe el.

— Cui încercai să dovedești?

Pentru că ezita să-i răspundă, Khalid se încordă ca un arc.

— Am înțeles, murmură el. Și neghiobul ăla te-a lăsat să cazi?

— N-a avut de ales, căci nu i-am dat nicio șansă să mă salveze.

— În ciuda împrejurărilor potrivnice, simt un dram de simpatie… într-o mare de ură, îi răspunse el, cu un zâmbet palid pe buze.

— Khalid! îl mustră ea, îmbrâncindu-l ușor.

— Șeherezada! îi răspunse el, apucând-o de mână și privind-o cu ardoare. Ești sigură că îți dorești asta?

Ea îl țintui cu privirea, uimită să zărească pe chipul lui o umbră de vulnerabilitate.

Atotputernicul calif din Khorasan. Suveranul suveranilor.

Monstrul ei frumos.

Șeherezada se aplecă spre el și îi cuprinse cu gura buza de jos. Îi țintui apoi maxilarul în căușul palmelor ei și îi sorbi nectarul dulce ca mierea.

În clipa aceea, nu mai avea de ales – nici nu avusese vreodată.

Își strecură o mână pe la spatele ei, iar ea se arcui în brațele sale, modelându-și trupul cu al lui. Cordonul *shamlei* se desfăcu, iar aerul rece din cameră se împletea cu atingerea caldă a mâinilor sale. Pielea lui mătăsoasă se contopea cu a ei.

Când buzele îi alunecară pe gâtul ei – zăbovind cu tandrețe lângă rana provocată de hangerul luptătorului Fida'i – Șeherezada se hotărî:

— Te iubesc, îi spuse ea.

Khalid își ridică privirea, iar Șeherezada îi atinse obrazul cu mâna.

— Mai presus de cuvinte.

Fără să-și desprindă ochii de pe chipul ei, o așeză ușor pe perne. Apoi, îi luă mâna într-a lui și îi dezmierdă încheietura cu buzele.

— Sufletul meu este aidoma sufletului tău.

Și cuvintele lui, învăluite în vraja unui sărut, o făcură să se topească în valuri de chihlimbar și certitudine.

Lăsându-se purtată pe aripile unei iubiri imposibile și neverosimile pentru un băiat plămădit din contraste. Un băiat care îi transformase viața în scrum ca apoi să i-o reclădească din cenușă, oferindu-i o lume de basm, aproape iluzorie.

Mâine, avea să se lase copleșită de povara loialității și de prețul trădării. Mâine, avea să-și analizeze faptele condamnabile.

Acum, însă, tot ce conta cu adevărat era doar momentul prezent.

Mâinile lor împletite deasupra capului ei. Șoaptele pe care el i le spunea la ureche.

Un băiat și o fată.

Contopiți în uitare.

•

Parfumul trandafirilor o trezi pe Șeherezada din somn.

Parfumul ce-i amintea de casă.

Razele aurii de soare străbăteau dantelăria paravanelor de lemn ce duceau spre terasă. Deranjată de lumina orbitoare, se

întoarse pe o parte.

Pe perna de mătase de lângă ea se afla un trandafir de un violet pal și un pergament frumos împăturit. Priveliștea îi aduse un zâmbet pe buze. Luă apoi trandafirul și îl scrută cu atenție.

Era perfect. Floarea, cu petalele ei unduitoare, era fără cusur, zugrăvită în nuanțe bine echilibrate, care erau deopotrivă de intense și de calde. Sorbindu-i miresmele amețitoare, luă pergamentul și se așeză pe burtă.

Șazi,

Vreau să-ți spun că prefer culoarea albastră în detrimentul celorlalte. Parfumul florilor de liliac din părul tău îmi tulbură sufletul necontenit. Urăsc smochinele. Și, în final, vreau să-ți spun că nu voi uita niciodată, atât cât voi trăi, momentele uluitoare petrecute aseară…

Căci nimic – nici soarele, nici ploaia și nici măcar cea mai strălucitoare stea de pe bolta întunecată a cerului – nu se poate asemăna cu minunea pe care Creatorul a zămislit-o atunci când te-a creat pe tine.

Khalid

Șeherezada citi scrisoarea de patru ori, întipărindu-și cuvintele în minte. Zâmbea cu gura până la urechi la fiecare lectură. Apoi, începu să râdă ca o nebună, mustrându-se pentru veselia ei debordantă. Așeză trandafirul și pergamentul pe taburetul de lângă divan și își luă *shamla* aruncată pe podea.

Unde e Despina?

Legându-și cordonul, se îndreptă spre odaia servitoarei ei și bătu la ușă. Pentru că nu îi răspunse nimeni, răsuci mânerul și aruncă o privire înăuntru. Încăperea era cufundată în întuneric și era pustie. Se întoarse, încruntată, în iatacul ei.

După ce făcu baie, se îmbrăcă într-o tunică *qamis* de in, fără mâneci, de un stacojiu intens, asortată cu niște șalvari de aceeași culoare. Manșetele și tivul erau brodate cu periuțe și podoabe din aur și aramă.

În timp ce își pieptăna șuvițele bogate de păr cu un pieptene de fildeș, una dintre ușile duble ale camerei se deschise și se închise apoi cu un zgomot asurzitor.

Șeherezada tresări speriată și scoase un țipăt înăbușit.

— Nu ți-a fost dor de mine? o tachină Despina.

— Unde ai fost toată dimineața? o întrebă Șeherezada, străfulgerând-o cu privirea și aruncându-și pe umăr părul încă umed.

— Cred că glumești, draga mea stăpână, îi răspunse Despina, înclinându-și capul într-o parte. Mai degrabă mi-aș fi tăiat o mână, decât să vin aici prea curând. Cu atât mai mult cu cât aș fi avut toate șansele să înfrunt mânia califului.

— Ce tot spui acolo?

— Nu te mai ascunde! Tot palatul știe ce s-a întâmplat.

— Și ce anume știe? întrebă Șeherezada, simțind cum obrajii îi iau foc.

— Califul din Khorasan se plimbă singur prin grădini când nici nu s-a crăpat bine de ziuă, îi răspunse Despina, zâmbind. Și se întoarce cu un singur trandafir, continuă ea, arătându-i floarea de pe taburet. Cred că motivul se înțelege de la sine.

Șeherezada își simțea obrajii încinși.

— Ai de gând să negi? mormăi Despina. Sfântă Hera, cum poți să fii!

— Nu, n-am de gând să neg, îi răspunse ea, după câteva clipe, ridicându-și mândră bărbia.

— Slavă zeilor! Credeam că iar va trebui să-ți suport aerele de mironosiță.

— Ia te uită cine vorbește!

— Poftim?

Șeherezada își puse mâinile în șold și își ridică o sprânceană, imitând perfect expresia și postura servitoarei sale.

— Ai petrecut o noapte frumoasă, Despina-*jan*?

— Firește, îi răspunse slujnica peste umăr. Am dormit chiar foarte bine.

— Mă bucur să aud asta. Și ți-ai făcut, în sfârșit, curaj să-i mărturisești adevărul bărbatului pe care îl iubești?

— Bărbatului pe care îl iubesc? Te-ai lovit cumva la cap? Poate că dorințele tale mult prea pătimașe…

— Acum, cine face pe mironosița? Sinceră să fiu, mă enervează faptul că amândoi continuați să vă jucați și să vă ignorați sentimentele. Trebuie să știe că ții la el. Și ar trebui să-i spui, fără urmă de îndoială, că îi porți pruncul în pântec. Poate că eu aș reuși să…

— Șeherezada! strigă Despina, cu chipul contorsionat de spaimă. Nu poți să faci asta! Nu poți și nici nu trebuie s-o faci!

— Despina!…

— Nu ai cum să înțelegi! Nu trebuie să afle… nimic, insistă servitoarea, acoperindu-și abdomenul cu mâinile-i tremurătoare.

— Da, ai dreptate, nu înțeleg nimic, îi răspunse Șeherezada, privind-o uluită. Este un om bun. Probabil că… te iubește. Nu-i așa?

— Nu… știu.

Pentru prima oară, ținuta trufașă a Despinei părea să se destrame chiar sub ochii Șeherezadei. Umerii i se încovoiară sub o povară nevăzută, iar ea se ghemui la poalele divanului, rezemându-se de el. Fără să mai rostească vreun cuvânt, Șeherezada se așeză lângă ea pe podeaua albă de marmură.

— Oricum, nu mă poate lua de soție, îngăimă Despina, cu glasul frânt. Sunt… doar o servitoare. El este vărul califului. Într-o bună zi, va deveni următorul *shahrban*. Tatăl lui s-a căsătorit cu o prințesă din Khorasan. Și el va trebui să-și ia o soție de viță nobilă. Nu o slujnică din Teba.

— Chiar dacă o iubește?

— Chiar dacă o iubește, îi răspunse Despina, închizându-și ochii azurii ca cerul.

— Dar este absurd. Ați discutat aceste lucruri?

— Crede că nu-l iubesc, îi explică ea, clătinând din cap. Căci asta i-am și spus.

— Despina! exclamă Șeherezada, străfulgerând-o cu privirea.

— E mai ușor așa. Dacă își va imagina că povestea noastră a fost doar un capriciu de moment, va fi mult mai simplu pentru amândoi să ne vedem de viața noastră.

— Dar de ce te pedepsești în felul ăsta? De ce l-ai mințit?

— Atunci când iubești cu adevărat pe cineva, vrei tot ce-i mai bun pentru alesul inimii tale.

— Gestul tău nu mi se pare doar absurd, ci și arogant.

— Iar afirmația asta mi se pare cât se poate de amuzantă, venind de pe buzele unei persoane atât de arogante ca tine.

— *Eu* sunt arogantă? ripostă Șeherezada. Nu eu declar sus și tare că știu ce e mai bine pentru un om copt la minte fără să-i cer mai întâi părerea.

Despina îi zâmbi cu tristețe.

— Înțeleg mult prea bine cât de greu este să-ți pui sufletul pe tavă în fața cuiva, îi răspunse Șeherezada, înghiontind-o cu umărul. Dar, dacă nu o faci, cum vei reuși să-i cunoști cu adevărat pe cei din jur?

— Tatăl lui mă va disprețui, îi spuse Despina, ridicându-și genunchii la piept. Toată lumea își va imagina că m-am folosit de pruncul pe care îl port în pântec ca să-l prind în corzi și să-l determin să mă ia de soție. Mă vor considera cu toții o târfă uneltitoare și fără scrupule.

— Îl voi pocni cu mâna mea pe cel care va îndrăzni să te vorbească de rău.

Despina își arcui sprâncenele, aruncându-i o privire îndoielnică.

— Nu te uita la mine cu rânjetul ăsta pe buze! Oi fi eu mică și firavă, dar, dacă mă provoci, pot să ripostez cu o forță

uluitoare, îi spuse ea, pufnind pe nas. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Jalal!

— L-ai lovit pe Jalal? o întrebă Despina, privind-o încruntată.

Șeherezada clătină din cap, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Pe Khalid.

— Ce-ai făcut? îngăimă Despina. I-ai ars o palmă… *califului*?

— Peste față.

Servitoarea își acoperi gura cu mâna și un hohot de râs îi scăpă printre buze.

Șeherezada și Despina rămaseră pe podea, vorbind și râzând până în clipa în care un ciocănit în ușă le determină să se ridice în picioare. Khalid trecu atunci pragul camerei, însoțit de Jalal. Suita de soldați rămase pe hol, împreună cu *shahrban*-ul.

Khalid mergea, ca întotdeauna, cu pași fermi, răspândind în jur un aer de eleganță și aroganță. *Rida*' lui neagră îi învăluia în faldurile sale platoșa minuțios lucrată în aur și argint. Plăselele *șamșir*-ului erau prinse de eșarfa neagră, *tikka*, ce-i încingea brâul. Părea amenințător și inabordabil – aflându-se parcă la o depărtare de o mie de ani, o mie de vieți și o mie de povești.

Dar Șeherezada îl cunoștea mult mai bine.

Îi veni în întâmpinare și se întâlniră în mijlocul camerei.

Khalid o privea cu ochii lui sfredelitori și calzi. Inima îi fremăta în piept la vederea tabloului impresionant pe care el i-l oferea.

Despina se înclină în fața califului și se îndreptă spre ușa ce ducea în camera ei… unde dădu cu ochii de Jalal, care stătea rezemat de perete, într-o postură relaxată și aparent nepăsătoare, întruchipând calmul desăvârșit.

Amândoi încercau, în zadar, să mimeze indiferența.

Căci Șeherezada era martora tăcută a adevărului pe care voiau cu disperare să-l ascundă. Totul dură, însă, doar o clipă. Apoi, cei doi protagoniști ai unei povești de iubire nerostite evitară să se mai privească unul pe celălalt. Ea se întreba, însă, cum de nu le observa nimeni gesturile „trădătoare" – freamătul subtil al umerilor lui Jalal și capul ușor înclinat al Despinei.

Șeherezada zâmbi cu tâlc.

Khalid aștepta până ce ușa ce ducea spre odaia Despinei se închise în urma ei.

— Ai dormit bine? o întrebă el, cu glas șoptit, amintindu-i murmurul de cuvinte rostite în întuneric, cu o seară în urmă.

— Da.

— Mă bucur.

— Îți mulțumesc pentru daruri. Nimic nu poate fi mai frumos.

— Așa se și cuvine.

Ea ridică din sprâncenele-i subțiri, iar el îi zâmbi din colțul gurii.

— Mai am ceva pentru tine.

— Ce anume?

— Dă-mi mâna!

— Are vreo importanță care dintre ele?

El clătină din cap.

Ea îi întinse mâna dreaptă, iar Khalid îi strecură pe deget un inel din aur mat.

Era aidoma cu cel pe care îl purta el.

Șeherezada mângâie cele două săbii încrucișate, gravate în relief. Pecetea monarhilor al-Rashid.

Pecetea ei.

Ca soție a califului din Khorasan.

— Vrei să-l porți? Este…

— Cel mai frumos cadou, îi răspunse ea, ridicându-și capul ca să-i întâlnească privirea.

Iar el îi dărui un zâmbet – un zâmbet ce umbrea până și strălucirea soarelui.

Soldații din gărzile regale se foiau nerăbdători pe hol.

— *Sayyidi*! îl strigă Jalal, cerându-i iertare Șeherezadei din priviri. Trebuie să plecați în curând.

Khalid încuviință din cap.

— Unde te duci? îl întrebă Șeherezada, cu fruntea brăzdată de îngrijorare.

— La frontiera dintre Khorasan și Parția s-a strâns o mică armată dornică să lupte sub un nou blazon. Emirii din regiune sunt îngrijorați și vor să discutăm strategia pe care trebuie s-o urmăm, în eventualitatea declanșării unui conflict armat.

— Aha! murmură ea, încruntată. Și cât vei lipsi?

— Două sau poate chiar trei săptămâni.

— Am înțeles, îi răspunse ea, mușcându-și obrazul ca să-și stăvilească întrebările ce-i stăteau pe buze.

— Fie atunci, două săptămâni! spuse el, cu un zâmbet fermecător pe chip.

— Nu trei?

— Nu trei.

— E bine, atunci.

— Mă bucur, zise Khalid, privind-o cu un licăr vesel în ochi.

— Aș prefera să lași bucuria deoparte și să fii cu multă băgare de seamă! Ca să te întorci teafăr și nevătămat, îi spuse

ea, coborând apoi glasul. Altfel, te voi întâmpina cu o tavă plină cu smochine.

— Draga mea regină, murmură el, cu ochi strălucitori, atingându-și fruntea cu mâna și poposind apoi în dreptul inimii.

Își arăta respectul și afecțiunea pe care le nutrea pentru ea.

Dar în timp ce se îndrepta spre ușă, dezamăgirea își spunea tot mai mult cuvântul, lăsând un gol imens în sufletul Șeherezadei.

Nu așa voia să-și ia rămas bun de la el.

— Khalid!

Califul se opri pe loc și se întoarse cu fața spre ea.

Șeherezada se năpusti spre el și, apucându-l de gluga *ridei*', îl trase spre ea ca să-l sărute.

El rămase, pentru o clipă, drept ca o stană de piatră, dar apoi, cuprinzându-i talia cu mâna, o lipi de pieptul lui.

Soldații se agitau nervoși pe hol, lovindu-și săbiile de armuri. Iar Jalal izbucni într-un râs domol.

Dar nimic din toate astea n-o tulbură pe Șeherezada.

Căci acesta era un sărut născut din iubire. Și înțelegere.

Un sărut ce pecetluia o căsătorie adevărată, fără ascunzișuri și prefăcătorii. Și o dragoste sinceră, fără intrigi și ocolișuri.

— Zece zile, murmură Khalid, ținându-și mâna lipită de spatele ei.

— Îmi promiți? întrebă ea, strângându-i cu degetele gluga *ridei*'.

— Îți promit.

• Stihiile dezlănțuite ale naturii

Jahandar se îndrepta, călare pe iapa bălțată, spre coama dealului de unde puteai vedea orașul Rey.

Nici măcar o stea nu se zărea pe bolta întunecată a cerului.

Minunat!

Trase adânc aer în piept și sări din șa. Scoase apoi din desaga de piele cartea veche și ponosită.

O simți vibrându-i printre degete.

Îngenunche, cuprins de venerație, în fața unor formațiuni stâncoase și așeză volumul pe o suprafață plată. Scoase cheița neagră pe care o purta la gât și o introduse în broasca ruginită din mijlocul cărții. În clipa în care deschise scoarța, o lumină argintie se răspândi dintre paginile ei.

Îi era recunoscător că nu-i mai ardea mâinile.

Jahandar întoarse foile de pergament, subțiri și zdrențuite, până când ajunse la pagina cuvintelor magice. Deși le știa pe dinafară, vraja cărții îl ajuta să prindă puterile de care avea nevoie pentru o misiune atât de înspăimântătoare. Închise ochii și absorbi puterea uluitoare a luminii argintii. Apoi, scoase hangerul din teacă și își crestă palma stângă, urmând cicatricea unei răni mai vechi. Imediat ce sângele se prelinse pe lama armei, metalul începu să strălucească în nuanțe de un albastru incandescent.

Se ridică apoi în picioare și se îndreptă spre iapa bălțată. Ea își scutură coama și fornăi cu zgomot, privindu-l cu ochii ei mari și cafenii, ușor speriați. Jahandar șovăi o clipă.

Dar oamenii se așteptau ca el să înfăptuiască lucruri mărețe.

Și nu mai voia să-i dezamăgească.

Scrâșnind din dinți, îi tăie gâtul iepei cu o mișcare iute a mâinii. Un șuvoi de sânge fierbinte țâșni din rană, revărsându-i-se printre degete. Iapa se prăbuși în genunchi, încercând cu ultimele puteri să se împotrivească sorții inevitabile. Apoi, căzu la pământ, horcăind ușor, ca, în final, tăcerea apăsătoare a morții să se aștearnă asupra ei.

Vârful hangerului era roșu ca focul, iar lama era mai strălucitoare ca niciodată.

Aproape înspăimântătoare în splendoarea sa.

Se îndepărtă de leșul iepei și trase adânc aer în piept. Apoi, atinse hangerul de rana din palmă.

Puterea magică îi pârjolea trupul și oasele, sfâșiindu-i adâncurile sufletului. De pe tronul ei din piatră și stânci, lumina argintie a cărții strălucea mai tare ca o stea.

Jahandar icni și scăpă hangerul din mână în timp ce puterea – viscerală în măreția ei – i se canaliză în piept. Pământul

începu să i se clatine sub picioare.

Iar bătrânul izbucni în râs.

Înălțându-și spre cer brațele pătate de sânge, murmură cuvintele străvechi și văzu cum nori învolburați se adună la porunca lui. Se desfătă văzându-i cum îi satisfac dorințele.

Paginile cărții fluturau agitate. Barba-i bătută de vânt i se încovriga de jur împrejurul gâtului.

Nu va mai avea motive să-i dezamăgească vreodată pe cei dragi.

În seara aceea, își va dovedi valoarea o dată pentru totdeauna.

Își va salva fiica. Și regatul.

Căci era Jahandar cel Mare.

Jahandar Atotputernicul.

Jahandar… suveranul suveranilor.

•

Începură să cadă primele picături de ploaie.

Tariq își ignoră însă freamătul lăuntric.

Stătea învăluit în întuneric, cu spatele rezemat de un zid din piatră și mortar. Privea porțile palatului, care se întindeau în depărtare, construite din lemn de esență tare și fier negru. Santinele înarmate stăteau de strajă pe metereze, dar și în fața porților, sub lumina torțelor de pe parapete.

Elimină aerul din plămâni, încercând să-și domolească încordarea și neliniștea.

Încercând să înăbușe glasul îndoielilor.

— Și chiar nu ți-a spus cum are de gând să deschidă porțile? îl întrebă Rahim, trăgându-și și mai mult pe frunte gluga ridei sale cafenii.

— Îți repet pentru ultima oară – a spus că o să creeze o diversiune.

— Și ai încredere în el?

— Nu, recunoscu Tariq. Dar dacă va da greș, acest lucru nu va schimba cu nimic situația de față.

— Te înșeli amarnic. Vei fi acuzat de complicitate și instigare la răzmeriță.

— Jahandar-*effendi* nu ne va trăda. În privința asta, am deplină încredere în el.

— Aș vrea să-ți împărtășesc acest *gen* de optimism, mormăi Rahim.

— Și care ar fi acesta?

— Optimismul nătâng.

— Mai bine nătâng decât incapabil.

— Mai bine viu decât mort.

— Du-te acasă, Rahim-*jan*! ripostă Tariq. Te strigă mămica.

— Ticălos nesuferit ce ești!

Tariq zâmbi, deși glasul îndoielilor se făcea din nou auzit.

Soldații tocmiți, ascunși în întuneric în spatele lui Rahim, așteptau în tăcere ordinele lui Tariq.

De-ar ști măcar ce ordine să le dea!

Oftă din rărunchi. Era posibil să umble după potcoave de cai morți. La urma urmei, Jahandar al-Khayzuran nu mai reușea de mult să inspire încredere. Sfâșiat de durere, după moartea soției sale, nu le-a mai purtat de grijă nici fiicelor lui. Apoi, neputându-și îndeplini rolul de sfetnic al califului, fusese înlăturat din funcție. Dar cea mai gravă greșeală pe care o comise fusese faptul că o lăsase pe Șeherezada să-și pună viața în pericol de dragul răzbunării.

Tariq trebuia însă să încerce.

Ploaia începu să cadă tot mai repede. Din jgheabul de deasupra lui, apa curgea șuvoaie, pătrunzându-i până în oase.

Rahim se retrase ușor, încercând să se ferească de șiroaiele de apă.

— Ai…

Cuvintele îi pieriră pe buze în clipa în care un fulger brăzdă cerul, urmat de un tunet asurzitor.

— Un lucru e cert – furtuna asta nu ne ajută cu nimic, spuse Rahim.

Tariq se rezemă de zid și închise ochii.

Rahim blestemă stihiile dezlănțuite ale naturii, căci un alt tunet, la fel de puternic ca și primul, îi asurzi pentru o clipă, iar dinții începură să le clănțăne în gură.

Apărură oameni și se simțea agitație pe străzi. Iar lămpile se aprinseră la ferestrele de peste drum.

— Tariq! strigă Rahim, pe un ton aspru.

El își întoarse capul spre palat și văzu cu groază cum un fulger lovi unul dintre turnurile de marmură ale seraiului. Acesta, cuprins de flăcări, se prăbuși la pământ, cu un bubuit cutremurător.

Soldații din fața porților începură să strige înspăimântați.

— Doamne, ai milă de noi! îngăimă Rahim.

Un alt fulger lovi o clădire din apropiere, mistuind-o în foc. Bubuitul asurzitor al tunetului îi răsună lui Tariq până în oase.

Ploaia se revărsa acum din cer într-un potop nimicitor.

Oamenii începură să țipe îngroziți în clipa în care un alt fulger pătrunse prin acoperișul unei case, răspândind în jur bucăți de moloz și cărămizi arse.

Casa fusese cuprinsă în curând de flăcări.

Iar țipetele înspăimântate deveniră tot mai puternice.

Fulgerele amenințătoare continuară să lovească palatul, despicând marmura piatră cu piatră. Tariq se desprinse de lângă zid.

— Ce faci? îl întrebă Rahim, apucându-l de umăr.

— N-am de gând să stau cu mâinile în sân și să văd cum stihiile naturii șterg palatul de pe fața pământului. Șeherezada este înăuntru.

— Și cum vrei să intri? continuă Rahim, împiedicându-l să plece. Îi rogi frumos să-ți deschidă porțile?

— Nu, îi răspunse Tariq, pe un ton cumplit de tăios. Am de gând să…

Vorbele îi înghețară pe buze în momentul în care un alt fulger lovi porțile palatului, orbindu-l și lăsându-l aproape fără suflare într-o singură clipă. Bucăți de lemn și de fier se împleteau cu pulberea de cenușă și picăturile de ploaie.

Pretutindeni domnea haosul. Țipetele oamenilor, care fugeau îngroziți care încotro, se contopeau cu zgomotele asurzitoare ale furtunii. Soldații se năpustiră pe străzile orașului, încercând să mențină ordinea și să liniștească spiritele.

— Asta înțelege Jahandar-*effendi* prin diversiune? strigă Rahim, cuprins și el de spaimă.

— E imposibil, îi răspunse Tariq, punându-și din nou pe cap gluga *ridei*'. Nu stă în puterea lui Jahandar să facă așa ceva. Abia dacă mai poate să înflorească o floare.

— Și atunci ce naiba e asta? întrebă Rahim, făcând câțiva pași în spate în clipa în care un alt fulger brăzdă cerul și lovi chiar în inima orașului.

Limbi de foc țâșneau de pretutindeni.

Tariq privea încruntat tabloul de groază, stăvilindu-și cu greu presimțirile negre.

— Nu știu. Știu doar că nu pot s-o las pe Șeherezada aici.

Își trase gluga pe cap și își desprinse de la spate arcul recurbat, luându-l apoi în mână.

•

Șeherezada tresări, speriată, din somn la primul bubuit de tunet. Se îndreptă, cu inima fremătătoare, spre paravanele din lemn și se uită afară prin dantelăria minuțios sculptată.

E doar o furtună.

Se întoarse apoi în iatac, se așeză la marginea divanului și începu să se joace cu inelul de aur de pe deget.

Doar o furtună.

Sări din nou în picioare la auzul unui trosnet asurzitor, urmat de zgomotul puternic al unor pietre ce se prăbușeau la pământ.

Ceva lovi palatul.

Când un tropot de pași se opriră în fața camerei ei, Șeherezada apucă hangerul de lângă divan și se ghemui la poalele lui.

Ușile se deschiseră fără veste.

— Șeherezada! se auzi atunci glasul familiar al lui Jalal, sfâșiind tăcerea înconjurătoare.

— Sunt aici, îi răspunse ea, răsuflând ușurată.

Lăsă hangerul lângă trandafirul de acum uscat de pe taburet și se îndreptă spre el. Jalal stătea în mijlocul camerei, însoțit de rajputan și de încă doi soldați.

— Ești teafără? o întrebă Jalal, cu părul răvășit, scrutând cu ochii lui cafenii fiecare colț al camerei.

— Da, îi răspunse ea, ușor șovăitoare. De ce mă întrebi?

— Un fulger a lovit palatul. Un turn și o parte din grădini au luat foc.

Inima îi bătea nebunește în piept.

— Jalal, crezi că blestemul…? îngăimă ea, încleștându-și mâinile în pumni.

— E doar o furtună, Șazi, îi răspunse el, încercând s-o liniștească.

— N-aș prea…

De data aceasta, zidurile palatului se cutremurară sub impactul unui bubuit înfiorător. Divanul se mișcă din loc, iar un scrin de lemn se prăbuși la pământ. Trăsnetul amețitor îi sfâșie și mai tare sufletul mistuit de temeri și neliniști.

Străbătu în fugă holul spre odaia Despinei și deschise ușa.

Dar nu era nimeni acolo.

— Unde e Despina? îl întrebă ea, întorcându-se în dormitorul ei.

— Nu știu, îi răspunse Jalal, ridicând din umeri.

— Încetează odată! îi spuse ea, pe un ton poruncitor. Unde e?

El ridică, calm, din sprâncene. Poate chiar prea calm.

— Sunt convins că e bine. Probabil că…

— Încetează cu jocurile astea copilărești! îi spuse Șeherezada, apucându-l de braț și trăgându-l mai aproape de ea. Te rog s-o cauți! Sunt cumplit de îngrijorată și cred că și tu ești la fel.

El o privea cu intensitate, crispat la față.

— Sunt convins că…

Un alt fulger sfâșie cerul, clătinându-i pământul de sub picioare și desprinzând din balamale paravanele din lemn.

— Îți poruncesc să te duci s-o cauți.

— Și m-aș supune fără crâcnire, draga mea stăpână. Dar ca să-ți îndeplinesc porunca, trebuie s-o încalc pe cea a califului. Și n-aș prea vrea să-i explic lui Khalid de ce…

— Poartă un prunc în pântec!

— Ce-ai spus? o întrebă el, încordat ca un arc, prinzând-o de umeri.

Îmi pare rău, Despina.

— Poartă un prunc în pântec. Du-te după ea înainte să i se întâmple ceva!

Jalal clipi de mai multe ori, lăsând să-i scape o serie de înjurături, multe dintre ele adresate Șeherezadei.

— Poți să-ți verși mai târziu mânia pe mine, insistă ea. Acum du-te după ea! Eu rămân aici.

Aruncându-i o privire sălbatică, începu să dea porunci în stânga și în dreapta în timp ce se îndrepta spre uși.

Se opri însă înainte de a trece pragul.

— Șazi!

— Da.

— Îți mulțumesc, îi spuse el, dispărând pe coridor fără să-i mai aștepte răspunsul.

Șeherezada se ghemui din nou la poalele divanului, în timp ce rajputanul și cei doi soldați rămaseră de strajă. Începu să se joace iar cu inelul de pe degetul mâinii drepte, urmărind, cu inima cât un purice, furtuna, care îi stârnea deopotrivă fiori reci și fierbinți pe șira spinării.

Plouă. Blestemul și-a pierdut puterea.

E doar o furtună cumplită. Nimic mai mult.

În clipa în care un alt trăsnet se abătu asupra palatului, paravanele ce duceau spre terasă se deschiseră larg în fața vijeliei, lăsându-i pe toți la mila naturii sălbatice. Dornică să facă ceva, Șeherezada se duse să le închidă cu zăvorul, dar rajputanul o împiedică, ridicând un braț. Cu un gest brusc din cap, îi făcu semn unui soldat să se îndrepte spre terasă.

Dar înainte ca acesta să aibă șansa să închidă paravanele, o săgeată i se înfipse în piept. Soldatul se prăbuși în genunchi, apoi căzu pe podea.

Rajputanul o prinse pe Șeherezada de mână și o ascunse în spatele lui. Își scoase apoi, cu un sunet metalic, *talwar*-ul din teacă.

Două siluete cu glugă apărură atunci pe terasă.

Șeherezada îl recunoscu imediat pe cel care ținea în mână un arc recurbat.

— Nu! strigă ea în clipa în care Tariq fixă o altă săgeată pe coarda arcului și o îndreptă spre rajputan.

Șeherezada îl îmbrânci cu putere, iar săgeata i se înfipse în umăr, chiar deasupra țintei alese de arcaș. Rajputanul rămase neclintit în picioare.

Celălalt soldat își scoase iataganul, dar Tariq îl doborî dintr-o singură lovitură. Își fixă apoi o altă săgeată pe coardă și o poziționă în dreptul urechii, continuând să pășească înainte.

Rajputanul mormăi mânios, fluturându-și arma prin aer.

— Dă-te la o parte! îi porunci Tariq, cu glas tăios.

Rajputanul adoptă însă o poziție de luptă.

— Încetați! strigă Șeherezada, cuprinsă de spaimă.

Un alt bubuit asurzitor clătină zidurile palatului.

— E ultima ta șansă, spuse Tariq, cu ochii lui argintii strălucind în întuneric.

Rajputanul izbucni într-un râs sarcastic. Ridică apoi sabia deasupra capului și se îndreptă spre Tariq.

— Vikram! Te rog, nu face asta! îl imploră Șeherezada.

Rajputanul ignoră însă și coborî *talwar*-ul, pregătindu-se să-și atace adversarul.

Tariq eliberă săgeata fără să stea prea mult pe gânduri. Aceasta i s-a înfipt în piept.

— Tariq! țipă Șeherezada. Te rog!

Rajputanul se clătină pe picioare, cu chipul contorsionat de durere, nevenindu-i să creadă ce se întâmplă.

Tariq îl lovi apoi în cap cu arcul tare, din lemn, iar rajputanul se prăbuși pe podea.

Șeherezada își înăbuși un hohot de plâns.

Tariq o privea cu asprime.

— Șeherezada!…

— Cum ai putut să faci asta? îngăimă ea, gâtuită de durere.

— M-ar fi ucis, îi răspunse el, cu o privire încruntată.

Avea dreptate. Dar nu știa ce să-i spună fostului iubit.

— Șazi! o strigă Rahim, pe un ton domol, aplecându-și capul într-o parte.

— Ce cauți aici? întrebă Șeherezada, cu ochii ațintiți asupra primei ei iubiri.

— Am venit să te iau acasă, îi răspunse Tariq.

— Nu trebuia să vii. Eu…

— Nu plec de aici fără tine, insistă el, scrutând-o cu o privire și mai aspră.

Un fulger lovi din nou palatul și o crăpătură întunecată începu să brăzdeze tavanul, devenind tot mai amenințătoare sub impactul tunetelor înspăimântătoare.

— Seraiul se va prăbuși peste noi, spuse Rahim. Trebuie să plecăm de aici și să-l găsim pe Jahandar-*effendi*.

— *Baba*? îngăimă Șeherezada, privindu-i încruntată. Ce caută tata aici?

— E o poveste lungă, îi răspunse Rahim, frecându-și ceafa cu mâna.

Un tropot de pași răsună pe coridorul din fața odăii ei, iar Tariq își fixă o altă săgeată pe coarda arcului, așezându-se apoi între ea și uși. Rămase în poziție de atac până când pașii se pierdură în depărtare.

— Hai să mergem! le spuse Rahim.

— Tariq!… îl strigă Șeherezada, trăgând adânc aer în piept.

— Nu plec fără tine, îi spuse el, întorcându-se spre ea și strângând-o la piept. Nu e lupta ta. N-ar fi trebuit să fie niciodată lupta ta.

Sub impactul nimicitor al tunetelor, o bucată din tavan căzu pe podea, gata aproape să-l lovească pe Rahim.

— Plecăm, spuse Tariq, luând-o de mână. Acum!

Ea încuviință din cap. Odată ce se vor afla în siguranță, dincolo de zidurile palatului, își va lua inima în dinți și îi va mărturisi de ce nu putea să plece.

De ce nu voia să plece.

Strângându-i mâna într-a lui, Tariq și porni spre uși.

— Stai puțin! spuse ea.

Eliberându-se apoi din strânsoarea lui, porni în fugă spre cămăruța ce-i adăpostea veșmintele ca să-și ia mantia și covorașul pe care îl primise în dar de la Musa-*effendi*, căci nu voia să-l lase pradă flăcărilor mistuitoare. Își puse mantia pe umeri și se întoarse la taburetul de lângă divan ca să-și ia hangerul și scrisoarea de la Khalid.

Zărind trandafirul, acum uscat complet, revăzu pentru o clipă o altă scenă asemănătoare – un alt trandafir, din trecutul ei nu prea îndepărtat, supus aceluiași destin tragic. Un dar născut din cele mai frumoase intenții, care s-a ofilit și și-a pierdut petalele pe o podea de marmură.

Furtuna părea să distrugă totul în calea ei.

Nu este cu putință. Baba…, *nu se poate*.

Strânse din ochi cu putere. Apoi, ascunse scrisoarea și hangerul printre faldurile mantiei sale și se îndreptă în fugă spre uși.

Când Tariq apucă mânerul, Șeherezada îi puse mâna pe braț.

— Cum ai de gând să ieși din palat fără să te vadă nimeni?

— Cu grijă.

Ea oftă mânioasă. Îmbrâncindu-l apoi cu cotul, aruncă o privire prin crăpătura ușii întredeschise.

— Urmați-mă în tăcere! le porunci ea, pășind pe holul întunecat.

Ținându-și capul în pământ, Șeherezada străbătu coridoarele palatului, sperând că nimeni nu le va acorda atenție noilor paznici care o escortau.

Sperând că nu se va întâlni cu Jalal.

După ce parcurseră mai multe coridoare, ajunseră pe un hol mai mic, prevăzut cu un tavan boltit dintr-o marmură albă cu totul aparte.

Simți o strângere de inimă.

Un singur paznic stătea de strajă în fața ușilor ce duceau spre camera lui Khalid. Își înălță capul când o văzu

apropiindu-se, dar strânse din ochi, vădit suspicios, când îi zări pe cei doi însoțitori ai ei.

— Stăpână, o întâmpină el, înclinându-se în fața ei. Cu ce vă pot fi de folos?

Ea îi dărui un zâmbet cald și generos.

— Aș vrea să las acest obiect în camera califului, îi răspunse ea, arătându-i desaga în care se afla covorașul fermecat.

— V-aș ajuta cu plăcere. Dacă binevoiți să mi-l dați mie…

— Aș prefera să-l las eu, insistă Șeherezada, clătinând din cap.

— Firește, încuviință el, dându-se la o parte din fața ușii.

În clipa în care Tariq și Rahim voiră s-o însoțească, soldatul îi opri, ridicând o mână.

— Îmi cer iertare, stăpână, dar nu-i pot lăsa să intre.

— Poți dacă îți spun eu, ripostă ea, cu un zâmbet aspru pe buze.

— Îmi cer, din nou, iertare, stăpână, dar numai Domnia Voastră și căpitanul al-Khoury aveți voie să intrați în camera califului în lipsa Domniei Sale.

— Cred că în seara asta putem face o excepție, îi răspunse Șeherezada, apucând mânerul din bronz.

— Stăpână! protestă paznicul, întinzând mâna ca s-o prindă de braț.

— Ai de gând să mă oprești? îl întrebă ea, străfulgerându-l cu privirea. Căci atunci va trebui să folosești forța. Și cred că știi ce-a pățit ultimul soldat care a îndrăznit să mă atingă împotriva voinței mele. Dar poți să încerci, dacă vrei. Sunt convinsă că soțul meu se va bucura să afle cum a decurs întâlnirea noastră. Cum ai spus că te cheamă?

— Stăpână! îngăimă paznicul, palid la față.

— Nu cred că acesta ți-e numele, îi spuse ea, în derâdere. Acum, dacă ții la viața ta și nu vrei să fii jupuit de viu, ne vei lăsa să intrăm.

Cu inima bătându-i năvalnic în piept, Șeherezada apucă din nou mânerul și deschise ușa.

Sângele îi zvâcnea cu putere prin vene în clipa în care Tariq și Rahim o însoțiră în anticamera lui Khalid. Fără să mai zăbovească vreo clipă, intrară în camera califului. Abia după ce ușile se trântiră cu zgomot în urma lor, Șeherezada își permise să respire ușurată.

Rahim începu să râdă – sec ca nisipul ce-ți scrâșnește printre dinți.

— Ești într-adevăr o suverană în adevăratul sens al cuvântului, spuse el, rezemându-se cu brațul de peretele din alabastru.

Ea îl ignoră și se îndreptă spre dulapul negru din abanos.

— Camera nebunului ăstuia e într-adevăr impresionantă, trebuie s-o recunosc, spuse Rahim, scrutând cu ochii lui albaștri podeaua din onix și pereții din marmură. Pentru un monstru fără suflet ca el.

Șeherezada își stăvili cu greu un răspuns tăios. Căci îi simțea privirea lui Tariq ațintită asupra ei.

— Ajută-mă să mut dulapul ăsta! îi spuse ea, punându-și mâinile pe lemnul negru al mobilierului.

— De ce? o întrebă Tariq.

— N-am timp să-ți explic acum! ripostă ea, țuguindu-și buzele. Vrei ca paznicul să-l cheme pe Jalal?

Aruncându-i o privire sfredelitoare, dădu la o parte și împinse dulapul cu un mormăit.

Ușa tainică de care îi pomenise Khalid cu mai puțin de două săptămâni în urmă li se ivea acum în fața ochilor. Șeherezada apucă inelul de alamă și-l răsuci de trei ori spre dreapta, pe urmă de două ori spre stânga și iar de trei ori spre dreapta, împingând-o apoi cu toată puterea.

— Dumnezeule mare! exclamă Rahim. Cum ai aflat de existența ei?

— De la Khalid, îi răspunse ea, ignorându-i privirile ciudate pe care i le arunca. E întuneric, așa că aveți grijă cum mergeți! îi sfătui apoi.

Ascunzându-și freamătul lăuntric, Șeherezada coborî treptele ce duceau spre pasajul subteran.

Se țineau cu toții de pereții plămădiți din piatră și lut în timp ce mergeau pe sub pământ ca viermii. La capătul tunelului, se aflau câteva trepte ce duceau spre o trapă de lemn. Șeherezada încercă s-o deschidă, dar aceasta nu se clinti. Rahim își puse mâinile pe suprafața aspră a trapei și o împinse cu putere, reușind s-o deschidă, în cele din urmă, cu un scârțâit tânguitor.

Când ieșiră la suprafață, nimeriră într-un colț întunecat al grajdurilor regale.

Un tunet asurzitor clătină pământul sub picioarele lor. Caii nechezau și se agitau speriați în boxele lor.

— Alegeți fiecare câte un cal! le spuse Șeherezada.

— Serios? interveni Rahim, fluierând încântat. Am auzit că nebunul de calif ar avea un armăsar negru al-Khamsa, care este un trofeu în sine – unul din „Cei Cinci”.

— Puteți să luați orice cal vreți din grajdurile astea, spuse Șeherezada, întorcându-se mânioasă spre el. Dar nu pe Ardeshir.

— Și de ce nu, mă rog?

— Pentru că nu aveți dreptul să-i luați calul! ripostă ea, încordată ca un arc gata să-și lanseze săgeata.

Rahim își ridică mâinile în semn de capitulare.

— Dar ce-i cu tine, Șazi? o întrebă el, cu chipul brăzdat de îngrijorare.

— Nici măcar nu e aici, interveni încet Tariq, învăluit în umbre. Calul nu e aici. Și nici stăpânul lui.

— Poftim? exclamă Rahim, întorcându-se spre Tariq.

— Unde e, Șeherezada? o întrebă Tariq, îndreptându-se spre ea.

— În drum spre casă, Tariq Imran al-Ziyad, răsună o voce de bărbat de undeva din spatele lor.

Jalal!

Când căpitanul gărzilor își făcu apariția din întuneric, îl țintui pe Tariq cu o privire sfredelitoare și un zâmbet malițios pe buze.

— În locul tău, m-aș considera norocos, continuă Jalal. Căci – de te-ar fi găsit în compania Șeherezadei – moartea ar fi ultimul lucru pentru care ar trebui să-ți faci griji.

•

Tariq își luă arcul, hotărât să-și pună în aplicare următorul plan de bătaie.

Șeherezada îi aținti calea, apucându-l de ambele mâini.

— Nu! țipă ea, înspăimântată.

Durerea de pe chipul lui Tariq se adâncea tot mai mult. Acum, îi apăra și familia. I se împotrivea lui ca să-i apere familia regelui-băiețandru.

Căpitanul al-Khoury își ținea iataganul pe lângă trup. Nu îl însoțea nimeni. O singură săgeată i-ar fi scăpat de prezența lui sâcâitoare.

Când vărul arogant al regelui-băiețandru se apropie de ei, Șeherezada se întoarse cu fața spre el, încă strângând cu disperare mâna lui Tariq.

— Jalal, pot să-ți explic totul, începu ea.

— Nu e nevoie.

— Nu…

— Ți-am spus deja – nu e nevoie. Am încredere în tine, adăugă apoi, cât se poate de simplu.

Ea continuă să-i strângă și mai tare mâna lui Tariq.

— În fiul lui Nasir al-Ziyad nu am încredere, spuse căpitanul al-Khoury, ridicându-și arma, cu lama ei strălucitoare.

— Ba poți să ai.

— Ba nu, îi întrerupse Tariq.

Șeherezada își întoarse capul spre el, dojenindu-l din priviri.

— Ce cauți aici, Tariq Imran al-Ziyad? îl întrebă căpitanul al-Khoury, făcând un pas înainte, cu sabia gata de atac.

— Ar trebui să fie evident. Am venit s-o iau Șeherezada.

— Nu mai spune! ripostă căpitanul, râzând sardonic. Și ai crezut că poți să pleci pur și simplu cu suverana din Khorasan? Cu soția vărului meu?

— Palatul ăsta nu e căminul Șeherezadei. Ea nu locuiește aici. Și n-am de gând s-o las în brațele unui monstru pe aleasa inimii mele.

— Interesant! Căci „aleasa” de care vorbești are un cuvânt greu de spus în această poveste.

— Glumești, interveni Rahim, pe un ton sec. Doar nu-ți imaginezi că ar alege un nebun în locul lui Tariq?

— Încetează, Rahim! îl mustră Tariq.

— Întreab-o! spuse căpitanul al-Khoury, cu glas domol. Întreab-o dacă își dorește cu adevărat să plece din Rey împreună cu tine! Căci eu știu ceva ce tu, în neghiobia sau rătăcirea ta, nu reușești să vezi.

— La ce te referi? îl întrebă Rahim.

— Criminal, monstru, nebun… poate că e, într-adevăr, așa cum îl descrieți voi. Dar se bucură și de iubire. De iubirea mea și a tatălui meu. Dar, mai ales, de iubirea lui Șazi. Căci îl iubește la fel de mult cum o iubește și el.

Șeherezada tremura în fața lui Tariq. Iar strânsoarea mâinii ei începea să slăbească.

— Spune adevărul? o întrebă Rahim, deranjat de familiaritatea căpitanului gărzilor regale.

Ea își întoarse din nou privirea spre Tariq, stăvilindu-și cu greu lacrimile ce amenințau să-i brăzdeze obrajii.

— Tariq!

Nu! Nu putea – și nu voia – s-o audă mărturisindu-i adevărul.

Lăsă arcul jos și o întoarse cu fața spre el.

— Știu că nu ești în apele tale. Știu că sufletul ți-e tulburat. Știu că s-a întâmplat ceva. Dar putem să îndreptăm lucrurile împreună. Eu pot să le îndrept. Vino acasă cu mine! Fiecare zi petrecută fără tine este la fel de întunecată ca moartea. O zi irosită, bântuită de întrebări fără răspuns. O zi în care mă gândesc necontenit cum ar fi fost dacă am fi petrecut-o împreună. Nu mai pot să îndur tot acest calvar. Întoarce-te acasă!

— Dar sunt acasă, îi răspunse ea, în șoaptă.

— Șazi! Cum poți să spui asta? o întrebă Rahim, privind-o cu stupoare.

— Îmi pare nespus de rău. N-am vrut niciodată să vă rănesc – pe niciunul dintre voi. Doar că…

— I-a curmat viața Shivei! explodă Tariq. Cum poți să-l dorești pe cel care ți-a ucis cea mai bună prietenă? Cum poți să-ți dorești să fii alături de un ticălos fără inimă, care a omorât

nenumărate fete tinere și dispare în timp ce orașul piere mistuit de flăcări?

— Ce-ai spus? îngăimă Șeherezada, în șoaptă, cu glasul întunecat ca moartea. Orașul… arde în flăcări?

— Din cauza fulgerelor, mai multe clădiri au luat foc, îi răspunse Tariq, privind-o încruntat.

Auzindu-i spusele, Șeherezada îl dădu la o parte și porni în fugă spre porțile din lemn ale grajdului, pe care le deschise cu sufletul la gură.

Și se prăbuși în genunchi în fața tabloului copleșitor.

Flăcările mistuiau fără milă jumătate din oraș. Fumul se înălța spre cer, scăldat în lumina argintie a fulgerelor. Mirosul de scrum se împletea cu parfumul tufelor de trandafiri din apropiere.

Căpitanul al-Khoury își băgă sabia în teacă și se ghemui lângă ea.

Văzându-i suferința cumplită de pe chip, Tariq încremeni pe loc.

— Jalal! Ce-am făcut? murmură ea, cu glasul sfâșiat de durere.

— Nu, *delam*. Nu e vina ta. Nu tu porți vina pentru toate astea, îi spuse căpitanul al-Khoury, cuprinzându-i obrajii în căușul palmelor sale.

— Trebuie să…, îngăimă Șeherezada, cu respirația întretăiată. Trebuie să punem capăt acestei tragedii. Înainte ca altcineva să-și mai piardă viața.

— În niciun chip, îi răspunse căpitanul.

— Ce-am făcut? repetă ea, cu același glas îndurerat și implorator ce-ți sfâșia sufletul.

— Nimic. N-ai făcut nimic, insistă Jalal, obligând-o să se ridice în picioare.

— Khalid…, el va trebui… să…, bâigui ea, clătinând din cap, cu chipul pustiit și rece.

— Nu. N-o va face niciodată.

— Dar cum vom trăi cu povara asta pe umeri? strigă ea. Nu vom putea – niciunul din noi. Nici eu, nici el!

Tariq nu mai putea să îndure scena sfâșietoare ce se desfășură în fața ochilor lui.

— Despre ce vorbiți?

— Tariq Imran al-Ziyad! Vreau să-mi îndeplinești o rugăminte, spuse căpitanul al-Khoury, fără să-și desprindă privirea de la Șeherezada.

— Răspunsul e nu.

— Nu vrei s-o auzi mai întâi?

Tariq îl străfulgeră, în tăcere, cu ochi sfredelitori.

Jalal își întoarse capul spre el ca să-i întâlnească privirea.

— Ia-o pe Șeherezada, scoate-o din Rey!

— Asta și intenționam să fac.

— Jalal!…, șopti Șeherezada, cu ochii înotând în lacrimi.

— Ia-o cu tine! repetă el, prinzând-o de umeri.

— Nu. Nu pot să plec, îi spuse ea, încercând să-și stăvilească tremurul glasului. Nu vreau să plec. Nu mă tem… de nimic.

— Ascultă-mă! insistă căpitanul, ațintindu-și privirea asupra ei. Măcar o dată. Te implor!

Șeherezada încercă să protesteze, dar în clipa în care o rafală fierbinte de vânt îi izbi din plin, alungând parfumul ciudat de trandafiri și scrum, strânse din ochi și își duse mâna la inimă.

— Tariq! Unde e tata? întrebă ea, cu vocea răgușită.

— În afara orașului, îi răspunse el. Ne așteaptă… pe coama unui deal.

Deschise ochii și-l privi pe Tariq cu o siguranță stranie.

— Du-mă la el!

Și fără să mai aștepte vreun răspuns, trecu în fugă pe lângă căpitanul al-Khoury și intră în grajduri ca să pună șaua pe un cal.

Tariq o privi dispărând în întuneric, cu pași rigizi și șovăitori. Pe când încerca să înțeleagă ce se petrece, Jalal îl prinse de braț. Tariq se smuci cu violență din mâna căpitanului arogant.

— Ce…?

— O mai iubești? îl întrebă el, cu glas șoptit și imperios.

— Nu te privește pe tine.

— Răspunde-mi, neghiobule! O mai iubești?

Tariq își încleștă dinții și îi aruncă căpitanului o privire ucigătoare.

— Întotdeauna am iubit-o.

— Atunci, ai grijă să nu se mai întoarcă vreodată aici!

• Tăciunii încă ard mocnit

Cei doi călăreți se întâlniră sub cerul întunecat al deșertului.

Unul mergea călare pe un murg cenușiu, iar celălalt pe un armăsar magnific, alb ca laptele.

Amândoi erau însoțiți de o gardă de soldați înarmați.

Stăpânul armăsarului alb rupse primul tăcerea.

— Am înțeles că avem un dușman comun, spuse el, cu o voce melodioasă, dar prefăcută.

Celălalt călăreț îl scrută cu aceeași privire sfredelitoare.

— Așa s-ar părea, Domnia Voastră.

— Ești exact cum mi s-a spus că ești, Reza bin-Latief, zise primul călăreț, cu un zâmbet onctuos pe buze.

— La fel ca și Domnia Voastră.

— Îl iau ca pe un compliment, îi răspunse sultanul Parției, izbucnind în râs.

— Aceasta îi fusese și menirea, Domnia Voastră. Îmi cer iertare pentru că nu reușesc să-mi comunic sentimentele așa cum se cuvine, dar n-am acceptat să mă întâlnesc cu Domnia Voastră doar ca să facem schimb de ironii.

Hohotele de râs ale sultanului răsunară în noapte.

— Ești dezarmant de sincer. Îmi place. Dar ce-ar fi să încetăm cu amabilitățile și să trecem la treabă?

— Desigur, Domnia Voastră.

— Ce soartă ai vrea să-i hărăzești nepotului meu bastard?

— Suferința. Și pieirea.

— Am înțeles, îi răspunse sultanul, cu un licăr amenințător în ochi.

— Dar Domnia Voastră?

— Umilința… și apoi pieirea. Poate că vom reuși să ne ajutăm unul pe celălalt să ne atingem țelul comun.

— Ajutorul meu depinde de ce-ar putea Domnia Voastră să-mi ofere.

— Deocamdată, îți pot oferi bani și arme. După ce îți vei consolida hotarele și îți vei întări armata, îți voi oferi ajutorul meu neprecupețit. Deocamdată, însă, nu pot să-mi asum riscul de a-i stârni și mai mult mânia nepotului meu.

— Firește.

La un semn al sultanului, doi soldați aduseră un cufăr mic și sigilat.

— Un gest de credință pecetluit în aur. Când veți goli cufărul, dați-mi de veste și vă voi trimite altul!

Reza încuviință din cap. Aruncând apoi o privire peste umăr, le făcu semn soldaților din garda sa să vină să ia aurul. Două

siluete, cu chipurile învăluite în gluga mantiilor, se apropiară de cufăr.

Când una dintre ele se aplecă să ridice lada cu aur, razele lunii îi scăldară brațul în lumina lor albăstruie.

Dezvăluindu-i conturul unui scarabeu.

Șeherezada,

Am greșit față de tine în nenumărate rânduri. Dar a fost un moment în care am greșit mai presus de cuvinte. Și asta s-a întâmplat în ziua în care ne-am cunoscut. În clipa în care ți-am luat mâna într-a mea, iar tu ți-ai ridicat spre mine privirea încărcată de ură. Atunci, ar fi trebuit să te trimit acasă la familia ta. Dar n-am făcut-o. Căci în ura ta sălășluia sinceritatea. În suferința ta, temeritatea își avea lăcașul. În sinceritatea ta, m-am văzut pe mine. Sau, mai degrabă, omul ce îmi doream să fiu. Așa că ți-am greșit din nou. Nu m-am dat la o parte. Apoi, mai târziu, mi-am imaginat că – dacă aveam răspunsurile – nimic nu avea să mai conteze. Nu avea să îmi mai pese, iar tu aveai să nu mai contezi. Și am continuat să greșesc. Să-mi doresc tot mai mult. Și acum nu-mi mai găsesc cuvintele pe care ar trebui să ți le spun. Să-ți mărturisesc măcar ce-ți datorez. Când mă gândesc la tine, nu mai am nici aer să respir. Și acum, când ai plecat, nu simt nici durere și nici teamă.

Ci doar recunoștință.

Când eram copil, mama obișnuia să-mi spună că unul dintre cele mai frumoase lucruri în viață este să știi că povestea ta nu s-a sfârșit încă. Deși povestea noastră poate că a ajuns la capăt, povestea ta urmează să se depene nestingherită.

Fă-o să fie demnă de tine!

Și am mai greșit o dată. Dar acum am șansa să îndrept lucrurile. Nu ți-am spus-o pentru că nu aș fi simțit asta. Nu am făcut-o pentru că am jurat că n-o s-o spun vreodată nimănui, iar un om este un nimic dacă nu-și ține jurămintele.

Așa că o scriu și o înalț spre ceruri…

Te iubesc – de mii și mii de ori. Și nu-mi voi cere nicicând iertare pentru asta.

Khalid

•

Khalid stătea rezemat de balustrada terasei de pe acoperișul palatului său și privea cum soarele se ridică deasupra orizontului.

Seraiul lui, din marmură și piatră, încă fumega pe alocuri, sfârtecat de dalta nemiloasă a stihiilor dezlănțuite.

Orașul îi oferea o priveliște sfâșietoare, presărată cu mormane de cenușă și moloz. Cu promisiuni deșarte și inimi frânte.

Închise ochii pentru o clipă ca să nu mai vadă acest tablou al deșertăciunii.

Dar numai pentru o clipă.

Căci era orașul lui. Alegerea și responsabilitatea lui.

Nicicând nu va mai fugi de el.

Simțind cum renaște din propria-i cenușă și prinde aripi, sub imperiul unor țeluri nobile, luă pergamentul și îl așeză deasupra flăcării fremătătoare a unei torțe din apropiere.

Un colț al paginii luă imediat foc, iar văpăile îi cuprinseră laturile, scăldându-l în nuanțe de azur și portocaliu.

Khalid continua să țină în mână scrisoarea ce se prefăcea, sub ochii lui, în scrum.

Apoi, spulberă cenușa în vânt.

Spre un răsărit de soare glorios.

(*Va urma*…)

Glosar

Akhal-Teke (sau Ahaltechin) – rasă de cai renumită pentru coama mătăsoasă a animalelor, cu luciu metalic; calul lui Rahim.

al-Khamsa – rasă de cai pur sânge arab, crescuți în deșert, însemnând „Cei Cinci”; calul lui Khalid, Ardeshir, calul lui Tariq.

Amardha – cel mai mare oraș din Parția; orașul unde locuiește Salim Ali el-Sharif.

astragalus – zaruri confecționate din oasele mari ale tarsului, denumite astragal, folosite inițial în astragalomanție, o metodă de divinație.

beduini – trib nomad din deșert, condus de un șeic.

calif – suveranul Khorasanului; termen sinonim cu „rege”; Khalid Ibn al-Rashid.

califat – regiune guvernată de calif; Khorasan.

ciagatai – limbă moartă din Asia Centrală.

delam – termen tandru, care înseamnă „inima mea”.

dinar – monedă de aur de origine arabă.

effendi – sufix atașat, în semn de respect, unui nume propriu.

emir – titlu de noblețe, echivalent cu cel al unui duce; căpetenii sau guvernatori arabi supuși califului; Nasir al-Ziyad.

fachir – călugăr sau ascet musulman, care practică magia și misticismul.

Fida’i – mercenar care poartă pe braț simbolul scarabeului.

ghalyan – narghilea.

hanger – pumnal mare, încovoiat, care se purta la brâu.

iatagan – sabie cu un singur tăiș și cu lama curbată și lată; arma lui Tariq și a lui Jalal.

jahkesh – termen jignitor, care înseamnă „desfrânat” sau „proxenet”.

jan – termen tandru; sufix atașat unui nume propriu, care înseamnă „dragul meu/draga mea”.

joonam – termen tandru, care înseamnă „viața mea”.

kamancheh – instrument cu coarde, asemănător cu vioara.

Khorasan – un regat bogat, guvernat de un calif în vârstă de optsprezece ani, cu un trecut însângerat.

kohol – sulfură de antimoniu, folosită de orientali pentru a sublinia strălucirea ochilor și a feri de oftalmii.

lavash – o lipie foarte subțire.

mag – vrăjitor; Musa Zaragoza.

malik – suveranul Asiriei; termen sinonim cu „rege”.

mankalah – manșetă din piele, care acoperă brațul de la încheietura mâinii până la cot, asociată cu vânătoarea de șoimi.

mantie – veșmânt asemănător cu o pelerină lungă și largă, țesut din materiale scumpe și rare, ca damascul, purtat de obicei de monarhi.

marg-bahr – blestem prin care dorești moartea sau distrugerea cuiva.

ney – nai, fluier din trestie.

Parția – un regat învecinat cu Khorasanul și guvernat de Salim Ali el-Sharif.

platoșă – armură de zale, de fier sau de piele, alcătuită dintr-un pieptar și o placă ce protejează spatele.

qamis – o tunică largă, cu mâneci lungi, purtată atât de bărbați, cât și de femei, țesută de obicei din in.

Rey – cel mai mare oraș din Khorasan; orașul natal al Șeherezadei.

rida’ – pelerină purtată de bărbați peste umeri, prevăzută uneori și cu glugă.

sahib – termen folosit în semn de respect, care desemnează și rangul persoanei căreia i te adresezi.

sama – practică asociată cu dansul dervișilor.

santur – instrument cu coarde, asemănător cu țambalul, prevăzut cu un ciocănel special, pe care muzicantul îl lovește de coardele instrumentului pentru a produce sunetele dorite.

sayyidi – termen folosit în semn de respect în fața califului, care înseamnă „stăpâne” sau „Domnia Voastră”.

shahrban-ul din Rey – general în armata califului din Khorasan; cel mai puternic om din stat după calif; generalul Aref al-Khoury.

shamla – robă sau halat țesut cu broderii.

suk – piață în aer liber.

sultan – suveranul Parției, termen sinonim cu „rege”; Salim Ali el-Sharif.

șamșir – sabie cu lama subțire și vârful curbat; sabia lui Khalid.

șeic – căpetenia triburilor de beduini; Omar al-Sadiq.

șalvari – pantaloni lungi și largi, strânși la gleznă și încinși cu o eșarfă în jurul taliei, purtați atât de bărbați, cât și de femei.

tabarzin – topor de luptă.

Taleqan – fortăreața emirului Nasir al-Ziyad; una dintre cele mai puternice cetăți din Khorasan; căminul lui Tariq.

talwar – sabie cu lama curbată, ce provine din India; arma rajputanului.

Teba – oraș important din centrul Greciei.

tikka – eșarfă lungă, legată de jur împrejurul șoldurilor, cu rol decorativ, purtată atât de bărbați, cât și de femei.

Tirazis – oraș din Khorasan, renumit pentru carierele de piatră.

tombak – tobă rezemată de șold.

vizir – sfetnic al califului.

Mulțumiri

Îmi amintesc că, la un moment dat, cuvântul „călătorie”, atribuit creațiilor artistice, a stârnit obiecții, considerându-se că este folosit mult prea în exces.

Poate că termenul de „odisee” nu are rezonanța corespunzătoare. Ca să nu mai vorbim de „epopeea homerică”.

Nu sunt de acord.

Căci n-aș fi pornit niciodată în această *călătorie* fără ajutorul unui număr impresionant de oameni. Mă voi strădui să-i amintesc pe fiecare în parte, dar – de voi da greș în misiunea mea – vreau să știți că este numai vina mea și voi încerca să mă revanșez pe viitor față de cei pe care i-am jignit fără voie.

În primul rând, această carte n-ar fi văzut niciodată lumina tiparului, rămânând doar o vagă noțiune în mintea mea, dacă nu m-aș fi bucurat de ajutorul și îndrumarea impresarei mele, Barbara Poelle. B, îți mulțumesc pentru că mi-ai dăruit curajul de a mă așeza în fața calculatorului și de a insufla viață creației mele. Cuvintele sunt prea sărace ca să exprime recunoștința pe care ți-o port. Oricum, îți mulțumesc de mii și mii de ori.

Vreau, de asemenea, să-i mulțumesc unei alte persoane, care s-a luptat cu aceeași îndârjire ca și mine cu lumea fascinantă a cuvintelor – redactorul meu, Stacey Barney, cu care am schimbat lungi e-mailuri până târziu în noapte. Natura ne-a dăruit suflete pereche, căci ne armonizăm în toate privințele. Îți mulțumesc pentru aprecierile și încrederea pe care mi le-ai dăruit încă din prima zi. Dar și pentru că mi-ai modelat creația, transformând-o într-o adevărată operă de artă. Te prețuiesc și te respect mai mult decât pot s-o spun în cuvinte.

Vreau să mulțumesc, de asemenea, echipei extraordinare a editurii Penguin – lui Kate Meltzer, o maestră a împletirii slovelor și o francofilă prin excelență, Marisei Russell, editoarea mea de suflet, lui Bri Lockhart, pentru entuziasmul și susținerea sa necondiționată, Venessei Carson, lui Jen Besser, Theresei Evangelista, pentru coperțile minunate ale cărții, Marikkăi Tamura, Carei Petrus, Anei Deboo, Annei Heausler și lui Cindy Howle, pentru contribuția lor fantastică și pentru rolul pe care l-au conferit fiecărui cuvânt în parte, reușind să creeze o adevărată armonie lexicală.

Mulțumirile mele se îndreaptă și spre echipa mea literară – Ricki Schultz, Sarah Henning, Joy Callaway, Sarah Lemon, Steph Funk, Alison Bliss, JJ și Sarah Blair. Vă mulțumesc pentru ajutorul, susținerea și încrederea pe care mi le-ați

acordat pe parcursul întregului proiect. Vă apreciez pe fiecare în parte.

Le mulțumesc colegilor mei debutanți în 2015 – a fost un adevărat privilegiu să pornim împreună în această călătorie. Vă admir pe toți. Iar Sabei Tahir vreau să-i transmit că o iubesc pentru tot ceea ce reprezintă și întruchipează.

Vreau să mulțumesc, de asemenea, echipei extraordinare de la *We Need Diverse Books* – pasiunea cu care luptați pentru această cauză mi se pare uluitoare. Vă mulțumesc pentru tot ce faceți. Și acesta este doar începutul.

Îi mulțumesc în mod deosebit lui Marie Lu, pentru că m-a luat sub aripa sa ocrotitoare și pentru că mi-a oferit privilegiul de a cunoaște un om cum rar ți-e dat să întâlnești în viață. Prezentarea pe care ai făcut-o cărții mele mi-a sfâșiat sufletul de emoție. Lucrările mele vor ajunge mereu sub condeiul tău meșteșugit. Mereu!

Îi mulțumesc lui Carrie Ryan, pentru mesele minunate pe care luăm împreună. Sunt convinsă că JP și Vic se întreabă adesea despre ce putem să vorbim atâta timp. Nici eu nu știu răspunsul. Tot ce știu este că îmi doresc să ne întâlnim în fiecare săptămână. Îți mulțumesc de mii de ori. Pentru tot ce-mi dăruiești.

Îi sunt adânc recunoscătoare lui Heather Baror-Shapiro, pentru că a prezentat-o pe Șazi, cu eleganță și entuziasm, în fața unei lumi întregi. Îmi vine greu să cred, și în ziua de astăzi, că romanul meu va fi tradus în numeroase limbi străine. Și asta numai datorită ție.

Îi mulțumesc surorii mele, Erica, pentru că a fost prima care mi-a citit povestea, pentru că a realizat cea mai frumoasă cronică literară și mi-a dăruit ideea scrisorilor lui Khalid. Lui Elaine, pentru că este idolul, prietena și cea mai mare admiratoare a mea. Te iubesc nespus, chica. Fratelui meu, Ian, pentru că mi-a spus că vrea să citească romanul numai după apariția sa pe piață. Fratelui meu, Chris, pentru glumele, îmbrățișările și fotografiile necorespunzătoare pe care mi le-a trimis. Mamei mele, pentru că nu ne-a lăsat niciodată să ne uităm la televizor în timpul săptămânii, obligându-mă, astfel, să citesc și să iubesc cărțile și lumea imaginară din paginile lor. Tatălui meu, pentru toate lecturile pe care ni le-a împărtășit când eram copii. Și pentru măiestria cu care dădea glas personajelor. Socrilor mei, pentru cultura, dragostea, arta gastronomică și glumele pe care mi le împărtășesc mereu. Vă iubesc pe amândoi mai presus de cuvinte.

Și îi mulțumesc și lui Vic. Ești motivul și pretextul existenței mele.

Într-o bună zi, voi scrie asta pe cer.

mastrică

www.virtual-project.eu
URGIA ȘI ZORILE
Renée Ahdieh

[1] Kaki este fructul unui arbore exotic, cu pulpa moale și dulce, având aspectul unei tomate.

[2] Agalloch este un lemn rășinos care produce un fum aromatic, iar ambra cenușie este o substanță aromatică de culoare cenușie cu aspect de ceară, formată în intestinul unor specii de cașalot.

[3] Rocă foarte dură (ca diamantul), impenetrabilă. Pop. diamant.

[4] Rajputul – castă de proprietari de pământ organizați în clanuri patriarhale, întâlnite mai ales în centrul și nordul Indiei.

[5] Indostan sau Peninsula Indostan este vechiul nume dat regiunii sub-continentului indian, care cuprinde: India, Pakistan, Bangladesh, Sri Lanka, Insulele Maldive, Bhutan și Nepal.

[6] Limba ciagatai sau vechea uzbecă a fost o limbă turcică formată în sec. XIII-XIV în baza dialectelor turcice vorbite în Valea Ferganei, în sud-estul Uzbekistanului.

[7] Bazin, fântână arteziană.

[8] Rețetă iraniană de pilaf asezonat cu diverse fructe uscate și condimente.

[9] Lege penală la unele popoare din vechime, prin care se aplica vinovatului o pedeapsă identică cu fapta de care se făcea culpabil.

Table of Contents

Prolog
• Gânduri despre aur și voaluri de mătase
• Numai una
• Vălul care desparte
• Muntele de Adamant
• Despina și Rajputanul
• Lecția de tras cu arcul
• La lumina unei singure lumânări
• Aladin și lampa fermecată
• Începutul înseamnă sfârșitul
• Sabia Șamșir
• O frânghie de mătase și un răsărit de soare
• O flacără a dreptății și un spirit neliniștit
• Locul după care inima tânjește
• Bătrânul și fântâna
• Speranța zilei de mâine
• Jurăminte false
• Onoarea trădării
• O rană întunecată
• Un adevăr crud
• Flori de liliac și o furtună nimicitoare
• Mehrdad Barbă-Albastră
• Zarurile au fost aruncate
• Șoimul și tigrul
• Două săbii încrucișate
• Dansul
• Justificări și înțelegeri
• Un covor zburător și valuri de răzmeriță
• Cineva care știe
• Umbra sentimentelor
• Ava
• Contopiți în uitare
• Stihiile dezlănțuite ale naturii
• Tăciunii încă ard mocnit
Glosar

Table of Contents

Prolog 3
• Gânduri despre aur și voaluri de mătase 5
• Numai una 10
• Vălul care desparte 17
• Muntele de Adamant 22
• Despina și Rajputanul 30
• Lecția de tras cu arcul 35
• La lumina unei singure lumânări 43
• Aladin și lampa fermecată 49
• Începutul înseamnă sfârșitul 60
• Sabia Șamșir 64
• O frânghie de mătase și un răsărit de soare 72
• O flacără a dreptății și un spirit neliniștit 82
• Locul după care inima tânjește 91
• Bătrânul și fântâna 100
• Speranța zilei de mâine 106
• Jurăminte false 119
• Onoarea trădării 126
• O rană întunecată 139
• Un adevăr crud 145
• Flori de liliac și o furtună nimicitoare 149
• Mehrdad Barbă-Albastră 155
• Zarurile au fost aruncate 163
• Șoimul și tigrul 166
• Două săbii încrucișate 171
• Dansul 180
• Justificări și înțelegeri 189

• Un covor zburător și valuri de răzmeriță 201
• Cineva care știe 212
• Umbra sentimentelor 222
• Ava 233
• Contopiți în uitare 240
• Stihiile dezlănțuite ale naturii 255
• Tăciunii încă ard mocnit 269
Glosar 273